

VERONICA ROTH

DIVERGENT

Traducere din limba engleză de
ADRIAN DELIU

VERONICA ROTH, *Divergent*

2011 by Veronica Roth

GRUPUL EDITORIAL CORINT
București, 2014

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

ISBN 978-606-93685-3-4

*Mamei mele,
care mi-a dăruit momentul când Beatrice înțelege
cât de puternică este mama ei și se minunează
cum de nu și-a dat seama de asta atât de multă vreme*

CAPITOLUL UNU

EXISTĂ O SINGURĂ OGLINDĂ în casa mea. E în spatele unui panou glisant, pe coridorul de la etaj. Regulile facțiunii mele îmi permit să stau în fața ei în fiecare a doua zi din fiecare a treia lună, ziua în care mama îmi taie părul.

Stau pe scaun, iar mama e în picioare în spatele meu, și mă tunde. Șuvițele cad pe podea într-un colac mai, blond.

Când termină, îmi strânge părul lăsat peste față, răsucindu-l într-un coc. Remarc cât arată de calmă și cât este de concentrată. E foarte bine exersată în arta uitării de sine. Despre mine n-aș putea să spun același lucru.

Îmi privesc pe furiș imaginea reflectată, într-o clipă în care ea nu e atentă: nu de dragul vanității, ci din curiozitate. Multe lucruri se pot întâmpla cu înfățișarea cuiva în decurs de trei luni. În oglindă, văd o față îngustă, ochi mari și rotunzi, și un nas lung și subțire: încă arăt a fetișcană, deși cândva, în ultimele trei luni, am împlinit șaisprezece ani. Celelalte facțiuni sărbătoresc zilele de naștere, dar noi nu. Se consideră că e o dovadă de slăbiciune.

— Gata, îmi zice, după ce-mi fixează cocul cu un ac de păr.

Îmi întâlnește privirea în oglindă. E prea târziu să întorc ochii, dar în loc să mă certe, zâmbește spre imaginea mea reflectată. Mă încrunt un pic. De ce nu mă mustră pentru că mă zgâiesc la mine însămi?

— Așadar, astăzi e ziua, îmi zice.

— Da, răspund.

— Ești emoționată?

Mă privesc în ochi pentru o clipă. Azi e ziua testului de aptitudini care-mi va arăta căreia dintre cele cinci facțiuni îi aparțin. Iar mâine, în Ceremonia Alegerii, mă voi hotărî asupra unei facțiuni. Îmi voi hotărî tot restul vieții; voi hotărî dacă rămân cu familia mea, sau o părăsesc.

— Nu, zic. Testele nu trebuie să ne schimbe opțiunile.

— Corect, răspunde ea, zâmbind. Hai să ne luăm micul dejun.

— Mulțumesc. Pentru că m-ai tuns.

Mă sărută pe obraz și face să gliseze panoul, acoperind oglinda. Cred că mama ar putea fi frumoasă, într-o cu totul altă lume. Are trupul subțire pe sub roba ei gri. Pomeții îi sunt înalți, și genele lungi, iar când își lasă părul liber, noaptea, îi atârnă în valuri pe umeri. Însă în cadrul Abnegației e obligată să-și ascundă această frumusețe.

Mergem împreună spre bucătărie. În astfel de dimineți, când fratele meu pregătește micul dejun, iar mâna tatei îmi mângâie ușor părul în timp ce el își citește ziarul, și mama fredonează o melodie când strânge masa... în astfel de dimineți mă simt mai vinovată ca oricând pentru faptul că vreau să-i părăsesc.

* * *

În autobuz duhnește a gaze de eşapament. Ori de câte ori nimerește peste un petic de pavaj neregulat, mă zgâlțâie într-o parte și-n alta, chiar dacă mă țin cu mâna de scaun ca să rămân pe loc.

Fratele meu mai mare, Caleb, stă în picioare pe interval, ținându-se de bara de deasupra capului ca să-și păstreze echilibrul. Noi doi nu semănăm. El are părul închis la culoare, ca tata, și nasul coroiat, ochii verzi și gropițe în obraji, ca mama. Când era mai mic, seria aceasta de trăsături părea ciudată, dar acum i se potrivește. Dacă n-ar fi făcut parte din Abnegație, sunt convinsă că fetele de la școală s-ar fi zgâit la el.

A moștenit de la mama și talentul pentru altruism. I-a oferit locul unui bărbat ursuz din facțiunea Candoare, fără să stea pe gânduri.

Bărbatul din Candoare e îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată albă: uniforma standard a celor din Candoare. Facțiunea lor prețuiește sinceritatea și privește adevărul în alb și negru, așa că exact asta îmbracă.

Spațiile dintre clădiri se îngustează, iar drumul devine mai lin, pe măsură ce ne apropiem de centrul orașului. Clădirea numită odinioară Turnul Sears – noi obișnuim să-i spunem Butucul – răsare din ceață, ca un pilastru negru profilat pe cer. Autobuzul trece pe sub liniile ferate supraterane. N-am fost niciodată cu trenul, deși circulă în permanență și liniile sunt pretutindeni. Numai Neînfricații merg cu trenul.

Acum cinci ani, muncitori voluntari din facțiunea Abnegație au reasfaltat unele drumuri. Au început din centrul orașului și au continuat spre periferie, până când au rămas fără materiale. Străzile din zona în care locuiesc eu sunt încă pline de gropi și de petice, și nu ești în siguranță dacă mergi cu mașina pe ele. Oricum, noi n-avem mașină.

Expresia feței lui Caleb este una placidă, în timp ce autobuzul ne leagănă și ne zgâlțâie pe drum. Mâneca robei gri îi cade de-a lungul brațului când se agață de o bară, pentru echilibru. Îmi dau seama după mișcărilor ochilor că-i urmărește pe cei din jurul nostru: forțându-se să-i vadă numai pe ei și să uite de sine. Candoarea prețuiește sinceritatea, însă facțiunea noastră, Abnegația, prețuiește altruismul.

Autobuzul se oprește în fața școlii; mă ridic, trecând grăbită pe lângă bărbatul din Candoare. Mă împiedic de pantofii acestuia și mă prind de brațul lui Caleb. Pantalonii mei largi sunt și prea lungi; și, oricum, niciodată n-am fost prea grațioasă.

Clădirea Nivelurilor Superioare este cea mai veche dintre cele trei școli din oraș: Nivelurile Inferioare, Nivelurile Medii și Nivelurile Superioare. Ca toate celelalte clădiri din jur, e construită din sticlă și oțel. În fața ei tronează o statuie mare din metal, pe care se cațără Neînfricații după ore, provocându-se reciproc care urcă mai sus. Anul trecut l-am văzut pe unul căzând și rupându-și piciorul. Eu am fost cea care a dat fuga s-o aducă pe asistentă.

— Testul de aptitudini e azi, spun.

Caleb e mai mare decât mine cu mai puțin de un an, așa că la școală suntem în același an de studiu.

Îmi face un semn de încuviințare cu capul, în timp ce intrăm prin față. Mușchii mi se încordează încă din clipa în care pătrundem în clădire. Atmosfera pare flămândă, ca și cum fiecare dintre cei de șaisprezece ani ar încerca să devoreze cât mai mult posibil din ultima sa zi. E foarte probabil ca noi să nu mai mergem pe coridoarele acestea după Ceremonia Alegerii: de îndată ce ne exprimăm opțiunea, noile noastre facțiuni vor răspunde de desăvârșirea educației noastre.

Astăzi, orele ne sunt înjumătățite, astfel încât să le parcurgem pe toate înaintea testului de aptitudini, care va avea loc după pauza de prânz. Pulsul deja mi s-a accelerat.

— Nu te neliniștește chiar deloc ce-or să-ți spună? îl întreb pe Caleb.

Ne oprim la bifurcarea coridoarelor, unde el va porni într-o direcție, spre clasa pentru Matematică Avansată, iar eu în alta, spre Istoria Facțiunilor.

— Dar pe tine? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Aș putea să-i spun că-mi făceam griji de săptămâni întregi cu privire la ce avea să-mi spună testul de aptitudini: Abnegație, Candoare, Erudiție, Prietenie, sau Neînfricare?

În loc de asta, zâmbesc și-i răspund:

— Nu tocmai.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Atunci... să ai o zi bună.

Mă îndrept spre clasa pentru Istoria Facțiunilor, mușcându-mi buza inferioară. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Coridoarele sunt ticsite, deși lumina care pătrunde prin ferestre creează iluzia de spațiu. Este unul dintre puținele locuri în care facțiunile se amestecă, la vârsta noastră. Astăzi, mulțimea e alimentată de un nou soi de energie, delirul ultimei zile.

O fată cu păr lung și creț strigă „Bună!” chiar lângă urechea mea, fluturându-și mâna spre o prietenă aflată mai departe. Mâneca ei mă lovește peste obraz. Apoi, un băiat Erudit în pulover albastru mă îmbrânțește. Îmi pierd echilibrul și mă izbesc cu putere de podea.

— Dă-te din drumul meu, Bățoaso, se răstește el, continuându-și drumul pe coridor.

Obrajii mi se înfierbântă. Mă ridic și mă scutur de praf. Câteva persoane s-au oprit când am căzut, dar nimeni nu s-a oferit să mă ajute. Privirile lor mă urmăresc până în capătul coridorului.

Lucruri de genul acesta li s-au tot întâmplat celor din facțiunea mea de câteva luni încoace: Erudiții au publicat rapoarte dușmănoase despre Abnegație, ceea ce a început să ne afecteze relațiile din școală. Veșmintele

gri, tunsoarea simplă și comportamentul modest al celor din facțiunea mea sunt menite să-mi ușureze uitarea de mine, iar ceilalți, la rândul lor, să mă poată uita mai ușor. Acum, însă, au făcut din mine o țintă.

Mă opresc lângă o fereastră, în aripa E, așteptând sosirea Neînfricaților. Așa procedez în fiecare dimineață. La ora 7:25 fix, Neînfricații își dovedesc curajul sărind dintr-un tren aflat în mers.

Tata îi numește pe Neînfricați „diavoli împielitați”. Sunt plini de piercinguri și de tatuaje și poartă veșminte negre. Scopul lor primordial este să păzească gardul care ne înconjoară orașul. Împotriva a ce, asta nu mai știu.

Ei ar fi trebuit să-mi provoace nedumerirea. Ar trebui să mă întreb ce are de-a face curajul – virtutea pe care ei o prețuiesc mai mult decât toate – cu inelul petrecut prin nări. În loc de așa ceva, îi urmăresc cu privirea oriunde se duc.

Sirena trenului șuieră, iar sunetul îmi face pieptul să vibreze. Farurile din fața locomotivei se aprind și se sting intermitent în timp ce trenul trece în goană pe lângă școală, scrâșnind pe șinele din fier.

Și, când trec ultimele vagoane, o mulțime de tineri, băieți și fete, în veșminte negre, se aruncă din mers, unii căzând și rostogolindu-se, alții împleticindu-se câțiva pași înainte de a-și recăpăta echilibrul. Unul dintre băieți o cuprinde cu brațul pe după umeri pe o fată, râzând.

Mi-am făcut un obicei prostesc din urmărirea acestei scene. Mă întorc cu spatele spre fereastră și-mi croiesc drum prin îmbulzeală spre sala de clasă pentru Istoria Facțiunilor.

CAPITOLUL DOI

TESTELE ÎNCEP după pauza de prânz. Stăm la mesele lungi din cantină, iar organizatorii testelor strigă câte zece nume odată, pentru fiecare sală în care se desfășoară testarea. Eu stau lângă Caleb și vizavi de vecina noastră, Susan.

Tatăl lui Susan își face meseria călătorind prin tot orașul, așa că are mașină și o aduce și-o ia de la școală în fiecare zi. S-a oferit să ne ia și pe noi, însă, cum spune Caleb, noi preferăm să plecăm mai târziu și nu vrem să-i creăm neplăceri.

Sigur că nu.

Organizatorii testelor sunt, în majoritatea lor, voluntari din facțiunea Abnegație, cu toate că e și un Erudit într-una dintre sălile pentru testare, și un Neînfricat în alta, ca să ne testeze pe noi, cei din Abnegație, fiindcă regulamentul prevede ca noi să nu putem fi testați de cineva din propria noastră facțiune. Tot regulamentul spune că n-avem voie să ne pregătim nicum pentru test, așa că nu știm la ce să ne așteptăm.

Privirea mi se abate de la Susan spre mesele Neînfricaților, din cealaltă parte a sălii. Râd, strigă și joacă un joc de cărți. La o altă serie de mese, Erudiții trângesc despre cărți și ziare, într-o permanentă căutare a cunoașterii.

Mai multe fete din Prietenie, îmbrăcate în galben și roșu, stau într-un cerc pe podeaua cantinei, jucând ceva care implică bătăi din palme și intonarea unui cântecel ritmat. La fiecare câteva minute aud dinspre ele un cor de râsete, când mai elimină pe câte cineva, care trebuie să se așeze în centrul cercului. La masa de lângă ele, băieții din Candoare gesticulează larg cu mâinile. Par să discute în contradictoriu despre ceva, însă nu poate fi un subiect serios, fiindcă unii dintre ei își păstrează încă zâmbetele pe fețe.

Noi, cei de la masa Abnegației, așteptăm în tăcere. Uzanțele facțiunii dictează până și comportamentul inactiv, înlăturând preferințele individuale. Mă îndoiesc că toți Erudiții își doresc să învețe în permanență, sau că oricine

din Candoare savurează o polemică însuflețită, însă nimeni nu poate să sfideze normele propriei facțiuni, mai mult decât aş putea eu.

Numele lui Caleb e strigat pentru următorul grup. El porneşte încrezător spre ieşire. N-am nevoie să-i urez succes, sau să-l asigur că n-are de ce să fie emoţionat. Îşi cunoaşte locul şi, din câte ştiu, şi l-a cunoscut dintotdeauna. Cea mai veche amintire a mea despre el e de când aveam patru ani. Atunci, m-a certat pentru că nu i-am dat coarda pentru sărit unei fete care nu avea cu ce să se joace. Acum nu mă mai dădăceşte, dar privirea aceea dezaprobatoare mi-a rămas vie în memorie.

Am încercat să-i explic că instinctele mele nu sunt la fel ca ale lui – nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-i cedez locul, în autobuz, bărbatului din Candoare – însă el nu vrea să înţeleagă. „Fă doar ce trebuie să faci”, îmi spune mereu. Pentru el, e atât de simplu. Ar trebui să fie şi pentru mine.

Simt cum mi se strânge stomacul. Închid ochii şi-i ţin aşa în următoarele zece minute, până când reapare Caleb şi se aşază la locul lui.

E alb la faţă ca varul. Îşi freacă palmele de picioare, aşa cum fac eu când vreau să-mi şterg transpiraţia, iar când le ridică la loc, observ că degetele îi tremură. Deschid gura să-l întreb ceva, însă cuvintele nu vor să iasă. Nu mi-e permis să-l întreb ce rezultat a obţinut, şi nici lui să-mi spună.

Un voluntar din Abnegaţie anunţă următoarea serie de nume. Doi Neînfricaţi, doi Erudiţi, doi din Prietenie, doi din Candoare, şi la urmă:

— Din Abnegaţie, Susan Black şi Beatrice Prior.

Mă ridic, fiindcă aşa trebuie, dar dac-ar fi fost după mine, aş fi rămas pe scaunul meu pentru tot restul timpului. Mă simt de parcă aş avea în piept un balon care se umflă tot mai mult de la o secundă la alta, ameninţând să mă facă să explodez din interior. O urmez pe Susan spre ieşire. Cei pe lângă care trec probabil că nu pot să ne deosebească. Purtăm aceleaşi straie şi părul blond ne este tuns în acelaşi fel. Singura diferenţă este că, poate, Susan nu simte nevoia să vomite şi, din câte-mi dau seama, mâinile nu-i tremură atât de tare, încât să fie nevoită să se apuce de poalele bluzei, ca să le ţină pe loc.

La ieșirea din cantină, ne așteaptă un șir de zece săli. Ele sunt folosite numai pentru testele de aptitudini, așa că n-am mai intrat niciodată în vreuna dintre ele. Spre deosebire de celelalte săli ale școlii, ele sunt despărțite nu cu geamuri, ci cu oglinzi. Mă privesc, palidă și îngrozită, cum intru pe o ușă. Susan îmi zâmbește emoționată în timp ce pătrunde în camera 5, iar eu în camera 6, unde mă așteaptă o femeie din facțiunea Neînfricaților.

Nu are înfățișarea la fel de severă ca tinerii Neînfricați pe care i-am văzut eu. Are ochi mici, negri și oblici, și poartă un sacou negru – ca unul bărbătesc, pentru costum – și blugi. Abia când se întoarce să închidă ușa îi observ tatuajul de la ceafă, un șoim alb-negru, cu un ochi roșu. Dacă nu mi-aș fi simțit inima săltându-se până în gât, aș fi întrebat-o ce semnificație are. Trebuie să fi însemnat ceva.

Oglinzile acoperă în întregime pereții interiori. Îmi văd imaginea reflectată din toate unghiurile: materialul cenușiu mascându-mi forma spatelui, a gâtului meu lung, a degetelor noduroase, înroșite de năvala sângelui. Tavanul strălucește de o lumină albă. În centrul încăperii este un scaun înclinat, ca la dentist, cu o mașinărie alături. Arată ca un loc în care se petrec lucruri cumplite.

— Nu te îngrijora, zice femeia, nu-ți face rău.

Are părul negru și drept, însă la lumină constat că are suvițe cărunte.

— Stai jos și fă-te comodă, mă îndeamnă ea. Eu mă numesc Tori.

Mă așez neîndemânatică pe scaun și-l las pe spate, punându-mi capul pe rezemătoare. Lumina îmi rănește pupilele. Tori își face de lucru cu mașinăria din dreapta mea. Încerc să mă concentrez asupra ei, și nu a firelor pe care le ține în mână.

— Ce e cu șoimul? o întreb pe negândite, în timp ce-mi atașează un electrod pe frunte.

— N-am mai cunoscut până acum vreo persoană din Abnegație care să fie curioasă, îmi zice, ridicând din sprâncene.

Mă străbate un frison, și mi se face pielea de găină pe brațe. Curiozitatea mea este o greșeală, o trădare a valorilor Abnegației.

Fredonând încet, îmi lipește un alt electrod de frunte și începe să-mi explice:

— În unele părți ale vechii lumi, șoimul simboliza soarele. Când mi l-am făcut, mi-am închipuit că, dacă am mereu soarele asupra mea, n-o să-mi mai fie frică de întuneric.

Încerc să mă abțin de la alte întrebări, dar nu reușesc.

— Vă e frică de întuneric?

— Îmi *era* frică de întuneric, mă corectează ea.

Își lipește un electrod de propria frunte și conectează un cablu la el, apoi ridică din umeri.

— Acum, îmi amintește de frica pe care mi-am învins-o. Se postează, în picioare, în spatele meu. Strâng atât de tare brațele scaunului, încât roșeața îmi dispare din articulațiile degetelor. Trage firele spre ea, le atașează de mine, de ea, de mașinăria de alături. Apoi, îmi înmânează un flacon cu un lichid limpede.

— Bea, îmi zice.

— Ce e? întreb, simțindu-mi gâtul umflat. Înghit cu greu. Ce-o să se întâmple?

— Nu pot să-ți spun. Ai doar încredere în mine.

Dau afară aerul din plămâni și-mi răstorn în gură conținutul fiolei. Mi se închid ochii.

* * *

Când mi-i deschid, n-a trecut decât o clipă, dar mă aflu altundeva. Sunt din nou în cantina școlii, dar toate mesele lungi sunt goale, și văd, prin ferestre, că ninge. Pe masa din fața mea se află două coșuri. Într-unul dintre ele e o bucată de brânză, iar în celălalt, un cuțit lung cât antebrațul meu.

Din spate, aud o voce de femeie.

— Alege.

— De ce? întreb.

— Alege, repetă ea.

Privesc peste umăr, dar nu e nimeni. Îmi întorc din nou fața spre coșuri.

— Și ce să fac cu ele?

— Alege! urlă vocea.

La auzul urletului, fiica îmi dispare, lăsând locul încăpățănării. Mă încrunt și-mi încrucișez brațele pe piept.

— Fie cum vrei, îmi zice ea.

Coșurile dispar. Aud o ușă scârțâind și mă întorc să văd cine e. Nu văd un „cine”, ci un „ce”: un câine cu bot ascuțit, la câțiva metri distanță de mine. Se ghemuiește și începe să se târască în direcția mea, răsfrângându-și buzele și dezvelindu-și colții albi. Un mârâit îi gâlgâie în adâncul gâtlejului, și abia acum înțeleg la ce-ar fi fost bună brânza. Sau cuțitul. Dar e deja prea târziu.

Mă gândesc dacă s-o rup la fugă, însă câinele ar fi mai iute decât mine. Nu pot să mă lupt cu el. Inima începe să-mi bată cu putere. Trebuie să iau o hotărâre. Dacăș putea să sar peste o masă și s-o folosesc în chip de pavăză... nu, sunt prea scundă ca să pot sări peste mese, și nu îndeajuns de puternică încât să răstorn vreuna.

Câinele mârâie, și aproape că simt sunetul vibrându-mi în craniu.

În manualul meu de biologie scrie despre câini că sunt capabili să te miroasă când ți-e frică de ei, din cauza unei substanțe chimice secretate de o glandă umană în situații de amenințare, aceeași substanță chimică emanată de prada câinelui. Când simt miros de frică, sunt împinși spre atac. Câinele înaintează spre mine râcâind podeaua cu ghearele.

Nu pot să fug. Nu pot să mă lupt. În schimb, inspir mirosul respirației neplăcute a câinelui și mă străduiesc să nu mă gândesc la ce-o fi mâncat adineauri. În ochii lui nu se vede albul, ci doar o negreală scânteietoare.

Ce altceva mai știu eu despre câini? Că nu trebuie să-i privesc în ochi. Ar fi un semn de agresivitate. Mi-aduc aminte că l-am rugat pe tata să-mi ia un cățel când eram mică, iar acum, ținându-l cu privirea podeaua din fața labelor câinelui, nu pot să-mi amintesc și de ce. Se apropie, mârâind în continuare. Dacă privitul în ochi ar fi un semn de agresivitate, care ar fi semnul de supunere?

Respirația mea e zgomotoasă, dar regulată. Mă las în genunchi. Ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori ar fi să zac pe podea în fața câinelui – cu fața

la același nivel cu colții lui – însă e cea mai bună variantă pentru mine. Îmi întind picioarele în spatele meu și mă sprijin pe coate. Câinele se târăște mai aproape, tot mai aproape, până când ajung să-i simt căldura răsuflării pe față. Îmi tremură mâinile.

Îmi latră în ureche, și-mi încleștez dinții ca să-mi opresc țipătul.

Ceva aspru și umed îmi atinge obrazul. Mârâitul încetează, iar când îmi ridic capul să privesc din nou spre câine, îl văd că gâfâie. Mă linge pe față. Mă încrunt și mă ridic, așezându-mă apoi pe călcâie. Câinele se proptește cu labele din față pe genunchii mei și mă linge pe bărbie. Mă crispez, îmi șterg balele de pe piele și încep să râd.

— Nu ești cățel rău, hm?

Mă ridic cu încetineală, ca să nu-l sperii, însă mi se pare un cu totul alt animal față de cel pe care-l văzusem acum câteva secunde. Îmi întind o mână, prudentă, astfel încât s-o pot trage înapoi la nevoie. Câinele mi-o împunge cu capul. Dintr-odată, mă bucur că n-am ales cuțitul.

Clipesc mărunț și, când redeschid ochii, văd o fetiță în cealaltă parte a încăperii, îmbrăcată într-o rochie albă. Își întinde ambele brațe și țipă: „Cățeluș!”

Când o văd repezindu-se spre câinele de lângă mine, deschid gura s-o avertizez, dar prea târziu. Câinele se întoarce spre ea. În loc să mârâie, latră, își arată colții și pocnește din fălci, iar mușchii i se strâng laolaltă, părând colaci de sârmă. Văzându-l gata să atace, nu mai stau pe gânduri, ci doar mă arunc, trântindu-mă cu tot corpul deasupra câinelui și cuprinzându-i gâtul gros cu brațele.

Mă izbesc cu capul de podea. Câinele dispare, la fel și fetița. Mă trezesc singură... în camera pentru testare, acum goală. Mă rotesc lent în cerc, dar nu mă mai văd în vreo oglindă. Împing ușa, o deschid și ies pe coridor, dar nu e coridorul, ci un autobuz, și toate scaunele sunt ocupate.

Stau în picioare pe interval și mă prind de o bară. Lângă mine e așezat un bărbat cu un ziar în mâini. Nu pot să-i văd fața pe deasupra ziarului, însă mâinile i le văd. Sunt pline de cicatrice, ca și cum ar fi fost victima unui incendiu, și strâng hârtia de parcă ar vrea s-o mototolească.

— Îl cunoști pe ăsta? mă întreabă, arătând cu degetul o fotografie din ziar.

Titlul anunță: „Brutalul asasin în sfârșit arestat!” Mă holbez la cuvântul „asasin”. A trecut multă vreme de când n-am mai văzut acest cuvânt, dar până și forma lui mă umple de groază.

În fotografia de sub titlu e un tânăr cu o față obișnuită și barbă. Mi se pare cunoscut, deși nu-mi amintesc de unde. Și, în același timp, simt că n-ar fi bine să-i spun asta omului.

— Ei? insistă el, și-i simt mânia în voce. Îl cunoști?

N-ar fi bine... nu, n-ar fi deloc bine. Inima îmi bate cu putere și strâng mai tare bara, ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor, care m-ar trăda. Dacă-i spun că-l cunosc pe tipul din articol, are să mi se-ntâmples ceva îngrozitor. Dar pot să-l conving că nu-l cunosc. Pot să-mi dreg glasul și să ridic din umeri... însă ar fi o minciună.

Îmi dreg glasul.

— Îl cunoști? repetă el.

Ridic din umeri.

— Ei bine?

Mă străbate un fior. Frica mea e irațională: nu e decât un test, nimic adevărat.

— Nt, răspund, pe un ton indiferent. Habar n-am cine e.

Se ridică în picioare și, în sfârșit, îi zăresc chipul. Poartă ochelari negri, iar gura i se schimonosește într-un mârâit. Obrajii îi sunt brăzdați de cicatrice, la fel ca mâinile. Se apleacă spre fața mea. Răsuflarea îi miroase a fum de țigară. *Nu e adevărat, îmi reamintesc mie însămi. Nu e adevărat.*

— Minți, îmi zice. *Minți!*

— Ba nu mint.

— Văd în ochii tăi că minți.

Îmi îndrept spatele.

— Ba nu.

— Dacă-l cunoști, îmi spune, cu glas scăzut, ai putea să mă salvezi. Ai putea să mă *salvezi!*

Îl privesc, mijind ochii spre el.

— Bine, răspund, încleștându-mi maxilarele într-o atitudine încăpățânată.
Nu-l cunosc.

CAPITOLUL TREI

MĂ TREZESC cu palmele asudate și un junghi de vinovăție în piept. Stau întinsă pe scaun, în încăperea cu oglinzi. Când îmi aplec capul pe spate, o văd pe Tori, cu buzele strânse, demontând electrozii de pe frunțile amândurora. O aștept să spună ceva despre test – că s-a sfârșit, sau că m-am descurcat bine, deși cum aș fi putut să am un rezultat prost la un astfel de test? – însă ea nu zice nimic, ci doar îmi dezlipește firele de pe frunte.

Mă aplec în față și-mi șterg palmele de pantalonii mei largi. Trebuie să fi făcut ceva greșit, chiar dacă totul nu s-a întâmplat decât în mintea mea. Oare înfățișarea ciudată de pe chipul lui Tori s-o datora faptului că nu știe cum să-mi spună ce persoană îngrozitoare sunt? Îmi doresc să spună totul pe față, și-atât.

— Asta, îmi zice, m-a lăsat perplexă. Scuză-mă. Revin imediat.

Perplexă?

Îmi ridic genunchii până la piept și-mi îngrop fața între ei. Mi-aș dori să-mi vină să plâng, fiindcă lacrimile mi-ar putea aduce o senzație de eliberare, însă nu-mi vine. Cum poți să pici la un test pentru care nu ți se permite să te pregătești?

Pe măsură ce trece timpul, sunt tot mai agitată. Mă văd nevoită să-mi șterg palmele la fiecare câteva secunde, fiindcă se tot adună transpirația... sau poate pentru că mă face să mă simt mai calmă. Dacă mi s-o spune că nu sunt potrivită pentru niciuna dintre facțiuni? M-aș vedea obligată să trăiesc pe străzi, cu cei lăsați în afara facțiunilor. Traiul în afara facțiunilor nu înseamnă doar viața în sărăcie și lipsită de confort; e o existență ruptă de societate, separată de cel mai important lucru în viață: comunitatea.

Mama mi-a spus odată că nu putem supraviețui în mod izolat, și chiar dacă ne-ar fi posibil, nu ne-am dori-o. Fără o facțiune, n-am mai avea un scop în viață, nici rațiunea de a trăi.

Scutur din cap. Nu se poate să gândesc astfel. Trebuie să-mi păstrez calmul.

În sfârșit, se deschide ușa și Tori intră din nou. Mă prind strâns de brațele scaunului.

— Scuză-mă că ți-am provocat griji, îmi spune ea.

Se oprește în dreptul picioarelor mele, cu mâinile în buzunare. Arată încordată și e palidă.

— Beatrice, rezultatele tale au fost neconcludente, îmi spune. Din principiu, fiecare etapă a simulării elimină una sau mai multe dintre facțiuni, însă în cazul tău, n-au fost înlăturate decât două.

Mă holbez la ea.

— Două? întreb.

Îmi simt gâtul într-atât de strâns, încât îmi vine greu să vorbesc.

— Dacă ai fi arătat un dezgust instinctiv față de cuțit și ai fi ales brânza, simularea te-ar fi condus spre un cu totul alt scenariu, care ți-ar fi confirmat afinitatea pentru Prietenie. Nu s-a întâmplat așa ceva, motiv pentru care Prietenia a ieșit din discuție, îmi explică Tori, scărpinându-se la ceafă. În mod normal, simularea se desfășoară într-un mod liniar, izolând una dintre facțiuni prin eliminarea celorlalte. Alegerile tale n-au permis nici măcar eliminarea Candorii, următoarea posibilitate, așa că am fost nevoită să-i modific cursul și să te plasez în autobuz. Abia acolo persistența ta în nesinceritate a eliminat Candoarea, îmi zice, schițând o jumătate de zâmbet. Dar nu-ți face probleme cu asta. Într-o astfel de situație, numai un membru al Candorii ar spune adevărul.

Unul dintre nodurile din piept mi s-a mai slăbit. Poate că nu sunt o persoană chiar atât de îngrozitoare.

— Presupun că nu e întru totul așa. Cei care spun adevărul fac parte din Candoare... și din Abnegație, continuă ea. Ceea ce ne aduce o problemă.

Rămân cu gura căscată.

— Pe de altă parte, tu te-ai aruncat peste câine, în loc să-l lași s-o atace pe fetiță, ceea ce este o reacție specifică Abnegației... însă pe de alta, când bărbatul acela ți-a spus că adevărul l-ar putea salva, tu tot ai refuzat să i-l destăinuiești. Reacție deloc specifică Abnegației.

Oftează.

— Faptul că n-ai fugit de câine sugerează Neînfricare, însă la fel ar fi însemnat și cuțitul, pe care nu l-ai luat.

Își drege glasul și continuă.

— Reacția ta inteligentă față de câine indică o puternică orientare spre Erudiție. Habar n-am ce să înțeleg din indecizia ta de la prima etapă, dar...

— Stați, o întrerup eu. Prin urmare, n-aveți habar care mi-ar fi aptitudinile?

— Da și nu. Concluzia mea, îmi explică Tori, este că demonstrezi înclinații egale față de Abnegație, Neînfricare și Erudiție. Cel care obține astfel de rezultate este...

Privește peste umăr, de parcă s-ar aștepta să apară cineva în spatele ei.

— ... este numit... *Divergent*.

Cel din urmă cuvânt îl rostește atât de încet, încât aproape că nici nu-l aud, și expresia de încordare, de neliniște, îi revine pe chip. Ocolind scaunul printr-o parte, se oprește și se apleacă mai aproape de mine.

— Beatrice, îmi spune, sub nicio formă nu trebuie să împărtășești altcuiva această informație. Este foarte important.

— Nu avem voie să divulgăm rezultatele, încuviințez eu. Știu asta.

— Nu, insistă Tori, îngenunchind lângă scaun și punându-și mâinile pe brațul acestuia.

Chipurile noastre sunt despărțite acum doar de câțiva centimetri.

— Aici e cu totul altceva. Nu spun că nu trebuie să le divulgi acum: spun că nu trebuie să le dezvălui față de nimeni, *niciodată*, indiferent ce s-ar întâmpla. Divergența este extrem de primejdioasă. Înțelegi?

Nu înțeleg – cum ar putea un rezultat neconcludent să fie primejdios? – dar tot clatin din cap în semn de încuviințare. Oricum nu vreau să-i împărtășesc cuiva rezultatul meu de la test.

— OK, am zis, desprinzându-mi palmele de pe brațele scaunului și ridicându-mă.

Mă simt nesigură pe picioare.

— Îți propun, continuă Tori, să te duci acasă. Ai foarte multe la care să te gândești, și așteptarea împreună cu ceilalți ar putea să nu-ți fie în avantaj.

— Trebuie să-i spun fratelui meu unde mă duc.

— Îl anunț eu.

Îmi pipăi fruntea și fixează podeaua cu privirea în timp ce ies din sală. Nu pot îndura s-o privesc în ochi. Nu pot îndura să mă gândesc la Ceremonia Alegerii de mâine.

Acum alegerea e a mea, indiferent ce-ar spune testele.

Abnegație. Neînfricare. Erudiție.

Divergență.

* * *

Mă hotărâsc să nu iau autobuzul. Dacă ajung acasă prea devreme, tata ar observa la sfârșitul zilei, când verifică jurnalul casei, și aș fi nevoită să-i explic ce s-a întâmplat. Așa că merg pe jos. Va trebui să-l prind pe Caleb înainte ca el să menționeze ceva față de părinții noștri, însă fratele meu știe să țină un secret.

Merg pe mijlocul drumului. Autobuzele au tendința să se mențină pe lângă trotuar, așa că sunt mai în siguranță aici. Uneori, pe străzile din apropierea casei mele, disting locurile în care s-au aflat altădată dungile galbene. Acum, ele nu ne mai sunt de folos, din moment ce avem prea puține mașini. Nici de semafoare nu avem nevoie, deși pe alocuri ele mai atârână, precar, deasupra drumului, dând impresia că s-ar putea prăbuși dintr-un minut în altul.

Renovarea înaintează cu încetineală prin oraș, acum o amestecătură de clădiri noi și curate cu altele vechi și dărăpănate. Cele mai multe dintre clădirile noi sunt în apropierea mlaștinii, care mai demult fusese un lac. Agenția de voluntari ai Abnegației, pentru care lucrează și mama, este răspunzătoare pentru majoritatea acestor lucrări de renovare.

Când privesc din exterior stilul de viață al Abnegației, mi se pare frumos. Când îmi văd familia desfășurându-și activitatea în armonie, când ne ducem seara la petreceri și toată lumea face curat împreună la sfârșit, fără să fie nevoie să i se ceară; când îl văd pe Caleb ajutându-i pe străini să-și ducă sacoșele cu cumpărături, mă îndrăgostesc, iar și iar, de viața aceasta. Doar

atunci când încerc s-o trăiesc eu însămi apar problemele. Niciodată nu mi se pare una autentică.

Însă alegerea unei alte facțiuni ar însemna să-mi abandonez familia. Pentru totdeauna.

Alături de sectorul orașului ocupat de Abnegație se întinde zona cu clădiri scheletice și trotuare pline de gropi, prin care merg eu acum. Există locuri în care drumul este complet prăbușit, scoțând la iveală sistemul de canalizare și pustiile pasaje subterane pe care trebuie să le evit cu foarte mare grijă, și alte locuri care duhnesc într-atât de puternic a canal și a gunoi, încât sunt nevoită să-mi astup nările.

Aici locuiesc cei din afara facțiunilor. Din cauză că n-au reușit să-și desăvârșească inițierea în indiferent ce facțiune și-ar fi ales, ei acum trăiesc în sărăcie, prestând munci nedorite de toți ceilalți. Lucrează ca oameni de serviciu, sau în construcții, sau ca gunoieri; produc stofe, conduc trenuri și autobuze. În schimbul muncii lor, primesc hrană și îmbrăcăminte, dar, așa cum spune mama, din fiecare în cantități neîndestulătoare.

Zăresc un bărbat din afara facțiunilor, oprit la un colț de stradă, în fața mea. Poartă veșminte maro, zdrențuite, iar pielea de pe obraz îi atârână. Se holbează la mine, și eu îi întorc privirea, incapabilă s-o îndrept în altă parte.

— Scuză-mă, îmi zice, cu o voce găâită. Nu ai ceva de mâncare?

Simt un nod în gât. O voce aspră din minte mă îndeamnă: *Lasă capul în jos și mergi mai departe.*

Ba nu. Scutur din cap. Nu trebuie să-mi fie fiică de omul acesta. El are nevoie de ajutor, iar eu se presupune că ar trebui să-l ajut.

— Ăăă... da, zic, începând să-mi scotocesc prin geantă.

Tata m-a învățat să am mereu mâncare în geantă, tocmai din acest motiv. Îi ofer bărbatului o punguță cu felii uscate de măr.

Întinde mâna, însă în loc să ia punguța, degetele i se strâng pe încheietura mea. Îmi zâmbește. Are strungăreață între dinții din față.

— Măi, măi, ce ochi frumoși avem, îmi zice. Mare păcat că restul e atât de banal la tine.

Inima începe să-mi bubuie în piept. Încerc să-mi trag mâna, dar strânsoarea lui se întetește. Răsuflarea îi miroase a ceva înțepător și neplăcut.

— Pari cam tânără ca să te plimbi de una singură, dragă, îmi zice.

Încetez să-mi trag mâna și-mi îndrept spatele. Știu că arăt tânără. N-am nevoie să mi se aducă aminte.

— Sunt mai mare decât par, ripostez. Am șaisprezece ani.

Buzele i se desfac larg, scoțând la iveală un molar cenușiu, cu o carie întunecată într-o parte. Nu pot să-mi dau seama dacă zâmbește, sau se strâmbă.

— Atunci, nu-i așa că azi e o zi specială pentru tine? Ziua de dinaintea *alegerii*?

— Dă-mi drumul, îi cer.

Urechile încep să-mi țiuie. Vocea îmi sună limpede și aspru: nu după cum m-aș fi așteptat s-o aud. Parcă nu mi-ar aparține.

Sunt pregătită. Știu ce trebuie să fac. Îmi imaginez cum îmi trag cotul în spate și-mi reped pumnul spre el, lovindu-l. Văd punguța cu felii de măr zburându-mi din mână. Îmi aud zgomotul pașilor în fugă. Sunt pregătită să acționez.

Dar tocmai atunci el îmi dă drumul, ia merele și-mi spune:

— Alege cu înțelepciune, fetiço.

CAPITOLUL PATRU

AJUNG PE STRADA MEA cu cinci minute înainte de ora obișnuită, după cum îmi arată ceasul de la mână, unica podoabă permisă de Abnegație, și numai deoarece este practică. Are cureaua gri și capacul din sticlă. Dacă-l înclin cum trebuie, aproape că pot să-mi văd imaginea reflectată deasupra limbilor.

Casele de pe strada mea au toate aceeași mărime și formă. Sunt clădite din ciment cenușiu, cu puține ferestre, în dreptunghiuri economicoase, fără niciun fel de ornamente. Peluzele sunt pline de meișor, iar cutiile poștale sunt confecționate din metal opac. Pentru unii, priveliștea ar putea să pară mohorâtă, însă pentru mine simplitatea ei e reconfortantă.

Motivul acestei simplități nu e disprețul față de unicitate, așa cum au interpretat uneori celelalte facțiuni. Totul – casele, veșmintele, tunsorile noastre – sunt menite să ne ajute să uităm de noi înșine și să ne apere de frivolitate, de lăcomie și de invidie, care nu sunt altceva decât forme ale egoismului. Dacă avem puțin, și ne dorim puțin, și suntem egali cu toții, nu invidiem pe nimeni.

Mă străduiesc să-mi placă viața aceasta.

Mă așez pe treptele din fața casei, așteptându-l pe Caleb să sosească. Nu durează mult. După doar un minut, îi văd silueta înveșmântată în gri apropiindu-se pe stradă. Aud râsete. La școală, încercăm să nu atragem atenția asupra noastră, însă imediat cum ajungem acasă, încep jocurile și glumele. Dar înclinarea mea naturală către sarcasm tot nu este apreciată. Sarcasmul se manifestă totdeauna pe socoteala cuiva. Poate e mai bine că Abnegația încearcă să mi-l reprime. Poate că nu voi fi nevoită să-mi părăsesc familia. Poate că, dacă mă lupt, voi reuși să mă acomodez cu Abnegația și imitația mea se va transforma în realitate.

— Beatrice! exclamă Caleb. Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

— N-am nimic, îi răspund.

Caleb e împreună cu Susan și cu fratele ei, Robert, iar Susan mă privește ciudat, ca și cum aș fi o altă persoană decât cea pe care-o cunoscuse până azi-dimineață. Ridic din umeri.

— Când s-a terminat testul, mi s-a făcut rău, zic. Probabil din cauza lichidului pe care ni l-au dat să-l bem. Acum, însă, mă simt mai bine.

Încerc un zâmbet convingător. Se pare că am reușit să-i conving pe Susan și pe Robert, care nu mai par preocupați de stabilitatea mea mentală, însă Caleb mă privește mijind ochii, așa cum face el când bănuiește pe cineva de duplicitate.

— Voi doi ați luat autobuzul azi? îi întreb.

Nu mă interesează cum se întorc de la școală Susan și Robert, dar sunt nevoită să schimb subiectul.

— Tata trebuie să lucreze până mai târziu, îmi răspunde Susan, și ne-a zis că e cazul să ne gândim un timp, înainte de ceremonia de mâine.

Inima începe să mi se zbată la menționarea ceremoniei.

— Sunteți bine-veniți să treceți pe la noi mai târziu, îi invită politicos Caleb.

— Mulțumim, răspunde Susan, zâmbindu-i fratelui meu.

Robert mă privește, ridicând o sprânceană. Noi doi am tot avut schimburi de priviri anul trecut, când Susan și Caleb tot flirtau, în acel stil de tatonare cunoscut numai de Abnegație. Caleb o urmărește din ochi pe Susan cum se îndepărtează pe trotuar, și sunt nevoită să-l apuc de braț ca să-l trezesc din visare. Îl trag după mine în casă și închid ușa după noi.

Caleb se întoarce spre mine. Sprâncenele lui negre și drepte se împreunează, și o cută își face apariția între ele. Când se încruntă, el seamănă mai mult cu mama, decât cu tata. Într-o clipită, pot să mi-l imaginez ducând același gen de viață ca tata: locuind în cartierul Abnegației, învățând o meserie, căsătorindu-se cu Susan și având o familie. Ar fi minunat.

E posibil ca eu să nu-l văd ducând o astfel de viață.

— Acum ai de gând să-mi spui adevărul? mă întreabă, încetișor.

— Adevărul este, îi răspund, că n-am voie să discut despre asta. Și nici tu n-ai voie să mă întrebi.

— Tu, care încalci atâtea reguli, nu poți s-o încalci și pe-asta? Nici măcar când e vorba despre ceva atât de important?

Sprâncenele i se apropie și mai mult, și-l văd mușcându-și colțul buzei. Deși cuvintele lui sunt acuzatoare, dă impresia că mă încearcă, așteptând informații... ca și cum chiar și-ar dori răspunsul. Îmi mijesc ochii spre el.

— Dar tu? Ce s-a întâmplat la testul tău, Caleb?

Privirile ni se întâlnesc. Aud sirena unei locomotive de tren, un sunet atât de slab, încât ar putea la fel de bine să fie șuierul vântului pe o alee. Dar eu îl recunosc când îl aud. Sună ca un apel al Neînfricaților, chemându-mă la ei.

— Numai... să nu le spui părinților noștri ce s-a întâmplat, bine? îi zic.

Privirea lui mă mai fixează timp de câteva clipe, după care îmi face un semn de încuviințare.

Simt nevoia să mă duc sus și să mă întind. Testul, mersul pe jos și întâlnirea cu tipul din afara facțiunilor m-au istovit, însă cum fratele meu a pregătit micul dejun azi-dimineață, mama ne-a preparat prânzul, iar tata s-a ocupat de cină seară, înseamnă că e rândul meu să gătesc. Inspir adânc și intru în bucătărie, să-mi încep treaba.

După un minut, mi se alătură și Caleb. Scrâșnesc din dinți. El ajută la orice. Iar ceea ce mă irită mai mult și mai mult la el este bunătatea lui firească, altruismul înăscut.

Noi doi lucrăm laolaltă fără să avem nevoie de vorbe. Eu gătesc mazăre la cuptor. El dezgheață patru bucăți de pui. Cea mai mare parte a hranei noastre e alcătuită din alimente congelate sau conservate, din cauză că fermele, în zilele noastre, sunt prea departe. Mama mi-a povestit odată că, demult, existau oameni care nu voiau să cumpere produse modificate genetic, fiindcă le considerau nefirești. Acum, însă, nu mai avem de ales.

Până să ajungă părinții noștri acasă, cina e deja pregătită și masa aranjată. Tata își lasă geanta la ușă și mă sărută pe frunte. Alții îl consideră un tip pedant – poate chiar prea pedant – însă e și drăgăstos. Eu încerc să văd în el numai ce-i bun; încerc.

— Cum ți-a mers la test? mă întreabă, în timp ce răstorn mazărea în castronul pe care-l pun pe masă.

— Bine, îi răspund.

E clar că n-am ce căuta la Candoare. Mint cu prea mare ușurință.

— Am auzit că au fost ceva probleme cu unul dintre teste, intervine mama.

La fel ca și tata, lucrează la stat, însă ea administrează proiectele de dezvoltare a orașului. Ea recrutează voluntarii pentru organizarea testelor de aptitudini. În cea mai mare parte a timpului, totuși, ea organizează lucrătorii pentru ajutorarea cu mâncare, cu adăpost și cu slujbe, a celor aflați în afara facțiunilor.

— Chiar? întreabă tata.

Într-adevăr, rareori apar probleme la testele de aptitudini.

— Nu știu prea multe despre asta, însă prietena mea Erin mi-a spus că n-a mers ceva cum trebuie la unul dintre teste, așa că au trebuit să raporteze verbal rezultatul, explică mama, așezând câte un șervețel lângă fiecare farfurie de pe masă. Se pare că unei eleve i s-a făcut rău și a fost trimisă acasă, adaugă ea, ridicând din umeri. Sper că e bine. Voi doi ați auzit despre așa ceva?

— Nu, răspunde Caleb, zâmbind către mama.

Nici fratele meu n-ar fi putut să facă parte din Candoare.

Ne așezăm la masă. Noi totdeauna dăm mâncarea spre dreapta, și nimeni nu începe să mănânce până când nu e toată lumea servită. Tata își întinde mâinile spre mama și spre fratele meu, iar ei își întind mâinile spre el și spre mine, după care tata îi mulțumește lui Dumnezeu pentru mâncare, pentru că are un loc de muncă, pentru prietenii și pentru familia lui. Nu toate familiile din Abnegație sunt credincioase, însă tata spune că trebuie să încercăm să nu vedem aceste diferențe, deoarece n-ar face decât să ne dezbine. Nu știu sigur ce să înțeleg din asta.

— Așa, i se adresează mama lui tata. Spune-mi.

Îl ia de mână pe tata și începe să-și rotească degetul mare într-un mic cerc peste încheietura lui. Privesc fix spre mâinile lor împreunate. Părinții mei se

iubesc, însă rareori își arată afecțiunea astfel față de noi. Ei ne-au învățat că orice contact fizic este puternic, așa că manifestam prudență în această privință încă de mică.

— Spune-mi ce te sâcăie, adaugă ea.

Îmi fixează farfuria cu privirea. Simțurile ascuțite ale mamei mă surprind uneori, însă acum îmi provoacă rușine. De ce sunt atât de concentrată asupra propriei persoane, încât nici n-am observat cutele lui adânci de pe frunte și umerii gârboviți?

— Am avut o zi grea la muncă, răspunde el. Mă rog, de fapt, Marcus a fost cel care-a avut o zi grea. N-ar trebui să pretind c-aș fi eu cel în cauză.

Marcus este colegul de serviciu al tatei: amândoi sunt lideri politici. Orașul este condus de un consiliu alcătuit din cincizeci de persoane, în totalitate reprezentanți ai Abnegației, deoarece facțiunea noastră este privită ca fiind incoruptibilă, datorită dedicației noastre față de uitarea de sine. Conducătorii noștri sunt aleși de egalii lor pentru caracterul impecabil, tăria morală și calitățile de lideri. Reprezentanții fiecăreia dintre celelalte facțiuni au dreptul să vorbească în adunări referitor la anumite probleme, însă în ultimă instanță, hotărârea îi aparține consiliului. Și, dacă din punct de vedere teoretic, consiliul ia hotărârile în plen, trebuie spus că Marcus are o influență aparte.

Așa a fost încă de la începutul mării păci, când s-au alcătuit facțiunile. Cred că sistemul persistă din cauză că ne temem de ce-ar putea surveni dacă n-ar mai fi el: războiul.

— E vorba despre raportul acela publicat de Jeanine Matthews? întreabă mama.

Jeanine Matthews este unica reprezentantă a Erudiților, aleasă pe baza IQ-ului ei. Tata se plânge adesea de ea.

Îmi ridic ochii.

— Raportul?

Caleb îmi adresează o privire de avertisment. Noi n-ar trebui să vorbim la cină, decât dacă părinții noștri ne pun o întrebare directă, iar ei nu

obișnuiesc așa ceva. Urechile noastre ascultătoare sunt un dar pentru ei, așa zice tata. Ei ne oferă urechile lor ascultătoare după cină, în camera familiei.

— Da, răspunde tata, îngustându-și ochii. Acei aroganți și încrezuți... Se întrerupe și-și drege glasul. Scuze, continuă el apoi. Însă ea a emis un raport defăimător la adresa caracterului lui Marcus.

Înalt sprâncenele a mirare.

— Ce anume afirmă? întreb.

— Beatrice, mă apostrofează încet Caleb.

Las capul în jos, răsucindu-mi furculița, iar și iar, până când dogoarea îmi părăsește obraji. Nu-mi place să fiu muștrată. Cu atât mai mult de fratele meu.

— Afirmă, îmi răspunde tata, că violența și cruzimea lui Marcus față de propriul său fiu este motivul pentru care băiatul a ales Neînfricarea în locul Abnegației.

Puțini dintre cei care se nasc în comunitatea Abnegației aleg s-o părăsească. Iar atunci când se-ntâmplă așa ceva, e memorabil pentru noi. Acum doi ani, fiul lui Marcus, Tobias, ne-a părăsit în favoarea Neînfricărilor, iar Marcus a fost distrus. Tobias era singurul lui copil... și singurul rămas din familie, fiindcă soția îi murise la nașterea celui de-al doilea copil al lor. Nou-născutul a murit și el după câteva minute.

Eu nu l-am cunoscut niciodată pe Tobias. Participa rareori la evenimentele comunității și nu venea niciodată cu tatăl lui la noi acasă, pentru cină. Tata remarcase deseori că era ceva ciudat, dar acum nu mai avea importanță.

— Cruzime? La Marcus? a intervenit mama, clătînând din cap. Bietul om... De parcă i-ar fi trebuit să i se amintească de pierderea suferită.

— De trădarea din partea propriului fiu, vrei să spui? a replicat tata, cu răceală în glas. În momentul de față, n-ar trebui să mă surprindă. Erudiții ne tot atacă, de luni în șir, cu astfel de rapoarte. Și nu s-a terminat. Vor mai fi și altele, garantez.

N-ar fi trebuit să mă trezesc vorbind iar, dar nu mă pot stăpâni. Mă ia gura pe dinainte:

— Și de ce fac asta?

— De ce nu profiți de ocazie ca să-ți ascuți tatăl, Beatrice? mă muștră mama, cu blândețe.

Își formulase fraza ca pe o sugestie, nu un ordin. Privesc peste masă la Caleb, în ochii căruia văd o expresie dezaprobatore.

Fixez cu privirea mazărea din farfuria mea. Nu sunt convinsă că aş mai putea duce această viață de constrângeri. Nu sunt îndeajuns de bună pentru ea.

— Știi de ce, zice tata. Pentru că noi avem un lucru pe care și-l doresc. Prețuirea cunoașterii mai presus de toate duce la pofta de putere, ceea ce-i mână pe oameni în locuri întunecate și pustii. Ar trebui să fim mulțumiți că știm noi mai bine.

Încuviințez. Știu că nu-i voi alege pe Erudiți, chiar dacă rezultatele testului dau de înțeles că aş putea. Doar sunt fiica tatălui meu.

Părinții noștri strâng masa. Nu-l lasă nici măcar pe Caleb să-i ajute, pentru că noi, astă-seară, trebuie să ne vedem de propriile persoane, nu să ne adunăm în salonul familiei, ca să ne putem gândi la rezultatele testelor.

Familia mea m-ar putea ajuta să aleg, dac-aș avea voie să vorbesc despre rezultatele mele. Dar n-am. Avertismentul primit de la Tori îmi vine în minte ori de câte ori hotărârea de a păstra tăcerea îmi slăbește.

Eu și Caleb urcăm la etaj și, odată ajunși sus, când să ne despărțim și să mergem spre camerele noastre separate, el mă oprește, punându-mi o mână pe umăr.

— Beatrice, îmi spune, privindu-mă necruțător în ochi. Trebuie să ne gândim la familia noastră.

În tonul lui simt o anume încordare.

— Dar, continuă el. Dar trebuie să ne gândim și la noi înșine.

Pentru o clipă, nu pot decât să mă holbez la el. Nu l-am văzut niciodată gândindu-se la sine, niciodată nu l-am auzit insistând pe altă temă decât cea a altruismului.

Sunt atât de uluită de remarca lui, încât nu spun decât ce ar trebui să spun:

— Nu e nevoie ca testele să ne modifice alegerile.

— Chiar nu, totuși? mă întreabă, cu un mic zâmbet.

Mă strânge de umăr, apoi intră în camera lui. Îmi încordez privirea și-i zăresc patul nefăcut și o stivă de cărți pe birou, închide ușa. Mi-aș fi dorit să-i pot spune că trecem prin aceeași situație. Mi-aș fi dorit să pot vorbi cu el așa cum vreau, nu cum mi se cere. Dar ideea de a recunoaște că am nevoie de ajutor e prea greu de îndurat, așa că mă întorc și plec.

Intru în camera mea, iar când închid ușa după mine, îmi dau seama că hotărârea ar putea fi simplă de luat. Ar fi o măreață faptă de altruism dac-aș alege Abnegația, sau una de mare curaj prin alegerea Neînfricării, și poate simpla alegere a uneia în dauna celeilalte ar însemna dovada apartenenței mele. Măine, aceste două calități vor duce o luptă în interiorul meu, și numai una dintre ele poate să triumfe.

CAPITOLUL CINCI

AUTOBUZUL PE CARE-L LUĂM ca s-ajungem la Ceremonia Alegerii e plin de lume în bluze și pantaloni largi, numai gri. Un cerc palid de soare pârlăjește norii ca jarul unei țigări aprinse. Eu n-aș fuma niciodată – țigările au o strânsă legătură cu deșertăciunea – însă mai mulți din facțiunea Candoare fumează în fața clădirii, când coborâm noi din autobuz.

Sunt nevoită să-mi las capul pe spate ca să zăresc vârful Butucului, dar chiar și-așa, o parte din el dispare printre nori. E cea mai înaltă clădire din oraș. Pot să văd luminile de pe cele două colțuri ale acoperișului chiar și de la fereastra camerei mele.

Cobor din autobuz în urma părinților mei. Caleb pare calm, însă așa aș fi părut și eu, dac-aș fi știut ce urmează să fac. În loc de asta, am impresia limpede că inima îmi va exploda în piept dintr-o clipă în alta, așa că-l apuc de braț ca să mă echilibrez în timp ce urcăm treptele de la intrare.

Ascensorul e aglomerat, așa că tata se oferă să lase în locul nostru un grup din Prietenie. În consecință, noi urcăm pe scară, urmându-l fără întrebări. Oferim un exemplu pentru ceilalți membri ai facțiunii noastre, așa că, în scurt timp, toți trei suntem înghițiți de masa de materiale gri care urcă treptele din beton în lumina puțină. Îmi potrivesc pașii după ai celorlalți. Bubuitul uniform al tălpilor în timpane și omogenitatea lumii din jurul meu mă face să cred c-aș putea s-o aleg. Aș putea să mă încadrez în mentalitatea de stup a Abnegației, proiectată mereu spre exterior.

Dar mai apoi încep să mă doară picioarele, și respir cu greutate, și încă o dată sunt distrasă de mine însămi. Trebuie să urcăm douăzeci de rânduri de trepte ca să ajungem la Ceremonia Alegerii.

La etajul al douăzecilea, tata ne ține ușa deschisă, rămânând ca o strajă în timp ce toți membrii Abnegației trec pe lângă el. L-aș aștepta, însă mulțimea mă împinge înainte, scoțându-mă de pe casa scării și ducându-mă în încăperea în care-mi voi hotărî tot restul vieții.

Sala e aranjată în cercuri concentrice. Pe margini stau cei în vârstă de şaisprezece ani din toate facţiunile. Noi încă nu suntem consideraţi membri: hotărârile noastre de astăzi ne vor transforma în novici, iar membri vom deveni doar dacă ne vom duce la sfârşit iniţierea.

Ne plasăm în ordine alfabetică, în conformitate cu numele de familie de care e posibil să ne lepădăm azi. Eu stau în picioare între Caleb şi Danielle Pohler, o fată din Prietenie cu obraji trandafirii şi care poartă o rochie galbenă.

Rândurile de scaune pentru familiile noastre alcătuiesc următorul cerc. Sunt aranjate pe cinci secţiuni, după fiecare facţiune. Nu toată lumea din fiecare facţiune participă la Ceremonia Alegerii, însă vin destui, aşa că mulţimea pare enormă.

Responsabilitatea derulării ceremoniei trece de la o facţiune la alta, prin rotaţie, de la an la an, iar anul acesta îi revine Abnegaţiei. Marcus va rosti discursul de deschidere şi va citi numele în ordinea inversă a alfabetului. Caleb va alege înaintea mea.

În cel din urmă cerc sunt cinci boluri metalice atât de mari, încât aş putea să încap toată în oricare, dacă m-aş ghemui. Fiecare conţine câte o substanţă reprezentând fiecare facţiune: pietre cenuşii pentru Abnegaţie, apă pentru Erudiţie, pământ pentru Prietenie, cărbuni aprinşi pentru Neînfricare, şi sticlă pentru Candoare.

Când îmi va striga Marcus numele, mă voi duce până în centrul celor trei cercuri. Nu voi scoate o vorbă. El îmi va înmâna un cuţit. Eu îmi voi cresta palma cu el şi voi stropi cu sângele meu bolul facţiunii pe care mi-o aleg.

Sângele meu, pe pietre. Sângele meu, sfârâind pe cărbuni.

Înainte ca părinţii mei să se așeze, rămân câteva clipe în picioare în faţa mea şi a lui Caleb. Tata mă sărută pe frunte şi-l bate pe umăr pe Caleb, zâmbind.

— Ne vedem curând, ne spune, fără vreo fărâmə de îndoială în glas.

Mama mă strânge în braţe şi puţina hotărâre care-mi mai rămăsese aproape că se destramă. Îmi încleştnez maxilarele şi fixează cu privirea tavanul de care atârnă lampadare de formă sferică, umplând sala cu o lumină

albastră. Mă ține în brațe un timp care mi se pare îndelungat, chiar și după ce eu îmi las brațele să cadă. Înainte să se desprindă, întoarce capul și-mi șoptește la ureche:

— Te iubesc. Orice-ar fi.

Mă încrunt spre spatele ei în timp ce se îndepărtează. Ea știe ce-ar fi posibil să fac. Sigur știe, fiindcă altfel n-ar mai fi simțit nevoia s-o spună.

Caleb mă prinde de mână, strângându-mi degetele atât de tare, încât îmi provoacă durere, dar nu mi le trag. Ultima dată când ne-am ținut de mână a fost la înmormântarea unchiului nostru, când tata a plâns. Și acum avem nevoie fiecare de forța celuilalt, așa cum am avut atunci.

În sală treburile încep să reentre în normal. Eu ar trebui să-i examinez pe Neînfricați; ar trebui să absorb cât mai multe informații cu putință, dar nu reușesc decât să fixez cu privirea lămpile din încăpere. Încerc să mă pierd în strălucirea lor albastră.

Marcus e în picioare, pe podium, între Erudiți și Neînfricați. Își drege glasul la microfon.

— Bun-venit, zice. Bun-venit la Ceremonia Alegerii. Bun-venit la ziua în care cinstim filosofia democratică a strămoșilor noștri, care ne spune că fiecare om are dreptul să-și aleagă propria cale de urmat în lume.

Sau, după impresia mea, una dintre cele cinci căi determinate. Îi strâng degetele lui Caleb la fel de tare pe cât mi le strânge el.

— Urmașii noștri au acum șaisprezece ani. Sunt la un pas de a-și începe viața de adulți, și acum depinde de ei ce fel de oameni vor fi.

Vocea lui Marcus este solemnă, dând o greutate egală tuturor cuvintelor.

— Cu decenii în urmă, strămoșii noștri au înțeles că nu ideologiile politice, crezurile religioase, deosebirile de rasă sau de naționalitate sunt de vină pentru războaiele din lume. Mai degrabă, au tras concluzia că de vină este personalitatea umană... înclinația omenirii către rău, în oricare formă ar fi. Ei s-au împărțit în facțiuni care caută eradicarea acelor însușiri considerate de ei răspunzătoare pentru neorânduiala lumii.

Ochii îmi fug spre holurile din centrul încăperii. Eu în ce cred? Nu știu; nu știu; nu știu.

— Cei care considerau că agresivitatea este de vină au alcătuit Prietenia.

Membrii Prieteniei își zâmbesc între ei. Sunt îmbrăcați comod, în roșu sau în galben. Ori de câte ori îi văd, mi se par amabili, iubitori, liberi. Însă intrarea în rândul lor n-a însemnat niciodată o opțiune posibilă pentru mine.

— Cei care învinuiau ignoranța au devenit Erudiți.

Eliminarea Erudiției a reprezentat singura parte ușoară a alegerii mele.

— Cei care dădeau vina pe duplicitate au creat Candoarea.

Candoarea nu mi-a plăcut niciodată.

— Cei care învinuiau egoismul au născut Abnegația.

Eu învinuiesc egoismul, zău că da.

— Iar cei care acuzau lașitatea au devenit Neînfricați.

Dar nu sunt îndeajuns de altruistă. Șaisprezece ani de încercări, și tot nu sunt îndeajuns.

Îmi simt picioarele amorțite, ca și cum toată viața s-ar fi scurs din ele, și mă întreb cum voi putea să merg când mi se va striga numele.

— Lucrând laolaltă, aceste cinci facțiuni au trăit în pace vreme de mulți ani, fiecare contribuind la câte un alt sector al societății. Abnegația ne-a împlinit nevoia de conducători altruști la guvernare; Candoarea ne-a oferit lideri demni de încredere și minți sănătoase în domeniul legilor; Erudiția ne-a furnizat profesori și cercetători inteligenți; Prietenia ne-a dat sfetnici și îngrijitori înțelegători; în sfârșit, Neînfricarea ne asigură apărarea de primejdii, atât provenite din interior, cât și din exterior. Dar sfera de acțiune a fiecărei facțiuni nu se limitează la aceste zone. Ne dăruim unii altora mult mai mult decât ar putea fi rezumat corespunzător în cuvinte. În facțiunile noastre găsim înțelesuri, găsim țeluri, găsim viață.

Mă duc cu gândul la citatul din manualul meu de Istoria Facțiunilor: *Facțiunea înaintea sângelui*. Mai mult decât familiile, facțiunile noastre sunt locurile de care aparținem. Este posibil ca așa să fie drept?

— În afara lor, n-am putea supraviețui, adaugă Marcus.

Tăcerea care urmează cuvintelor lui este mai grea decât oricare alta. E încărcată de cele mai rele temeri ale noastre, mai grele chiar decât frica de moarte: frica de a fi în afara facțiunilor.

— De aceea, continuă Marcus, ziua aceasta marchează o fericită ocazie: este ziua în care ne primim noii novici, care vor lucra împreună cu noi la edificarea unei societăți mai bune, și a unei lumi mai bune.

Un ropot de aplauze. Sună cam înfundate. Încerc să stau perfect nemișcată, fiindcă dacă îmi mențin genunchii sub control și corpul țeapăn, nu tremur. Marcus începe să citească primele nume, dar eu nu reușesc să disting o silabă de alta. Cum o să știu când îmi va striga numele?

Unul câte unul, tinerii de șaisprezece ani ies din rând și înaintează până în mijlocul sălii. Prima fată care alege se hotărăște asupra Prieteniei, una și aceeași cu facțiunea din care se trage. Îi privesc picăturile de sânge căzând pe pământ, o privesc pe ea, stând singură, în picioare, în spatele scaunelor lor.

Sala e într-o continuă mișcare: un nou nume, o nouă persoană care alege, un nou cuțit și o nouă opțiune. Îi recunosc pe majoritatea, dar mă îndoiesc că ei m-ar cunoaște pe mine.

— James Tucker, anunță Marcus.

James Tucker, din facțiunea Neînfricaților, este primul care se împiedică în drumul spre boluri. Întinzându-și brațele în lateral, își recapătă echilibrul și scapă de impactul cu podeaua. Se înroșește la față și se grăbește spre mijlocul încăperii. Când ajunge în centru, își plimbă privirea de la bolul Neînfricării la cel al Candorii: la flăcările portocalii care se înalță tot mai mult de la o clipă la alta, și la sticla reflectând lumina albastră.

Marcus îi înmânează cuțitul. James inspiră adânc – îi văd pieptul umflându-se – și, în timp ce expiră, primește cuțitul. Apoi și-l trece peste palmă cu un gest smucit și-și întinde brațul într-o parte. Sângele îi picură peste sticlă: e primul dintre noi care-și schimbă facțiunea. Cel dintâi transfer între facțiuni. Un murmur se înalță dinspre sectorul Neînfricaților, iar eu fixeaz podeaua cu privirea.

De acum încolo, ei îl vor privi ca pe un trădător. Familia lui, din rândul Neînfricaților, va avea posibilitatea să-l viziteze, în noua lui facțiune, timp de o săptămână și jumătate începând de acum, în Ziua pentru Vizite, dar ai lui nu-l vor vizita, din cauză că i-a părăsit. Absența lui le va bântui ca o fantomă

coridoarele casei, și va fi un gol imposibil de umplut. Apoi, va trece timpul, și golul va dispărea, ca atunci când un organ este extirpat, și fluidele din corp se scurg în spațiul lăsat de el. Oamenii nu pot să tolereze mult timp golurile.

— Caleb Prior, rostește Marcus.

Caleb îmi strânge mâna pentru ultima oară, după care pornește, aruncându-mi o privire prelungă peste umăr. Îi urmăresc picioarele mișcându-se spre centrul încăperii, și mâinile care nu tremură în timp ce primesc cuțitul de la Marcus, una apucând lama și apăsând-o peste cealaltă. Pe urmă, rămâne pe loc cu sângele bălindu-i în palmă, și buzele i se răsfrâng peste dinți.

Expiră. Apoi inspiră la loc. Și, deodată, își întinde mâna deasupra bolului Erudiției, și sângele îi picură în apă, colorând-o într-o nuanță mai închisă de roșu.

Aud murmure care se transformă în strigăte ofensate. Abia mai sunt în stare să gândesc limpede. Fratele meu, altruistul meu frate, să se transfere într-o altă facțiune? Fratele meu, născut pentru Abnegație, să devină *Erudit*?

Închizând ochii, văd teancul de cărți de pe biroul lui Caleb, și mâinile lui tremurânde alunecându-i pe gambe, după testul de aptitudini. De ce nu mi-am dat seama de asta ieri, când mi-a zis să mă gândesc la mine însămi, că el își dădea același sfat și sieși?

Scruiez mulțimea Erudiților: au zâmbete de îngâmfare pe chipuri și se înghiontesc unii pe alții. Cei din Abnegație, în mod normal atât de placizi, vorbesc între ei în șoapte încordate și privesc chiorăș de cealaltă parte a sălii, spre facțiunea care ne-a devenit adversară.

— Îmi dați voie, zice Marcus, însă mulțimea nu-l aude. Atunci, strigă: Liniște, vă rog!

Peste încăpere se așterne tăcerea. Excepție face un țuiet răsunător.

Îmi aud numele strigat și un fior mă propulsează înainte. La jumătatea drumului spre boluri, sunt convinsă că voi alege Abnegația. Acum o văd clar. Mă văd maturizându-mă, femeie înveșmântată în robele gri ale Abnegației, căsătorindu-mă cu Robert, fratele lui Susan, făcând muncă

voluntară în weekenduri, văd tihna rutinei, serile tăcute în fața șemineului, certitudinea că sunt în siguranță și, chiar dacă nu o persoană îndeajuns de bună, oricum mai bună decât cea de-acum.

Țiuitul, îmi dau seama, e în urechile mele. Îl privesc pe Caleb, care acum stă în picioare în spatele Erudiților. Și el mă privește, încuviințând aproape imperceptibil, de parcă ar ști ce gândesc, și m-ar aproba. Pașii îmi devin șovăielnici. Dacă fratele meu, Caleb, n-a fost potrivit pentru Abnegație, atunci eu cum aș putea să fiu? Dar ce mai pot eu să aleg acum, când el ne-a părăsit, și n-am rămas decât eu? Nu mi-a lăsat vreo altă posibilitate de alegere.

Îmi încheștez maxilarele. Eu voi fi copilul care rămâne. Trebuie s-o fac pentru părinții mei. Trebuie.

Marcus îmi întinde cuțitul. Îl privesc în ochi – sunt de un albastru-închis, o culoare ciudată – și-l iau. El îmi face un semn de încuviințare, și eu mă întorc spre boluri. Focul Neînfricării și pietrele Abnegației sunt, deopotrivă, la stânga: una în fața umărului meu, și una în spatele lui. Țin cuțitul în mână dreaptă și-mi ating palma cealaltă cu tăișul. Scrâșnind din dinți, împing lama în jos. Mă ustură, dar abia dacă mai simt. Îmi ridic ambele brațe la piept, și următoarea răsuflare îmi iese tremurată.

Deschid ochii și-mi arunc brațul într-o parte. Sângele îmi picură pe covor, între cele două boluri. Atunci, cu un icnet pe care nu mi-l pot stăpâni, îmi duc mâna mai în față, și sângele îmi cade, sfârâind, peste cărbuni.

Sunt egoistă. Sunt curajoasă.

CAPITOLUL ȘASE

STAU, CU OCHII ÎN PODEA, în spatele novicilor născuți Neînfricați, care au ales să se întoarcă la facțiunea lor. Toți sunt mai înalți decât mine, așa că, până și când ridic capul, văd numai umeri înveșmântați în negru. După ce ultima dintre fete își anunță alegerea – Prietenie – vine vremea plecării. Neînfricații ies primii. Trec pe lângă bărbații și femeile în gri care au fost facțiunea mea, fixând ostentativ cu privirea ceafa cuiva.

Dar trebuie să-mi mai văd părinții încă o dată. Privesc peste umăr, în ultima clipă înainte de a trece de ei, și imediat îmi doresc să nu fi făcut-o. Ochii tatei mă sfredelesc cu o privire acuzatoare. La început, când le simt dogoarea în spatele ochilor mei, îmi trece prin minte că a găsit o metodă prin care să-mi dea foc, să mă pedepsească pentru ce-am făcut, dar nu... de fapt, îmi vine să plâng.

Lângă el, mama zâmbește.

Cei din spate mă împing înainte, îndepărtându-mă de ai mei, care vor pleca ultimii. Poate chiar vor rămâne să strângă scaunele și să curețe holurile. Întorc capul să-l caut pe Caleb în mulțimea Erudiților din spatele meu. Stă printre ceilalți novici, strângându-i mâna unui alt băiat, unul care s-a transferat din Candoare. Zâmbetul lui blând e un gest de trădare. Mi se strânge stomacul și-mi întorc privirea. Pentru el e atât de ușor... poate c-ar trebui să-mi fie și mie ușor.

Arunc o privire spre băiatul din stânga mea, care fusese în rândul Erudiților, iar acum arată la fel de palid și de emoționat pe cât ar trebui să mă simt eu. Mi-am petrecut întregul timp făcându-mi griji în legătură cu ce facțiune ar trebui să aleg, și nu m-am gândit nici măcar o clipă la ce s-ar întâmpla dacă aș opta pentru Neînfricați. Ce m-o aștepta la sediul Neînfricaților?

Mulțimea Neînfricaților care mă duce cu ea se îndreaptă spre scară, nu spre lift. Crezusem că numai cei din Abnegație folosesc scara.

Deodată, toată lumea o ia la fugă. Aud chiuituri, strigăte și râsete peste tot în jurul meu, zeci de pași bubuind în ritmuri diferite. Pentru Neînfricați, coborâtul pe scară nu e un semn de altruism, ci de impulsivitate.

— Ce naiba se-ntâmplă? strigă băiatul de lângă mine.

Nu fac decât să scutur din cap, continuând să alerg. Când ajung la parter, deja sunt fără suflu, iar Neînfricații dau buzna spre ieșire. Afară, aerul e proaspăt și rece, și cerul e portocaliu de la soarele care apune. Razele lui se reflectă în sticla neagră a Butucului.

Neînfricații se răspândesc pe stradă, blocând trecerea unui autobuz, și sunt nevoită să sprintez ca să-i prind din urmă. Tulburarea mi se risipește pe măsură ce fug. N-am mai alergat pe nicăieri de multă vreme. Abnegația descurajează orice ai face strict pentru propria plăcere, și alergarea aceasta tocmai așa ceva este: plămânii îmi ard, mușchii mă dor, dar sunt cuprinsă de plăcerea nestăpânită a unui sprint din toate puterile. Îi urmez pe Neînfricați pe stradă, apoi după colț, și deodată aud un sunet familiar: sirena trenului.

— O, nu, bâguie băiatul Erudit. Trebuie să sărim în chestia aia?

— Da, îi răspund, cu răsuflarea tăiată.

E bine că mi-am petrecut atât timp urmărind sosirea Neînfricaților la școală. Grupul se răspândește într-un lung șir. Trenul lunecă spre noi pe șinele din oțel, fulgerând cu farurile, în răgetele sirenei. Toate ușile vagoanelor sunt deschise, așteptându-i pe Neînfricați să se îngrămădească înăuntru, ceea ce ei și fac, grup după grup, până când mai rămân numai noii novici. Novicii născuți Neînfricați sunt deja obișnuiți cu asta, așa că, într-o clipă, rămânem numai noi, cei transferați din alte facțiuni.

Pășesc înainte, împreună cu alți câțiva, și încep să alerg. Fugim alături de vagon vreo câțiva metri, după care facem saltul în lateral. Eu nu sunt nici atât de înaltă, nici de puternică, pe cât sunt unii dintre ei, așa că nu izbutesc să mă împing înăuntru în vagonul. Mă agăț de o bară de lângă ușă, izbindu-mă cu umărul de peretele vagonului. Îmi tremură mâinile, dar până la urmă o fată din Candoare mă înșfacă și mă trage înăuntru. Îi mulțumesc, gâfâind.

Aud un strigăt și privesc peste umăr. Un băiat Erudit mai scund își agită brațele, străduindu-se să prindă trenul. O fată Erudită de lângă ușă se întinde

să-l apuce de mână, încordându-se, însă el a rămas prea mult în urmă. Se prăbușește în genunchi lângă șine, în timp ce noi ne îndepărtăm, și-și cuprinde capul între palme.

Mă simt stânjenită. Băiatul acesta tocmai a picat la inițierea Neînfricaților. Acum, e în afara facțiunilor. Așa ceva se poate întâmpla oricând.

— Ești bine? mă întreabă, cu glas vioi, fata din Candoare care mă ajutase. E înaltă, cu tenul maroniu-închis și părul scurt. Drăguță.

Încuviințez.

— Eu sunt Christina, îmi zice, întinzându-mi mâna.

Nici să fi strâns cuiva mâna nu mi s-a mai întâmplat de mult timp. Cei din Abnegație se salută între ei înclinându-și capetele, în semn de respect. Îi iau mâna, șovăielnică, și i-o scutur de două ori, sperând să n-o fi strâns prea tare, și nici prea moale.

— Beatrice, mă prezint la rândul meu.

— Tu știi încotro mergem? mă întreabă.

E nevoită să strige ca să acopere șuierul vântului, care bate îndeajuns de tare prin ușile deschise. Trenul prinde viteză. Mă așez. Îmi e mai ușor să-mi păstrez echilibrul dacă stau pe podea. Ea mă privește, ridicând o sprânceană.

— Trenul rapid înseamnă curent, îi explic. Curentul înseamnă că poți să cazi din tren. Stai jos.

Christina se așază lângă mine, trăgându-se ușor în spate ca să se rezeme de peretele vagonului.

— Cred că mergem la sediul Neînfricaților, îi zic, dar nu știu unde este.

— Păi, știe cineva? zice ea, clătinând din cap și zâmbind. E ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o văgăună din pământ, sau cam așa ceva.

Deodată, vântul se abate cu putere asupra vagonului, și ceilalți transferați din alte facțiuni, izbiți de rafalele lui, cad grămadă unii peste alții. O văd pe Christina că râde, dar fără s-o aud, și izbutesc să zâmbesc și eu.

Peste umărul meu stâng, văd lumina portocalie a soarelui la apus reflectată de clădirile din sticlă, și zăresc nedeslușit șirurile de case gri unde îmi avusesem căminul.

Diseară era rândul lui Caleb să se ocupe de cină. Cine-i va lua locul? Mama, sau tata? Și când îi vor face curat prin cameră, ce vor descoperi? Îmi imaginez cărțile înghesuite între șifonier și perete, cărțile ascunse sub saltea. Setea de cunoaștere a Erudiților, umplând toate ascunzătorile din camera lui. Să fi știut el dintotdeauna că va alege Erudiția? Și, dacă da, cum de n-am observat?

Ce bun actor a fost! La gândul acesta mi se face rău de la stomac, deoarece, chiar dacă și eu mi-am părăsit părinții, cel puțin nu m-am prefăcut atât de bine. Cel puțin, ei știau toți că nu sunt altruistă.

Închid ochii și mi-i închipui pe mama și pe tata, stând la masă în tăcere. Să fie o rămășiță de altruism cea care-mi pune un nod în gât când mă gândesc la ei, sau dimpotrivă, egoismul, fiindcă știu că n-o să mai fiu niciodată fata lor?

* * *

— Sar din vagoane!

Îmi ridic privirea. Gâtul mă doare. Am stat ghemuită cu spatele de peretele vagonului mai bine de o jumătate de oră, ascultând urletul vântului și privind cum trece orașul pe lângă noi, ca o pată neclară. Îmi îndrept spatele. Trenul încetinise în ultimele câteva minute, și-mi dau seama că băiatul care strigase are dreptate: Neînfricații urcați în vagoanele din fața noastră se aruncă jos din tren, în timp ce trecem pe lângă acoperișul unei clădiri. Șinele sunt la înălțimea unui bloc cu șase etaje.

Idea de a sări dintr-un tren aflat în mers pe un acoperiș, știind că e un gol între marginea acoperișului și calea ferată, îmi provoacă o senzație de vomă. Mă ridic în picioare și mă îndrept, cu pași nesiguri, spre celălalt capăt al vagonului, unde ceilalți transferați din alte facțiuni stau la rând.

— Atunci, înseamnă că trebuie să sărim și noi, zice o fată din Candoare. Are nasul mare și dinții strâmbi.

— Grozav, intervine un băiat din Candoare, fiindcă e perfect logic, Molly. Să sari dintr-un tren pe un acoperiș.

— Cam la asta ne-am angajat, Peter, îi atrage atenția fata.

— Ei bine, eu nu fac așa ceva, declară un băiat din Prietenie, din spatele meu.

Are tenul măsliniu și poartă o bluză maro: e singurul transferat din Prietenie. Obrajii îi lucesc de lacrimi.

— Trebuie, îi zice Christina, fiindcă altfel ești eliminat. Haide, o să fie bine.

— Ba nu, n-o fac! mai bine fără facțiune, decât mort!

Băiatul din Prietenie scutură din cap. Pare panicat. Scutură într-una din cap, fixând cu privirea acoperișul care se apropie de la o clipă la alta.

Nu sunt de aceeași părere cu el. Prefer să mor, decât să fiu pustie pe dinăuntru, ca toți cei rămași în afara facțiunilor.

— Nu poți să-l forțezi, zic, întorcându-mi privirea spre Christina.

Ochii ei căprui se fac mari, și-și strânge atât de tare buzele, încât li se schimbă culoarea. Îmi întinde mâna.

— Ia, îmi spune.

Îi privesc mâna, înălțând o sprânceană a mirare, pregătindu-mă să-i zic că n-am nevoie de ajutor, când ea adaugă:

— Pur și simplu... nu pot s-o fac decât dacă mă trage cineva.

O iau de mână și ne ducem la marginea vagonului. Când ajungem în dreptul acoperișului, încep să număr.

— Unu... doi... trei!

La trei, sărim din vagon. O clipă de imponderabilitate, după care tălpile mi se izbesc de ceva solid, și ace de durere îmi străpung fluierile picioarelor. Trepidațiile aterizării mă fac să mă prăbușesc cu obrazul pe pietrișul acoperișului. Îi dau drumul Christinei. Ea începe să râdă.

— A fost distractiv, zice.

Christina va fi foarte potrivită în rândul Neînfricaților căutători de senzații tari. Îmi scutur fărâmele de piatră de pe obraz. Toți novicii, cu excepția băiatului din Prietenie, au reușit să sară pe acoperiș, cu mai mult sau mai puțin succes. Fata din Candoare cu dinții strâmbi, Molly, se ține cu mâna de gleznă, tresărind de durere, iar Peter, băiatul din Candoare cu părul lucios, zâmbește mândru: probabil c-a aterizat pe picioare.

Deodată, aud un vaiet. Întorc capul, căutând sursa sunetului. O fată Neînfricăată stă în picioare la marginea acoperișului, privind fix solul de dedesubt și țipând. În spatele ei, un băiat Neînfricat o ține de mijloc, ca să nu cadă.

— Rita, îi zice. Rita, liniștește-te. Rita...

Mă ridic și privesc dincolo de marginea acoperișului. Pe caldarâmul de sub noi zace un trup: o fată, cu brațele și picioarele îndoite în unghiuri nefirești și părul răspândit în evantai în jurul capului. Simt un gol în stomac și-mi îndrept privirea spre șinele de tren. Nu toată lumea a reușit. Și nici măcar Neînfricații nu sunt în siguranță.

Rita se lasă să cadă în genunchi, hohotind de plâns. Întorc capul. Cu cât o privesc mai mult, cu atât mai probabil e c-o să izbucnesc și eu, și doar n-o să bocesc în fața lor.

Îmi spun mie însămi, cu toată asprimea posibilă, că *așa merg treburile pe-aici*. Facem lucruri periculoase, și unii mai mor. Unii mor, iar noi mergem mai departe, spre următoarea faptă periculoasă. Cu cât îmi intră mai repede în conștiință această învățătură, cu atât mai multe șanse am să trec cu bine de inițiere.

Și nu mai sunt convinsă că voi scăpa cu viață din inițiere.

Îmi spun c-o să număr până la trei, după care o să merg mai departe. *Unu*. Îmi imaginez trupul fetei pe caldarâm, și un fior mă străbate prin tot corpul. *Doi*. Aud hohotele de plâns ale Ritei și murmurele consolatoare ale băiatului din spatele ei. *Trei*.

Strâng din buze, hotărâtă. Încep să mă îndepărtez de Rita și de marginea acoperișului.

Cotul mă ustură. Îmi suflec mâneca, vrând să-l examinez, cu mâna tremurândă. E puțină piele jupuită, dar nu sângerează.

— Ooo! Ce *scandalos*! O Bătoasă își arată un pic de piele goală!

Ridic capul. „Bătoasă” e denumirea argotică pentru Abnegație, iar eu sunt singura în cauză pe-aici. Îl văd pe Peter arătând spre mine, cu un rânet batjocoritor. Aud râsete. Obrajii mi se înfierbântă, și-mi las mâneca să cadă la loc.

— Ascultați, toată lumea! Numele meu este Max! Sunt unul dintre liderii noii voastre facțiuni! strigă un bărbat aflat la marginea opusă a acoperișului.

E mai în vârstă decât ceilalți, cu zbârcituri adânci pe fața neagră și cu păr cărunt la temple, și stă pe muchia acoperișului de parc-ar fi trotuar. De parcă n-ar fi căzut abia adineauri cineva, găsindu-și moartea.

— La câteva etaje mai jos este intrarea în clădire pentru membrii facțiunii noastre. Dacă nu vă puteți aduna voința necesară săriturii, atunci n-aveți ce căuta aici. Novicii noștri au privilegiul de a sări primii.

— Vreți să sărim de pe *marginea acoperișului*? întreabă o fată Erudită.

E cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine, cu părul șaten spre gri-închis și buze groase. Are gura căscată.

Nu știu de ce-o fi atât de șocată.

— Da, îi răspunde Max, părând amuzat.

— E apă jos, sau altceva?

— Cine știe? replică el, înălțându-și sprâncenele.

Mulțimea din fața novicilor se despică în două, croindu-ne o potecă largă. Privesc în jur. Nimeni nu pare nerăbdător să sară de pe clădire: privesc oriunde, numai spre Max nu. Unii își fac de lucru cu răni neînsemnate, sau își scutură hainele de pietriș. Arunc o privire spre Peter. Își roade o pieleță de la un deget. Încercând să pară nepăsător.

Eu sunt mândră. Poate că într-o zi asta o să-mi aducă necazuri, însă astăzi îmi dă curaj. Pornesc spre marginea acoperișului și aud chicoteli în urma mea.

Max face un pas în lateral, lăsându-mi calea liberă. Ajung la margine și privesc în jos. Vântul îmi biciuiește veșmintele, făcând să pocnească materialul. Clădirea pe care mă aflu formează, împreună cu alte trei, laturile unui pătrat. În centrul pătratului din beton e o groapă uriașă. Nu pot să văd ce-o fi pe fundul ei. Dinții încep să-mi clănțanească. Nu pot să mai dau acum înapoi. Nu, când sunt atâția în spatele meu, pariind c-o să dau greș. Bâjbâi cu mâinile pe gulerul bluzei și găsesc năsturele care-l țin închis. După câteva încercări, reușesc să-i deschei pe toți, de sus și până jos, și-o scot de pe mine.

Pe dedesubt, am un tricou gri. E mai strâmt decât toate celelalte haine pe care le port, și nimeni nu m-a mai văzut vreodată îmbrăcată în el. Îmi fac bluza ghem și, privindu-l peste umăr pe Peter, azvârl cât de tare pot stofa cocoșită, strângând din maxilare. Îl nimeresc în piept. Mă privește cu ochii holbați. Aud fluierături și strigăte în spatele meu.

Privesc din nou spre groapă. Mi se face pielea de găină pe brațele palide, și stomacul îmi zvâcnește. Dacă n-o fac imediat, n-o să mai fiu în stare niciodată. Înghit în sec.

Nu mai stau să mă gândesc. Doar îmi îndoi genunchii și sar.

Aerul îmi șuieră pe la urechi, în timp ce solul năvălește spre mine, crescând și întinzându-se, sau eu sunt cea care năvălește spre el, cu inima bubuindu-mi cu atâta putere, încât mă doare, cu toți mușchii din corp încordați, pe măsură ce senzația de prăbușire îmi strânge stomacul. Groapa mă împresoară, și cad în beznă.

Mă izbesc de ceva dur, care cedează sub greutatea mea și-mi cuprinde trupul. Impactul îmi scoate tot aerul din plămâni și inspir șuierat, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Brațele și picioarele mă ustură.

O plasă. Pe fundul gropii e o plasă. Îmi ridic privirea spre clădire și râd, un râs pe jumătate ușurat, pe jumătate isteric. Tremur din tot trupul și-mi acopăr fața cu palmele. Tocmai am sărit de pe acoperișul unei clădiri.

Trebuie să mă pun din nou cu picioarele pe teren solid. Zăresc câteva mâini întinse spre mine de la marginea plasei, așa că mă prind de prima la care pot să ajung și mă trag în sus. Mă rostogolesc, și aș fi căzut cu fața în jos pe o podea din lemn, dacă nu m-ar fi prins el.

Prin „el” înțeleg tânărul de a cărui mână m-am agățat. Are buza de sus uscățivă, iar cea de jos e plină. Ochii îi sunt atât de adânciți, încât genele îi ating pielea de sub sprâncene, și sunt de un albastru-închis, o nuanță visătoare, somnoroasă, melancolică.

Mă apucă de brațe, dar îmi dă drumul imediat cum mă vede pe picioare.

— Mulțumesc, îi zic.

Suntem pe un planșeu, aflat la trei metri deasupra solului, în jurul nostru e o grotă deschisă.

— Nu-mi vine să cred, se aude o voce din spatele lui.

Îi aparține unei fete brunete, cu trei inele din argint petrecute prin sprânceana dreaptă. Mă privește zâmbind cu superioritate.

— O Bățoasă, adaugă ea, să sară prima? Așa ceva n-am mai auzit.

— Are ea un motiv pentru care i-a părăsit, Lauren, îi atrage el atenția.

Are o voce profundă, tunătoare.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

— Hm...

Nu știu de ce șovăi, însă „Beatrice” nu mi se mai pare un prenume potrivit.

— Mai gândește-te, mă sfătuiește el, cu un mic zâmbet arcuindu-i buzele. Altădată n-o să mai poți alege.

La loc nou, un nume nou. Aici pot să mă remodelez.

— Tris, rostesc cu fermitate.

— Tris, repetă Lauren, zâmbind larg. Fă anunțul, Four!

Băiatul – Four – întoarce capul și strigă peste umăr:

— Prima săritoare: Tris!

Din întuneric încep să se materializeze tot mai multe persoane, pe măsură ce mi se adaptează vederea. Ovaționează și bat aerul cu pumnii, după care altcineva cade în plasă. Țipetele ei o urmează. E Christina. Toată lumea râde, însă râsetelor le succed alte aclamații.

Four îmi pune o mână pe spate și-mi zice:

— Bun-venit printre Neînfricați.

CAPITOLUL ȘAPTE

DUPĂ CE TOȚI NOVICII ajung din nou să stea pe teren solid, Lauren și Four ne conduc printr-un tunel îngust. Zidurile sunt din piatră, iar plafonul e în pantă, așa că mă simt de parcă aș coborî adânc, în inima pământului. Tunelul e luminat la intervale mari, ceea ce mă face ca, în spațiul întunecos dintre două lămpi palide, să mă tem că m-am rătăcit, până când un umăr se ciocnește de al meu. În cercurile luminoase mă simt din nou în siguranță.

Băiatul Erudit din fața mea se oprește brusc, și mă izbesc de el, lovindu-mă cu nasul de umărul lui. Dau înapoi, împleticindu-mă, și-mi frec nasul în timp ce-mi recapăt simțurile, întregul grup s-a oprit, și cei trei lideri se postează în fața noastră, cu brațele încrucișate.

— Aici e locul în care ne separăm, ne zice Lauren. Novicii născuți Neînfricați sunt la mine. Presupun că *voi* nu aveți nevoie să faceți turul complexului.

Zâmbește și le face semn novicilor născuți Neînfricați să i se alăture. Aceștia se desprind de grup și se tolesc în întuneric. Îi urmăresc cu privirea până când ultimul călcâi dispăre printre umbre și mă întorc să-i văd pe cei rămași. Cei mai mulți novici provin din facțiunea Neînfricaților, așa că n-am rămas decât nouă. Eu sunt singura transferată din Abnegație, iar din Prietenie nu e nimeni. Restul sunt din Erudiție și, surprinzător, din Candoare. Sigur e nevoie de curaj ca să fii tot timpul sincer. Eu n-am de unde să știu.

Îi vine rândul lui Four să ni se adreseze.

— În majoritatea timpului, lucrez în camera de control, însă în următoarele câteva săptămâni, sunt instructorul vostru, ne anunță el. Numele meu este Four.

— Four? se miră Christina. Ca patru, cifra?

— Da, răspunde Four. E vreo problemă?

— Nu.

— Bine. Acum ne pregătim să mergem în Carieră, un loc pe care, într-o zi, veți ajunge să-l iubiți. Acolo...

Christina chicotește.

— Carieră? Inteligentă denumire.

Four se apropie de Christina și-și apleacă fața până aproape de a ei. Ochii i se îngustează și, pentru câteva clipe, o privesc țință.

— Cum te cheamă? o întreabă încet.

— Christina, răspunde ea, pițigăiat.

— Ei bine, Christina, dac-aș fi vrut să am de-a face cu replicile inteligente ale celor din Candoare, aș fi intrat în facțiunea lor, șuieră el. Prima lecție pe care o s-o înveți de la mine este să-ți ții gura închisă. Priceput?

Ea încuviințează.

Four pornește spre penumbra din capătul tunelului. Grupul de novici îl urmează în tăcere.

— Ce javră, bombăne ea.

— Cred că nu-i place să se râdă de el, îi dau eu replica.

Probabil că e mai înțelept să fii cu grijă în preajma lui Four, mă gândesc. Pe planșeul acela mi s-a părut un tip calm, însă ceva din liniștea aceasta a lui mă face acum să devin prudentă.

Four împinge o pereche de uși, și iată-ne intrând în locul numit „Cariera”.

— A, șoptește Christina. Acum înțeleg.

„Cariera” este cea mai potrivită denumire pentru locul acesta. E o cavernă subterană, atât de mare, încât din locul în care mă aflu, pe fundul ei, nu pot să-i văd celălalt capăt. Pereții neregulați de stâncă se înalță deasupra capului meu cât mai multe etaje. În piatră sunt săpate spații pentru alimente, îmbrăcăminte, materiale, activități relaxante. Mai multe poteci înguste și trepte cioplite în stâncă fac legătura între ele. Nu există balustrade care să-i împiedice pe oameni să cadă de pe margini.

O rază oblică de lumină portocalie se întinde de-a lungul unuia dintre pereții stâncoși. Plafonul Carierei e alcătuit din ochiuri de geam, iar deasupra lor se află o clădire care permite pătrunderea luminii solare.

Probabil că arăta ca oricare altă clădire din oraș când am trecut cu trenul pe lângă ea.

Lămpi cu lumini albastre atârnă la intervale neregulate deasupra potecilor săpate în piatră, asemănătoare celor din sala Alegerii. Pe măsură ce soarele piere, lumina lor devine tot mai puternică.

Sunt oameni pretutindeni, toți îmbrăcați în negru, toți strigând și discutând, gesticulând grăitor. Nu văd prin mulțime și persoane mai vârstnice. Oare există și Neînfricați bătrâni? Sau nu rezistă prea mult timp, și sunt izgoniți când nu mai pot să sară din trenurile în mers?

Un grup de copii aleargă pe o potecă strâmtă, fără balustradă, atât de iute, încât inima începe să-mi bată cu putere, și-mi vine să țip la ei, să încetinească până nu pătesc ceva. În minte îmi apare amintirea ordonatelor străzi ale cartierului Abnegației: șirul de oameni de pe partea dreaptă, trecând pe lângă șirul din stânga, care circulă în sensul opus, schimbând mici zâmbete și înclinări ale capetelor, în tăcere. Simt cum mi se strânge stomacul. Și totuși, în haosul de-aici, al Neînfricaților, este ceva minunat.

— Dacă mă urmați, ne zice Four, o să vă arăt prăpastia.

Ne face semn să înaintăm. Înfățișarea lui Four pare blândă, după standardele Neînfricaților, când îl privești din față, însă când se întoarce cu spatele, îi zăresc tatuajul care se ițește de sub gulerul tricoului. Ne conduce spre partea dreaptă a Carierei, care mi se pare izbitor de întunecoasă. Mijesc ochii și văd că podeaua pe care ne aflăm acum se termină în dreptul unei bariere din fier. Pe măsură ce ne apropiem de parapet, încep să aud un vuiet: apă, o apă iute curgătoare, izbindu-se de stânci.

Privesc dincolo de margine. Podeaua coboară brusc, într-un unghi ascuțit, iar la vreo câteva niveluri mai jos se vede râul. Torentezele lovesc peretele de sub mine, împrăștiind în sus. La stânga mea, apa e mai liniștită, însă în dreapta, e albă de spumă, războindu-se cu stânca.

— Prăpastia ne amintește că granița dintre curaj și idiotețenie e una foarte subțire! strigă Four. O săritură temerară de pe marginea asta v-ar pune capăt vieții. S-a mai întâmplat, și se va mai întâmpla. Sunteți preveniți.

— E incredibil, îmi zice Christina, în timp ce ne îndepărtăm cu toții de parapet.

— Incredibil e cuvântul potrivit, încuviințez eu.

Four conduce apoi grupul novicilor de cealaltă parte a Carierei, spre o gaură căscată din perete. Încăperea de dincolo e suficient de bine luminată, încât să pot vedea unde mergem: într-o sală de mese, plină de lume și de argintărie zăngănitoare. La intrarea noastră, Neînfricații de dinăuntru se ridică. Aplaudă. Tropăie. Strigă. Zgomotele mă înconjoară și mă umplu. Christina zâmbeste și, în clipa imediat următoare, zâmbesc și eu.

Căutăm din priviri locuri libere. Eu și Christina descoperim o masă mai mult goală într-o margine a încăperii, și mă pomenesc așezată între ea și Four. Pe mijlocul mesei e un platou cu o mâncare necunoscută mie: bucăți de carne de formă circulară, cuprinse între două felii de pâine rotundă. Apuc una între degete, neștiind sigur ce trebuie făcut.

Four mă înghiontește cu cotul.

— E de vită, îmi zice. Pune asta peste ea.

Și-mi întinde un castronel plin cu un sos roșu.

— N-ai mai mâncat hamburger până acum? mă întreabă Christina, făcând ochii mari.

— Nu, îi răspund. Așa se numește?

— Bățoșii se hrănesc cu mâncăruri simple, îi explică Four, clătinând din cap spre ea.

— De ce? se miră Christina.

Ridic din umeri.

— Extravaganța este considerată o dovadă de slăbiciune inutilă.

— Nu mă mir că i-ai părăsit, comentează ea, cu un zâmbet compătitor.

— Mda, zic, dându-mi ochii peste cap. Numai din cauza mâncării a fost.

Colțul gurii lui Four zvâcnește ușor.

Ușile cantinei se deschid, și tăcerea se așterne peste încăperea. Privesc peste umăr. Cel care intră este un bărbat tânăr, și liniștea e atât de deplină, încât îi aud zgomotele pașilor. Fața îi e străpunsă în atâtea locuri, încât le

pierd numărul, și are părul lung, negru și unsuros. Dar nu asta e ceea ce-l face să arate amenințător, ci răceala privirii pe care și-o rotește prin sală.

— Cine e? se interesează în șoaptă Christina.

— Îl cheamă Eric, răspunde Four. E un lider al Neînfricaților.

— Serios? Dar e atât de tânăr!

Four îi aruncă o privire solemnă.

— Vârsta nu are importanță aici.

Pot să-mi dau seama că ea e la un pas să întrebe: *Dar atunci ce are importanță?* Însă Eric încetează să scruteze încăperea și pornește spre una dintre mese. Pornește spre masa noastră și se lasă să cadă pe scaunul de lângă Four. Nu ne salută, așa că nu-l salutăm nici noi.

— Ei, n-ai de gând să mă prezinți? întreabă, făcând semn cu capul spre mine și Christina.

— Ele sunt Tris și Christina, zice Four.

— Ooo, o Bătoasă, replică Eric, zâmbindu-mi cu superioritate.

Zâmbetul lui îi întinde piercingurile din buze, lărgind găurile pe care le ocupă și făcându-mă să tresar.

— Vedem noi cât rezisti, adaugă el.

Vreau să-i răspund ceva – să-l asigur că o să *rezist*, poate – însă nu-mi găsesc cuvintele. Nu-mi dau seama de ce, dar nu vreau ca Eric să mă privească mai mult decât a făcut-o deja. Nu vreau să mă mai privească vreodată.

Începe să bată darabana cu degetele pe masă. Articulațiile acestora sunt pline de cruste, dând impresia c-ar plesni dacă ar lovi prea tare în ceva.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Four? se interesează în continuare el.

— Nimic, zău, răspunde Four, ridicând un umăr.

Sunt oare prieteni? Privirea îmi zboară de la Eric la Four și înapoi. Tot ce face Eric – că stă la masa noastră, că-l întreabă ce-a mai făcut – dă de înțeles că ar fi, însă felul în care stă Four, încordat ca un arc întins, sugerează că sunt cu totul altceva. Rivali, poate, dar cum asta, dacă Eric e unul dintre lideri, iar Four, nu?

— Max mi-a spus că a tot vrut să vă întâlniți, dar tu nu apari niciodată, continuă Eric. Mi-a cerut să aflu ce se petrece cu tine.

Four îl privește pe Eric timp de câteva secunde, și abia apoi îi răspunde.

— Transmite-i că sunt mulțumit cu poziția pe care o dețin în prezent.

— Așadar, vrea să-ți ofere un post.

Inelele din sprânceana lui Eric captează o rază de lumină. Poate că Eric îl percepe pe Four ca pe o potențială amenințare pentru poziția lui. Tata spune că persoanele care-și doresc puterea și ajung s-o obțină trăiesc cu groaza că o vor pierde. De aceea suntem obligați să le oferim puterea celor care nu și-o doresc.

— Așa s-ar părea, răspunde Four.

— Și nu ești interesat.

— Nu sunt interesat de doi ani încoace.

— Ei bine, zice Eric, să sperăm că înțelege rațiunea, atunci.

Îl bate pe umăr pe Four, un pic cam prea tare, și se ridică. Văzându-l că pleacă, mă las imediat moale. Nici nu-mi dădusem seama cât eram de încordată.

— Voi doi sunteți... prieteni? întreb, incapabilă să-mi înfrânez curiozitatea.

— Am fost în aceeași clasă la inițiere, îmi răspunde. El s-a transferat de la Erudiți.

Toate gândurile legate de prudența în preajma lui Four mă părăsesc.

— Și tu te-ai transferat?

— Am crezut c-o să am probleme doar cu cei din Candoare, pentru că pun prea multe întrebări, replică el, cu răceală. Acum am bățai de cap și cu Bățoșii?

— Sigur e din cauză că ești atât de abordabil, îi zic, pe un ton hotărât. Știi cum. Ca un pat cu cuie.

Mă fixează cu privirea, și eu i-o susțin. El nu e câine, dar se aplică și în cazul lui aceleași reguli. Întoarcerea privirii e semn de supunere. Faptul că-l privesc în ochi e o provocare. E opțiunea mea.

Dogoarea îmi năvălește în obraji. Ce se va întâmpla când se va întrerupe tensiunea asta?

Însă el nu spune decât:

— Ai grijă, Tris.

Stomacul mi se prăbușește de parcă tocmai aș fi înghițit un pietroi. Un membru al Neînfricaților de la o altă masă îl strigă pe nume pe Four, și eu mă întorc spre Christina. Ea își înalță ambele sprâncene.

— Ce-i? o întreb.

— Sunt pe cale să-mi dezvolt o teorie.

— Și anume?

Își ia hamburgerul, zâmbeste larg și-mi răspunde:

— Că tu ți-o cauți cu lumânarea.

* * *

După cină, Four dispare fără o vorbă. Eric ne conduce printr-o serie de coridoare, fără să ne informeze încotro mergem. Nu știu de ce ar trebui ca un lider al Neînfricaților să răspundă de un grup de novici, dar poate că e vorba doar despre astă-seară.

La capătul fiecărui coridor există câte o lampă albastră, însă între ele e întuneric, și sunt nevoită să calc cu grijă ca să nu mă împiedic pe solul neregulat. Christina merge lângă mine, în tăcere. Nimeni nu ne-a cerut să tăcem, dar nimeni dintre noi nu vorbește.

Eric se oprește în fața unei uși din lemn și-și împreunează brațele. Ne strângem în jurul lui.

— Pentru cine nu știe, numele meu este Eric, zice el. Sunt unul dintre cei cinci lideri ai Neînfricaților. Aici, noi luăm foarte în serios procesul inițierii, așa că m-am oferit să supraveghez cea mai mare parte a pregătirii voastre.

Simplul gând la așa ceva îmi provoacă greață. Ideea că un lider al Neînfricaților ne va supraveghea inițierea era și-așa destul de neplăcută, însă faptul că Eric va fi acela mă face să-mi pară încă și mai rea.

— Câteva reguli fundamentale, începe el. Trebuie să fiți în sala de pregătire în fiecare zi la ora opt. Pregătirea se desfășoară zilnic între orele

opt și șase, cu o pauză pentru prânz. După șase, sunteți liberi să faceți tot ce vreți. De asemenea, veți primi ceva timp liber după fiecare stagiul al inițierii.

Formularea „să faceți ce vreți” îmi pătrunde în minte. Acasă, niciodată nu puteam să fac ce voiam, nici măcar pentru o seară. Trebuia să mă gândesc mai întâi la necesitățile altora. Nici măcar nu știu ce mi-ar plăcea să fac.

— Vi se permite să părăsiți complexul numai însoțiți de un Neînfricat, continuă Eric. Dincolo de ușa aceasta este camera în care veți dormi în următoarele câteva săptămâni. Veți observa că sunt zece paturi, în timp ce voi sunteți numai nouă. Anticipaserăm că va ajunge până aici un număr mai mare dintre voi.

— Dar la început am fost doisprezece, protestează Christina.

Închid ochii și aștept muștrarea. Ea chiar are nevoie să învețe să tacă.

— Întotdeauna cel puțin unul dintre transferați nu reușește să ajungă până în complex, explică Eric, rozându-și pielițele de la unghii și ridicând din umeri. Oricum, în primul stagiul al inițierii, îi ținem separat pe transferați de Neînfricații născuți, dar asta nu înseamnă că sunteți evaluați diferit. La sfârșitul inițierii, ierarhizarea voastră va fi determinată prin comparație cu novicii născuți Neînfricați. Iar ei sunt mai buni decât sunteți voi deja. Prin urmare, mă aștept...

— *Ierarhizarea?* intervine fata Erudită cu părul gri-închis. Pentru ce suntem ierarhizați?

Eric zâmbeste, și în lumina albastră zâmbetul lui pare răutăcios, ca și cum i-ar fi fost cioplit pe față cu un cuțit.

— Ierarhizarea voastră slujește două scopuri, explică el. Primul este să se determine ordinea în care vă veți alege o slujbă după inițiere. Nu sunt disponibile decât câteva posturi *dezirabile*.

Iar mi se strânge stomacul. Știu, privindu-i zâmbetul, așa cum am știut din clipa în care am intrat în camera pentru testul de aptitudini, că urmează să se-ntâmpile ceva rău.

— Cel de-al doilea scop, continuă el, este ca numai primii zece clasați dintre novici să devină membri.

Junghiuri de durere îmi străbat acum stomacul. Stăm toți țepeni, ca statuile. Și, deodată, Christina întreabă:

— *Cum?*

— Sunt unsprezece născuți Neînfricați, iar voi sunteți nouă, precizează Eric. Patru novici vor fi eliminați la capătul celui dintâi stagi. Restul vor fi eliminați după testul final.

Asta înseamnă că, și dacă reușim să trecem de toate stagiile inițierii, șase dintre novici tot nu vor deveni membri. O observ pe Christina că mă privește cu coada ochiului, însă nu-mi pot întoarce capul spre ea. Privirea mea e fixată pe Eric, și nu se poate muta.

Șansele mele, fiind cea mai mică dintre novici, și în același timp, singura transferată din Abnegație, nu sunt deloc bune.

— Și ce facem dacă suntem eliminați? se interesează Peter.

— Părășiți complexul Neînfricaților, îi răspunde Eric, pe un ton indiferent, și trăiți mai departe în afara facțiunilor.

Fata cu părul gri-închis își astupă gura cu palma, înăbușindu-și un scâncet. Mi-aduc aminte de bărbatul fără facțiune, cu dinții lui cenușii, înșfăcând punga cu felii de măr din mâna mea. De ochii lui stinși, holbați. Dar, în loc să-mi vină să plâng, ca fetei transferate de la Erudiți, mă simt mai rece. Mai dură.

Voi deveni membru al Neînfricaților. Da, așa va fi.

— Dar... nu e corect! protestează fata cu umerii lați din Candoare, Molly. Chiar dacă tonul îi e supărat, arată îngrozită.

— Dac-am fi *știut*...

— Afirmi că, dac-ai fi știut asta înainte de Ceremonia Alegerii, n-ai mai fi optat pentru Neînfricați? se răstește Eric. Pentru că, dacă așa este, ar fi cazul să pleci de-acum. Dacă ești într-adevăr de-a noastră, n-o să iei în seamă posibilitatea eșecului. Iar dac-o iei, înseamnă că ești o lașă.

Și Eric deschide ușa dormitorului.

— Voi ne-ați ales pe noi, zice. Acum, noi trebuie să alegem dintre voi.

* * *

Zac în pat, ascultând cum respiră nouă oameni.

Până acum n-am mai dormit în aceeași cameră cu vreun băiat, dar aici nu am altă opțiune posibilă, decât dacă aș vrea să dorm pe coridor. Toți ceilalți s-au schimbat în veșmintele pe care ni le-au dat Neînfricații, însă eu m-am culcat în hainele mele de Abnegație, care miros încă a săpun și a aer curat, ca și acasă.

Eram obișnuită să am camera mea. Puteam să văd pe fereastră peluza din față, iar dincolo de ea, orizontul cețos. Eram obișnuită să dorm în liniște.

O senzație de căldură mi se înalță în spatele ochilor, iar când clipest, îmi scapă o lacrimă. Îmi astup gura ca să-mi înăbuș hohotul de plâns.

Nu se poate să plâng, nu aici. Trebuie să mă potolesc.

Mă voi simți foarte bine aici. Pot să mă privesc în oglindă oricând vreau. Pot să mă împrietenesc cu Christina, să-mi tund părul scurt și să-i las pe alții să-și curețe mizeria pe care au făcut-o.

Mâinile îmi tremură și lacrimile vin tot mai repede, înceteșându-mi vederea.

N-are importanță că, data viitoare când o să-mi văd părinții în Ziua pentru Vizite, ei de-abia m-ar recunoaște... dacă măcar ar veni. N-are importanță că sufăr fie și amintindu-mi pentru o fracțiune de secundă chipurile lor. Chiar și pe-al lui Caleb, în ciuda a cât mă dor secretele lui. Îmi potrivesc inspirația cu inspirația celorlalți novici, și expirația cu expirația lor. N-are importanță.

Un zgomot sugrumat întrerupe respirația, urmat de un suspin adânc. Arcurile patului scârțâie în timp ce un trup voluminos se întoarce, și o pernă înăbușă suspinele, dar nu îndeajuns. Vin dinspre patul de lângă mine: sunt ale unui băiat transferat din Candoare, Al, cel mai solid și mai lat în umeri dintre toți novicii. Era ultima persoană de la care m-aș fi așteptat să cedeze nervos.

Tălpile îi sunt la doar câțiva centimetri de capul meu. Ar trebui să-l consolez... ar trebui să *vreau* să-l consolez, fiindcă așa am fost crescută. În loc de asta, am o senzație de dezgust. Cineva care pare atât de puternic n-ar

trebui să dea dovadă de o asemenea slăbiciune. De ce nu e în stare să-și plângă necazurile fără zgomot, ca noi toți, ceilalți?

Îmi înghit cu greu nodul din gât.

Dacă mama ar ști ce gândesc, știu cum m-ar privi. Cu colțurile gurii lăsate în jos. Cu sprâncenele coborâte mult spre ochi... nu încruntate, ci ca atunci când este obosită. Îmi șterg obrazii cu podul palmei.

Al hohotește iar. Aproape că simt sunetul zgâriindu-mi propriul gât. El e doar la câțiva centimetri de mine... ar trebui să-l ating.

Ba nu. Îmi las mâna în jos și mă întorc pe o parte, cu fața la perete. Nimeni nu trebuie să știe că nu vreau să-l ajut. Pot să-mi păstrez îngropat acest secret. Mi se închid ochii și resimt atracția somnului, dar de fiecare dată când sunt gata să adorm, îl aud iarăși pe Al.

Poate că problema mea nu e că nu pot să merg acasă, îmi va fi dor de mama, de tata, de Caleb, de lumina focului făcut seara și de clinchetul andrelor mamei, dar acesta nu e singurul motiv pentru senzația de gol din stomacul meu.

Problema mea ar putea fi aceea că, și dacă m-aș duce acasă, n-aș fi la locul meu acolo, printre oameni care dăruiesc fără să se mai gândească, și le pasă necondiționat de alții.

Gândul acesta mă face să scrâșnesc din dinți. Îmi strâng perna peste urechi ca să nu-i mai aud plânsul lui Al, și adorm cu un cerc umed lipit de obrazul meu.

CAPITOLUL OPT

— PRIMUL LUCRU pe care-l veți învăța astăzi este cum să trageți cu o armă de foc. Al doilea este cum să câștigați o luptă.

Four îmi îndeasă o armă în mână, fără să mă privească și continuând să meargă.

— Din fericire, dacă sunteți aici, înseamnă că știți deja cum să săriți într-un și dintr-un tren în mers, așa că nu mai e nevoie să vă învăț și asta.

N-ar trebui să mă surprindă faptul că Neînfricații se așteaptă de la noi să fugim mâncând pământul, dar mă așteptasem la mai mult de șase ore de odihnă înainte de începerea alergărilor. Trupul încă îmi e îngreunat de somn.

— Inițierea este împărțită în trei stagii. Vă vom estima progresele și vă vom ierarhiza în conformitate cu evoluția voastră din fiecare stagiul. Stagiile nu au o pondere egală în determinarea ierarhizării voastre finale, așa că este posibil, deși foarte greu, să vă îmbunătățiți, în timp, clasarea.

Privesc fix arma din mână. Niciodată, de când mă știu, nu m-aș fi așteptat să țin o armă în mână, darămite să mai și trag cu una. Mi se pare periculoasă, de parcă doar atingând-o aș putea să rănesc pe cineva.

— Noi considerăm că pregătirile înlătură lașitatea, pe care o definim ca pe neputința de a acționa sub imperiul fricii, spune Four. Din această cauză, fiecare stagiul al inițierii are menirea să vă pregătească într-un cu totul alt fel. Primul stagiul vă pregătește, în esență, fizic; al doilea, cu preponderență emoțional; al treilea, în principal, mental.

— Dar ce... intervine Peter, căscând între cuvinte. Ce are a face trasul cu arma cu... curajul?

Four își învârtește pistolul în mână, apoi îi lipește țeava de fruntea lui Peter și introduce un glonț pe țeavă. Peter încremenește cu gura deschisă și cu căscatul pierit pe buze.

— Trezește-te, se răstește Four la el. Ții în mână o armă încărcată, idiotule. Comportă-te ca atare.

Și își lasă arma în jos. Imediat cum a dispărut primejdia imediată, văd cum în ochii lui Peter apare o expresie dură. Mă miră că e capabil să-și reprime riposta, după ce toată viața lui de până acum, în Candoare, a fost obișnuit să spună tot ce gândește; și totuși, asta face, chiar dacă i se înroșesc obraji.

— Și, ca să-ți răspund la întrebare... e cu mult mai puțin probabil să faci în pantaloni și să plângi după mămica dacă ești pregătit să te aperi singur, zice Four, oprindu-se din mers la capătul șirului și răsucindu-se pe călcăie. De asemenea, e o informație de care ai putea să ai nevoie pe parcursul primului stagiu. Așa că, atenție la mine.

Se întoarce cu fața spre peretele cu țințele fixate pe el: un pătrat din placaj, cu câte trei cercuri roșii pentru fiecare dintre noi. Stă cu picioarele depărtate, ținând arma cu amândouă mâinile, și trage. Bubuitul e atât de puternic, încât îmi rănește timpanele. Îmi lungesc gâtul să văd ținta. Glonțul a trecut prin cercul din interior.

Mă întorc spre ținta mea. Ai mei n-ar fi fost niciodată de acord ca eu să trag cu o armă de foc. Ar fi spus că armele sunt folosite pentru autoapărare, dacă nu pentru violență, și ca urmare reprezintă dovada egoismului.

Îmi alung părinții din minte, îmi depărtez picioarele la nivelul umerilor și, cu delicatețe, cuprind cu ambele mâini patul armei. E grea, și dificil de ridicat de lângă corp, însă o vreau pe cât posibil mai departe de fața mea. Apăs trăgaciul, la început cu șovăială, apoi mai cu putere, chircindu-mă la declanșare. Zgomotul îmi rănește timpanele, iar reculul îmi aruncă mâinile înapoi, spre nas. Îmi pierd echilibrul și-mi lipesc mâna de peretele din spatele meu, ca să mi-l recapăt. Nu știu unde s-o fi dus glonțul meu, dar ceea ce știu e că nu s-a apropiat de țintă.

Trag încă o dată, și încă o dată, și încă o dată, și niciunul dintre gloanțe nu se apropie.

— Din punct de vedere statistic vorbind, zice băiatul Erudit de lângă mine – Will se numește – zâmbindu-mi, ar fi trebuit să nimerești ținta cel puțin *o dată* până acum, chiar și din întâmplare.

E blond, cu părul zburlit și o cută între sprâncene.

— Hai, nu zău, răspund, pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Mda, zice el. Cred că, de fapt, tu sfidezi legile firii.

Scrâșnesc din dinți și mă întorc spre țintă, hotărâtă să rămân măcar nemișcată. Dacă nu sunt în stare să mă descurc la prima probă pe care ne-o dau, cum aș mai putea vreodată să trec de primul stagiul?

Apăs trăgaciul cu forță, și de data asta sunt pregătită pentru recul. Mâinile tot îmi zboară în spate, însă picioarele îmi rămân ferme pe poziție. O gaură de glonț apare pe marginea țintei, și mă întorc spre Will, ridicând o sprânceană.

— Așa că, vezi, am avut dreptate, zice el. Statisticile nu mint.

Zâmbesc ușor.

Am nevoie de cinci încercări până să nimeresc centrul țintei, dar când reușesc, mă străbate un val de energie. Sunt trează, cu ochii larg deschiși, cu mâinile calde. Cobor țeava armei. Există putere în stăpânirea unui obiect care poate să provoace atâtea daune... în stăpânirea a orice, punct.

Poate chiar aici mi-o fi locul.

* * *

Până să vină vremea pentru pauza de prânz, mâinile îmi zvâcnesc de la cât am ținut arma, și mi-e greu să-mi îndrept degetele. Mi le masez în drumul spre sala de mese. Christina îl invită pe Al să stea cu noi. Ori de câte ori îl privesc, îmi aud din nou suspinele, așa că mă străduiesc să nu întorc capul spre el.

Îmi învârtesc boabele de mazăre din farfurie cu furculița, și gândul îmi zboară înapoi la testele de aptitudini. Când m-a prevenit Tori, că e periculos să fiu Divergentă, m-am simțit de parcă m-ar fi însemnat cu fierul roșu pe frunte, și dacă doar făceam un pas greșit, cineva ar fi văzut semnul. Până acum, n-a reprezentat o problemă, dar asta nu mă face să mă simt mai la adăpost. Dacă-mi las garda jos și se întâmplă ceva îngrozitor?

— Ei, haide acum! Nu ți-aduci aminte de mine? îl întreabă Christina pe Al, în timp ce-și pregătește un sandviș. Am fost în aceeași clasă la matematică abia acum câteva zile. Și eu *nu* sunt o persoană tăcută.

— La matematică dormeam în cea mai mare parte a timpului, îi răspunde Al. Era prima oră!

Dar dacă pericolul nu apare curând... dacă mă lovește peste câțiva ani, când nu mă aștept?

— Tris, îi aud vocea Christinei, care pocnește din degete în fața ochilor mei. Mai ești pe-ghhhhaici?

— Ce? Ce este?

— Te-am întrebat dacă-ți amintești să fi fost la vreo oră cu mine. Adică, nu te supăra, dar eu probabil că nu mi-aș aduce aminte și să fi fost așa. Toți din Abnegație mi se păreau la fel. Adică, și-acum mi se par, dar tu deja nu mai ești de-a lor.

O privesc fix. Ca și când aș fi avut nevoie să-mi amintească.

— Scuze, sunt nepoliticoasă? mă întreabă ea. Doar că sunt obișnuită să spun orice-mi trece prin minte. Mama tot spunea că politețea e minciună într-un ambalaj poleit.

— Cred că de-asta facțiunile noastre nu prea au legături între ele, îi zic, hohotind scurt de râs.

Candoarea și Abnegația nu se urăsc între ele, așa cum e cazul între Erudiție și Abnegație, însă se evită reciproc. Adevărata problemă a Candorii este cu Prietenia. Cei care caută pacea mai presus de orice, zic ei, întotdeauna vor apela la minciună, ca să nu tulbure apele.

— Pot să stau și eu aici? întreabă Will, ciocănind cu degetul în masă.

— Ce, nu vrei să stai cu amicii tăi Erudiți? îl întreabă Christina.

— Nu sunt amicii mei, protestează Will, punându-și farfuria pe masă. Doar faptul că am fost în aceeași facțiune nu înseamnă că ne și înțelegem. Plus că Edward și Myra sunt împreună, iar eu n-aș vrea să fiu a cincea roată la căruță.

Edward și Myra, ceilalți transferați de la Erudiți, stau la două mese mai încolo, atât de aproape, încât își ciocnesc coatele când își taie mâncarea din farfurii. La un moment dat, Myra se oprește și-l sărută pe Edward. Îi urmăresc cu atenție. N-am mai văzut decât foarte puține săruturi în viața mea.

Edward întoarce capul și-și apasă buzele de ale Myrei. Scap un șuiert printre dinți și-mi întorc privirea. O parte din mine așteaptă ca ei să fie muștrați. O altă parte se întreabă, cu o notă de disperare, cum ar fi să simt buzele altcuiva pe ale mele.

— Chiar trebuie s-o facă așa, în *public*? întreb.

— N-a făcut decât să-l sărute, replică Al, încruntându-se la mine.

Când se încruntă, sprâncenele lui groase îi ajung până la gene.

— Doar nu se dezbracă în pielea goală, adaugă el.

— Sărutul nu e ceva care să se facă în public.

Al, Will și Christina mă privesc toți, cu același zâmbet cunoscător.

— Ce e? îi întreb.

— Ți se vede Abnegația, zice Christina. Noi ceilalți ne împăcăm destul de bine cu o mică manifestare de afecțiune în public.

— A, exclam, ridicând din umeri. Păi... bănuiesc că va trebui să trec și eu peste asta, atunci.

— Sau poți să rămâi frigidă, îmi zice Will, cu ochii lui verzi scânteind strengărește. Știi tu. Dacă vrei.

Christina azvârle cu o chiflă în el. Will o prinde din zbor și mușcă din ea.

— Nu fi rău cu ea, îl apostrofează Christina. Frigiditatea face parte din firea ei. Cam cum e în firea ta să faci pe știe-tot.

— Dar nu *sunt frigidă* exclam.

— Nu-ți face probleme, mă liniștește Will. E înduioșător. Uite, ești roșie toată!

Comentariul lui nu are alt efect decât că mă aprind și mai tare la față. Toți ceilalți chicotesc. Mă forțez să râd și, după câteva secunde, râsul îmi vine firesc.

Ce bine e să râd din nou!

* * *

După masa de prânz, Four ne conduce într-o nouă sală. Este imensă, cu o podea din lemn crăpată, care scârțâie, și un cerc mare vopsit în centru. Pe peretele din stânga e o tablă verde, din cele pe care se scrie cu creta.

Profesoara mea din Nivelul Inferior folosea una ca asta, dar de-atunci n-am mai văzut așa ceva. Poate că are legătură cu prioritățile Neînfricaților: în primul rând vine pregătirea, și abia pe urmă tehnologia.

Numele noastre sunt scrise pe tablă în ordine alfabetică. La intervale de câte un metru, într-un capăt al sălii, atârnă saci de box decolorați.

Ne aliniam în spatele lor, și Four se postează în mijloc, unde să-l putem vedea toți.

— Așa cum v-am spus azi-dimineață, începe el, în continuare veți învăța să vă luptați. Menirea acestei lecții este să vă pregătească pentru acțiune: să vă pregătească trupul pentru riposta la amenințări și provocări... lucru de care veți avea nevoie, dacă intenționați să duceți viața de Neînfricați.

Nici măcar nu pot să mă gândesc la viața printre Neînfricați. Singurul lucru care-mi umple mintea este să trec cu bine de inițiere.

— Astăzi vom parcurge elementele tehnice, iar mâine veți începe să vă luptați între voi, continuă Four. Prin urmare, vă recomand să fiți atenți. Cei care nu învață repede o încasează.

Pe urmă, Four ne spune numele câtorva lovituri, demonstrându-le practic pe rând, mai întâi lovind aerul și apoi sacul de box.

Pe măsură ce exersăm, prind ideea. Ca și cu arma, am nevoie de câteva încercări până să-mi dau seama cum trebuie să stau și cum să-mi mișc corpul ca să-l imit pe el. Cu loviturile e mai greu, cu toate că el nu ne învață decât partea elementară. Sacul de box îmi provoacă usturimi la mâini și la picioare, înroșindu-mi pielea, și abia se mișcă, oricât de tare l-aș lovi. Peste tot, în jurul meu, nu se aud decât zgomotele produse de lovirea materialului dur.

Four cutreieră printre novici, urmărindu-ne cum exersăm mișcărilor, iar și iar. Când îl văd oprindu-se în fața mea, măruntaiele mi se zvârcolesc ca și cum cineva mi le-ar răsuci cu o furculiță. Mă privește atent, urmărindu-mi mișcărilor trupului din cap până-n picioare, fără să zăbovească nicăieri: o cercetare practică, științifică.

— Tu nu prea ai mușchi, îmi spune, ceea ce înseamnă că ar fi de preferat să-ți folosești genunchii și coatele. Poți să pui mai multă forță în ele.

Deodată, mă apasă cu palma pe stomac. Are degetele atât de lungi, încât, deși îmi atinge cu podul palmei o margine a cutiei toracice, vârfurile lor îmi ajung până de cealaltă parte. Inima îmi bate atât de tare, încât simt o durere în piept, și-l privesc cu ochii larg deschiși.

— Nu uita niciodată să-ți menții încordarea acolo, îmi zice, pe un ton scăzut.

Apoi își ia mâna și-și vede de drum. Dar chiar și după plecarea lui, tot îi simt apăsarea palmei. E ciudat, dar mă văd nevoită să mă opresc și să respir adânc timp de câteva secunde, înainte de a-mi relua exercițiile.

Când Four ne anunță că suntem liberi să plecăm la cină, Christina mă înghiontește cu cotul.

— Mă mir că nu te-a frânt în două, îmi zice, strâmbând din nas. Pe mine mă sperie ca naiba. Cu vocea aia scăzută a lui.

— Mda. E...

Îl privesc peste umăr. E liniștit, și remarcabil de stăpân pe sine. Totuși, mie nu mi-a fost teamă că-mi va face vreun rău.

— ... categoric, intimidant, continui, până la urmă.

Al, care merge în față, se întoarce spre noi când ajungem la Butuc, și ne anunță:

— Eu vreau să-mi fac un tatuaj.

— Un tatuaj cu ce? întreabă Will, din spatele nostru.

— Nu știu, răspunde Al, râzând. Doar că vreau să simt că mi-am părăsit cu adevărat fosta facțiune. Să nu mai plâng din cauza asta.

Și, văzând că nimeni nu spune nimic, adaugă:

— Știu că m-ați auzit.

— Mda, învață să stai potolit, bine? intervine Christina, împungându-l cu degetul în brațul lui gros. Cred că ai dreptate. În clipa de față, noi suntem cu un picior înăuntru, și cu unul afară. Dacă vrem să intrăm cu totul, trebuie să ne identificăm cu rolul.

Își întoarce privirea spre mine.

— Nu. Eu n-o să-mi tai părul, zic, nici n-o să-l vopsesc în vreo culoare ciudată. Sau să-mi străpung fața cu cine știe ce.

— Dar buricul? insistă ea.

— Sau sfârcul? adaugă Will, pufnind în râs.

Îi răspund cu un geamăt.

Acum, că am terminat cu pregătirea pe ziua de azi, putem să facem orice vrem, până vine vremea pentru culcare. Ideea aceasta mă face să mă simt aproape amețită, cu toate că ar putea fi doar efectul oboselii.

Butucul roiește de lume. Christina mă anunță că noi două vom merge să ne întâlnim cu Al și cu Will la salonul pentru tatuaje, și mă târăște după ea spre magazinul cu articole vestimentare. Urcăm împleticindu-ne poteca, mai sus față de nivelul Butucului, împrăștiind pietrișul cu încălțărilor.

— Care-i problema cu hainele mele? o întreb. Acum nu mai port gri.

— Sunt urâte și gigantice, îmi răspunde ea, oftând. Nu vrei să mă lași să te ajut? Dacă nu ți-o plăcea cu ce țoale te îmbrac, îți promit că n-o să mai trebuiască să le porți vreodată.

Zece minute mai târziu, stau în fața unei oglinzi din magazinul cu haine îmbrăcată într-o rochie neagră, până la genunchi. Fusta nu e largă, dar nici mulată pe coapse, ca prima pe care mi-o alesese, și pe care am refuzat-o. Pe brațele goale mi s-a făcut pielea de găină. Christina îmi dezleagă panglica de la păr și mi-l desface din împletitură, lăsându-l să-mi cadă în valuri pe umeri.

Apoi, îmi întinde un creion negru.

— Dermatograf, îmi zice.

— N-ai cum să mă faci frumoasă, să știi, îi atrag atenția.

Totuși, închid ochii și stau nemișcată. Ea îmi trasează cu vârful creionului linia genelor. Mă imaginez stând în fața familiei mele îmbrăcată astfel, și stomacul mi se întoarce pe dos, de parcă mi s-ar face greață.

— Cui îi pasă de frumusețe? Eu aleg remarcabilul.

Deschid ochii și, pentru prima oară, mă holbez direct la propria-mi imagine reflectată. Inima începe să-mi bată mai repede, de parcă aș încălca regulile și ar urma să fiu pedepsită pentru asta. Îmi va fi greu să-mi înving deprinderile inoculate în mine de viața în Abnegație, ca și cum ar trebui să

scoți un singur fir dintr-o broderie complicată. Dar îmi voi găsi deprinderi noi, gânduri noi, reguli noi. Voi deveni cu totul altă persoană.

Înainte, aveam ochii albaștri, dar de un albastru mat, bătând în cenușiu: acum, dermatograful îi face să arate pătrunzători. Cu părul încadrându-mi fața, trăsăturile îmi par mai delicate și mai pline. Nu sunt frumoasă: am ochii prea mari și nasul prea lung... dar îmi dau seama că are dreptate Christina. Chipul meu e remarcabil.

Privindu-mă acum nu e ca și cum m-aș vedea pe mine însămi pentru prima oară: e ca și cum aș vedea pe altcineva pentru prima oară. Fata pe care o vedeam pe furiș în oglindă era Beatrice, cea care tăcea la masa de seară. Aici e cineva cu o privire care mi-o susține pe-a mea, nevrând s-o mai lase: e Tris.

— Vezi? îmi zice Christina. Ești... izbitoare.

În condițiile date, e cel mai bun compliment pe care ar fi putut să mi-l adreseze. Îi zâmbesc prin oglindă.

— Ți place? mă întreabă.

— Mda, răspund, încuviințând și cu capul. Arăt ca... o cu totul altă persoană.

O fac să izbucnească în râs.

— E de bine, sau de rău?

Mă privesc din nou. Pentru prima oară, ideea că-mi las în urmă identitatea din Abnegație nu mă face să mă simt agitată: îmi dă speranțe.

— De bine, zic, scuturând din cap. Scuză-mă, e doar din cauză că niciodată nu mi s-a permis să mă privesc atât de mult în oglindă.

— Chiar? se miră Christina, clătinând și ea din cap. Abnegația e o facțiune ciudată, asta trebuie să ți-o spun.

— Hai să vedem cum se tatuează Al, îi propun.

Chiar dacă mi-am lăsat în urmă fosta facțiune, încă nu sunt dispusă s-o critic.

Acasă, eu și mama ne alegeam teancuri de veșminte aproape identice la fiecare cam șase luni. Alocarea resurselor e mai simplă când toată lumea primește același lucru, însă în complexul Neînfricaților totul e mult mai

diversificat. Fiecare Neînfricat primește un anumit număr de puncte pentru cheltuielile lunare, iar îmbrăcatul te costă un punct.

Gonesc împreună cu Christina pe poteca îngustă care ne duce spre salonul pentru tatuaje. Când ajungem acolo îl găsim pe Al deja așezat pe scaun, și un tip mărunț și subțire, cu mai multă cerneală decât piele normală, îi desenează un păianjen pe braț.

Will și Christina se apucă să răsfoiască vreo câteva cărți cu poze, dându-și coate ori de câte ori găsesc o imagine interesantă. Când stau unul lângă celălalt, remarc cât sunt de diferiți. Christina are tenul închis și e suplă, în timp ce Will e palid și solid. În schimb, zâmbetele lipsite de griji îi fac să se asemene.

Hoinăresc prin încăpere, privind lucrările de artă de pe pereți. În zilele noastre, singurii artiști sunt cei care fac parte din facțiunea Prieteniei. Abnegația consideră că artele sunt nepractice, și admirarea lor e timp irosit, care ar putea fi consumat pentru slujirea altora, așa că, deși am mai văzut opere de artă prin manuale, până acum n-am mai fost în vreo încăpere împodobită cu așa ceva. Ele fac ca atmosfera să pară mai apropiată și mai caldă, și aș putea să pierd ore întregi aici, fără să-mi dau seama. Ating ușor peretele cu buricele degetelor. Imaginea unui șoim pe unul dintre pereți îmi amintește de tatuajul lui Tori. Sub ea e schița unei păsări în zbor.

— E un corb, aud o voce în spatele meu. Drăguț, este?

Mă întorc și o văd în fața mea pe Tori. Mă simt de parcă aș fi iar în camera pentru testul de aptitudini, cu toate oglinzile acelea în jur și cu firele conectate la fruntea mea. Nu mă așteptam s-o revăd.

— Ei, salut, îmi zice, zâmbindu-mi. N-aș fi crezut c-o să ne mai vedem. Beatrice, nu?

— Tris, de fapt, îi răspund. Lucrați aici?

— Da. Am făcut doar o pauză ca să mă ocup de organizarea testelor. În cea mai mare parte a timpului, sunt aici.

Își lovește ușor bărbia cu degetul.

— Mi-aduc aminte numele. Tu ai sărit prima, nu-i așa?

— Da, eu.

— Bravo.

— Mulțumesc, zic, atingând schița cu pasărea. Auziți... aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre...

Arunc o privire spre Will și Christina. Nu pot să discut acum cu Tori; ei mi-ar pune întrebări.

— ... despre ceva. Într-o zi.

— Nu sunt sigură că ar fi un lucru înțelept, îmi răspunde, pe un ton scăzut. Te-am ajutat cât am putut, iar acum va trebui să te descurci pe cont propriu.

Strâng din buze. Ea are răspunsurile; o știu bine. Dacă nu vrea să mi le dea acum, va trebui să găsesc o cale ca să le scot de la ea altădată.

— Vrei un tatuaj? mă întreabă.

Schița cu pasărea îmi atrage în continuare atenția. Când am ajuns aici, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă tatuez, sau să-mi fac vreun piercing. Știu că, dacă aș face așa ceva, aș strecura între mine și familia mea un nou obstacol, pe care nu l-aș mai putea înlătura vreodată. Iar dacă viața mea de-aici continuă astfel, curând ar putea să reprezinte cel mai nesemnificativ obstacol dintre noi.

Însă abia acum înțeleg ce-mi spusese Tori despre tatuajul ei, cum că reprezintă o temere pe care și-a învins-o: o amintire despre ce a fost, ca și un memento a ceea ce este acum. Poate că ar fi o cale de a-mi onora vechea viață, în timp ce-o îmbrățișez pe cea nouă.

— Da, îi răspund. Trei păsări din acestea, zburătoare.

Îmi ating cu degetele clavicula, trasând linia zborului: spre inima mea. Câte una pentru fiecare din membrii familiei mele pe care mi-am părăsit-o.

CAPITOLUL NOUĂ

— DIN MOMENT ce sunteți în număr impar, unul dintre voi nu se va lupta astăzi, ne anunță Four, îndepărtându-se de tabla din sala de antrenament.

Își îndreaptă privirea spre mine. Locul de lângă numele meu e lăsat gol.

Nodul din stomac mi se desface. O păsuire.

— Asta nu e bine, zice Christina, înghiontindu-mă cu cotul, tocmai în mușchii mei îndurerați – în dimineața asta, am mai mulți mușchi îndurerați decât teferi – și făcându-mă să tresar.

— Au!

— Scuze, zice ea. Dar, uite, eu lupt împotriva Tancului.

Stăm amândouă la masa pentru micul dejun, și mai devreme ea mi-a ținut paravan față de restul dormitorului cât timp m-am schimbat. N-am mai avut până acum o prietenă ca ea. Susan era mai bună prietenă cu Caleb decât cu mine, și numai Robert mergea unde se ducea Susan.

Cred că, în realitate, nici n-am avut vreo prietenă, punct. O prietenie adevărată e imposibilă când nimeni nu se simte dispus să accepte ajutorul, nici măcar să discute despre propria persoană. Iar despre Christina știu deja mai multe decât am știut vreodată despre Susan, și n-au trecut decât două zile de când ne cunoaștem.

— Tancul? repet eu.

Caut numele Christinei pe tablă. Lângă ea e scris „Molly”.

— Mda, favorita un pic mai feminină a lui Peter, îmi explică ea, arătându-mi cu capul spre ciorchinele de persoane din cealaltă parte a sălii.

Molly e înaltă cât Christina, dar aici se opresc asemănările dintre ele. Molly are umerii lați, pielea bronzată și nasul ca o ceapă.

— Ăștia trei – îmi explică ea, arătându-i pe rând pe Peter, Drew și Molly – au fost nedespărțiți încă de când au ieșit din pânțele mamelor, practic. Nu pot să-i sufăr.

Will și Al stau unul vizavi de celălalt pe ring. Își ridică brațele în dreptul fețelor, ca să le protejeze, așa cum ne-a învățat Four, și-și dau târcoale. Al e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Will, și de două ori mai lat. Privindu-l atentă, îmi dau seama că până și trăsăturile feței îi sunt mari: nas mare, buze mari, ochi mari. Lupta asta nu va dura mult.

Arunc o privire spre Peter și prietenii lui. Drew este mai scund și decât Peter, și decât Molly, însă e clădit ca o stâncă, și umerii îi sunt în permanență cocârjați. Are părul de un roșu spre portocaliu, culoarea unui morcov vechi.

— Care-i problema cu ei? o întreb.

— Peter e răutatea în stare pură. Când eram copii, căuta încăierări cu unii din alte facțiuni, și când venea câte un adult să-i despartă, începea să plângă și inventa o poveste cum că de fapt celălalt începuse. Și, desigur, îl credeau, fiindcă eram din Candoare și nu puteam să mințim. Ha, ha, ha.

Strâmbând din nas, continuă:

— Drew nu e decât ciracul lui. Mă îndoiesc că ar avea în creier vreun gând independent de Peter. Iar Molly... e genul de persoană care prăjește furnici cu lupa, numai ca să le vadă cum se zbatperate.

În ring, Al îl lovește cu putere în falcă pe Will. Tresar. De cealaltă parte a sălii, Eric zâmbește cunoscător spre Al și-și răsucesce unul dintre belciugele din sprânceană.

Will se împletește într-o parte, cu o mână apăsându-și fața și cu cealaltă parând următorul pumn expediat de Al. Judecând după strâmbătura lui, pararea loviturii este la fel de dureroasă pe cât ar fi fost recepționarea ei. Al e lent, dar puternic.

Peter, Drew și Molly îndreaptă pe furiș priviri în direcția noastră, după care-și apropie capetele, sușotind.

— Cred că și-au dat seama că vorbim despre ei, îi zic Christinei.

— Și? Știi deja că nu-i suport.

— Știi? Cum?

Christina le zâmbește și le face semne de salut cu mâna. Îmi las ochii în jos, simțind cum mi se înfierbântă obraji. N-ar mai trebui să bârfesc, oricum. Bârfa e dovadă de slăbiciune.

Will își încolăcește un picior pe după gamba lui Al și trage înapoi, doborându-l la podea. Al se ridică greoi.

— Pentru că le-am spus-o, îmi explică ea, printre dinții încleștați în acel zâmbet scrâșnit.

Dantura ei e dreaptă în partea superioară, dar strâmbă în cea de jos. Întoarce capul spre mine.

— În facțiunea Candorii, continuă Christine, încercăm să fim destul de sinceri cu privire la sentimentele noastre. Mulți mi-au spus că nu le sunt pe plac. Și mulți nu. Cui îi pasă?

— Doar că... n-ar trebui să le facem rău altora, încerc eu.

— Mie-mi place să cred că-i ajut, urându-i, replică ea. Le aduc aminte că nu sunt daruri ale lui Dumnezeu pentru omenire.

Râd un pic la remarca ei și mă concentrez din nou asupra ringului. Will și Al mai stau față-n față timp de câteva secunde, ceva mai șovăielnici decât înainte. Will își azvârle părul decolorat căzut peste ochi. Amândoi privesc pe furiș spre Four, parcă așteptându-l să declare lupta încheiată, însă el nu face decât să stea cu brațele încrucișate, fără vreo reacție. La câțiva pași de el, Eric își privește cronometrul.

După alte câteva secunde de dat târcoale, Eric le strigă:

— Aveți impresia că e o activitate relaxantă? Facem pauză pentru un pui de somn? Sau vă luptați?

— Dar...

Al își îndreaptă spinarea, își lasă garda jos și întreabă:

— Se punctează, cumva? Cum se încheie partida?

— Se încheie atunci când unul dintre voi devine incapabil să mai continue, îi răspunde Eric.

— Conform regulamentelor Neînfricaților, adaugă Four, unul dintre voi poate să și abandoneze.

Eric întoarce capul spre Four, mijind ochii.

— Conform *vechilor* regulamente, îl corectează el. În *noul* regulament, nimeni nu abandonează.

— Un bărbat viteaz recunoaște forța altora, replică Four.

— Un bărbat viteaz nu capitulează niciodată.

Four și Eric se fixează reciproc cu privirile timp de câteva secunde. Simt că am în fața ochilor două tipologii diferite de Neînfricați: cel onorabil și cel neînduplecat. Dar până și eu știu că, în sala aceasta, Eric, cel mai tânăr dintre liderii Neînfricaților, deține autoritatea.

Fruntea lui Al e presărată de broboane de sudoare; și le șterge cu dosul palmei.

— E absurd, zice el, clătinând din cap. Ce rost ar avea să-l bat? Suntem din aceeași facțiune.

— A, tu crezi c-o să-ți fie chiar atât de ușor? ripostează Will, zâmbind. Dă-i înainte. Încearcă să mă lovești, tăntălăule!

Și Will își ridică din nou brațele în gardă. Zăresc în ochii lui o hotărâre abia acum apărută. Oare el chiar crede că va învinge? O singură lovitură puternică la cap, și Al îl va trimite în lumea viselor.

Asta numai dacă reușește într-adevăr să-l nimerească pe Will. Încearcă să-i expedieze o directă, dar Will eschivează, și-i văd ceafa strălucind de transpirație. Evită o nouă lovitură, se strecoară pe lângă Al și-l lovește puternic cu piciorul în spinare. Al se clatină în față și se întoarce spre el.

Când eram mai mică, am citit o carte despre urșii grizzly. Era acolo o ilustrație cu un urs ridicat pe etichete din spate, cu cele din față întinse, răgând. Așa arată Al acum. Se năpustește spre Will, apucându-l de braț ca să nu-i poată scăpa, și-l lovește cu putere în maxilar.

Privesc cum lumina dispare din ochii lui Will, de un verde pal, ca frunza de țelină. Se rostogolesc în orbite, și toată încordarea i se scurge din corp. Se prelinge din strânsoarea lui Al, inert, și se năruie pe podea. Un fior rece îmi străbate spinarea, umplându-mi pieptul.

Al face ochii mari și se ghemuiește lângă Will, bătându-l ușor cu palma peste obraji. Peste sală se așterne tăcerea, toată lumea așteptând ca Will să reacționeze. Timp de câteva clipe, nu mișcă, ci doar zace la podea, cu un braț îndoit sub el. Abia apoi clipește, evident amețit.

— Ridică-l, comandă Eric.

Privește cu ochi lacomi trupul prăbușit al lui Will, de parcă ar vedea o bucată de carne după ce n-a mâncat nimic săptămâni în șir. Buzele lui răsfrânte arată cruzimea.

Four se întoarce spre tablă și încercuiește numele lui Al. Învingător.

— Următorii: Molly și Christina! strigă Eric, în timp ce Al își petrece un braț de-al lui Will în jurul umerilor și-l târăște afară din ring.

Christina își trosnește articulațiile degetelor. I-aș ura succes, dar nu știu la ce i-ar folosi. Christina nu e slabă, dar e mult mai subțire decât Molly. Sper ca înălțimea să-i fie de ajutor.

De cealaltă parte a sălii, Four îl ține de mijloc pe Will, ajutându-l să iasă. Al rămâne o clipă în ușă, privindu-i cum se îndepărtează.

Plecarea lui Four îmi provoacă agitație. Faptul că ne lasă numai cu Eric e ca și cum ai angaja o doică pe care o vezi tot timpul că ascute cuțite.

Christina își îndeasă părul îndărătul urechilor. E lung până la bărbie, negru și prins la spate cu agrafe argintii. Își trosnește din nou degetele. Pare emoționată, și nu e de mirare: cine n-ar avea emoții după ce l-a văzut pe Will prăbușindu-se ca o păpușă din cârpe?

Dacă un conflict în facțiunea Neînfricaților se termină doar când rămâne o singură persoană în picioare, nu știu sigur ce mi-ar putea aduce partea aceasta a inițierii. Voi fi oare ca Al, privind de sus trupul căzut al cuiva, știind că eu l-am doborât, sau voi ajunge ca Will, zăcând grămadă, neputincioasă? Și ar fi o dovadă de egoism din partea mea să tânjesc după victorie, sau de curaj? Îmi șterg palmele transpirate de pantaloni.

Mă trezesc brusc la realitate când Christina o lovește cu piciorul în coaste pe Molly. Molly icnește și scrâșnește din dinți, parcă vrând să mârâie printre ei. O șuviță de păr negru sărmos îi cade peste față, dar nu și-o îndepărtează.

Al stă lângă mine, însă sunt prea concentrată la partidă ca să-l mai privesc, sau să-l felicit pentru victoria lui, presupunând că asta și-ar dori. Nu sunt sigură că da.

Molly rânjește cu superioritate spre Christina, după care, fără vreun avertisment, plonjează cu brațele întinse spre talia adversarei sale. Se izbește

de ea cu putere, doborând-o și ținându-o la podea. Christina se zbate, însă Molly e mai grea și nici nu se clintește.

Îi expediază un pumn, și Christina își ferește capul într-o parte, însă Molly lovește iar, și iar, până când pumnii ei o nimeresc pe Christina în maxilar, în nas, în gură. Fără să-mi dau seama, îl apuc de braț pe Al și strâng cât pot de tare. Pur și simplu, am nevoie de ceva de care să mă țin. Sângele îi șiroiește Christinei pe față, improșcând podeaua lângă obrazul ei. E prima oară când mă rog să rămână cineva fără simțire.

Însă nu e cazul ei. Țipând, Christina reușește să-și elibereze un braț. O lovește pe Molly în ureche, dezechilibrând-o, și se zvârcolește să scape. Se ridică în genunchi, cu o mână la față. Sângele care-i curge din nas e gros și închis la culoare, și în câteva clipe îi umple mâna. Scoțând un alt țipăt, se târăște mai departe de Molly. Pot să-mi dau seama, după cum i se zguduie umerii, că plânge, dar nu prea am cum s-o aud, de cât îmi zvâcnesc timpanele.

Te rog, leșină.

Molly o lovește cu piciorul într-o parte, făcând-o să se întindă pe spate cât e de lungă. Al își eliberează brațul și mă trage strâns lângă el. Îmi încleștez dinții ca să nu izbucnesc în plâns. În prima noapte nu am avut nici pic de compasiune pentru Al, dar încă n-a pus stăpânire pe mine cruzimea: vederea Christinei, cu mâinile pe coaste, mă face să-mi doresc să pot sta între ea și Molly.

— Stai! geme Christina, în timp ce Molly își ia avânt s-o mai izbească o dată cu piciorul. Stai! repetă, ridicând o mână. Nu... Nu mai pot, zice, tușind.

Molly zâmbește, și eu suspin ușurată. Și Al oftează, după care se prăbușește peste umărul meu.

Eric se duce spre centrul ringului, cu mișcări lente, și se oprește deasupra Christinei, cu brațele încrucișate. I se adresează cu o voce scăzută:

— Scuză-mă, ce-ai spus? Că nu mai poți?

Christina se saltă în genunchi. Când își ridică palma de pe podea, în urma ei rămâne o amprentă însângerată. Își strânge nasul între degete, ca să-și oprească hemoragia, și face un semn de încuviințare.

— Ridică-te, îi cere el.

Dacă ar fi urlat, poate că nu m-aș fi simțit de parcă tot conținutul stomacului meu ar fi fost pe cale să năvălească afară. Dacă ar fi urlat, aș fi știut să urlatul era cel mai rău lucru din mintea lui. Însă tonul îi fusese calm, iar cuvintele, precise. Îl văd apucând-o de braț pe Christina, smucind-o în picioare și trăgând-o spre ieșire.

— Urmați-mă, ne zice nouă, celorlalți.

Și noi îl urmăm.

* * *

Simt în piept vuietul râului.

Stăm în apropierea parapetului. Cariera e aproape goală: suntem pe la mijlocul după-amiezii, deși am senzația că e noapte de mai multe zile.

Dacă ar fi fost oameni prin preajmă, mă îndoiesc că ar fi ajutat-o vreunul pe Christina. Suntem cu Eric, în primul rând; iar pe de altă parte, Neînfricații au cu totul alte reguli: reguli pe care brutalitatea nu le încalcă.

Eric o îmbrânțește pe Christina spre parapet.

— Suie-te pe el, îi ordonă.

— Ce? întreabă Christina, pe un ton de parcă s-ar fi așteptat ca el să se înduplece, însă ochii ei mari și chipul pământiu sugerează contrariul.

Eric nu are de gând să dea înapoi.

— Suie-te pe parapet, repetă el, pronunțând tăragănat fiecare cuvânt. Dacă vei sta atârnată timp de cinci minute deasupra prăpastiei, îți voi ierta lașitatea. Dacă nu, nu-ți voi permite să-ți continui inițierea.

Parapetul e îngust și făcut din metal. Apa împrăscată de râu îl acoperă, făcându-l alunecos și rece. Chiar dacă ar avea destul curaj cât să stea agățată de parapet timp de cinci minute, Christina poate că n-ar reuși să se țină. Ori se decide să rămână în afara facțiunilor, ori își riscă moartea.

Închizând ochii, mi-o imaginez cum se prăbușește pe stâncile colțuroase de dedesubt și mă cutremur.

— Bine, rostește ea, cu glasul tremurat.

E suficient de înaltă ca să-și poată sălta piciorul peste parapet. Și piciorul îi tremură. Își proptește talpa pe bordură și-și ridică și piciorul celălalt. Cu fața spre noi, își șterge palmele de pantaloni și se prinde de parapet cu atâta forță, încât articulațiile degetelor i se albesc. Apoi, își ridică un picior de pe bordură. Și pe urmă pe celălalt. Îi zăresc chipul printre gratiile parapetului, plin de hotărâre, cu buzele strânse.

Lângă mine, Al își pornește cronometrul. Timp de un minut și jumătate, Christina n-are probleme. Mâinile ei strâng cu fermitate parapetul, și brațele nu-i tremură. Încep să cred că ar putea reuși, demonstrându-i lui Eric cât de nechibzuit a fost când i-a pus curajul la îndoială.

Deodată, însă, apele râului izbesc peretele, și spuma albicioasă o împoașcă pe spinare. Christina se lovește cu fața de parapet și scoate un țipăt asurzitor. Mâinile îi alunecă, și se mai ține acum doar cu vârfurile degetelor. Se străduiește să se prindă mai bine, însă acum are palmele ude.

Dac-aș ajuta-o, Eric mi-ar rezerva aceeași soartă cu a ei. S-o las să se prăbușească spre moarte, sau să mă resemnez că voi rămâne în afara facțiunilor? Ce e mai rău: să privești nepăsător cum moare cineva, sau să ajungi exilat și cu mâinile goale?

Părinții mei n-ar ezita să răspundă la o astfel de întrebare.

Dar eu nu sunt părinții mei.

Din câte știu, Christina n-a plâns niciodată de când suntem aici, însă acum îi zăresc fața schimonosită și-o aud scăpând un hohot mai sonor decât vuietul râului. Un nou val lovește peretele, și spuma lui îi îmbracă trupul. O picătură o nimerește pe obraz. Mâinile îi alunecă și mai mult, iar de data aceasta, una dintre ele se desprinde de parapet, așa că ea mai atârână acum doar de patru vârfuri ale degetelor.

— Haide, Christina, îl aud pe Al, cu vocea lui joasă surprinzător de sonoră.

Ea își întoarce privirea spre el. Al bate din palme.

— Haide, apucă-te din nou. Hai că poți! Prinde-te!

Oare eu aş fi îndeajuns de puternică încât s-o pot ține? Oare ar merita efortul încercării de a o ajuta, când știu că sunt prea slabă ca să-i fiu de vreun folos?

Știu ce reprezintă toate aceste întrebări: slăbăciune. *Rațiunea umană poate găsi scuze pentru orice faptă rea, de aceea este atât de important să nu ne bazăm pe ea.* Cuvintele tatălui meu.

Christina își avântă brațul, băjbâind după parapet. Nimeni altcineva n-o încurajează, însă Al aplaudă cu palmele lui mari și strigă, susținându-i privirea. Aș vrea să pot; aș vrea să mă pot mișca, însă nu fac altceva decât să mă holbez la ea și să întreb de când am devenit atât de dezgustător de egoistă.

Privesc cu atenție cronometrul lui Al. Au trecut patru minute. El mă lovește tare cu cotul în umăr.

— Haide, zic. Vocea abia mi se aude ca o șoaptă. Îmi dreg glasul. Mai ai un minut, rostesc, mai tare de această dată.

Cealaltă mână a Christinei dibuie parapetul. Brațele îi tremură într-atât, încât mă întreb dacă nu cumva pământul se cutremură sub mine, zgâlțâindu-mi imaginea din fața ochilor, fără ca eu să observ.

— Haide, Christina, rostim eu și cu Al, și când vocile ni se unesc, încep să cred că aş fi îndeajuns de puternică încât s-o ajut.

O s-o ajut. Dacă mai alunecă, o s-o ajut.

Încă un val se sparge de spinarea Christinei, și ea scoate un țipăt strident, ambele mâini scăpându-i de pe parapet. Un urlat iese și de pe buzele mele. Sună de parcă i-ar aparține altcuiva.

Însă ea nu cade. Se prinde de gratiile parapetului. Degetele îi alunecă pe barele metalice, până când nu pot să-i mai zăresc capul. Numai pe ele le mai văd.

Cronometrul lui Al arată 5:00.

— Au trecut cinci minute, zice el, parcă scuipându-și cuvintele spre Eric.

Eric își verifică propriul cronometru. Fără grabă, sucindu-și încheietura, în timp ce mie mi se zvârcolește stomacul și mi se taie respirația. Când

clipesc, o văd pe sora Ritei pe caldarâm, dedesubtul căii ferate, cu membrele îndoite în unghiuri ciudate; o văd pe Rita urlând și hohotind; mă văd pe mine întorcându-mă și plecând.

— Perfect, zice Eric. Poți să urci înapoi, Christina.

Al pornește către parapet.

— Nu, se opune Eric. Trebuie să se urce singură.

— Ba nu, nu trebuie, mârâie Al. A făcut ce i-ai cerut. Ea nu e lașă. A făcut ce i-ai cerat.

Eric nu-i răspunde. Al își întinde mâinile dincolo de parapet, și e suficient de înalt ca s-o poată prinde de încheieturi. Ea se apucă de antebrațul lui. Al o trage în sus, roșu la față de frustrare, și eu mă reped să-l ajut. Așa cum bănuiam, sunt prea scundă ca să fiu de cine știe ce folos, însă reușesc s-o prind pe Christina de subsuoară atunci când ajunge îndeajuns de sus și, împreună cu Al, o săltăm peste parapet. Se prăbușește la pământ, cu fața încă sângerându-i, mânjită de urmele luptei, cu spatele leoarcă de apă și tremurând din tot trupul.

Îngenunchez lângă ea. Își ridică privirea spre mine, apoi spre Al, și toți trei ne tragem sufletul.

CAPITOLUL ZECE

ÎN NOAPTEA ACEEA, o visez pe Christina agățată din nou de parapet, de data aceasta cu degetele de la picioare, iar cineva strigă că numai o persoană care să fie Divergentă ar putea s-o ajute. Așa că dau fuga s-o trag încoace, dar cineva mă împinge dincolo de marginea prăpastiei, și mă trezesc înainte de impactul cu stâncile.

Scăldată în sudoare și tremurând ca urmare a visului, mă îndrept spre baia fetelor, să fac un duș și să mă schimb. Când mă întorc, îmi găsesc salteaua vopsită cu un spray, de-a curmezișul, cu litere alcătuind cuvântul „Bățoasă”. Același cuvânt e scris mai mărunț pe cadrul patului, ca și pe perna mea. Privesc în jur, cu inima bubuindu-mi de furie.

Peter e în picioare în spatele meu, fluierând în timp ce-și scutură perna, umflând-o. Îmi vine greu să cred că aş putea să urăsc pe cineva cu o înfățișare atât de blajină: sprâncenele i se arcuiesc firesc în sus, și zâmbește larg.

— Frumoase ornamente, zice el.

— Ți-am făcut eu ceva și nu știi? Îl întreb, răstită.

Apuc de un colț al cearșafului și-l smulg de pe saltea.

— Nu știu dac-ai observat, adaug, dar acum facem parte din aceeași facțiune.

— Nu știu la ce te referi, răspunde el, pe un ton nonșalant, după care îmi aruncă o privire. Și noi doi n-o să fim *niciodată* în aceeași facțiune.

Clatin din cap în timp ce-mi scot fața de pernă. *Nu te enerva*. El vrea să-mi provoace o ieșire, dar n-o să-i fac pe plac. Și totuși, ori de câte ori îmi scutură perna, îmi vine să-i trag un pumn în burtă.

Atunci, intră Al, și fără ca măcar să trebuiască să-i cer ajutorul, pur și simplu se apropie și începe să scoată așternuturile împreună cu mine. Cadrul patului va trebui să-l curăț altădată. Al duce teancul de așternuturi la gunoi, după care plecăm împreună spre sala de pregătire.

— Nu-l lua în seamă, mă sfătuiește el. E un idiot, și dacă nu te înfurii, o să înceteze până la urmă.

— Mda, răspund, pipăindu-mi obraji.

Îmi ard încă de îmbujorarea mâinii. Încerc să-mi distrag singură atenția.

— Ai vorbit cu Will? îl întreb încet. După... știi tu?

— Mda. E bine. Nu s-a supărat, îmi răspunde Al, oftând. Acum, toată lumea o să-și amintească de mine ca de primul tip care l-a lăsat pe altul fără cunoștință.

— Există și amintiri mai neplăcute. Cel puțin, ție n-or să-ți fie dușmani.

— Există și mai plăcute, zice, împungându-mă cu cotul și zâmbind. Prima săritoare!

Poate c-am fost eu prima săritoare, dar bănuiesc că faima mea în rândul Neînfricaților se va opri aici. Îmi dreg glasul.

— Unul dintre voi trebuia să fie doborât, să știi. Dacă n-ar fi fost el, ai fi fost tu.

— Oricum, n-aș vrea s-o mai fac și altădată, zice Al, clătinând din cap, de prea multe ori și prea repede. Ba se și smiorcăie puțin. Zău că n-aș vrea, repetă.

— Dar vei fi nevoit, îi zic, în timp ce ajungem la ușa sălii de antrenament.

Pe chip i se citește blândețea. Poate prea multă blândețe pentru Neînfricați.

Privesc tabla în timp ce intrăm. Ieri n-a trebuit să mă lupt, dar azi sigur voi fi obligată. Când îmi văd numele, mă opresc cu un picior în aer.

Adversarul meu e Peter.

— O, nu se poate, zice Christina, care intră, târșâindu-și picioarele, în urma noastră.

Are fața plină de vânătași și se străduiește să nu șchiopăteze. Când vede tabla, mototolește ambalajul brișei pe care-l ținea în mână.

— Țștia nu sunt sănătoși? Chiar te pun pe *tine* să te bați cu el?

Peter e mai înalt decât mine cu aproape treizeci de centimetri, și ieri l-a bătut pe Drew în mai puțin de cinci minute. Astăzi, fața lui Drew are mai multe suprafețe înnegrite sau vinete decât de culoarea normală.

— Poate c-ar fi bine să încasezi câteva lovituri și să te prefaci că leșini, îmi propune Al. Nimeni nu ți-ar lua-o în nume de rău.

— Mda, zic. Poate.

Mă holbez la numele meu înscris pe tablă. Îmi simt obrajii arzând. Al și Christina încearcă doar să mă ajute, însă faptul că ei nu cred, nici măcar într-un minuscul colțișor al minții, în faptul c-aș avea o cât de mică șansă în fața lui Peter este cel care mă sâcăie.

Mă opresc într-o margine a sălii, ascultând doar cu o ureche pălăvrăgeala lui Al și a Christinei, și-o privesc pe Molly bătându-se cu Edward. El e mult mai rapid decât ea, așa că sunt sigură că Molly nu va învinge și azi.

Pe măsură ce partida continuă și iritarea mea scade, încep să resimt emoțiile. Four ne-a învățat ieri să exploatăm punctele slabe ale adversarilor, și în afara evidentei sale lipse de calități care să-l facă agreabil, Peter nu are așa ceva. E suficient de înalt ca să fie puternic, dar nu într-atât de masiv ca să fie lent; are ochi format pentru descoperirea punctelor slabe ale altora, e răutăcios și nu-mi va arăta nici pic de îndurare. Mi-ar plăcea să spun că m-ar putea subestima, însă ar fi o minciună. Sunt atât de nepricepută pe cât bănuiește el.

Poate că Al are dreptate, și ar fi bine să încasez doar câteva lovituri, după care să mă prefac leșinată.

Dar nu-mi pot permite să nu încerc. Nu se poate să mă clasez ultima.

Când Molly se desprinde de podea, arătând doar pe jumătate leșinată, mulțumită bunăvoinței lui Edward, inima îmi bate atât de tare, încât o simt până în vârfurile degetelor. Nu-mi amintesc nici cum să stau pe picioare. Nu-mi amintesc cum să lovesc. Mă duc până în mijlocul ringului și mi se zvârcolesc măruntaiele când îl văd pe Peter venind spre mine, mai înalt decât mi-l aminteam, cu brațele musculoase pe lângă corp. Îmi zâmbește. Mă întreb dacă mi-ar fi de vreun ajutor să vomit pe el.

Mă îndoiesc.

— Ești bine, Bătoaso? mă întreabă. Arăți de parcă ai fi gata să plângi. Dacă plângi, poate c-o să te iau mai ușor.

Peste umărul lui Peter, îl văd pe Four, stând în apropierea ușii cu brațele încrucișate. Are gura pungă, ca și cum tocmai ar fi înghițit ceva acru. Lângă el e Eric, care bate din picior mai iute decât inima mea.

Acum îl văd pe Peter stând drept în fața mea, susținându-mi privirea, și în clipa imediat următoare își duce mâinile în dreptul feței, cu coatele îndoite. Și genunchii îi sunt îndoțiți, parcă pregătindu-se să țâșnească.

— Haide, Bătoaso, îmi zice, cu sclipiri în ochi. Numai o lacrimă mititică. Poate și ceva rugăminți.

Gândul că i-aș putea cerși îndurare lui Peter îmi aduce un gust de fiere în gură și, dintr-un impuls, îi ard un picior în coaste. Sau i-aș fi ars un picior în coaste, dacă nu mi-ar fi prins laba piciorului și n-ar fi smucit-o înainte, dezechilibrându-mă. Mă izbesc cu spinarea de podea și-mi smulg piciorul, ridicându-mă grăbită.

Trebuie să stau la verticală ca să nu mă poată lovi cu piciorul în cap. E singurul gând care-mi umple mintea.

— Nu mai sta de jocuri cu ea, se răstește Eric. N-am toată ziua de pierdut.

Expresia răutăcioasă dispare din ochii lui Peter. Brațul îi zvâcnește și durerea îmi înjunghie maxilarul, răspândindu-se în toată fața, făcându-mă să văd negru în fața ochilor și să-mi țiuie urechile. Clipesc și mă clatin într-o parte și-n cealaltă, în timp ce sala se înclină și se leagănă. Nici nu-mi amintesc cum a venit pumnul spre mine.

Sunt prea dezechilibrată ca să pot face altceva decât să mă îndepărtez de el, atât cât îmi permite ringul. Țâșnește în fața mea și mă lovește puternic cu piciorul în burtă. Talpa lui îmi scoate tot aerul din plămâni și mă umple de durere, o durere atât de puternică, încât nu mai pot să respir, sau poate doar lovitura o fi de vină, nu știu. Cad, și-atât.

Stai pe picioare, e singurul gând care-mi trece prin minte. Mă ridic, dar Peter e deja acolo. Mă apucă de păr cu o mână și mă izbește în nas cu cealaltă. Durerea e cu totul alta, mai puțin ca un junghi și mai degrabă ca un trosnet, pocnindu-mi prin creier, aducându-mi în fața ochilor pete de diferite culori, albastre, roșii, verzi. Încerc să-l împing de pe mine, plesnindu-l cu

palmele peste brațe, dar el îmi mai repede un pumn, de această dată în coaste. Fața mi-e udă. Îmi curge sânge din nas. Mai roșu, bănuiesc, dar sunt prea amețită ca să pot vedea.

Mă îmbrânțește și cad din nou, scrijelindu-mi palmele de podea, clipind, apatică și lentă și înfierbântată. Tușesc și mă ridic cu greutate. Chiar ar trebui să zac întinsă pe jos, dacă sala se învârtește atât de repede. Și Peter se învârtește în jurul meu: sunt centrul în jurul căruia gravitează o planetă, singurul care rămâne nemișcat. Ceva mă lovește dintr-o parte și sunt cât pe ce să mă prăbușesc din nou.

Stai pe picioare stai pe picioare. Tot ce văd în fața ochilor e o masă solidă, un corp. Îl lovesc din toate puterile, și pumnul meu nimerește ceva moale. Peter abia dacă scoate un geamăt, și-mi izbește urechea cu palma întinsă, râzând în barbă. Aud țuitturi și încerc să clipesc ca să-mi alung măcar câteva pete negre din ochi; chiar, cum de mi-o fi intrat ceva în ochi?

Cu coada ochiului, îl văd pe Four deschizând ușa cu un brânci și ieșind. După toate aparențele, lupta aceasta nu e suficient de interesantă pentru el. Sau poate că se duce să afle de ce se învârtește totul ca un titirez, și nu pot să-l învinuiesc pentru asta. Și eu vreau să aflu răspunsul.

Genunchii îmi cedează și simt răceala podelei sub obraz. Ceva mă lovește într-o parte și, pentru prima dată, țip, un țipăt înalt, pătrunzător, scos de altcineva, nu de mine, și iar mă lovește într-o parte, și nu mai văd absolut nimic, nici măcar ce-o fi în fața mea, fiindcă luminile se sting. Cineva strigă „Destul!” și eu gândesc *prea multe și absolut nimic*.

* * *

Când mă trezesc, nu simt mare lucru, însă în capul meu totul e pufos, ca și cum ar fi plin cu cocoloașe de vată.

Știu că am pierdut, și singurul lucru care-mi mai ține durerea în frâu e dificultatea de a gândi limpede.

— I s-a înnegrit deja ochiul? întreabă cineva.

Deschid un ochi: celălalt rămâne închis, ca și cum ar fi fost lipit cu clei. În dreapta mea stau Will și Al; Christina e în stânga, pe pat, cu o pungă cu gheață lipită de falcă.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? o întreb, deși îmi simt buzele stângace și mult prea mari. Ea izbucnește în râs.

— Ia uite cine vorbește! Să-ți facem rost de un petic pentru ochi?

— Ei bine, eu știu deja ce s-a întâmplat cu fața mea, zic. Eram acolo. Oarecum.

— Mi se pare mie, sau ai făcut o *glumă*, Tris? intervine Will, zâmbind. Ar trebui să te ținem mai des pe calmante, dacă te fac să scoți glume. A, și ca să-ți răspund la întrebare: am bătut-o eu.

— Nu-mi vine să cred că n-ai putut să-l bați pe Will, zice Al, clătinând din cap.

— Ce? E *bun*, ripostează ea, ridicând din umeri. În plus, cred că am învățat în sfârșit cum să nu mai pierd. Trebuie doar să nu-i mai las pe alții să-mi dea pumni în barbă.

— Știi ce, aș fi crezut că știai deja asta, zice Will, clipind ștregărește spre ea. Acum îmi dau seama de ce nu ești Erudită. Nu te prea duce mintea, este?

— Te simți bine, Tris? mă întrebă Al.

Ochii lui sunt de un căprui-închis, aproape aceeași nuanță cu ai Christinei. Obrazul îi pare aspru, ca și cum, dacă nu s-ar fi bărbierit, ar fi avut o barbă deasă. Greu de crezut că are doar șaisprezece ani.

— Mda, zic. Doar c-aș vrea să rămân aici pentru totdeauna și să nu mai trebuiască vreodată să-l văd pe Peter.

Dar nu știu unde o fi acest „aici”. Sunt într-o cameră lungă și îngustă, cu câte un șir de paturi de-o parte și de cealaltă. Unele paturi au perdele între ele. Pe latura dreaptă a camerei e un post de asistență medicală. Probabil că e locul unde se duc Neînfricații când sunt bolnavi, sau răniți. Femeia de acolo privește spre noi pe deasupra unei mape cu clemă. N-am mai văzut în viața mea o asistentă care să aibă atâtea găuri în urechi. Unii Neînfricați se oferă voluntari pentru slujbe care aparțin în mod tradițional altor facțiuni. În

definitiv, n-ar fi logic ca Neînfricații să facă expediții până la spitalul orașului ori de câte ori se rănesc.

Prima oară când am fost la spital, aveam șase ani. Mama a căzut pe trotuar în fața casei noastre și și-a fracturat brațul. Auzul țipetelor ei m-a făcut să izbucnesc în lacrimi, însă Caleb doar a dat fuga după tata, fără să scoată o vorbă. La spital, o femeie din facțiunea Prieteniei, într-o bluză galbenă și cu unghiile curate, i-a luat mamei tensiunea și i-a pus oasele la loc, zâmbind.

Mi-aduc aminte cum i-a spus Caleb mamei că va avea nevoie de doar o lună până să se vindece, fiindcă nu e decât o fisură. Am crezut că vrea s-o liniștească, fiindcă așa procedează persoanele altruiste, însă acum mă întreb dacă nu cumva repeta ceva din ce studiasse: dacă toate tendințele lui spre Abnegație nu erau decât trăsături Erudite camuflate.

— Nu-ți face probleme cu Peter, mă liniștește Will. O să ia bătaie cel puțin de la Edward, care exersează lupta corp la corp încă de când avea zece ani. Ca distracție.

— Bun, îl aprobă Christina, privindu-și ceasul. Cred c-o să întârziem la cină. Vrei să mai rămânem aici, Tris?

Scutur din cap.

— Sunt bine.

Christina și Will se ridică, dar Al doar le face semn să se ducă. Are un miros distinctiv: dulceag și proaspăt, ca de salvie și de lămâiță. Când se sucește noaptea în pat, îmi vine câte o boare, și atunci știu că are un coșmar.

— Am vrut doar să-ți spun că n-ai prins anunțul lui Eric. Măine facem o expediție pe teren, până la îngrăditură, să învățăm despre slujbele Neînfricaților, îmi spune el. Trebuie să fim la tren la opt și un sfert.

— Bine, îi răspund, mersi.

— Și nu te mai lua după Christina. Fața ta nu arată chiar atât de rău, mă asigură el, cu un mic zâmbet. Adică, arată bine. Mereu a arătat bine. Adică... arăți curajoasă. Neînfricată.

Îmi ocolește privirea și se scarpină în ceafă. Tăcerea dă impresia că se umflă între noi. A fost drăguț din partea lui că a spus-o, dar se comportă ca

și cum ar gândi mai multe decât aceste simple cuvinte. Sper să mă înșel. Nu pot să fiu atrasă de Al... nu se poate să fiu atrasă de cineva atât de fragil. Zâmbesc atât cât îmi permite obrazul învinețit, sperând să pot împrăștia toată încordarea.

— Ar fi mai bine să te las să te odihnești, îmi zice.

Se ridică să plece, dar până să se poată îndepărta, îl prind de încheietură.

— Al, tu ești bine? îl întreb.

El mă privește fără să înțeleagă, așa că adaug:

— Adică, începe să-ți fie mai ușor?

— Hm... Ridică din umeri. Un pic.

Își smulge mâna și și-o înfundă în buzunar. Întrebarea probabil că l-a stânjenit, fiindcă niciodată nu l-am văzut atât de roșu la față. Dacă mi-aș petrece nopțile scâncind în pernă, și eu aș fi puțin stânjenită. Cel puțin eu, când plâng, știu cum să mă ascund.

— Am pierdut în fața lui Drew. După partida ta cu Peter, mă informează, întorcându-și privirea spre mine. Am primit câteva lovituri, am căzut și-am rămas acolo. Chiar dacă nu era cazul. M-am gândit... m-am gândit că, din moment ce l-am bătut pe Will, chiar dacă pierd restul partidelor, tot n-o să mă clasez ultimul; în schimb, nu mai sunt nevoit să rănesc pe nimeni.

— Asta e ceea ce vrei cu adevărat?

Își lasă ochii în jos.

— Pur și simplu, nu pot. Poate asta înseamnă cu sunt laș.

— Nu ești laș doar pentru că nu vrei să le faci rău altora, îi zic, fiindcă știu că asta se cuvine să zic, chiar dacă nu sunt sigură că și gândesc așa.

Pentru câteva clipe, rămânem amândoi nemișcați, privindu-ne. Poate chiar așa gândesc. Dacă e laș, nu e din cauză că nu savurează durerea. E din cauză că refuză să acționeze.

Adresându-mi o privire îndurerată, îmi zice:

— Crezi că familiile noastre or să ne viziteze? Se spune că familiile transferaților nu vin niciodată în Ziua pentru Vizite.

— Nu știu, îi răspund. Nu știu dac-ar fi bine sau rău să vină.

— Eu cred că rău, zice, încuviințând. Mda, e destul de greu și-așa.

Încuviințează din nou, vrând parcă să-și confirme spusele, și pleacă.

Peste mai puțin de o săptămână, novicii proveniți din Abnegație vor putea să-și viziteze familiile pentru prima oară după Ceremonia Alegerii. Vor merge la casele lor, vor sta în living și vor interacționa cu părinții lor pentru prima oară în ipostaza de adulți.

Înainte abia așteptam ziua aceasta. Mă tot gândeam la ce le-aș spune părinților mei când mi-ar fi permis să le pun întrebări la masa de seară.

Peste mai puțin de o săptămână, novicii născuți Neînfricați își vor întâlni familiile pe fundul Carierei, sau în clădirea din sticlă de deasupra complexului, și vor face tot ceea ce fac Neînfricații atunci când se reunesc. Poate că vor arunca pe rând cu cuțite spre capetele celorlalți: nu m-ar mira.

Iar novicii transferați cu părinți iertători vor putea să-i revadă, la rândul lor. Presupun că ai mei nu se vor afla printre aceștia. Nu și după strigătul ofensat al tatei de la ceremonie. Nu și după ce ambii lor copii i-au părăsit.

Poate dacă aș fi avut cum să le spun că sunt Divergentă, și că eram derutată în privința a ce să aleg, m-ar fi înțeles. Poate că m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce este Divergența, și ce semnificație are, și de ce e periculoasă. Dar nu le-am încredințat un astfel de secret, așa că n-o să știu niciodată.

Strâng din dinți când simt apropierea lacrimilor. Sunt sătulă până peste cap. Sunt sătulă de lacrimi și de slăbiciune. Dar nu prea am multe posibilități de a le împiedica.

Poate că am ațipit, poate că nu. Oricum, ceva mai târziu, în aceeași seară, mă strecor afară din cameră și mă duc în dormitor. Unicul lucru mai rău decât faptul că i-am permis lui Peter să mă bage în spital ar fi să-i permit să mă bage în spital pentru o noapte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ÎN DIMINEAȚA URMATOARE, nu aud alarma, nu aud pașii târșâiți, nici discuțiile, în timp ce toți ceilalți novici își fac pregătirile pentru plecare. Mă trezesc abia când Christina mă scutură de umăr cu o mână și mă bate ușor pe obraz cu cealaltă. Deja e îmbrăcată cu o geacă neagră, închisă cu fermoarul până la gât. Dacă o mai avea vânătași în urma luptei de ieri, tenul ei întunecat le face greu de văzut.

— Haide, mă îndeamnă ea. Sus și pe cai!

Visasem că Peter mă leagă de un scaun și mă întreabă dacă sunt Divergentă. Îi răspunsesem că nu, și el mă lovise cu pumnul până când spusese da. M-am trezit cu obraji uzi.

Vreau să spun ceva, dar tot ce pot e să gem. Corpul mă doare atât de rău, încât și respirația e dureroasă. Criza de plâns de azi-noapte nu mi-a fost de folos nici ea, fiindcă m-a lăsat cu ochii umflați. Christina îmi oferă mâna să mă ridic.

Ceasul arată ora opt. Era vorba să fim la calea ferată la opt și un sfert.

— Dau fuga să iau ceva pentru micul dejun, se oferă ea. Tu doar... să fii gata. Se pare c-o să-ți cam ia ceva timp.

Scot un mormăit. Străduindu-mă să nu mă aplec de mijloc, bâjbâi prin sertarul de sub pat după o bluză curată. Din fericire, Peter nu e aici, să mă vadă cum mă chinuiesc. Cum a plecat Christina, dormitorul a rămas gol.

Îmi desfac bluza și mă zgâiesc la coastele mele dezgolate, pline de petice vinete. Pentru o clipă, culorile mă fascinează: verde aprins, albastru-închis și maro. Mă schimb cât pot de repede și-mi las părul să atârne liber, din cauză că nu-mi pot ridica mâinile ca să-l leg la spate.

Îmi privesc reflexia în mica oglindă de pe peretele din spate și văd un chip străin. E o fată blondă, ca mine, cu o față îngustă ca a mea, însă aici se opresc asemănările. Eu nu am un ochi înnegrit, și nici buza spartă, și nici maxilarul vântat. *Eu* nu sunt palidă precum cearșaful. Imposibil să fiu ea, cu toate că și ea se mișcă odată cu mine.

Când se întoarce Christina, cu câte o briouă în fiecare mână, mă găsește așezată pe pat, privindu-mi fix pantofii încă nelegați la șireturi. Ar trebui să mă aplec ca să-i leg. Și mă doare dacă mă aplec.

Însă Christina îmi întinde o briouă și se lasă pe vine în fața mea, ca să mi-o lege. Recunoștința îmi năvălește în piept, caldă și mărunță ca o durere. Poate că există o anumită doză de Abnegație în fiecare, chiar dacă unii n-o știu.

Mă rog, în fiecare, cu excepția lui Peter.

— Mulțumesc, îi spun.

— Păi, n-am mai ajunge niciodată, dac-ar trebui să-i legi tu, îmi răspunde. Haide. Poți să mănânci și să mergi în același timp, nu?

Mergem repede spre Carieră. Brioua are aromă de banane și e cu nucă. Mama cocea altădată așa ceva, ca să le dăruiască oamenilor rămași în afara facțiunilor, însă eu n-am ajuns niciodată s-o gust. Eram prea mare pentru astfel de răsfățuri. Nu iau în seamă pișcătura din stomac care mă trece de fiecare dată când mă gândesc la mama și pe jumătate merg, pe jumătate alerg după Christina, care uită că are picioarele mai lungi decât ale mele.

Urcăm treptele dinspre Carieră până la clădirea din sticlă de deasupra ei și alergăm spre ieșire. Fiecare bubuit al tălpilor mele îmi trimite junghiuri de durere prin coaste, dar nu le iau în seamă. Ajungem la calea ferată tocmai când sosește trenul, cu sirena zbierând.

— Ce v-a luat atât? strigă Will, acoperind urletul sirenei.

— Picioare Butucănoase, aici de față, s-a prefăcut peste noapte într-o babă, îi răspunde Christina.

— Ia mai taci, o reped eu, și doar pe jumătate în glumă.

Four stă în fața grupului, atât de aproape de șine, încât dacă s-ar mișca fie și cu un centimetru înainte, trenul i-ar lua nasul cu el. Face un pas înapoi ca să-i lase pe alții să se urce primii. Will se saltă în vagon cu o oarecare dificultate, aterizând pe burtă și apoi trăgându-și picioarele după el. Four se apucă de bara din lateralul vagonului și se urcă înăuntru cu o mișcare lină, ca și cum n-ar fi avut peste un metru și optzeci de corp de ridicat.

Alerg aproape de vagon, tresărind de durere, după care scrâșnesc din dinți și mă prind de bară. O să mă doară.

Al mă prinde de ambele subsuori și mă saltă cu ușurință în vagon. Durerea mă săgetează prin coaste, însă nu ține decât o secundă. Îl zăresc pe Peter în spatele lui, și mi se încing obrajii. Al a încercat să fie drăguț, așa că-i zâmbesc, dorindu-mi însă ca oamenii să nu mai vrea să fie atât de drăguți. Ca și cum Peter n-ar fi avut deja destulă muniție.

— Te simți bine? mă întreabă Peter, adresându-mi o privire de compătimire batjocoritoare: cu colțurile gurii lăsate în jos și sprâncenele arcuite împreunate. Sau ești un pic... *Bătoasă?*

Izbucnește în hohote de râs la propria glumă, iar Molly și Drew îl acompaniază. Molly are un râs urât, numai sforăituri și zguduituri din umeri, iar al lui Drew e tăcut, și aproape ai impresia că suferă.

— Suntem toți înmărmuriți de incredibilul tău spirit, îl persiflează Will.

— Mda, ești sigur că locul tău nu e la Erudiți, Peter? adaugă Christina. Am auzit că n-au nimic împotriva fătălăilor.

Four, rămas în cadrul ușii, intervine înainte ca Peter să poată riposta.

— O să fiu nevoit să vă ascult ciorovăielile pe tot drumul până la îngrăditură?

Toată lumea tace, iar Four se întoarce la loc spre ușa deschisă a vagonului. Se ține de barele din ambele părți, cu brațele larg întinse, și se apleacă înainte, astfel încât corpul îi este mai mult în afara vagonului, deși picioarele rămân înfipite înăuntru. Vântul îi lipește bluza de piept. Încerc să văd, dincolo de el, pe lângă ce trecem: o mare de clădiri dărăpănate, părăsite, care devin tot mai mici pe măsură ce înaintăm.

La fiecare câteva secunde, totuși, privirea îmi fuge înapoi spre Four. Nu știu ce mă aștept să văd, sau ce vreau să văd, dac-o fi ceva. Dar o fac fără să mă gândesc.

O întreb pe Christina:

— Tu ce crezi că e afară?

Îi fac semn cu capul spre ușă.

— Adică, dincolo de îngrăditură.

— Un mănunchi de ferme, îmi răspunde, ridicând din umeri.

— Mda, dar vreau să zic... dincolo de ferme. Oare împotriva a ce e păzit orașul?

Își flutură degetele spre mine.

— De monștri?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nici măcar nu aveam pază în apropierea îngrăditurii până acum cinci ani, intervine Will. Nu-ți amintești când poliția Neînfricaților obișnuia să patruleze prin sectorul celor fără facțiune?

— Ba da, zic.

Îmi mai amintesc și când tata s-a numărat printre cei care au votat pentru înlăturarea Neînfricaților din sectorul orașului rezervat celor din afara facțiunilor. A spus atunci că săracii nu au nevoie de poliție, ci de ajutor, iar noi putem să li-l oferim. Numai că aș prefera să nu amintesc despre asta acum, sau aici. E unul dintre numeroasele argumente pe care le invocă Erudiții cu privire la incompetența Abnegației.

— Da, sigur, zice Will. Pariez că-i vedeai tot timpul.

— De ce spui asta? îl întreb, puțin cam prea tăios.

Nu-mi place să fiu prea îndeaproape asociată cu cei din afara facțiunilor.

— Pentru că trebuia să treci prin sectorul celor fără facțiune ca să ajungi la școală, corect?

— Dar tu ce-ai făcut, ai memorat harta orașului, ca să te distrezi? îl ia la rost Christina.

— Da, răspunde Will, nedumerit. Tu nu?

Frânele trenului scrâșnesc, și toți ne clătinăm în față, în timp ce mersul încetinește. Sunt mulțumită de această modificare, fiindcă face ca statul în picioare să fie mai ușor. Clădirile păraginite au dispărut acum, fiind înlocuite de lanuri galbene și șine de tren. Trenul nostru oprește sub o copertină. Cobor pe iarbă, ținându-mă de bară ca să fiu mai sigură pe echilibrul meu.

În față am un gard din plasă, cu sârmă ghimpată întinsă deasupra. După ce fac câțiva pași înainte, constat că gardul continuă până mai departe decât

văd cu ochii, perpendicular pe orizont. Dincolo de gard e un pâlă de copaci, în majoritatea lor uscați, doar câțiva verzi. De cealaltă parte a gardului mișună păzitorii Neînfricați, înarmați cu arme de foc.

— Urmați-mă, ne zice Four.

Eu mă țin aproape de Christina. Nu vreau s-o recunosc, nici măcar față de mine însămi, dar mă simt mai liniștită când sunt în preajma ei. Dacă Peter mai încearcă să mă necăjească, ea o să mă apere.

Mă mustru în sinea mea pentru lașitate. N-ar trebui să mă sinchiesc de insultele lui Peter; dimpotrivă, ar fi cazul să mă concentrez cum să devin mai bună la lupte, nu la cât de prost m-am descurcat ieri. Și ar trebui să fiu dispusă, dacă nu chiar capabilă, să mă apăr singură, nu să mă bazez c-o vor face alții pentru mine.

Four ne conduce spre poartă, pe care o văd largă cât o casă; dincolo de ea e drumul plin de fisuri care duce spre oraș. Când eram mică și am venit aici cu familia, am mers cu un autobuz pe drumul acesta și mai departe, spre fermele Prieteniei, unde ne-am petrecut ziua culegând roșii și transpirând din greu.

Încă un clește în stomac.

— Dacă nu vă clasați în primii cinci la terminarea inițierii, probabil c-o să ajungeți aici, ne zice Four, când ajunge la poartă. Cine ajunge paznic al îngrăditurii, are unele posibilități de avansare, dar nu prea multe. Ați putea să ajungeți în patrulele de dincolo de fermele Prieteniei, dar...

— Patrule? În ce scop? îl întrerupe Will.

— Presupun c-o să afli, dac-o s-ajungi în rândul lor, răspunde Four, ridicând dintr-un umăr. După cum spuneam. În majoritatea lor, cei care încep să păzească îngrăditura de tineri continuă s-o păzească și mai târziu. Dacă asta vă consolează, aflați că unii dintre ei susțin că nu e chiar atât de rău pe cât pare.

— Mda. Cel puțin, n-o să conducem autobuze, sau să curățăm mizeria altora, ca ăia din afara facțiunilor, îmi șoptește la ureche Christina.

— Pe ce loc ai terminat? îl întreabă Peter pe Four.

Nu m-aș fi așteptat ca Four să-i răspundă, însă îl văd privindu-l în ochi pe Peter și spunându-i:

— Am fost primul.

— Și ai ales să te ocupi de asta?

Ochii lui Peter sunt mari, rotunzi, și de un verde-închis. Mi s-ar părea nevinovați, dacă n-aș ști ce individ îngrozitor poate să fie.

— De ce nu ți-ai ales o slujbă de conducere? insistă Peter.

— Nu mi-am dorit așa ceva, răspunde ferm Four.

Și mi-aduc aminte de ce-a spus în prima zi, despre munca lui din camera de control, de unde Neînfricații supraveghează siguranța orașului. Îmi vine greu să mi-l imaginez acolo, înconjurat de computere. Din punctul meu de vedere, locul lui e în sala pentru pregătire.

Am învățat la școală despre slujbele din facțiuni. Opțiunile Neînfricaților sunt limitate. Noi putem să păzim îngrăditura, sau să lucrăm pentru securitatea orașului. Putem să muncim în complexul Neînfricaților, să desenăm tatuaje, sau să fabricăm arme, sau chiar să ne luptăm între noi, ca distracție. Sau putem să lucrăm pentru liderii Neînfricaților. Asta din urmă mi se pare cea mai bună opțiune.

Unica problemă e că locul meu în clasament e îngrozitor. Și m-aș putea trezi în afara facțiunilor încă de la încheierea primului stagiu.

Ne oprim lângă poartă. Câțiva paznici Neînfricați aruncă priviri spre noi, dar nu mulți. Sunt prea ocupați să deschidă porțile – care sunt de două ori mai înalte decât ei și de nu știu câte ori mai late – pentru intrarea unui camion.

Bărbatul care-l conduce poartă o pălărie, o barbă și un zâmbet pe față. Se oprește imediat după ce intră pe poartă și coboară. Partea din spate a camionului e deschisă, și văd câțiva membri ai Prieteniei stând printre stivele de lăzi. Privesc cu atenție lăzile: în ele sunt mere.

— Beatrice? îl aud strigându-mă pe un băiat din Prietenie.

Îmi întorc brusc capul la auzul prenumelui. Unul dintre cei aflați în spatele camionului e în picioare. Are părul blond cârlionțat și un nas care-mi pare familiar, lat la nări și subțire la rădăcină. E Robert. Încerc să mi-l

amintesc de la Ceremonia Alegerii, dar nu-mi vine nimic altceva în memorie decât sunetul bătailor inimii în timpanele mele. Cine s-o mai fi transferat? Poate Susan? Anul acesta or exista novici și pentru Abnegație? Dacă Abnegația începe să se dizolve, e din vina noastră: a lui Robert, a lui Caleb și-a mea. A mea. Îmi alung gândul din minte.

Robert sare jos din camion. E îmbrăcat cu un tricou gri și o pereche de blugi. După o ezitare de o clipă, vine spre mine și mă cuprinde în brațe. Numai în Prietenie lumea se îmbrățișează în semn de salut. Eu nu-mi clintesc un mușchi până nu-mi dă drumul.

Zâmbetul i se șterge de pe chip după ce mă mai privește o dată.

— Beatrice, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Nimic, îi răspund. Antrenamentele. Nimic.

— Beatrice? Întreabă o voce nazală de lângă mine. Molly își împreunează mâinile și izbucnește în râs. Ți-e numele adevărat, Bătoaso?

Arunc o privire spre ea.

— Tu de unde *credeai* că vine Tris?

— A! Nu știu... de la debilă? zice, ducându-și mâna la bărbie. Dacă ar fi avut bărbia mai mare, poate că s-ar fi echilibrat cu nasul, însă e subțire și aproape că i se lipește de gât. A, stai, asta *nu* merge cu Tris, adaugă ea. Am greșit.

— Nu e cazul s-o necăjești, îi atrage atenția cu delicatețe Robert. Eu sunt Robert, tu cine ești?

— Cineva căreia nu-i pasă cum te numești tu, ripostează Molly. Ce-ar fi să te întorci în camionul tău? Noi n-avem voie să fraternizăm cu membrii altor facțiuni.

— Ce-ar fi să te cari tu de lângă noi? mă răstesc la ea.

— Sigur. Nu vrei să stai între tine și iubitul tău, trăneste ea, și pleacă zâmbind.

Robert mă privește întristat.

— Nu par să fie oameni plăcuți.

— Unii dintre ei nici nu sunt.

— Ai putea să te întorci acasă, să știi. Sunt sigur că Abnegația ar face o excepție pentru tine.

— Ce te face să crezi că aș vrea să mă întorc? îl întreb, cu obrajii dogorind. Tu crezi că nu pot să mă descurc, sau ce?

— Nu e asta, se apără el, scuturând din cap. Nu e că n-ai putea, e că n-ar trebui. Tu ar trebui să fii fericită.

— Asta am ales eu. Asta e.

Privesc peste umărul lui Robert. Paznicii Neînfricați par să fi terminat cu verificarea camionului. Bărbosul se suie înapoi la volan și închide portiera după el.

— Și, în plus, Robert: scopul vieții mele nu e doar... să fiu fericită.

— Totuși, nu ți-ar fi fost mai ușor așa? insistă el.

Înainte să-i pot răspunde, îmi atinge umărul și se întoarce spre camion. O fată din spate are un banjo în poală. Începe să ciupească strunele în timp ce Robert se saltă înăuntru, iar camionul pornește, ducând cu el acordurile de banjo și vocea ei melodioasă.

Robert îmi face semne cu mâna și, încă o dată, zăresc cu ochiul minții o altă viață posibilă. Mă văd pe mine în partea din spate a camionului, cântând împreună cu fata aceea, cu toate că n-am mai cântat niciodată până acum, râzând când o iau pe lângă ton, cățărându-mă în pomi ca să culeg merele, mereu liniștită și mereu adăpostită.

Paznicii Neînfricați închid poarta și o încuie. Zăvorul e pe dinafară. Îmi mușc buza, nedumerită. De ce zăvorăsc poarta pe dinafară, și nu pe dinăuntru? Aproape de parcă n-ar vrea să mențină ceva afară, ci să ne păstreze pe noi înăuntru.

Îmi alung și acest gând din minte. N-are nicio noimă.

Four se îndepărtează de gard, unde stătuse de vorbă până adineauri cu o femeie din rândul paznicilor Neînfricați, cu arma în echilibru pe umăr.

— Îmi făceam griji că ai avea o predilecție pentru deciziile nechibzuite, îmi spune când ajunge la un pas de mine.

— N-a fost decât o conversație de două minute, ripostez, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Nu cred că durata mai mică ar face-o mai puțin nechibzuită, spune el, încruntându-și sprâncenele și atingându-mi cu vârfurile degetelor coada ochiului învinețit.

Îmi trag brusc capul înapoi, dar el nu-și ia mâna. Dimpotrivă, își lasă capul pe spate și oftează.

— Știi ce, îmi zice, dac-ai putea doar să înveți mai întâi să ataci, te-ai descurca mai bine.

— Să atac întâi? repet eu. Și cum m-ar ajuta asta?

— Ești rapidă. Dac-ai putea să nimerești vreo câteva lovituri bune înainte ca adversarul să-și dea seama, ai putea să învingi.

Ridică din umeri și-și lasă mâna să cadă pe lângă corp.

— Mă mir că știi asta, rostesc încet, din moment ce ai plecat la jumătatea primei și singurei mele lupte.

— Nu era un lucru pe care aș vrea să-l văd, răspunde el.

Asta ce-ar trebui să mai însemne?

Își drege glasul, apoi schimbă vorba.

— Se pare că următorul tren a ajuns deja. E vremea să plecăm, Tris.

CAPITOLUL DOISPREZECE

MĂ TĂRĂSC până pe saltea și oftez din greu. Au trecut două zile de la lupta mea cu Peter, și vânătăile mi-au căpătat o nuanță purpuriu-albăstrie. M-am obișnuit cu durerile care-mi însoțesc orice gest, așa că mă mișc mai bine acum, însă tot sunt departe de vindecare.

Chiar dacă sunt încă vătămată, a trebuit să mă lupt din nou azi. Spre norocul meu, de data asta am avut-o ca adversară pe Myra, care n-ar putea să dea un pumn ca lumea nici dacă i-ar manevra altcineva brațul. Am reușit să-i dau o lovitură pe cinste în primele două minute. Ea a căzut și a fost prea amețită ca să se mai ridice la loc. Ar trebui să mă simt triumfătoare, însă nu e nici pic de triumf să bați o fată ca Myra.

În clipa în care ating perna cu capul, ușa dormitorului se deschide, și înăuntru se revarsă mai multe persoane cu lanterne. Mă ridic în capul oaselor, gata să mă lovesc cu capul de cadrul patului de deasupra, și mijesc ochii prin întuneric să văd ce se-ntâmplă.

— Toată lumea sus! răcnește cineva.

Fasciculul unei lanterne se aprinde în spatele lui, făcându-i să-i scânteieze cerceii din urechi. E Eric. În jurul lui sunt alți Neînfricați, unii pe care i-am mai văzut în Carieră, și alții pe care nu i-am mai văzut niciodată. E și Four printre ei.

Privirea i se abate asupra mea și rămâne acolo. I-o susțin, și uit că peste tot în jurul meu transferații coboară din paturile lor.

— Ai surzit, Bătoaso? mă ia la rost Eric.

Mă trezesc brusc din reverie și mă strecor afară din pături. Bine că dorm complet îmbrăcată, fiindcă o văd pe Christina stând lângă paturile noastre îmbrăcată doar într-un tricou, cu lungile ei picioare dezgolite. Își împreunează mâinile și-l privește țință pe Eric. Dintr-odată, îmi doresc să pot și eu privi cu atâta îndrăzneală pe cineva, când sunt atât de sumar îmbrăcată, însă niciodată n-aș fi în stare de așa ceva.

— Aveți cinci minute să vă îmbrăcați și să ajungeți la linia ferată, zice Eric. Plecăm într-o altă expediție pe teren.

Îmi vâr picioarele în pantofi și sprintez, tresărind de durere, în urma Christinei, pe drumul spre tren. O picătură de sudoare mi se scurge pe ceafă în timp ce alergăm pe potecile întinse de-a lungul pereților Carierei, făcându-ne loc printre alți membri ai facțiunii. Nu par mirați să ne vadă. Mă întreb câți disperați or vedea ei alergând în fiecare săptămână.

Ajungem la calea ferată imediat în urma novicilor născuți Neînfricați. Alături de șine e un morman negru. Disting un mănunchi de puști cu țeavă lungă și gardă la trăgaci.

— Oare mergem să împușcăm ceva? îmi șoptește Christina la ureche.

Lângă mormanul acela sunt cutii care par să conțină muniție. Mă apropiu de una dintre ele. Pe ea scrie „BILE CU VOPSEA”.

N-am mai văzut așa ceva până acum, însă numele vorbește de la sine. Încep să râd.

— Toată lumea să-și ia câte o armă! strigă Eric.

Ne năpustim spre stivă. Sunt cea mai aproape, așa că înhaț prima armă care-mi cade în mână: e grea, dar nu atât de grea ca să n-o pot ridica; apoi, înhaț și o cutie cu bile. Îmi îndes cutia în buzunar și-mi atârn arma pe spate, astfel încât cureaua să-mi vină de-a curmezișul pieptului.

— Timpul rămas? îl întreabă Eric pe Four.

Four își privește ceasul.

— Dintr-un minut în altul. Cât ți-o mai trebui până să înveți mersul trenurilor?

— La ce-mi trebuie, dacă te am pe tine să mi-l aduci aminte? răspunde Eric, dându-i un ghiont în umăr.

Un cerc luminos apare în stânga mea, în depărtare. Crește pe măsură ce se apropie, luminând o parte a feței lui Four și pictându-i o umbră în ușoara adâncitură de sub pomeți.

El e primul care se urcă în tren, așa că alerg după el, fără să-i mai aștept pe Christina, sau pe Will, sau pe Al. Four se întoarce cu fața în timp ce-mi

potrivesc pașii pe lângă vagon și-mi întinde o mână. Mă prind de ea, și el mă trage înăuntru. Până și mușchii antebrăului îi sunt încordați, bine definiți.

Îi dau drumul repede, fără să-l privesc, și mă așez de partea cealaltă a vagonului.

De îndată ce se urcă toată lumea, Four ni se adresează cu o voce răsunătoare.

— Ne vom împărți în două echipe să ne jucăm de-a capturarea steagului. Fiecare echipă va fi alcătuită în proporții egale din novici născuți Neînfricați și transferați. O echipă va coborî prima și-și va căuta un loc în care să-și ascundă steagul. Pe urmă, coboară și a doua și face același lucru.

Vagonul se zdruncină, și Four se prinde de muchia ușii ca să se echilibreze.

— Aceasta este o tradiție a Neînfricaților, așa că vă propun s-o luați în serios.

— Ce primesc învingătorii? strigă cineva.

— Sună ca o întrebare pusă de cineva care nu face parte din rândul Neînfricaților, răspunde Four, ridicând o sprânceană. Sunt învingători, firește.

— Four și cu mine vă vom fi căpitani de echipă, adaugă Eric, după care întoarce capul spre Four. Hai să ne împărțim întâi transferații, bine?

Îmi las capul pe spate. Dacă e să ne aleagă, atunci eu o să rămân ultima, o simt.

— Tu primul, zise Four.

Eric ridică din umeri.

— Edward, anunță el.

Four se sprijină de cadrul ușii și încuviințează. Lumina lunii face ca ochii să-i strălucească. Scrutează grupul novicilor transferați, fără să piardă mult timp cu evaluarea, după care zice:

— O vreau pe Bătoasă.

Un slab murmur de râsete umple vagonul. Sângele îmi năvălește în obraji. Nu știu dacă să mă înfurii din cauză că lumea râde de mine, sau să mă simt flatată pentru faptul că m-a ales prima.

— Ai ceva de demonstrat? întreabă Eric, cu caracteristicul lui rânjete superior. Sau doar îi alegi pe cei mai slabi pentru ca, dacă pierzi, să ai pe cine da vina?

— Ceva de genul ăsta, răspunde Four, ridicând din umeri.

Furioasă. Categorie, ar trebui să fiu furioasă. Îmi privesc, încruntată, mâinile. Oricare ar fi strategia lui Four, ea se bazează pe faptul că sunt mai slabă decât ceilalți novici. Și asta-mi lasă un gust amar în gură. Trebuie să-i dovedesc că s-a înșelat. *Trebuie*.

— E rândul tău, zice Four.

— Peter.

— Christina.

Aici pare să fie o neconcordanță în strategia lui. Christina nu se numără printre cei slabi. Ce anume are de gând?

— Molly.

— Will, anunță Four, rozându-și unghia degetului mare.

— Al.

— Drew.

— Ultima rămasă e Myra. Prin urmare, e la mine, zice Eric. Urmează novicii născuți Neînfricați.

Fiindcă au terminat cu noi, încetez să mai ascult. Dacă Four nu încearcă să demonstreze ceva prin alegerea celor mai slabi, atunci ce face? Îi privesc pe rând pe cei aleși de el. Ce avem noi în comun?

Cam pe la jumătatea alegerii celor născuți Neînfricați, îmi vine în minte o explicație. Cu excepția lui Will și a altor doi, avem aceeași structură corporală: umeri înguști, osatură subțire. Toți cei din echipa lui Eric sunt lați în umeri și puternici. Nu mai departe decât ieri, Four mi-a spus că sunt rapidă. Cu toții vom fi mai rapizi față de cei din echipa lui Eric, ceea ce probabil va constitui un avantaj pentru capturarea steagului; n-am mai jucat așa ceva până acum, dar știu că e un joc de viteză, mai degrabă decât de forță brută. Îmi camuflez zâmbetul cu palma. Eric e mai neînduplecat decât Four, însă Four e mai inteligent.

Se sfârșește alegerea echipelor, și Eric îl privește pe Four cu zâmbetul lui de superioritate.

— Echipa ta poate să coboare ultima, îi zice.

— Nu-mi face tu mie favoruri, ripostează Four, cu un mic zâmbet. Știi că n-am nevoie de ele ca să câștig.

— Nu, știi c-o să pierzi indiferent când cobori, îl contreză Eric, mușcându-și scurt unul dintre cerceii din buză. Ia-ți echipa ta de prăpădiți și coborâți primii, atunci.

Ne ridicăm toți. Al îmi aruncă o privire oropsită, și-i răspund cu un zâmbet pe care-l sper liniștitor. Dacă vreunul dintre noi patru trebuia să ajungă în aceeași echipă cu Eric, Peter și Molly, bine măcar că a fost el. Pe el obișnuiesc să-l lase în pace.

Trenul e pe cale să se apropie de sol. Sunt hotărâtă să aterizez în picioare.

Cu o clipă înainte să sar, cineva îmi dă un brânci în umăr, și cât pe ce să cad din vagon. Nu-mi întorc privirea să văd cine-a fost: Molly, Drew, sau Peter, nu contează care dintre ei. Până să mai încerce și a doua oară, sar. De data asta, sunt pregătită pentru inerția pe care mi-o dă trenul, așa că alerg câțiva metri ca s-o amortizez, dar îmi păstrez echilibrul. O plăcere sălbatică mă străbate, și zâmbesc. E o realizare mărunță, dar una care mă face să mă simt Neînfricată.

O fată dintre cei născuți Neînfricați îi pune mâna pe umăr lui Four și-l întreabă:

— Când a câștigat echipa ta, unde-ați ascuns steagul?

— Dacă ți-aș răspunde, asta chiar n-ar fi în spiritul jocului, Marlene, explică el, calm.

— Ei, haide, Four, scâncește ea, dăruindu-i un zâmbet cochet.

El îi îndepărtează mâna de pe umărul lui și, dintr-un oarecare motiv, mă pomenesc zâmbind.

— La Cheiul Marinei, strigă un alt novice născut Neînfricat.

E înalt, cu tenul maroniu și ochi negri. Drăguț.

— Fratele meu a fost în echipa învingătoare, explică el. Au ținut steagul la carusel.

— Atunci, haideti să mergem într-acolo, propune Will.

Nimeni nu obiectează, așa că pornim spre est, către mlaștina unde odinioară a fost un lac. Când eram mică, încercam să-mi imaginez cum ar fi arătat ca lac, fără gardul înfipt în mâl pentru siguranța orașului. Dar e greu de imaginat atât de multă apă într-un singur loc.

— Suntem aproape de sediul Erudiților, este? întreabă Christina, ciocnindu-și umărul de al lui Will.

— Mda. E la sud de-aici, îi răspunde el.

Privește peste umăr și, pentru o clipă, expresia lui e plină de nostalgie. Apoi, nu mai e.

Sunt la mai puțin de o milă distanță de fratele meu. Nu e decât o săptămână de când eram atât de apropiați. Scutur puțin din cap ca să-mi alung gândul din minte. N-am voie să mă gândesc la el azi, când trebuie să mă concentrez la trecerea de primul stagiul. N-am voie să mă gândesc la el în nicio zi.

Traversăm podul. Avem încă nevoie de poduri, fiindcă mâlul de sub ele e prea adânc ca să poată fi trecut cu piciorul. Mă întreb cât timp o fi trecut de când a secat râul.

De îndată ce trecem podul, orașul se schimbă. În spatele nostru, cele mai multe dintre clădiri erau folosite, și chiar dacă nu, arătau bine îngrijite. În fața noastră e o mare de beton năruit și de geamuri sparte. Tăcerea din această parte a orașului e sinistă; dă o senzație de coșmar. Mi-e greu să văd unde mergem, fiindcă e trecut de miezul nopții și toate luminile orașului sunt stinse.

Marlene scoate o lanternă și luminează strada din fața noastră.

— Ți-e frică de întuneric, Mar? o tachinează novicele născut Neînfricat cu ochii negri.

— Dacă ție-ți place să calci pe cioburi, Uriah, ești invitatul meu, se răstește ea. Totuși, stinge lanterna.

Mi-am dat seama că o parte din esența Neînfricaților cere să fii dispus să faci lucruri mai grele pentru tine, ca să-ți capeți încrederea în propriile forțe. Nu e un curaj special în rătăcitul pe străzi întunecoase fără lanternă, însă

despre noi se presupune că n-am avea nevoie de ajutor, nici măcar din partea luminii. Se presupune că am fi capabili de orice.

Și asta-mi place. Fiindcă ar putea veni o zi când să nu existe lanterne, să nu existe arme de foc, să nu existe vreo mână călăuzitoare. Iar eu vreau să fiu pregătită pentru ziua aceea.

Construcțiile se termină chiar înainte de marginea mlaștinii. O fâșie de pământ înaintează în mlaștină, iar de pe ea se înalță o uriașă roată albă, cu zeci de călușei atârând de ea la intervale regulate. Caruselul.

— Ia gândiți-vă: oamenii obișnuiau să se dea în chestia asta. Ca să se distreze, meditează Will, clătinând din cap.

— Sigur erau Neînfricați, îmi dau eu cu părerea.

— Mda, numai că o variantă jalnică a Neînfricaților, mă completează Christina, râzând. Un carusel pentru Neînfricați n-ar fi avut călușei. Doar ai fi stat atârnat în mâini și... cum ți-o fi norocul!

Coborâm până pe marginea cheiului. Toate clădirile din stânga mea sunt pustii, cu firmele smulse și ferestrele închise, însă e un soi de pustietate curată. Indiferent cine le-o fi părăsit, le-a lăsat de bunăvoie și fără grabă. Unele zone din oraș nu arată astfel.

— Ai curaj să te arunci în mlaștină? îl întreabă Christina pe Will.

— Tu prima.

Ajungem la carusel. Unii călușei sunt scrijeliți și ponosiți, cu cozile rupte sau cu șeile ciobite. Four scoate steagul din buzunar.

— Peste zece minute, și cealaltă echipă își va alege locul, ne zice. Vă propun să profitați de acest timp ca să vă formulați o strategie. Chiar dacă n-om fi noi Erudiți, pregătirea mentală este unul dintre aspectele instruirii voastre ca Neînfricați. Se poate spune că este aspectul cel mai important.

Are dreptate în privința asta. La ce bun un corp pregătit, dacă ai o minte împrăștiată?

Will ia steagul din mâna lui Four.

— Câțiva vor trebui să rămână aici și să-l păzească, iar alții să plece și să caute locul ales de cealaltă echipă, zice Will.

— Mda? Așa crezi? întreabă Marlene, smulgând steagul din mâna lui Will. Cine te-a pus pe tine la comandă, transferabile?

— Nimeni, îi răspunde Will. Dar cineva trebuie să fie.

— Poate c-ar trebui să ne dezvoltăm o strategie mai defensivă. Să-i așteptăm pe ei să vină la noi, și atunci să-i dăm gata, propune Christina.

— Asta e metodă de fătălai, se împotrivesc Uriah. Eu votez să mergem toți. Să ascundem steagul suficient de bine încât să nu ni-l găsească.

Atunci, toată lumea se avântă simultan în discuție, tonul devenind tot mai ridicat de la o secundă la alta. Christina susține planul lui Will; novicii născuți Neînfricați votează pentru ofensivă; toți se contrazic în legătură cu cine ar trebui să ia hotărârea. Four stă și așteaptă pe marginea caruselului, sprijinit de piciorul unui căluț din plastic. Își ridică privirea spre cerul pe care nu se văd stele, ci doar o lună rotundă ițindu-se printr-un strat gros de nori. Mușchii brațelor îi sunt relaxați și-și țin o mână la ceafa. Pare aproape în largul lui, cu arma aceea la umăr.

Închid ochii pentru câteva clipe. De ce-mi distrage el atenția atât de ușor? Trebuie să mă concentrez.

Ce-aș spune eu, dac-aș putea să strig pe deasupra vacarmului din spatele meu? Nu putem să acționăm până când nu știm unde se află echipa cealaltă. Ar putea fi oriunde, pe o rază de vreo trei kilometri, deși aș elimina din rândul posibilităților zona pustie a mlaștinii. Cea mai bună cale de a-i găsi nu este să ne certăm pe tema cum să-i căutăm, sau pe câți să-i trimitem în grupul de cercetare.

E să ne urcăm cât mai sus posibil.

Arunc o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede nimeni. Nimeni nu privește spre mine, așa că mă îndrept spre roată cu pași ușori și tăcuți, apăsându-mi arma de spinare ca s-o împiedic să facă zgomot.

Când privesc în sus roata de la nivelul solului, mi se strânge inima. E mai înaltă față de cât crezusem, atât de înaltă, încât abia zăresc leagănele din vârful ei. Singurul lucru bun la înălțimea ei este că a fost construită astfel încât să suporte greutatea. Dacă mă cașăr, n-o să se prăbușească sub mine.

Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Oare chiar îmi voi risca viața pentru asta... pentru câștigarea unui joc preferat de-al Neînfricaților?

E atât de întuneric, încât cu greu le mai văd, dar când îmi încordez privirea spre uriașele și ruginitele suporturi care țin roata la locul ei, zăresc treptele unei scări metalice. Fiecare suport e lat exact cât umerii mei, și nu există balustrade de care să mă țin, dar urcatul pe o scară e preferabil cățărării pe spițele roții.

Mă prind cu mâna de o treaptă. E ruginită și subțire, și-mi dă impresia că s-ar putea face fărâme în mâna mea. Mă las cu toată greutatea pe treapta de jos, ca s-o încerc, și sar pe ea, ca să mă conving că mă ține. Mișcarea îmi provoacă o durere în coaste și mă face să tresar.

— Tris, aud o voce scăzută în spatele meu.

Nu știu de ce nu mă sperie. Poate pentru că încep să devin Neînfricață, iar pregătirea mentală e o calitate pe care se presupune că ar trebui să mi-o dezvolt. Poate deoarece vocea lui e înceată și lină și aproape liniștitoare. Oricare ar fi motivul, privesc peste umăr. Four e în spatele meu, cu pușca atârnată pe spate, exact ca mine.

— Da? Îi răspund.

— Am venit să aflu ce crezi tu că faci.

— Caut un punct mai înalt, zic. Eu nu *cred* că aș face ceva.

Îi zăresc zâmbetul prin întuneric.

— Foarte bine. Vin și eu.

Ezit pentru o clipă. El nu mă privește așa cum mă privesc uneori Will, Christina și, uneori, Al: ca și cum aș fi prea mică și prea slabă ca să fiu de vreun folos, și le e milă de mine din această cauză. În schimb, dacă el insistă să vină cu mine, este probabil din cauză că se îndoiește de mine.

— Mă descurc, îi zic.

— Indubitabil, îmi răspunde.

Nu sesizez sarcasmul, dar știu că e acolo. Trebuie să fie.

Încep să urc și, când ajung la câțiva metri de sol, urcă și el după mine. Se mișcă mult mai repede și, în scurt timp, mâinile lui se prind de treptele tocmai părăsite de tălpile mele.

— Așadar, spune-mi, îmi zice el încet, în timp ce urcăm. Pare să gâfâie. Care crezi că ar fi rostul exercițiului ăsta? Al jocului, adică, nu al cățărătului.

Îmi cobor privirea spre sol. Pare foarte departe acum, dar n-am ajuns nici măcar la o treime din urcuș. Deasupra mea se află o platformă, imediat sub centrul roții. Asta mi-e destinația. Nici măcar nu mă mai gândesc cum o să cobor înapoi. Vântul care adineaori doar îmi mângâia obrajii îmi apasă acum coastele. Cu cât urcăm mai sus, cu atât devine mai puternic. Trebuie să fiu pregătită.

— Să învățăm despre strategie, răspund. Despre lucrul în echipă, poate?

— Lucrul în echipă, repetă el, și un hohot de râs stă gata să izbucnească.

Sună ca o respirație panicată.

— Sau poate că nu, mă corectez. Lucrul în echipă nu pare să constituie o prioritate pentru Neînfricați.

Vântul e acum mai puternic. Mă apropii mai strâns de suportul alb, ca să nu cad, dar asta îmi îngreunează urcușul. Sub mine, caruselul pare mărunț. Abia dacă-mi mai văd echipa sub copertină. Unii lipsesc: probabil că a plecat deja o echipă în cercetare.

— Ar fi trebuit să constituie o prioritate, îmi zice Four. Altădată era.

Dar eu nu-l prea mai ascult, fiindcă înălțimea e amețitoare. Mă dor mâinile de cât mă țin de trepte, și picioarele îmi tremură, fără să știu precis de ce. Nu înălțimea e cea care mă sperie: înălțimea mă face să mă simt vie, energică, cu toate organele și vasele de sânge și mușchii din corp acordate în aceeași gamă.

Deodată, îmi dau seama care e problema. El e. Ceva din el mă face să mă simt de parcă aș fi pe cale să cad. Sau să mă transform într-un lichid. Sau să iau foc.

Gata să nu nimeresc cu mâna următoarea treaptă.

— Și, spune-mi... mă întreabă el, între două respirații vijelioase, ce legătură crezi că are învățarea strategiei cu curajul?

Întrebarea îmi reamintește că el e instructorul și că se presupune că ar trebui să învăț ceva din jocul acesta. Un nor trece pe deasupra lunii, și lumina ei se mișcă peste mâinile mele.

— Te... te pregătește pentru acțiune, îi răspund până la urmă. Înveți strategie, ca să te folosești de ea.

Îl aud respirând în spatele meu, zgomotos și precipitat.

— Ești bine, Four?

— Ești *ființă umană*, Tris? Să fii atât de sus... Nu te sperie absolut deloc? mă întreabă, gâfâind după aer.

Privesc peste umăr solul. Dacă-aș cădea acum, aș muri. Dar nu cred c-o să cad.

O rafală de vânt mă împinge din stânga, aruncându-mi greutatea corpului pe piciorul drept. Icnesc și mă țin mai strâns de trepte, cu echilibrul modificat. Degetele reci ale lui Four îmi cuprind șoldul, unul dintre ele nimerind o fâșie de piele dezgolită pe sub tivul tricoului meu. Mă strânge, ca să-mi găsesc echilibrul, și mă împinge ușor spre stânga, readucându-mi centrul de greutate la normal.

Acum nu mai pot să respir. Mă opresc, privindu-mi mâinile, simțindu-mi gura uscată. Simt fantoma mâinii lui pe locul în care m-a atins, cu degetele lui lungi și subțiri.

— Ești bine? mă întreabă încet.

— Da, îi răspund, cu o voce încordată.

Urc mai departe, în tăcere, până când ajung la platformă. Judecând după capetele boante ale tijelor metalice, aș zice că odinioară avusese balustrade, însă acum nu mai are. Mă așez și mă trag mai spre marginea ei, ca să aibă și Four loc să stea. Fără să mă gândesc, îmi las picioarele să atârne dincolo de margine. Four, totuși, se lasă pe vine și se sprijină cu spatele de suportul metalic, respirând anevoie.

— Ți-e teamă de înălțimi, remarc eu. Și-atunci, cum de supraviețuiești în complexul Neînfricaților?

— Îmi ignor teama, îmi răspunde. Când iau hotărâri, mă prefac că ele nici nu există.

Pentru o clipă, mă holbez la el. Nu pot să mă abțin. Din punctul meu de vedere, există o diferență între a nu-ți fi frică și a acționa în ciuda fricii, așa cum face el.

Cred că m-am holbat la el prea mult.

— Ce e? mă întreabă încet.

— Nimic.

Îmi mut privirea de la el și-o îndrept spre oraș. Trebuie să mă concentrez. M-am urcat aici cu un scop.

— Nu suntem suficient de sus, zic, ridicând privirea.

Deasupra mea e o învălmășeală de bare albe, eșafodajul roții. Dacă mă cațăr cu grijă, pot să-mi proptesc picioarele între suporturi și traverse și să rămân în siguranță. Sau atât de în siguranță pe cât se poate.

— Eu mă urc, îl anunț, ridicându-mă.

Mă prind de una dintre barele de deasupra capului și mă trag în sus. Durerea mă săgetează prin coastele învinețite, dar o ignor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bățoaso, protestează el.

— Nu e nevoie să mă urmezi, îi spun, fixând cu privirea labirintul de bare de deasupra mea.

Îmi strecor piciorul în locul în care se întâlnesc două bare și mă împing în sus, apucând din zbor o altă bară. Mă clatin pentru o clipă, inima bătându-mi cu atâta putere, încât nu mai simt nimic altceva. Toate gândurile mi le-am condensat în această bătaie a inimii, mișcându-se în același ritm.

— Ba da, este, îl aud zicând.

E o nebunie, și o știu bine. Un milimetru mai încolo, o cât de mică greșeală, o jumătate de secundă de ezitare, și s-a zis cu viața mea. Fierbințeala îmi sfâșie pieptul, dar zâmbesc în timp ce mă prind de următoarea bară. Mă trag în sus, cu brațele tremurânde, și-mi împing piciorul sub mine, astfel încât să stau pe altă bară. Când mă simt stabilă, privesc în jos spre Four. Numai că, în loc să-l văd pe el, văd direct solul.

Mi se taie respirația.

Îmi imaginez corpul prăbușindu-se, ciocnindu-se de bare în cădere, și membrele în unghiuri frânte pe asfalt, exact ca ale surorii Ritei, când n-a reușit să ajungă pe acoperiș. Four se prinde cu ambele mâini de câte o bară și se trage în sus, cu ușurință, ca și cum ar fi în pat și s-ar ridica în capul oaselor. Totuși, aici nu e nimic confortabil, nici firesc: toți mușchii brațelor îi

ies în relief. Ce prostie, să mă gândesc la așa ceva, când sunt la treizeci de metri înălțime!

Apuc altă bară, găsesc un alt loc în care să-mi proptesc piciorul. Când privesc din nou orașul, clădirea nu-mi mai stă în drum. Sunt suficient de sus încât să văd orizontul. Cele mai multe clădiri sunt negre pe cerul bleumarin, însă luminile roșii din vârful Butucului sunt aprinse. Clipesc cu o viteză de două ori mai mică decât a bățăilor inimii mele.

Dedesubtul clădirilor, străzile arată a tuneluri. Pentru câteva secunde, nu văd decât o pătură întunecată așternută în fața mea, cu doar ușoare diferențe între clădiri și cer și străzi și pământ. Și, deodată, zăresc o luminiță pulsând la sol.

— O vezi? îl întreb, arătându-i într-acolo.

Four se oprește din cățărăt când ajunge chiar lângă mine și privește peste umărul meu, cu bărbia alături de capul meu. Răsuflarea lui îmi adie pe lângă ureche, și din nou îmi vine să tremur, ca atunci când urcam pe scară.

— Mda, răspunde, și un zâmbet i se întinde pe chip. Vine din parcul de la capătul cheiului, îmi explică el. Ca să vezi. E înconjurat de teren deschis, însă copacii oferă un oarecare camuflaj. După cum se vede, nu suficient.

— OK, zic, privindu-l peste umăr.

Suntem atât de aproape, încât uit unde mă aflu: în schimb, observ că are colțurile gurii lăsate în jos de la natură, exact ca la mine, și că are o cicatrice pe bărbie.

— Hm, mormăi, dregându-mi glasul. Începe să cobori. Vin și eu după tine.

Four încuviințează și face un pas în jos. Are piciorul atât de lung, încât găsește lesne un loc în care să și-l plaseze, și-și strecoară trupul printre bare. Până și prin întuneric, văd că mâinile i s-au colorat într-un roșu aprins și-i tremură.

Îmi las un picior în jos, încredințându-mi întreaga greutate unei traverse. Bara scârțâie sub mine și se desprinde, zăngănind peste vreo alte câteva în cădere și apoi ricoșând pe asfalt. Iar eu rămân atârnată de eșafodaj, cu picioarele legănându-se prin aer. Un icnet sugrumat îmi scapă din gât.

— Four!

Încerc să găsesc un alt loc în care să-mi pun piciorul, însă următorul punct de sprijin e la mai mult de un metru distanță, mai departe decât aş putea să ajung. Palmele îmi sunt transpirate. Mi-aduc aminte cum mi le-am şters de pantalonii mei largi înainte de Ceremonia Alegerii, înainte de testul de aptitudini, înainte de fiecare moment important, şi-mi stăpânesc ţipătul. O să alunec. O să alunec.

— Ține-te bine! îmi strigă el. Ține-te bine şi-atât. Am o idee.

Continuă să coboare. Merge în direcția greșită: ar trebui să vină spre mine, nu să se îndepărteze. Îmi privesc mâinile înfăşurate atât de strâns în jurul barei subțiri, încât articulațiile mi s-au albit. În schimb, degetele îmi sunt de un roșu-închis, aproape purpuriu. N-or să mai reziste mult.

N-o să mai rezist mult.

Închid strâns ochii. Mai bine să nu văd. Mai bine mă prefac că nimic din toate astea nu există. Aud tenişii lui Four scârţâind în contact cu metalul, şi paşi iuţi pe treptele scării.

— Four! urlu.

Poate că a plecat. Poate că m-a părăsit. Poate că vrea să-mi pună la încercare forța, curajul. Inspir pe nas şi expir pe gură. Îmi număr respirațiile, ca să mă liniştesc. Unu, doi. Inspir, expir. *Hai odată, Four*, e singurul gând care-mi trece prin minte. *Hai odată, fă ceva*.

Deodată, aud ceva şuiерând şi pârâind. Bara de care mă țin se cutremură, şi eu tip printre dinţii încleşați, în timp ce mă lupt să n-o scap din mâini.

Roata se mişcă. Aerul îmi înfăşoară gleznele şi încheieturile mâinilor, în timp ce vântul ţâşneşte în sus, ca un gheizer. Deschid ochii. Mă mişc... spre sol. Râd, amețită de isterie, pe măsură ce pământul se apropie tot mai mult. Însă roata prinde viteză. Dacă nu mă arunc la momentul potrivit, căluşeei mişcători şi întregul eşafodaj metalic îmi vor târî corpul mai departe, şi atunci chiar că voi muri.

Toți muşchii mi se încordează în timp ce mă reped spre sol. Când încep să văd crăpăturile din pavaj, mă arunc, şi corpul mi se izbeşte de sol, aterizând pe picioarele care se înmoaie sub mine, şi-mi trag brațele aproape,

rostogolindu-mă cât pot de repede pe o parte. Cimentul îmi julește fața, și mă întorc la timp ca să văd un căluț repezindu-se spre mine, ca o copită gigantică pregătită să mă strivească. Mă rostogolesc încă o dată, și abia îmi atinge umărul în treacă.

Am scăpat.

Îmi lipesc palmele de față. Nu încerc să mă ridic. Dacă-aș face-o, sunt sigură că aș cădea imediat la loc. Aud zgomot de pași și simt mâinile lui Four cuprinzându-mi încheieturile. Îl las să-mi smulgă mâinile de pe ochi.

Îmi cuprinde încet o mână între cele două ale lui. Căldura pielii lui îmi face să dispară durerile de la ținutul de bare.

— Ești bine? mă întreabă, presându-mi mâna.

— Mda.

Izbucnește în râs.

În secunda imediat următoare, râd și eu. Cu mâna liberă, mă împing în poziția șezut. Sunt conștientă de cât de puțin spațiu rămâne între noi: cel mult cincisprezece centimetri. Iar spațiul acesta pare încărcat cu electricitate. Simt că ar fi cazul să fie și mai mic.

Se ridică, trăgându-mă după el. Roata e încă în mișcare, generând un curent care-mi spulberă părul pe spate.

— Trebuia să-mi fi spus despre roată că funcționează încă, îi reproșez, căutând un ton nepăsător. În primul rând că n-ar mai fi trebuit să ne cățărăm.

— Ți-aș fi spus, dacă-aș fi știut, îmi răspunde el. Nu puteam să te las atârnată acolo, așa că am riscat. Hai, a venit vremea să le luăm steagul.

Ezită o clipă, după care mă ia de braț, vârfurile degetelor lui apăsându-mi interiorul cotului. Dacă-m fi fost din altă facțiune, mi-ar fi dat timp ca să-mi revin, însă el e Neînfricat, așa că doar îmi zâmbește și pornește spre carusel, unde coechipierii noștri păzesc steagul. Iar eu, pe jumătate alerg, pe jumătate șchiopătez în urma lui. Încă mă simt slăbită, dar mintea mi-e trează, mai ales când pune el mâna pe mine.

Christina e cocoțată pe unul dintre călușei, cu lungile ei picioare încrucișate și mâna pe stâlpul care ține în poziția verticală animalul din plastic. Steagul nostru e în spatele ei, un triunghi strălucind prin întuneric.

Trei novici născuți Neînfricați stau printre celelalte animale prăpădite și murdare. Unul dintre ei își ține mâna pe capul unui căluț, și un ochi zgâriat de cal mă privește printre degetele lui. Pe marginea caruselului stă așezată o Neînfricață mai mare ca vârstă, scărpinându-și cu degetul mare sprânceana în care are petrecute patru inele.

— Unde s-au dus ceilalți? întreabă Four.

Pare la fel de entuziasmat pe cât mă simt eu, și are ochii plini de energie.

— Voi ați pornit roata? se interesează fata mai vârstnică. Ce naiba a fost în capul vostru? Puteați la fel de bine să strigați: „Aici suntem! Veniți să ne prindeți!”

Clatină din cap.

— Dacă pierd iar și anul ăsta, rușinea ar fi insuportabilă. Trei ani la rând?

— Roata n-are importanță, zice Four. Noi știm unde sunt ei.

— Noi? repetă Christina, plimbându-și privirea de la Four la mine și înapoi.

— Da, în timp ce voi ceilalți ardeți gazul, Tris s-a cățărat pe roată să vadă unde e echipa cealaltă, îi informează el.

— Și-atunci, ce facem acum? întreabă unul dintre novicii născuți Neînfricați, căscând.

Four își întoarce privirea spre mine. Încetul cu încetul, și privirile celorlalți novici, inclusiv a Christinei, se mută de la el la mine. Îmi încordez umerii, pregătită să-i ridic și să-mi declar neștiința, dar tocmai atunci îmi răsare în minte imaginea cheiului întinzându-se sub picioarele mele. Am o idee.

— Ne împărțim în două grupuri, zic. Patru dintre noi se duc pe partea dreaptă a cheiului, și trei în stânga. Cealaltă echipă e în parcul de la capătul cheiului, așa că grupul de patru va ataca, în timp ce grupul de trei se va furișa în spatele echipei adverse și-i va lua steagul.

Christina mă privește de parcă nu m-ar mai recunoaște. Nu i-o iau în nume de rău.

— Sună bine, apreciază fata mai matură, bătând din palme. Hai să terminăm pe noaptea asta, nu vreți?

Christina mi se alătură în grupul care merge în dreapta, împreună cu Uriah, al cărui zâmbet se vede alb pe fondul tenului bronzat. N-am observat până acum, dar are un șarpe tatuat în spatele urechii. Pentru o clipă, îi privesc coada încolăcită în jurul lobului urechii, însă apoi Christina începe să fugă și sunt nevoită s-o urmez.

Trebuie să alerg de două ori mai repede dacă vreau ca fuleul meu scurt să țină ritmul celui mult mai lung al ei. Și, în timp ce fug, îmi dau seama că numai unul dintre noi va ajunge să atingă steagul, și nu va mai avea importanță că planul meu și informația descoperită ne-au dus la el, dacă nu voi fi eu cea care-l va înhăța. Îmi iuțesc alergarea, și ajung imediat în spatele Christinei. Îmi potrivesc arma pe lângă corp și-mi strecor degetul pe trăgaci.

Ajungem la capătul cheiului, și închid gura ca să nu mi se mai audă respirația zgomotoasă. Încetăm, ca să nu ne mai răsună atât de tare pașii, iar eu încerc să regăsesc lumina aceea pâlpâitoare. Acum, că sunt la nivelul solului, e mai mare și mai ușor de văzut. I-o arăt Christinei, și ea încuviințează, pornind prima în direcția ei.

Deodată, aud un cor de urlete, atât de puternice, încât mă fac să sar în sus. Aud pufnete prin aer, când bilele cu vopsea încep să zboare, și plescăituri când își nimeresc țintele. Echipa noastră a atacat, cealaltă aleargă în întâmpinarea ei, și steagul e aproape fără pază. Uriah țintește și-o împușcă în coapsă pe fata rămasă singură de pază. Aceasta, o fată scundă cu părul purpuriu, dă cu arma de pământ, pradă unei crize de nervi.

Sprintez s-o ajung din urmă pe Christina. Steagul atârână de ramura unui copac, mult deasupra capului meu. Mă întind după el, și același lucru îl face și Christina.

— Haide, Tris, îmi zice. Ești deja eroina zilei. Și știi că oricum nu poți să ajungi la el.

Îmi aruncă o privire îngăduitoare, așa cum îi privesc uneori oamenii pe copii când se comportă cam prea ca adulții, și smulge steagul de pe creangă. Fără să mă mai privească, se întoarce și scoate un chiot victorios. Vocea lui Uriah i se alătură, după care aud un cor de urlete în depărtare.

Uriah mă bate bucuros pe umăr, și eu încerc să uit privirea pe care mi-a adresat-o Christina. Poate c-a avut dreptate: deja mi-am dovedit calitățile pe ziua de azi. Nu vreau să fiu lacomă: nu vreau să fiu ca Eric, îngrozit de forța altora.

Strigătele de triumf devin molipsitoare, așa că-mi ridic și eu vocea alături de ale lor, alergând spre coechipierii mei.

Christina ține steagul ridicat, și toți se strâng ciorchine în jurul ei, prinzând-o de braț și ridicând steagul și mai sus. Eu nu pot să ajung până la ea, așa că stau deoparte, zâmbind.

O mână îmi atinge umărul.

— Bravo, îmi spune Four, încet.

* * *

— Nu-mi vine să cred că l-am ratat! repetă Will, scuturând din cap.

Vântul care pătrunde prin ușa vagonului de tren îi răvășește părul în toate direcțiile.

— Tu desfășurai extrem de importanta activitate de a nu sta în calea noastră, îl persiflează Christina, strălucind de bucurie.

— De ce-a trebuit să fiu eu în cealaltă echipă? geme Al.

— Pentru că viața nu e corectă, Albert. Și lumea întreagă conspiră împotriva ta, îi răspunde Will. Ei, pot să mai văd steagul o dată?

Peter, Molly și Drew stau într-un colț, vizavi de membrii Neînfricaților. Sunt improșcați pe piept și pe spate cu vopsea albastră și roz și arată deprimați. Vorbesc încet, privesc pe furiș spre noi, ceilalți, mai ales spre Christina. Iată avantajul faptului că nu țin eu steagul în momentul acesta: nu sunt ținta nimănui. Sau, cel puțin, nu mai mult decât de obicei.

— Așadar, te-ai cățarat pe roată, hî? mă întreabă Uriah.

Face câțiva pași împleticiți prin vagon și vine să se așeze lângă mine. Marlene, fata cu zâmbetul cochet, îl urmează.

— Da, îi răspund.

— Foarte inteligent din partea ta. Inteligentă ca... o Erudită, zice Marlene. Eu sunt Marlene.

— Tris, mă prezint și eu.

Acasă, comparația cu o Erudită ar fi reprezentat o insultă, însă ea a spus-o ca pe un compliment.

— Mda, știu cine ești, zice ea. Prima săritoare n-are cum să nu-ți rămână în memorie.

Parcă trecuseră ani de când sărisem de pe clădire în uniforma mea de Abnegație; parcă au trecut decenii.

Uriah scoate o bilă cu vopsea din pușca lui și o storcește între degetul mare și arătător. Trenul se clatină spre stânga, și Uriah cade peste mine, strângând bila până când un jet de vopsea roz, urât mirositoare, mă împroașcă în față.

Marlene se prăbușește de râs. Îmi șterg o parte din vopsea de pe față, cu o mișcare înceată, după care-l mânjesc pe Uriah pe obraz. Mirosul de ulei de pește începe să plutească prin întregul vagon.

— Ptiu! exclamă el.

Stoarce din nou bila spre mine, însă spărtura nu e în unghiul dorit, și vopseaua îi țâșnește lui în gură. Începe să tușească și să scoată sunete exagerate de om care vomită.

Îmi șterg fața cu mâneca, râzând în asemenea hal, încât începe să mă doară stomacul.

Dacă întreaga mea viață ar arăta așa, cu râsete zgomotoase și acțiuni îndrăznețe și acel gen de epuizare pe care-l simți după o zi grea, dar mulțumitoare, aș fi fericită. Și, în timp ce Uriah își râcăie cu vârfurile degetelor vopseaua de pe limbă, îmi dau seama că tot ce am de făcut este să trec de inițiere, și viața aceasta va fi a mea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A DOUA zi, când intru târându-mi picioarele în sala pentru antrenament, căscând, văd o țință mare la unul dintre capetele încăperii, iar în apropierea ușii, o masă cu cuțite presărate pe ea. Din nou, antrenament de tragere la țință. Bine măcar că n-o să doară.

Eric stă în mijlocul sălii, într-o poziție atât de rigidă, încât ai impresia că i-a înlocuit cineva coloana vertebrală cu o tijă metalică. Vederea lui mă face să simt că aerul din încăpere e mai greu, apăsându-mă. Cel puțin, când stătea rezemat de un perete, puteam să mă prefac că n-ar fi aici. Azi, n-am cum să mă prefac.

— Astăzi va fi ultima zi a primului stagi, ne anunță el. Luptele le veți relua pe urmă. Astăzi, veți învăța să țințiți. Toată lumea să ia câte trei cuțite.

Vocea lui sună mai profund decât în mod obișnuit.

— Și fiți atenți în timp ce Four vă demonstrează tehnica de aruncare corectă.

La început, nimeni nu se clintește.

— Și!

Ne repezim după cuțite. Nu sunt atât de grele ca armele de foc, dar tot am o senzație ciudată ținându-le în mână, de parcă mi-ar fi interzis să ating așa ceva.

— E în toane proaste azi, bombăne Christina.

— E vreodată în toane bune? murmur eu, ca răspuns.

Dar îmi dau seama ce vrea să spună. Dacă mă iau după privirea veninoasă pe care i-o aruncă lui Four când acesta nu e atent, mă gândesc că înfrângerea de azi-noapte l-a deranjat pe Eric mai mult decât a lăsat să se vadă. Câștigarea jocului de-a capturarea steagului este o chestiune de mândrie, iar mândria este importantă pentru Neînfricați. Mai importantă decât rațiunea, sau logica.

Îi urmăresc brațul lui Four în timp ce aruncă un cuțit. A doua oară când aruncă, îi privesc poziția. Lovește ținta de fiecare dată, expirând în timp ce aruncă.

— Alinierea! comandă Eric.

Graba, mă gândesc, nu e de folos. Mama mi-a spus asta când învățam să tricotez. Trebuie să mă gândesc la aruncarea cuțitelor ca la un exercițiu mental, nu fizic. Așa că primele câteva minute mi le petrec exersând fără cuțit, căutând poziția corectă, deprinzând mișcarea corespunzătoare a brațului.

Eric se plimbă prea repede în spatele nostru.

— Cred că Bătoasa a primit prea multe lovituri la cap, remarcă Peter, aflat cu câteva persoane mai încolo. Hei, Bătoaso! Mai ții minte ce-i ăla *cuțit*?

Nu-l iau în seamă și exersez mai departe aruncarea, de data asta ținând în mână un cuțit, dar fără să-i dau drumul. Îmi astup urechile la zgomotul pașilor lui Eric și la batjocurile lui Peter, ignor senzația sâcâitoare că Four mă privește, și arunc cuțitul. Se învâртеște prin aer și se ciocnește de panou. Lama nu se înfinge, dar tot sunt prima care nimerește ținta.

Zâmbesc cu superioritate când Peter ratează din nou. Nu pot să mă abțin.

— Hei, Peter, strig. Mai ții minte ce-i aia *țintă*?

Lângă mine, Christina pufnește în râs, și la următoarea ei aruncare, cuțitul nimerește ținta.

O jumătate de oră mai târziu, Al rămâne singurul novice care n-a nimerit încă ținta. Cuțitele aruncate de el ori cad zăngănind pe podea, ori ricoșează din pereți. În timp ce noi, ceilalți, ne ducem spre panou să ne adunăm armele, el și le caută pe-ale lui pe podea.

Următoarea dată când încearcă și tot nu nimerește, Eric se apropie cu pași mari de el și-l ia la rost:

— Cât de încet *poți să fii*, Candoare? Ai nevoie de ochelari? Vrei să mut ținta mai aproape de tine?

Al se face roșu la față. Mai aruncă un cuțit, iar acesta zboară la un metru și ceva în dreapta țintei, nimerind peretele.

— Ce-a fost asta, novice? îl întreabă Eric, pe un ton calm, aplecându-se mai aproape de Al.

Îmi mușc buza. Nu e de bine.

— A... mi-a alunecat, se apără Al.

— Ei bine, eu cred c-ar trebui să te duci după el, zice Eric.

Scrutează fețele celorlalți novici – toată lumea s-a oprit din aruncat – și întreabă:

— V-am spus eu să vă opriți?

Cuțitele încep să lovească panoul. Cu toții l-am mai văzut pe Eric nervos și până acum, dar de data asta e altceva. Expresia din ochii lui e aproape de turbare.

— Să mă duc după el? întreabă Al, făcând ochii mari. Dar toți încă aruncă.

— Și?

— Și nu vreau să mă lovească.

— Sunt de părere că poți să ai încredere în colegii tăi novici, care ținesc mai bine decât tine, replică Eric, zâmbind ușor, însă păstrându-și în ochi expresia de cruzime. Du-te să-ți iei cuțitul.

De regulă, Al nu obiectează la nimic din ce ne cer Neînfricații să facem. Nu cred că de frică: doar fiindcă știe că obiecțiile ar fi inutile. Dar, de data asta, îl văd încleștându-și fălcile late într-un gest de încăpățănare. Și-a atins limita supunerii.

— Nu, zice el.

— De ce nu?

Eric își fixează ochii ca mărgelile pe chipul lui Al.

— Ți-e frică?

— Să fiu înjunghiat de un cuțit zburător? răspunde Al. Da, mi-e!

Sinceritatea e greșeala lui. Nu refuzul, pe care poate că Eric l-ar fi acceptat.

— Toată lumea să înceteze! strigă Eric.

Cuțitele încetează să zboare, și la fel și replicile. Îmi țin strâns în mână cuțitul meu.

— Eliberați ringul, comandă Eric, privindu-l pe Al. Toți, în afara ta.

Las să-mi cadă cuțitul, care izbește podeaua cu un pocnet înăbușit. Îi urmez pe ceilalți novici la marginea camerei, iar ei se strecoară treptat în fața mea, nerăbdători să vadă ce-mi face mie stomacul să se întoarcă pe dos: pe Al, înfruntând mânia lui Eric.

— Stai în fața țintei, îi ordonă Eric.

Mâinile mari ale lui Al tremură. Se întoarce la țintă.

— Hei, Four, strigă Eric peste umăr. Îmi dai o mână de ajutor aici, hm?

Four își scarpină o sprânceană cu vârful cuțitului și se apropie de Eric. Are cearcăne negre sub ochi și buzele îi sunt vizibil crispate: e la fel de obosit ca și noi.

— O să stai acolo în timp ce el azvârle cuțitele, îi zice Eric lui Al, până când o să-nveți să nu tresari.

— Chiar e necesar? întreabă Four.

Vocea îi sună plictisită, însă el nu pare plictisit. Chipul și trupul îi sunt încordate, agere.

Strâng pumnii. Oricât de nepăsătoare ar fi sunat întrebarea lui Four, tot o provocare rămâne. Iar Four nu-l provoacă prea des direct pe Eric.

La început, Eric îl privește pe Four în tăcere. Four îi susține privirea. Secunde trec, și unghiile încep să-mi pătrundă în palme.

— Eu am autoritatea aici, ți-aduci aminte? zice Eric, atât de încet, încât abia îl aud. Aici, și oriunde altundeva.

Culoarea îi năvălește lui Four în obraji, deși expresia nu i se modifică. Strânge mai tare cuțitele în mână, iar articulațiile i se albesc când se întoarce cu fața spre Al.

Îmi plimb privirea de la ochii negri și mari ai lui Al, la mâinile lui care tremură, și la maxilarele încleștate ale lui Four. Furia începe să-mi clocotească în piept, și-mi explodează pe buze:

— *Terminați!*

Four își învârtește cuțitul în mână, degetele lui mișcându-se cu atenție pe muchia metalică. Îmi adresează o privire atât de dură, încât simt că m-ar putea preface în stană de piatră. Nu știu de ce. E o prostie din partea mea să

mă trezesc vorbind cât timp e Eric aici. E o prostie din partea mea să mă trezesc vorbind, punct.

— Orice idiot poate să stea în fața unei ținte, zic. Asta nu dovedește nimic, în afară de faptul că voi ne terorizați. Ceea ce, din câte-mi amintesc, e semn de *lașitate*.

— Atunci, ție ar trebui să-ți fie ușor, zice Eric, dacă ești dispusă să-i iei locul.

Ultimul lucru pe care mi l-aș dori este să stau în fața țintei aceleia, dar acum nu mai pot să dau înapoi. Nu mi-am lăsat de ales. Mă strezor prin grupul novicilor, și cineva îmi dă un brânci în umăr.

— S-a zis cu frumoasa ta față, șuieră Peter. A, stai. Tu nu ai așa ceva.

Îmi recapăt echilibrul și mă îndrept spre Al. El îmi face un semn de încuviințare. Încerc să-i zâmbesc încurajator, dar nu reușesc. Mă așez în fața panoului, și capul meu nu ajunge nici măcar până la centrul țintei, dar asta nu mai are importanță. Privesc spre cuțitele lui Four: unul în mâna dreaptă, două în mâna stângă.

Mi se usucă gâtul. Încerc să înghit, și abia pe urmă îl privesc pe Four. El nu e niciodată neglijent. El n-o să mă atingă. O să scap cu bine.

Îmi ridic bărbia. N-o să tresar. Dacă tresar, îi dovedesc lui Eric că nu e atât de ușor pe cât am zis eu c-ar fi; aş dovedi că sunt o lașă.

— Dacă tresari, îmi zice Four, răspicat, minuțios, Al îți ia locul. Înțeles?

Încuviințez.

Four încă mă privește în ochi când își ridică brațul, își retrage cotul, și azvârle cuțitul. E doar un fulger prin aer, după care aud un bufnet sec. Cuțitul se înfige în panou, la vreo cincisprezece centimetri distanță de obrazul meu. Închid ochii. Slavă Domnului.

— Te-ai săturat, Bătoaso? mă întreabă Four.

Îmi amintesc de ochii mari ai lui Al și de plânsul lui tăcut din noapte, și scutur din cap.

— Nu.

— Atunci, deschide ochii, îmi zice, ciocănindu-și cu degetul locul dintre sprâncene.

Îl privesc fix, lipindu-mi strâns mâinile de coapse, ca să nu le vadă nimeni tremurând. Four își mută un cuțit din mână stângă în cea dreaptă, și nu văd nimic altceva decât ochii lui, când al doilea cuțit își atinge ținta, deasupra capului meu. Acesta a nimerit mai aproape decât primul: îl simt planându-mi deasupra craniului.

— Haide, Bățoaso, îmi zice. Lasă pe altcineva să stea acolo și ia-o din loc.

De ce mă tot îmboldește să renunț? Oare vrea să ratez inițierea?

— Ține-ți *gura*, Four!

Îmi opresc respirația în timp ce-și învârteste cel din urmă cuțit în mână. Văd un licăr în ochii lui când își trage brațul înapoi și trimite cuțitul în zbor. Vine drept spre mine, învârtindu-se, când cu vârful în față, când cu mânerul. Trupul îmi înțepenește. De data asta, când atinge panoul, îmi pișcă urechea, și sângele începe să-mi gâdile pielea. Îmi ating urechea. Mi-a ciupit-o.

Și, dacă mă iau după privirea pe care mi-o aruncă, a făcut-o intenționat.

— Mi-ar plăcea la nebunie să rămân și să văd dacă și ceilalți sunteți la fel de îndrăzneți ca ea, zice Eric, cu o voce domoală, dar cred că e de-ajuns pentru azi.

Mă strânge de umăr. Îi simt degetele uscate și reci, iar privirea lui mă ia în stăpânire, ca și cum ar pretinde proprietatea asupra a ceea ce am făcut. Nu-i întorc zâmbetul lui Eric. Ce am făcut n-are nimic de-a face cu el.

— Ar trebui să stau cu ochii pe tine, îmi zice.

Teama mă înțeapă pe dinăuntru, în piept, în cap și în mâini. Mă simt de parcă denumirea de „DIVERGENTĂ” mi-ar fi întipărită pe frunte, și dacă el m-ar privi suficient de mult timp, ar putea s-o citească. Însă el doar își ia mâna de pe umărul meu și-și vede de drum.

Four și cu mine rămânem în urmă. Aștept până când se golește sala și se închide ușa, și abia apoi îl privesc iar. Se îndreaptă spre mine.

— Ești cumva...

— Ai făcut-o *dinadins*! strig eu.

— Da, așa e, îmi răspunde, calm. Și ar trebui să-mi mulțumești pentru că te-am ajutat.

Scrâşnesc din dinţi.

— Să-ţi *mulţumesc*? Aproape că mi-ai străpuns urechea, şi tot timpul n-ai făcut decât să-ţi baţi joc de mine. De ce-ar trebui să-ţi mulţumesc?

— Ştii ce, încep să mă cam satur de cât aştept până te prinzi!

Mă priveşte furios, dar chiar şi când mă priveşte furios, ochii îi par preocupaţi. Nuanţa lor de albastru e neobişnuită, atât de închisă, încât se apropie de negru, cu o mică pată de albastru mai deschis pe irisul stâng, imediat lângă coada ochiului.

— Să mă prind? Să mă prind de ce? Că ai vrut să-i dovedeşti lui Eric cât eşti de dur? Că eşti un sadic, exact ca şi el?

— Nu sunt sadic.

N-a urlat. Aş fi vrut eu să urle. M-ar fi înspăimântat mai puţin. Îşi apleacă faţa aproape de a mea, ceea ce-mi aminteşte de cum stătusem întinsă, la doar câţiva centimetri de colţii câinelui atacator, în cadrul testului de aptitudini, şi-mi zice:

— Dac-aş fi vrut să te rănesc, nu crezi c-aş fi făcut-o deja?

Traversează sala şi trânteste vârful unui cuţit cu atâta putere în masă, încât rămâne înfipt acolo, cu mânerul îndreptat spre tavan.

— Eu...

Începusem să-i strig ceva, însă el deja plecase. Scap un ţipăt de frustrare şi-mi şterg un pic de sânge de la ureche.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ASTĂZI E ZIUA de dinaintea Zilei pentru Vizite. Mă gândesc la Ziua pentru Vizite așa cum mă gândesc la sfârșitul lumii. Nimic nu mai contează pe urmă. Tot ce fac se întemeiază pe ea. E posibil să-mi revăd părinții. E posibil să nu. Care posibilitate ar fi mai rea? Nu știu.

Încerc să-mi trag un crac de pantalon pe coapsă și se înțepenește imediat deasupra genunchiului. Încruntându-mă, îmi privesc cu atenție piciorul. Umflătura unui mușchi împiedică materialul. Las cracul de pantalon să cadă la loc și-mi privesc, peste umăr, partea din spate a coapsei. Un alt mușchi iese în relief acolo.

Fac un pas în lateral, astfel încât să stau în fața oglinzii. Observ mușchi pe care n-avusesem de unde să-i văd înainte, la brațe, la picioare și la abdomen. Mă ciupesc dintr-o parte, unde un strat de grăsime indica viitoarele curburi. Nimic. Inițierea Neînfricaților mi-a furat orice moliciune avusesem în corp. Să fie bine, sau rău?

Cel puțin, sunt mai puternică decât eram. Îmi înfășor din nou prosopul și ies din baia fetelor. Sper să nu fie nimeni în dormitor, să mă vadă umblând doar într-un prosop, dar nu mai am cum să port pantalonii ăia.

Când deschid ușa dormitorului, o greutate mi se prăbușește în stomac. Peter, Molly, Drew și câțiva alți novici stau în colțul din fund și râd. Își ridică privirile când intru și încep să necheze pe înfundate. Râsul sforăit al lui Molly e mai răsunător decât al oricui altcuiva.

Mă duc la patul meu, încercând să mă prefac că nici nu-i văd, și bâjbâi prin sertarul de sub pat după rochia pe care m-a pus Christina să mi-o iau. Ținând prosopul cu o mână și rochia cu cealaltă, mă ridic, și drept în spatele meu dau peste Peter.

Sar înapoi, gata să mă lovesc cu capul de patul Christinei. Încerc să mă strecur pe lângă el, dar își trănțește o palmă peste cadrul patului Christinei, blocându-mi trecerea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să mă lase să scap așa ușor.

— Nu mi-am dat seama că ești chiar atât de slăbănoagă, Bătoaso.
— Dă-te la o parte, îi zic, cu o voce oarecum fermă.
— Aici nu e Butucul, să știi. Așa că nimeni nu trebuie să asculte ordinele unei Bătoase aici.

Ochii i se plimbă peste trupul meu, nu în acel fel lacom în care un bărbat privește o femeie, ci cu cruzime, cercetându-mi oricare hibă. Îmi aud bătaile inimii în timpane tot mai tare pe măsură ce se apropie ceilalți, puțin câte puțin, formând o haită în spatele lui Peter.

O să iasă rău.

Trebuie s-o șterg de-aici.

Cu coada ochiului, zăresc un culoar liber spre ușă. Dacă-aș putea să mă strecor pe sub brațul lui Peter și s-o zbughesc într-acolo, poate c-aș reuși să scap.

— Uitați-vă la ea, zice Molly, încrucișându-și brațele. E, practic, un copil.

— A, nu știu, intervine Drew. S-ar putea să ascundă ceva pe sub prosop. Ce-ar fi să vedem ce e?

Acum. Mă aplec pe sub brațul lui Peter și tâșnesc spre ușă. Cineva îmi agață și-mi trage de prosop în timp ce mă îndepărtez, după care smucește scurt: mâna lui Peter, strângând materialul în pumn. Prosopul îmi cade din mână și simt aerul rece pe corpul gol, și mi se zbârlește părul de la ceafa.

Râsetele explodează, și eu alerg cât pot de repede spre ușă, ținându-mi rochia în dreptul trupului, ca să mi-l ascund. Sprintez pe coridor, intru în baie și mă reazem de ușă, respirând anevoie. Închid ochii.

N-are importanță. Nu-mi pasă.

Un hohot de plâns îmi izbucnește din gât, și-mi plesnesc gura cu palma ca să mi-l opresc. N-are importanță ce-au văzut ei. Scutur din cap, ca și cum mișcarea ar fi menită să transforme afirmația în realitate.

Mă îmbrac cu mâini tremurătoare. Rochia e complet neagră, cu un decolteu în V care lasă să mi se vadă tatuajele de pe claviculă, și-mi ajunge până la genunchi.

De îndată ce sunt îmbrăcată și nevoia de plâns dispare, simt ceva fierbinte și violent zvârcolindu-se în stomac. Vreau să le fac rău.

Mă privesc în ochi în oglindă. Vreau, așa că le voi face.

* * *

Nu pot să mă lupt îmbrăcată în rochie, așa că trec să-mi iau câteva veșminte noi din Carieră, înainte să mă duc în sala pentru antrenament, pentru ultima mea partidă. Sper să fie cu Peter.

— Hei, unde-ai fost în dimineața asta? mă întreabă Christina când mă vede intrând.

Mijesc ochii spre tabla aflată de cealaltă parte a sălii. Locul de lângă numele meu e gol: încă nu mi s-a repartizat un adversar.

— Am fost reținută, răspund.

Four e în fața tablei și scrie un prenume lângă al meu. *Te rog, să fie Peter, te rog, te rog.*

— Te simți bine, Tris? Arăți un pic... zice Al.

— Un pic cum?

Four se dă la o parte din fața tablei. Prenumele scris lângă al meu e Molly. Nu e Peter, dar e destul de bine și-așa.

— Nervoasă, răspunde Al.

Partida mea e ultima pe listă, ceea ce înseamnă că trebuie să aștept timp de trei meciuri până s-o înfrunt. Penultima e între Edward și Peter: bun. Edward e singurul capabil să-l bată pe Peter. Christina se va lupta cu Al, ceea ce înseamnă că Al va pierde repede, așa cum a procedat toată săptămâna.

— Mă iei ușor, da? o roagă Al pe Christina.

— Nu-ți promit nimic, răspunde ea.

Prima pereche – Will și Myra – își ocupă pozițiile, față în față, pe ring. Pentru o clipă, amândoi se tatonează, unul repezind un braț înainte și apoi retrăgându-l, celălalt încercând o lovitură de picior și ratând. De cealaltă parte a sălii, Four se sprijină de perete și cască.

Privesc tabla și încerc să anticipez deznodământul fiecărei partide. Nu-mi ia mult. Pe urmă, îmi rod unghiile și mă gândesc la Molly. Christina a pierdut în fața ei, ceea ce înseamnă că e pricepută. Are o lovitură puternică

de pumn, dar nu-și mișcă picioarele. Dacă nu poate să mă lovească, nu poate să mă rănească.

După cum mă așteptam, următoarea partidă, cea dintre Christina și Al, e scurtă și nedureroasă. Al cade după câteva lovituri tari la față și nu se mai ridică, fapt care-l face pe Eric să clatine din cap.

Edward și Peter au nevoie de mai mult timp. Deși sunt cei mai buni luptători, inegalitatea dintre ei e sesizabilă. Pumnul lui Edward îl izbește în maxilar pe Peter, și-mi amintesc ce spunea Will despre el: că studiază luptele corp la corp încă de când avea zece ani. E evident. E mai rapid și mai inteligent decât Peter.

Până să se termine și cea de-a treia partidă, unghiile mele sunt roase până la sânge și mi-e foame. Intru pe ring fără să privesc pe cineva, sau ceva, în afară de centrul sălii. O parte din furie mi s-a mai domolit, dar nu mi-e greu s-o rechem. N-am nevoie decât să mă gândesc la cât era aerul de rece și cât de zgomotoase râsetele. *Uitați-vă la ea. E un copil.*

Molly e în fața mea.

— Semnul pe care ți l-am văzut pe buca stângă e din naștere? mă întreabă, rânjind. Doamne, cât ești de palidă, Bățoaso.

Ea o să facă prima mișcare. Mereu o face.

Pornește spre mine și-și aruncă toată greutatea într-un pumn. În timp ce corpul lui Molly se deplasează înainte, eu mă aplec și-i reped pumnul în stomac, imediat deasupra buricului. Până să poată pună mâinile pe mine, mă strecor pe lângă ea, cu brațele ridicate, pregătită pentru următoarea încercare de atac.

Acum nu mai rânjește. Vine fuga spre mine de parcă ar vrea să mă placheze, și eu țâșnesc într-o parte. Îi aud în minte vocea lui Four, spunându-mi că arma cea mai puternică pe care o am la dispoziție e cotul. Trebuie doar să găsesc o cale de a o folosi.

Îi parez următorul pumn cu antebrațul. Lovitura mă ustură, dar abia dac-o iau în seamă. Molly scrâșnește din dinți și lasă să-i scape un geamăt de frustrare, mai degrabă animalic decât omenesc. Încearcă o lovitură neglijentă de picior din lateral, pe care o eschivez, și cât timp e dezechilibrată, năvălesc

înainte și-i reped cotul în față. Își trage capul înapoi exact la timp, și cotul meu doar îi șterge bărbia.

Îmi trage un pumn în coaste și mă clatin într-o parte, cu respirația tăiată. Există o parte pe care ea nu și-o protejează, o știu. Eu vreau s-o lovesc la față, dar poate că nu e o opțiune inteligentă. O urmăresc cu privirea timp de câteva secunde, își ține mâinile prea sus: își apără nasul și obrajii, lăsându-și stomacul și coastele expuse. Eu și Molly avem același defect în luptă.

Privirile ni se întâlnesc doar pentru o clipă.

Țintesc un upercut jos, sub buric. Pumnul meu i se afundă în carne, forțându-i o expirație greoaie pe care i-o simt în ureche. În timp ce ea icnește, îi secer picioarele de sub ea, și se izbește cu putere de podea, trimițând un nor de praf în aer. Îmi trag piciorul înapoi și-o lovesc cât pot de tare în coaste.

Mama și tata m-ar fi dezaprobat văzându-mă că dau cu piciorul în cineva căzut.

Nu mă interesează.

Se face ghem ca să-și protejeze coastele, dar eu lovesc din nou, de data asta în stomac. *Ca un copil*. Izbesc din nou, iar acum o nimeresc în față. Sângele îi țâșnește din nas, întinzându-se pe toată fața. *Uitați-vă la ea*. O nouă lovitură cu piciorul o nimerește în piept.

Îmi iau din nou elan cu piciorul, însă mâinile lui Four mă prind de brațe și mă îndepărtează de ea cu o forță irezistibilă. Respir printre dinții încleștați, fixând cu privirea fața plină de sânge a lui Molly, într-o culoare profundă și plină și, într-un fel, frumoasă.

Geme, și-i aud un fel de gălgâit în gât, și privesc sângele curgându-i de pe buze.

— Ai câștigat, îmi murmură Four. Oprește-te.

Îmi șterg transpirația de pe frunte. El mă privește fix. Are ochii prea mari, pare alarmat.

— Cred c-ar trebui să pleci, îmi zice. Fă o plimbare.

— N-am nimic, îi zic. Acum mi-e bine, adaug, de data asta pentru mine.

Aș vrea să pot spune că mă simt vinovată pentru ce-am făcut.

Dar nu e așa.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ZIUA PENTRU VIZITE. Din clipa în care deschid ochii, îmi amintesc. Inima începe să-mi ȝopăie și apoi se prăbușește când o văd pe Molly șontăcăind prin dormitor, cu nasul purpuriu între benzile de pansament adeziv. După ce o văd că pleacă, verific să văd dacă Peter și Drew mai sunt. Niciunul dintre ei nu mai e în dormitor, așa că mă schimb la repezeală. Din moment ce ei nu sunt prezenți, nu-mi mai pasă cine mă vede în lenjerie.

Toți ceilalți se îmbracă în tăcere. Nici măcar Christina nu zămbește. Știm cu toții că e posibil să coborâm pe fundul Carierei și să cercetăm fiecare chip și să nu găsim nici măcar unul din familiile noastre.

Îmi fac patul întinzând bine așternuturile la colțuri, așa cum m-a învățat tata. În timp ce culeg un fir de păr rătăcit de pe pernă, intră Eric.

— Atențiune! anunță el, azvârlindu-și o șuviță de păr negru de pe ochi. Vreau să vă dau un sfat pentru ziua de azi. Dacă printr-o minune familiile voastre chiar vin să vă viziteze...

Ne cercetează chipurile și zămbește condescendent.

— ... ceea ce mă îndoiesc, e cel mai bine să nu vă arătați prea atașați. Asta va face totul mai ușor pentru voi, și e mai ușor și pentru ei. De asemenea, aflați că noi, cei de-aici, luăm foarte în serios expresia „facțiunea înaintea sângelui”. Atașamentul față de familiile voastre dă de înțeleș că nu sunteți pe de-a-ntregul mulțumiți de noua voastră facțiune, ceea ce ar fi *condamnabil*. Înțeleș?

Înțeleș. Aud amenințarea din vocea tăioasă a lui Eric. Singura parte a discursului care a contat pentru Eric a fost cea din urmă. Suntem Neînfricați, așa că trebuie să ne comportăm în consecință.

În timp ce dau să ies din dormitor, Eric mă oprește.

— E posibil să te fi subestimat, Bătoaso, îmi zice. Te-ai descurcat bine ieri.

Îmi ridic privirea spre el. Pentru prima oară de când am bătut-o pe Molly, vinovăția îmi roade măruntaiele.

Dacă Eric e de părere că am făcut bine ceva, înseamnă că sigur am greșit.

— Mulțumesc, îi zic, strecurându-mă afară din dormitor.

De îndată de ochii mi se adaptează la lumina slabă de pe coridor, îi zăresc pe Will și pe Christina ceva mai în față, Will râzând, probabil de o glumă făcută de Christina. Nu încerc să-i prind din urmă. Dintr-un motiv oarecare, simt că ar fi o greșeală să-i întrerup.

Al lipsește. Nu l-am văzut în dormitor, și nici acum nu-l văd mergând spre Carieră. Poate că e deja acolo.

Îmi trec degetele prin păr și mi-l strâng într-un coc. Îmi verific hainele: sunt acoperită bine? Pantalonii îmi sunt strâmți, și mi se văd claviculele. N-o să le placă.

Și cui îi pasă dacă le place? Strâng din dinți. Asta e facțiunea mea acum. Astea sunt hainele pe care le poartă facțiunea mea. Mă opresc chiar înainte de capătul coridorului.

Grupuri, grupuri, familiile stau pe fundul Carierei, majoritatea familiei de Neînfricați, cu novici la Neînfricați. Încă mi se par ciudați: o mamă cu piercing în sprânceană, un tată cu un tatuaj pe braț, un novice cu părul purpuriu. O familie sănătoasă. Îi descopăr pe Drew și pe Molly, stând singuri la un capăt al încăperii, și-mi stăpânesc un zâmbet. Cel puțin, nici familiile lor n-au venit.

În schimb, a lui Peter a venit. Îl văd stând în picioare lângă un bărbat înalt, cu sprâncene stufoase, și o femeie scundă, cu înfățișare blajină și părul roșu. Niciunul dintre părinți nu seamănă cu el. Amândoi poartă pantaloni negri și bluze albe, echipament tipic pentru Candoare, și tatăl vorbește atât de tare, încât aproape că-l aud și din locul în care mă aflu. Oare ei știu ce soi e fiul lor?

Dar, dacă stau să mă gândesc... eu ce soi sunt? Într-o altă parte a sălii, Will stă cu o femeie într-o rochie albastră. Nu pare suficient de matură încât să-i fie mamă, dar are aceeași cută între sprâncene ca el, și același păr auriu. Spunea odată că are o soră: poate că ea o fi.

Alături de el, Christina îmbrățișează o femeie de culoare din Candoare, îmbrăcată în alb și negru. În spatele Christinei stă o fetiță, tot din Candoare. Sora ei mai mică.

Oare merită măcar să mă deranjez să cercetez mulțimea în căutarea părinților mei? Aș putea să fac stânga-mprejur și să mă întorc în dormitor.

Și atunci, o văd. Mama stă singură lângă parapet, cu brațele împreunate în față. Niciodată n-a părut mai nepotrivită, cu pantalonii ei largi gri, și jacheta gri încheiată la nasturi până la gât, cu părul împletit simplu și chipul blajin. Pornesc spre ea, și lacrimile îmi stau gata să izbucnească. A venit. A venit pentru mine.

Grăbesc pasul. Ea mă vede și, pentru o clipă, expresia îi e nedumerită, ca și cum n-ar ști cine sunt. Apoi, în ochi îi apare o lumină, și-și desface brațele. Miroase a săpun și a detergent pentru rufe.

— Beatrice, șoptește, trecându-și mâna prin părul meu.

Nu plânge, îmi poruncesc mie însămi. O țin în brațe până când reușesc să-mi alung lacrimile din ochi, după care mă desprind ca s-o privesc din nou. Zâmbesc cu gura închisă, exact ca ea. Mă mângâie pe obraz.

— Ei, ia uite, zice. Te-ai împlinit.

Îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Spune-mi ce mai faci.

— Tu prima!

Vechile năravuri se întorc. Trebuie s-o las pe ea să vorbească prima. Nu trebuie să las conversația să se concentreze prea mult timp asupra mea. Trebuie să mă asigur că ea nu are nevoie de nimic.

— Azi e o ocazie specială, zice ea. Am venit să te văd, așa că hai să vorbim mai mult despre tine. E darul meu pentru tine.

Altruista de maică-mea. Ea n-ar trebui să-mi facă daruri, mai ales după ce i-am părăsit, pe ea și pe tata. Merg cu ea spre parapetul care dă spre prăpastie, bucurându-mă că suntem împreună. Ultima săptămână și jumătate am avut parte de mai puțină afecțiune față de cât mi-am dat seama. Acasă nu ne atingeam între noi prea frecvent, și mai mult decât să-mi văd părinții

ținându-se de mâini la masa de seară nu pot să spun că aş şti. Totuşi, a fost mai mult decât ce-am trăit aici.

— Doar o întrebare, zic, simţindu-mi pulsul în beregată. Tata unde e? Îl vizitează pe Caleb?

— A, exclamă ea, clătinând din cap. Tatăl tău a trebuit să se ducă la serviciu.

Îmi las privirea în jos.

— Poţi să-mi spui dacă n-a vrut să vină.

Privirea ei mi se plimbă pe toată faţa.

— Tatăl tău a fost egoist în ultima vreme. Asta nu înseamnă că nu te iubeşte, îţi garantez.

Mă holbez la ea, buimăcită. Tata... egoist? Mai uluitor decât eticheta este faptul că mama i-a atribuit-o lui. Nu pot să-mi dau seama, doar privind-o, dacă e supărată. Nu mă aştept să fie capabilă de aşa ceva. Dar trebuie să fie: dacă spune despre el că e *egoist*, trebuie să fie supărată.

— Ce ştii despre Caleb? o întreb. Îl vizitezi şi pe el mai târziu?

— Aş fi vrut să pot, îmi răspunde, însă Erudiţii au interzis ca vizitatorii din Abnegaţie să pătrundă în complexul lor. Dacă-aş încerca, aş fi alungată de la bun început.

— Cum? mă mir eu. E îngrozitor. De ce-ar face ei una ca asta?

— Tensiunile dintre facţiunile noastre sunt mai mari ca oricând, spune mama. Aş fi vrut să nu fie aşa, dar eu nu pot să fac mai nimic.

Mă gândesc la Caleb, stând printre novicii Erudiţi şi cercetând mulţimea după mama, şi simt un junghi în stomac. O parte din mine e încă supărată pe el pentru că a ținut atâtea secrete faţă de mine, dar tot nu vreau să sufere.

— E îngrozitor, repet, întorcându-mi brusc privirea spre prăpastie.

Lângă parapet, Four stă singur. Deşi nu mai e novice, la fel ca majoritatea Neînfricaţilor, foloseşte ziua aceasta pentru împăcarea cu familia. Ori familia lui nu vrea să se împace, ori el nu e Neînfricat la origine. Dar din care facţiune ar putea să fi provenit?

— El e unul dintre instructorii mei, îi zic, aplecându-mă mai aproape de ea. E cam intimidant.

— E *frumos*, zice mama.

Mă pomenesc că încuviințez fără să gândesc. Râde și-și ridică brațul de pe umerii mei. Aș vrea s-o îndepărtez de el, dar tocmai când mă pregătesc să-i propun să mergem altundeva, el privește peste umăr.

Face ochii mari la vederea mamei. Ea îi întinde mâna.

— Bună ziua. Numele meu este Natalie, îi zice. Sunt mama lui Beatrice.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama strângând mâna cuiva. Four își lasă mâna într-a ei, cam rigid, și i-o scutură de două ori. Gestul pare nefiresc pentru amândoi. Nu. Four n-a fost Neînfricat la origine, dacă nu știe să strângă mâna cu lejeritate.

— Four, se prezintă el. Încântat să vă cunosc.

— Four, repetă mama, zâmbind. E o poreclă?

— Da, îi răspunde, dar fără să intre în amănunte.

Care o fi numele lui adevărat?

— Fata dumneavoastră se descurcă bine aici, continuă el. I-am supravegheat pregătirea.

Și de când „supravegheatul” include aruncarea cu cuțite în mine și certarea mea la fiecare ocazie?

— Mă bucur s-o aud, spune ea. Știu câteva lucruri despre inițierea Neînfricaților, și eram îngrijorată pentru ea.

El mă privește, și ochii îi coboară pe fața mea, de la nas la gură, apoi la bărbie. Pe urmă, spune:

— Nu trebuie să vă faceți griji.

Nu reușesc să-mi împiedic fierbințeala să-mi năvălească în obraji. Sper să nu se observe.

Oare o liniștește doar pentru că e mama mea, sau el chiar crede cu adevărat că sunt capabilă? Și ce semnificație o avea asta?

Mama își înclină capul într-o parte.

— Îmi pari cunoscut dintr-un anumit motiv, domnule Four.

— Nu pot să-mi imaginez care ar fi, răspunde el, cu o subită răceală în voce. Nu am obiceiul să mă asociez cu cei din Abnegație.

Mama izbucnește în râs. Are un râs sprintar, jumătate aer și jumătate sunet.

— Puțini o fac, în zilele noastre. N-o iau ca pe ceva personal.

El pare să se destindă puțin.

— Ei, vă las să vă bucurați de reîntâlnire.

Împreună cu mama, îl privim cum se îndepărtează. Urletul râului îmi umple timpanele. Poate că Four a făcut parte dintre Erudiți, ceea ce ar explica de ce detestă Abnegația. Sau poate crede în articolele publicate de Erudiți despre noi... despre *ei*, îmi amintesc mie însămi. Oricum, a fost drăguț din partea lui să-i spună că mă descurc bine, când știu că el nu crede așa ceva.

— Așa e mereu? se interesează mama.

— Mai rău.

— Ți-ai făcut prieteni?

— Câțiva, îi răspund.

Privesc peste umăr spre Will și Christina și familiile lor. Când Christina îmi întâlnește privirea, îmi face semn să vin la ea, așa că eu și mama pornim într-acolo.

Totuși, până să ajungem la Will și Christina, o femeie scundă și rotunjoară, cu o bluză în dungi albe și negre, mă atinge pe braț. Tresar, împotrivindu-mă imboldului de a o plesni peste mână.

— Scuzați-mă, îmi zice. Îl cunoașteți cumva pe fiul meu? Pe Albert?

— Albert? repet eu. A... adică Al? Da, îl cunosc.

— Nu știți unde am putea să-l găsim? mă întrebă ea, gesticulând spre un bărbat din spatele ei.

E înalt și gros ca un bolovan. Tatăl lui Al, evident.

— Îmi pare rău, nu l-am văzut în dimineața aceasta. Poate să-l căutați acolo, sus?

Le arăt spre plafonul din sticlă de deasupra noastră.

— O, vai de mine, exclamă mama lui Al, făcându-și vânt cu mâna. Aș prefera să nu mai încerc un asemenea urcuș. Aproape c-am făcut un atac de

panică în timp ce coboram încoace. De ce nu există balustrade de-a lungul potecilor de-aici. Sunteți nebuni cu toții?

Schițez un mic zâmbet. Acum câteva săptămâni, poate că întrebarea aceasta mi s-ar fi părut insultătoare, însă acum îmi petrec prea mult timp cu transferații din Candoare ca să mă mai surprindă lipsa lor de tact.

— Nebuni, nu, îi zic. Neînfricați, da. Dacă o să-l văd, o să-i spun că-l căutați.

Mama, constat, are pe față un zâmbet identic cu al meu. Nu reacționează la fel ca alți părinți de transferați: cu gâtul lungit, privind în jur pereții Carierei, plafonul Carierei, prăpastia. Normal că nu e curioasă: doar e din Abnegație. Curiozitatea îi e străină.

Le-o prezint lui Will și Christinei, după care Christina mă prezintă mamei și surorii ei. Dar când Will mi-o prezintă pe Cara, sora lui mai mare, ea îmi adresează o privire dintre cele capabile să veștejească o plantă și nu-mi întinde mâna ca să i-o strâng. O privește chiorâș pe mama.

— Nu pot să cred că te asociezi cu cineva dintre ei, Will, zice.

Mama strânge din buze, dar, firește, nu spune nimic.

— Cara, zice Will, încruntându-se, nu e nevoie să fii *nepoliticoasă*.

— A, sigur că nu. Dar știi cine este? zice, arătând spre mama. Este *soția* unui membru al consiliului, asta este. Conduce „agenția de voluntari” care cică i-ar ajuta pe cei rămași în afara facțiunilor. Crezi că nu știu că doar ascundeți bunuri ca să le împărțiți în propria facțiune, în timp ce *noi* nu primim alimente proaspete de o lună, hm? Mâncare pentru cei fără facțiune, vezi să nu!

— Îmi pare rău, îi răspunde mama, cu blândețe, dar cred că vă înșelați.

— Mă înșel. Ha! se răstește Cara. Sunt sigură că ești exact ceea ce pari. O facțiune de fii-fericit-că-faci-binele, fără un dram de egoism în organism. Este?

— Nu vorbi așa cu mama, o reped eu, încinsă la față și strângându-mi pumnii. Un cuvânt să-i mai spui, și jur că-ți sparg nasul!

— Stai ușor, Tris, mă oprește Will. Doar n-o să-mi bați sora.

— Da? zic, înălțându-mi ambele sprâncene. Așa crezi?

— Nu, n-o s-o faci, intervine mama, punându-mi mâna pe umăr. Haide, Beatrice. Nu vrem s-o supărăm pe sora prietenului tău.

Vocea îi sună blândă, însă mâna mă strânge de umăr atât de tare, în timp ce mă trage după ea, încât aproape că-mi vine să plâng de durere. Mergem, repede, în direcția sălii de mese. Totuși, chiar înainte să ajungem acolo, ea cotește scurt la stânga și pornește pe unul dintre coridoarele întunecoase pe care eu nu le-am explorat încă.

— Mamă, zic. Mamă, cum de știi pe unde să mergi?

Se oprește lângă o ușă încuiată și se ridică pe vârfurile picioarelor, privind cu atenție la baza lămpii albastre atârnată de tavan. După câteva secunde, face un semn aprobator și se întoarce la loc spre mine.

— Am spus: fără întrebări despre mine. Și am vorbit serios. Cum te descurci tu în realitate, Beatrice? Cum au decurs luptele? Ce loc ocupi în clasament?

— Clasament? repet eu. Și știi că m-am luptat? Știi că se face un clasament?

— Nu sunt informații strict secrete, cele despre cum se desfășoară procesul de inițiere la Neînfricați.

Nu știu cât este de ușor să afli ce face o altă facțiune pe durata inițierii, dar bănuiesc că nu e *chiar* ușor.

— Sunt aproape de ultimul loc, mamă, îi răspund, târăgănat.

— Bine, zice ea, clătinând aprobator din cap. Acum, ceva foarte important, Beatrice. Care a fost rezultatul la testul tău de aptitudini?

Avertismentul lui Tori îmi pulsează în minte. *Nu spune nimănui.* Ar trebui să-i spun că rezultatul meu a fost Abnegație, fiindcă asta a consemnat Tori în sistem.

Îmi privesc mama în ochi, care sunt de un verde pal și umbriți de pata întunecată a genelor. Are riduri în jurul gurii, dar în rest, nu-și arată vârsta. Cutele acestea se adâncesc când fredonează ceva. Obișnuia să fredoneze în timp ce spăla vasele.

E mama mea. Pot să am încredere în ea.

— Au fost neconcludente, îi răspund încetișor.

— Așa am crezut și eu, zice ea, oftând. Mulți copii crescute în Abnegație primesc un astfel de rezultat. Nu știu de ce. Dar va trebui să fii foarte atentă pe durata următorului stagiu de inițiere, Beatrice. Rămâi pe la mijlocul grupului, orice-ai face. Nu atrage atenția asupra ta. Ai înțeles?

— Mamă, ce se-ntâmplă?

— Nu-mi pasă ce facțiune alegi, îmi zice, punându-mi mâinile pe obraji. Sunt mama ta și vreau să te știu în siguranță.

— Asta pentru că sunt...

Dau să vorbesc, însă ea îmi astupă gura cu palma.

— Să nu pronunți cuvântul acela, șuieră ea. Niciodată.

Prin urmare, Tori a avut dreptate. Să fii Divergent e foarte periculos. Doar că nu știu de ce, și nici măcar ce înseamnă cu adevărat, deocamdată.

— De ce?

Clatină din cap.

— Nu pot să-ți spun.

Privește peste umăr, unde lumina dinspre fundul Carierei e abia vizibilă. Aud strigăte și conversații, râsete și pași grăbiți. Mirosurile dinspre sala de mese îmi plutesc spre nări, dulci și dospite: pâine coaptă. Când își întoarce privirea din nou spre mine, îi văd expresia hotărâtă.

— E un lucru pe care vreau să-l faci, îmi zice. Eu nu pot să mă duc în vizită la fratele tău, dar tu o să poți, după ce termini inițierea. Așa că vreau să-l găsești și să-i transmiți să cerceteze serul pentru simulări. Bine? Poți să faci asta pentru mine?

— Nu, dacă nu-mi *explici* și mie câte ceva din astea, mamă! exclam, încrucișându-mi brațele pe piept. Tu vrei să-mi pierd vremea o zi întreagă prin complexul Erudiților, așa că ai face mai bine să-mi dai și un motiv!

— Nu pot. Îmi pare rău.

Mă sărută pe obraz și-mi înlătură o şuviță de păr desprinsă din coc, aranjând-o după ureche.

— Ar trebui să plec. E mai bine pentru imaginea ta, dacă noi două nu părem atașate una de cealaltă.

— Nu-mi pasă de cum arăt eu în ochii lor, îi zic.

— Ar trebui să-ți pese, mă sfătuiește ea. Bănuiesc că deja te țin sub observație.

Pleacă, și eu sunt prea năucită ca s-o urmez. Ajungând la capătul coridorului, se întoarce și-mi zice:

— Mănâncă o felie de tort și pentru mine, da? De ciocolată. E delicios.

Zâmbește, un zâmbet straniu, strâmb, și adaugă:

— Te iubesc, să știi.

Și apoi dispare.

Eu rămân singură, în lumina albastră a lămpii de deasupra mea, și înțeleg.

Ea a mai fost înainte în complex. Își amintea de coridorul acesta. Știe cum se desfășoară procesul inițierii.

Mama a fost Neînfricăță.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

DUPĂ-AMIAZĂ, mă întorc în dormitor, în timp ce toți ceilalți își petrec timpul cu familiile lor, și-l găsesc pe Al stând pe patul lui și privind locul de pe perete unde se află de obicei tabla. Four a luat-o ieri ca să ne poată calcula clasamentul după primul stagi.

— Aici erai! exclam. Te căutau părinții tăi. Te-au găsit?

Îmi răspunde doar scuturând din cap.

Mă așez pe pat lângă el. Piciorul meu e abia pe jumătate ca grosime față de al lui, chiar dacă e mai musculos acum decât era înainte. Al e în pantaloni scurți, negri. Are un genunchi vânăt și traversat de o cicatrice.

— N-ai vrut să-i vezi? îl întreb.

— N-am vrut să mă întrebe cum mă descurc, zice el. Aș fi fost nevoit să le răspund, și și-ar fi dat seama că mint.

— Păi...

Mă zbat să găsesc ceva de spus.

— Și care-i problema cu felul în care te descurci?

Al izbucnește într-un râs aspru.

— Am pierdut toate luptele de după cea cu Will. Nu mă descurc bine.

— Dar a fost alegerea ta. Nu puteai să le spui și asta?

Clatină din cap.

— Tata a vrut mereu să vin aici. Adică, ziceau că vor să rămân în Candoare, dar asta numai pentru că așa ceva se așteptau de la ei să spună. Ei mereu i-au admirat pe Neînfricați, amândoi. N-ar înțelege dac-aș încerca să le explic așa ceva.

— Aha, zic, bătând darabana cu degetele pe genunchi.

Pe urmă, îmi întorc privirea spre el.

— De-asta i-ai ales tu pe Neînfricați? îl întreb. Din cauza părinților tăi?

Al scutură din cap.

— Nu. Cred c-a fost deoarece... mi se pare important să-i aperi pe oameni. Să te ridici în apărarea lor. Așa cum ai făcut tu, pentru mine,

adaugă, zâmbindu-mi. Asta-i ce se presupune că ar trebui să facă Neînfricații, corect? Asta înseamnă curajul. Nu... să-i rănești pe oameni fără motiv.

Îmi amintesc ce mi-a spus Four, că lucrul în echipă fusese altădată o prioritate a Neînfricaților. Cum or fi fost neînfricații atunci? Oare ce-aș fi învățat dac-aș fi trăit în vremea când mama era Neînfricată? Poate că nu i-aș fi spart nasul lui Molly. Sau s-o fi amenințat pe sora lui Will.

Simt un junghi de vinovăție.

— Poate c-o să fie mai bine după ce-o să se termine inițierea.

— Păcat că s-ar putea să ies ultimul, zice Al. Bănuiesc c-o să vedem diseară.

Mai stăm o vreme unul lângă celălalt. E mai bine să fiu aici, unde e liniște, decât în Carieră, să-i văd pe toți râzând împreună cu familiile lor.

Tata obișnuia să spună că, uneori, cea mai bună metodă de a ajuta pe cineva este să-i stai doar în apropiere. Mă simt bine când fac ceva de care știu că el ar fi mândru, ca și cum ar putea să compenseze lucrurile pe care le-am făcut și de care el n-ar fi mândru.

— Mă simt mai curajos când sunt în preajma ta, să știi, îmi mărturisește Al. Ca și cum chiar aș putea să mă adaptez aici, așa cum faci tu.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când își strecoară brațul pe după umerii mei. Deodată, îngheț, deși obrajii îmi ard.

N-am vrut să am dreptate în legătură cu sentimentele lui Al față de mine. Dar am avut.

Nu mă las pe el. Dimpotrivă, mă aplec în față, astfel încât brațul să-i cadă pe pat. Apoi, îmi strâng mâinile împreunate în poală.

— Tris, eu... începe să spună. Vocea îi sună crispată.

Îi arunc o privire. E la fel de roșu la față ca mine, dar el nu plânge: doar arată jenat.

— Hm... scuze, zice. Nu încercam să... hm. Scuze.

Mi-aș fi dorit să-i pot spune că nu trebuie s-o ia ca pe ceva personal. Aș putea să-i spun că părinții mei rareori se țineau de mână, chiar și la noi acasă, motiv pentru care m-am deprins să mă țin departe de toate gesturile

afectuoase, fiindcă ei m-au educat să le iau în serios. Poate dacă i-aș spune asta, n-ar mai exista un strat de suferință sub îmbujorarea jenată.

Dar, desigur, e ceva personal. El e prietenul meu... și atât. Ce poate fi mai personal decât atât?

Inspir, iar când expir, reușesc să-mi compun un zâmbet.

— Scuze pentru ce? întreb, străduindu-mă să sune firesc, îmi perii cu palma blugii, deși nu am nimic pe ei, și mă ridic. Trebuie să plec, îi zic.

Încuviințează, fără să mă privească.

— O să fii bine? îl întreb. Adică... din cauza părinților tăi. Nu pentru că...

Îmi las vocea să se stingă. Nici nu știu ce-aș fi putut să zic, altminteri.

— A. Mda, răspunde, încuviințând din nou, puțin cam prea viguros. Ne vedem mai târziu, Tris.

Încerc să nu ies prea repede din cameră. După ce închid ușa dormitorului după mine, îmi duc o mână la frunte și schițez un mic zâmbet. Lăsând deoparte stânjeneala, e frumos să știi că-i place cuiva de tine.

* * *

Discuțiile despre vizitele familiilor noastre ar fi fost prea dureroase, așa că toată lumea discută despre clasamentul nostru final după primul stagiul. Ori de câte ori cineva din preajma mea aduce vorba despre el, fixează un punct oarecare din cameră și-l ignor.

Locul meu în clasament nu poate să fie chiar atât de rău ca la început, mai ales după ce am bătut-o pe Molly, dar e posibil să nu fie suficient de bun cât să mă aducă între primii zece la finalul inițierii, mai ales că atunci vor fi incluși și novicii născuți Neînfricați.

La cină, stau împreună cu Christina, Will și Al, la o masă dintr-un colț. Suntem incomod de aproape de Peter, Drew și Molly, care stau la două mese de noi. Când conversația de la masa noastră stagnează, aud fiecare cuvânt rostit de ei. Fac speculații cu privire la clasament. Ce surpriză.

— N-aveai voie să îți *animale!* se miră Christina, plesnind masa cu palma. De ce?

— Din cauză că sunt ilogice, îi răspunde Will, ca într-o doară. Ce rost are să-i oferi hrană și adăpost unui animal care nu face altceva decât să-ți murdărească mobila, să-ți facă mirosuri urâte prin casă și, până la urmă, să moară?

Îi întâlnesc privirea lui Al, așa cum se-ntâmplă de obicei când Will și Christina încep să se ciondănească. Însă, de data asta, în clipa în care ni se întâlnesc privirile, amândoi le întorcem în altă parte. Sper că stânjeneala asta dintre noi n-o să țină mult. Îmi vreau prietenul înapoi.

— *Ideea* este... Christina se întrepruie, și scutură din cap. În fine, e amuzant să ai un animal, continuă ea. Eu am avut un bulldog pe nume Chunker. Odată, am lăsat un pui fript întreg pe masa din bucătărie, să se răcească, și în timp ce mama s-a dus la baie, el l-a tras jos de pe masă și l-a mâncat, cu tot cu oase și piele. Am râs de n-am mai putut!

— Da, cu asta sigur mă faci să mă răzgândesc. Sigur că vreau să trăiesc cu un animal care-mi mănâncă toată mâncarea și-mi distruge bucătăria, comentează Will, clătinând din cap. De ce nu-ți iei un câine după ce termini inițierea, dacă te simți atât de nostalgică?

— Pentru că.

Deodată, zâmbetul Christinei dispare, și ea începe să-și împungă cartofii cu furculița.

— Câinii cam sunt un subiect încheiat pentru mine. După, știi tu... după testul de aptitudini.

Schimbăm priviri între noi. Știm cu toții că nu avem voie să discutăm despre test, nici măcar acum, după ce am ales, însă ei probabil că nu iau regula asta atât de în serios pe cât o iau eu. Inima începe să-mi salte neregulat în piept. Pentru mine, regula asta înseamnă protecție. Mă împiedică să mint față de prietenii mei în privința rezultatelor. Ori de câte ori îmi vine în minte cuvântul „Divergent”, aud avertismentul lui Tori... iar acum, și pe cel al mamei. *Nu spune nimănui. Periculos.*

— Adică... după ce-ai omorât câinele, nu? o întreabă Will.

Aproape că uitasem. Cei cu aptitudini pentru Neînfricați luaseră cuțitul în cadrul simulării și înjunghiaseră câinele când îi atacase. Nu mă mir că ea nu

mai vrea acum să aibă un câine de companie. Îmi trag mânecile peste încheieturi și-mi împreunez degetele.

— Mda, răspunde ea. Adică, voi toți ați avut de făcut asta, nu?

Mai întâi, îl privește pe Al, apoi pe mine. Își mijește ochii, și apoi zice:

— Tu nu.

— Hmm?

— Tu ascunzi ceva, îmi zice. Ești neastâmpărată.

— Ce?

— În Candoare, îmi zice Al, înghiontindu-mă cu umărul – Așa! revenim la normal! – învățăm să descifrăm limbajul trupului, așa că știm când cineva minte, sau ne ascunde ceva.

— Aha, zic, scărpinându-mă la ceafa. Păi...

— Vezi, iar! exclamă Christina, arătând spre mâna mea.

Mă simt de parcă mi-aș înghiți bătaile inimii. Cum pot să mint despre rezultatele mele, dacă ea își dă seama când mint? Va trebui să-mi controlez limbajul trupului. Îmi las mâna să cadă și mi-o împreunez cu cealaltă în poală. Așa procedează o persoană sinceră.

Măcar despre câine nu am nevoie să mint.

— Nu, eu n-am omorât câinele.

— Și cum ai obținut rezultat de Neînfricăță fără să folosești cuțitul? se interesează Will, privindu-mă cu ochii mijiți.

Îl privesc în ochi și rostesc cu fermitate:

— N-am obținut. Am primit pentru Abnegație.

Pe jumătate, e adevărat. Tori mi-a raportat rezultatul ca fiind Abnegație, așa că astfel figurează în sistem. Oricine are acces la arhive poate să-l vadă. Îi mai susțin privirea timp de câteva secunde. Dacă mi-aș îndepărta-o, aș putea să dau de bănuț. Apoi, ridic din umeri și-mi înfig furculița într-o bucată de carne. Sper să mă creadă. Trebuie să mă creadă.

— Dar i-ai ales chiar și-așa pe Neînfricăți? se miră Christina. De ce?

— Ți-am mai spus. Pentru mâncare.

Ea izbucnește în râs.

— Voi știți că Tris n-a mai văzut hamburger până să vină aici?

Și se avântă într-o poveste despre prima noastră zi, și eu mă destind, deși încă mă simt copleșită. N-ar trebui să mint față de prietenii mei. Asta ridică bariere între noi, și deja avem mai multe decât aș vrea. Christina, luând steagul. Eu, respingându-l pe Al.

După cină, ne întoarcem în dormitor, și îmi vine greu să n-o iau la goană, știind că ne va aștepta clasamentul acolo, când vom ajunge. Vreau să scap odată. La ușa dormitorului, Drew mă îmbrânțește de perete ca să treacă pe lângă mine. Îmi julesc umărul, dar merg mai departe.

Sunt prea scundă ca să văd peste capetele novicilor adunați spre fundul camerei, dar când găsesc un spațiu printre ele, văd că tabla e pe jos, sprijinită de picioarele lui Four și cu spatele spre noi. El ține o cretă în mână.

— Pentru cei care tocmai au intrat, zice el, vă explic cum se determină clasamentul. După prima rundă de luptă, v-am clasificat în conformitate cu nivelul de pricepere. Numărul de puncte pe care le-ați câștigat depinde de nivelul de pricepere al vostru și al persoanei pe care ați învins-o. Obțineți mai multe puncte pentru progresele înregistrate și, la fel, mai multe puncte dacă ați bătut pe cineva cu un nivel înalt de pricepere. Eu nu recompensez chinuirea celor slabi. Asta e lașitate.

Cred că privirea lui a zăbovit asupra lui Peter la această ultimă afirmație, însă s-a mutat mult prea repede ca să fiu absolut sigură.

— Dacă aveți un loc fruntaș, pierdeți puncte când sunteți învinși de un adversar mai slab cotat.

Molly scoate un zgomot dezagreabil, ca un sforăit, sau un mormăit.

— Stagiul al doilea de instruire are o pondere mai mare decât primul, fiindcă e mult mai strâns legat de înfrângerea lașității, continuă el. Acestea fiind spuse, este extrem de dificil să te clasezi sus la capătul inițierii dacă ai ocupat un loc slab în primul stagiul.

Mă foiesc de pe un picior pe celălalt, încercând să-l văd ca lumea. Iar când, în sfârșit, reușesc, îmi îndepărtez repede privirea. El era deja cu ochii pe mine, probabil atras de fătăiala mea nervoasă.

— Eliminările le vom anunța mâine. Faptul că voi sunteți transferați, iar novicii născuți Neînfricați, nu, nu va fi luat în considerare. E posibil ca patru

dintre voi să rămână în afara facțiunilor, și niciunul dintre ei. Sau patru dintre ei să fie eliminați, și niciunul dintre voi. E posibilă oricare combinație. Acestea fiind spuse, iată clasamentul vostru.

Agăță tabla în cui și face câțiva pași înapoi, ca să putem vedea rezultatele.

1. Edward
2. Peter
3. Will
- 4, Christina
5. Molly
6. Tris

A șasea? Nu se poate să fiu a șasea. Faptul că am bătut-o pe Molly probabil că mi-a propulsat clasarea mai mult decât crezusem. Iar pierderea în fața mea se pare că a coborât-o pe ea. Trec mai departe spre finalul listei.

7. Drew
8. Al
9. Myra

Al nu e chiar ultimul, dar în afară de cazul în care novicii născuți Neînfricați au ratat complet versiunea lor din primul stagiul de inițiere, a cam rămas fără facțiune.

Arunc o privire spre Christina. Își lungește gâtul și se încruntă la tablă. Nu e singura. Tăcerea din cameră e incomodă, ca și cum s-ar balansa înaintea și-napoi pe marginea unei prăpăstii.

Și, deodată, se prăbușește.

— Ce? strigă Molly, arătând spre Christina. Pe asta am bătut-o! Am bătut-o în câteva *minute*, și ea e clasată *deasupra mea*?

— Mda, zice Christina, încrucișându-și brațele și arborând un zâmbet infatuat. Și?

— Dacă intenționezi să-ți asiguri o clasare superioară, ți-aș propune să nu-ți faci un obicei din a pierde în fața adversarilor mai slab cotați, intervine Four, retezând cu vocea lui bombănelile și mormăielile celorlalți inițiați.

Apoi, își bagă creta în buzunar și trece pe lângă mine fără să arunce nici măcar o privire în direcția mea. Cuvintele lui mă ustură un pic, amintindu-mi că eu sunt adversarul slab cotate la care se referă.

Din câte se pare, i-au amintit și lui Molly.

— Tu, îmi zice, concentrându-și ochii mijiți asupra mea. O să-mi plătești pentru asta.

Mă aștept să se arunce pe mine, sau să mă lovească, însă ea doar se răsuțește pe călcâie și iese cu pași furioși din dormitor, ceea ce e mai rău. Dacă ar fi explodat, furia ei s-ar fi consumat repede, după un pumn sau doi. Plecarea înseamnă că vrea să pună ceva la cale. Plecarea înseamnă că eu trebuie să fiu în gardă.

Peter n-a spus nimic când s-a anunțat clasamentul, ceea ce, dată fiind tendința lui de a se plânge despre orice nu merge cum vrea el, e surprinzător. Acum, nu face altceva decât să se ducă la patul lui și să se așeze, fără să-și dezlege șireturile. Asta mă face să mă simt și mai incomod. Nu e posibil ca el să fie mulțumit cu locul al doilea. Nu Peter.

Will și Christina bat palma, după care Will mă plesnește pe spinare cu o palmă mai mare decât omoplatul meu.

— Uită-te la tine, numărul șase, zice, zâmbind larg.

— Tot e posibil să nu fie suficient de bun, îmi amintesc eu.

— Va fi, n-ai grijă, zice el. Ar trebui să sărbătorim.

— Păi, atunci, să mergem, îl aprobă Christina, luându-mă de braț cu o mână și pe Al cu cealaltă. Hai, Al. Nu știi ce-au făcut novicii născuți Neînfricați. Nu știi nimic sigur.

— Eu vreau să mă culc, bălmăjește el, eliberându-și brațul.

Pe coridor, nu ne e greu să uităm de Al și de răzbunarea lui Molly și de calmul suspect al lui Peter, și ne e ușor să ne prefacem că tot ce ne desparte, ca prieteni, nu există. Însă în fundul minții mele tot persistă gândul că Will și

Christina sunt concurenții mei. Dacă vreau să-mi câștig prin luptă locul în primii zece, va trebui să-i întrec pe ei mai întâi.

Sper doar că nu va trebui să-i și trădez pentru asta.

* * *

Noaptea, adorm cu mare greutate. În dormitor, de obicei mi se părea că e zgomot, cu atâtea respirații, însă acum e prea multă tăcere. Când e tăcere, mă gândesc la familia mea. Slavă Domnului că în complexul Neînfricaților de obicei e gălăgie.

Dacă mama a fost Neînfricată, atunci de ce a ales Abnegația? Oare își iubea tihna, obișnuințele, virtuțile... toate aceste lucruri de care mi se face dor, când îmi permit să mă gândesc la ele?

Mă întreb dac-o fi cineva pe-aici care o fi cunoscut-o când era tânără, și care să-mi spună cum era ea pe-atunci. Dar, chiar să fie, probabil că n-ar vrea să discute despre ea. Transferații între facțiuni nu prea au voie să discute despre fosta lor facțiune, de îndată ce au devenit membri. E o măsură menită să le faciliteze trecerea credinței dinspre familie spre facțiune: să îmbrățișeze principiul „facțiunea înaintea sângelui”.

Îmi îngrop fața în pernă. Ea mi-a cerut să-i transmit lui Caleb că vrea ca el să cerceteze serul pentru simulări: de ce?

Oare o avea ceva de-a face cu faptul că eu sunt Divergentă, că eu sunt în pericol, sau o fi vorba despre altceva? Oftez. Am o mie de întrebări, și ea a plecat înainte să-i pot adresa măcar una dintre ele. Acum, mi se învârtesc în cap, și mă îndoiesc c-o să mai pot dormi până nu le găsesc răspunsul.

Aud zgomot de încăierare în cameră și-mi ridic capul de pe pernă. Ochii nu mi s-au adaptat la întuneric, așa că privesc într-o negreală pură, ca partea interioară a pleoapelor mele. Aud pași grăbiți și scârțâitul unui pantof. Și un bufnet greoi.

Iar apoi, un urlat care-mi îngheață sângele în vene și-mi face părul măciucă. Arunc păturile de pe mine și-mi las tălpile goale pe podeaua din piatră. Încă nu pot să văd suficient de bine ca să descopăr sursa urlatului,

însă zăresc un morman întunecat la câteva paturi mai încolo. Încă un țipăt îmi străpunge timpanele.

— Aprindeți lumina! strigă cineva.

Mă îndrept spre locul de unde s-a auzit sunetul, încet, ca să nu mă împiedic de ceva. Mă simt ca în transă. Nu vreau să văd de unde a venit țipătul. Un astfel de țipăt nu poate să însemne decât sânge, și oase, și durere; e acel țipăt care pornește din adâncul stomacului și se întinde în fiecare centimetru al corpului.

Lumina se aprinde.

Edward zace pe podea lângă patul lui, ținându-se cu mâinile de față. În jurul capului are ca o aureolă de sânge, iar printre degetele lui încovrigate se zărește mânerul argintiu al unui cuțit. Cu inima bubuindu-mi în timpane, îl recunosc ca fiind cuțitul pentru unt din sala de mese. Lama lui e înfiptă în ochiul lui Edward.

Myra, care stă la picioarele lui Edward, țipă. Mai țipă și altcineva, iar cineva strigă după ajutor, și Edward e în continuare pe podea, zvârcolindu-se și văitându-se. Mă ghemuiesc lângă capul lui, cu genunchii în balta de sânge, și-i pun mâna pe umăr.

— Nu te mișca, îi spun.

Mă simt calmă, cu toate că nu aud nimic, ca și cum aş avea capul scufundat în apă. Edward se zbate din nou, și-i repet mai tare, mai cu hotărâre.

— Am zis să nu te miști. Respiră.

— Ochiul meu! urlă el.

Simt un miros urât. Cineva a vomitat.

— Scoate-l! urlă Edward. Dă-l afară, scoate-mi-l, scoate-l!

Scutur din cap și abia apoi îmi dau seama că el nu mă vede.

Un hohot de râs îmi bolborosește în stomac. Isteric. Trebuie să-mi stăpânesc isteria, dacă vreau să-l ajut. Trebuie să uit de mine.

— Nu, îi spun. Trebuie să-l lași pe doctor să ți-l scoată. Mă auzi? Lasă-l pe doctor să ți-l scoată. Și respiră.

— Mă doare, scâncește el.

— Știu că te doare.

În locul vocii mele, o aud pe a mamei. O văd ghemuită lângă mine, pe trotuarul din fața casei, ștergându-mi lacrimile de pe față după ce mi-am julit genunchiul. Aveam cinci ani pe vremea aia.

— O să fie bine, zic.

Încerc să am un ton ferm, nu de parcă aș vrea să-l liniștesc, dar de fapt asta fac. Nu știu dac-o să fie bine. Am o bănuială că n-o să fie.

Când sosește asistenta, îmi spune să mă dau la o parte, și mă supun. Palmele și genunchii îmi sunt pline de sânge. Iar când privesc în jur, constat că doar două chipuri lipsesc.

Drew.

Și Peter.

* * *

După ce Edward e dus de-acolo, îmi iau cu mine un schimb de haine la baie și mă spăl pe mâini. Christina vine cu mine și stă la ușă, dar nu spune nimic, și mă bucur. N-ar fi mare lucru de spus.

Îmi frec liniile din palmă și scormonesc cu o unghie sub celelalte unghii, ca să scot sângele de-acolo. Mă schimb în pantalonii pe care i-am luat cu mine, iar pe cei pătați îi arunc la gunoi. Iau prosoape de hârtie câte pot să duc. Cineva tot trebuie să curețe mizeria din dormitor, și din moment ce mă îndoiesc c-aș mai putea să adorm la loc, pot foarte bine să fiu eu aceea.

Când dau să apăs pe clanță, Christina mă întreabă:

— Tu știi cine a făcut-o, nu?

— Mda.

— N-ar trebui să-i spunem cuiva?

— Tu chiar crezi că Neînfricații ar face ceva? răspund. După ce te-au ținut atârnată deasupra prăpastiei? După ce ne-au pus să ne batem între noi până la leșin?

Nu mai spune nimic.

Pe urmă, timp de o jumătate de oră, stau singură în genunchi pe podeaua dormitorului și șterg sângele lui Edward. Christina aruncă prosoapele

murdare și-mi aduce altele noi. Myra e plecată: probabil că s-a dus cu Edward la spital.

Nimeni n-a dormit prea mult în noaptea aceea.

* * *

— O să vi se pară ciudat, zice Will, dar aș fi vrut să nu fi avut zi liberă azi.

Încuviințez. Înțeleg la ce se referă. Dacă-aș fi avut ceva de făcut, m-ar fi distras, și așa ceva mi-ar fi prins tare bine acum.

Nu mi-am mai petrecut până acum prea mult timp singură cu Will, însă Christina și Al trag câte un pui de somn în dormitor, și niciunul dintre noi nu vrea să se afle în camera aia mai mult decât e necesar. Will nu mi-a spus așa ceva: pur și simplu, știu.

Îmi tot strecor câte o unghie sub celelalte. Mi-am spălat cât am putut de bine mâinile după ce am șters sângele lui Edward, dar încă-l simt pe piele. Împreună cu Will, mergem fără vreo țintă. N-avem unde să ne ducem.

— Am putea să-i facem o vizită, propune Will. Dar ce-am putea să-i spunem? „Nu te-am cunoscut prea bine, dar îmi pare rău c-ai fost înjunghiat în ochi”?

Nu e deloc amuzant. O știu de îndată ce-a spus-o, dar chiar și-așa un hohot de râs mi se ridică în gât, și-l las să iasă, pentru că e greu să-l mai țin înăuntru. Will mă privește fix pentru o clipă, după care râde și el. Uneori, plânsul și râsul sunt singurele două opțiuni rămase, și râsul pare preferabil în clipa de față.

— Scuză-mă, îi zic. Doar că e atât de ridicol.

Nu vreau să plâng pentru Edward: cel puțin, nu în acel mod profund, personal, în care plângi pentru un prieten, sau o persoană iubită. Vreau să plâng pentru că a fost o întâmplare cumplită, și eu am văzut-o, și nu pot să găsesc vreo cale de a repara ce s-a întâmplat. Nimeni dintre cei care ar vrea să-l pedepsească pe Peter nu are autoritatea necesară pentru asta, și nimeni care are autoritatea n-ar vrea. Neînfricații au reguli privitoare la astfel de

atacuri, însă cu oameni ca Eric la conducere, bănuiesc că astfel de reguli rămân neaplicate.

Reiau discuția, mai în serios.

— Cel mai ridicol lucru este că, dac-am fi fost în oricare altă facțiune, ar fi însemnat curaj din partea noastră să-i spunem cuiva ce s-a întâmplat. Aici, însă... la Neînfricați... curajul nu ne-ar aduce nimic bun.

— Ai citit vreodată proclamațiile facțiunilor? mă întreabă Will.

Proclamațiile facțiunilor au fost redactate după ce s-au alcătuit facțiunile. Am învățat despre ele la școală, dar eu n-am ajuns niciodată să le citesc.

— Tu le-ai citit? îl întreb, încruntându-mă.

Pe urmă îmi amintesc că Will memorase odată harta orașului doar ca să se distreze, așa că zic:

— A! Normal că le-ai citit. Nu contează.

— Una dintre frazele pe care mi le amintesc din proclamația Neînfricaților este: „Credem în actele obișnuite de vitejie, în curajul care împinge o persoană să-i ia apărarea alteia.”

Și oftează.

Nu mai e nevoie să spună și altceva. Știu la ce face aluzie. Poate că facțiunea Neînfricaților a fost formată cu bune intenții, cu idealuri și cu țeluri drepte. Însă s-a abătut mult de la ele. Și același lucru e valabil și pentru Erudiți, îmi dau seama. Demult, Erudiții urmăreau cunoașterea și inventivitatea de dragul facerii de bine. Acum, urmăresc cunoașterea și inventivitatea cu inimi lacome. Mă întreb dacă și celelalte facțiuni suferă de aceeași problemă. Nu m-am mai gândit la asta până acum.

Cu toată depravarea pe care o văd la Neînfricați, totuși, nu pot să-i părăsesc. Nu doar din cauză că gândul de a trăi în afara facțiunilor, într-o completă izolare, sună ca o soartă mai rea decât moartea. Ci pentru că, în scurtele momente care mi-au plăcut aici, am întrezărit o facțiune care merită salvată. Poate că am reuși să redevenim viteji și onorabili.

— Hai să mergem la cantină, propune Will, și să mâncăm tort.

— OK, accept, zâmbind.

În timp ce mergem spre Carieră, repet în gând fraza citată de Will, ca să n-o uit.

*Cred în actele obișnuite de vitejie, în curajul care împinge o persoană să-
i ia apărarea alteia.*

Frumos gând.

* * *

Mai târziu, când mă întorc în dormitor, găsesc patul lui Edward fără așternuturi, și sertarele deschise, goale. De cealaltă parte a camerei, patul Myrei arată la fel.

Când o întreb pe Christina ce s-a întâmplat, îmi răspunde:

— Au plecat.

— Chiar și Myra?

— A spus că nu vrea să mai rămână aici fără el. Oricum avea să fie eliminată.

Ridică din umeri, ca și cum nu crede că ar fi putut proceda altfel. Dacă e adevărat, îmi dau seama cum se simte.

— Bine măcar că nu l-au eliminat pe Al, adaugă.

Al era vorba să fie eliminat, însă l-a salvat plecarea lui Edward. Neînfricații s-au hotărât să-l păsuiască până la următorul stagi.

— Cine a mai fost eliminat? mă interesez.

Christina ridică iar din umeri.

— Doi dintre cei născuți Neînfricați. Dar nu-mi aduc aminte numele.

Încuviințez, și-mi îndrept privirea spre tablă. Cineva a tras o linie peste numele lui Edward și al Myrei, și a schimbat cifrele de lângă toate celelalte. Acum, Peter e primul. Will e al doilea. Eu sunt a cincea. Am pornit în primul stagi cu nouă novici.

Acum, am rămas doar șapte.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

E AMIAZĂ. Ora prânzului.

Sunt pe un coridor pe care nu-l recunosc. Am venit până aici fiindcă simțeam nevoia să plec din dormitor. Poate dacă-mi aduc așternuturile aici, n-o să mai fiu nevoită să mă întorc vreodată în dormitor. Poate că e numai rodul imaginației mele, dar acolo încă miroase a sânge, cu toate că am frecat podeaua până când mi s-au umflat mâinile, iar cineva a turnat azi-dimineață și înălbitor pe ea.

Îmi ciupesc rădăcina nasului. Frecatul podelei, când nimeni altcineva nu vrea să se ocupe de asta, e un lucru pe care l-ar fi făcut mama. Dacă tot nu pot să fiu cu ea, măcar atât pot să fac, să fiu ca ea, uneori.

Aud oameni apropiindu-se, pașii răsunându-le pe podeaua din piatră, și-mi cobor privirea spre pantofii mei. Am trecut acum o săptămână de la teniși gri la teniși negri, însă pantofii gri sunt îngropați pe fundul unuia dintre sertarele mele. Nu mă îndur să-i arunc, chiar dacă știu c-ar fi o prostie să mă atașez de o pereche de teniși, de parcă ei m-ar putea duce acasă.

— Tris?

Îmi ridic privirea. Uriah s-a oprit în fața mea. Le face semn novicilor născuți Neînfricați, cu care venise, să-și vadă de drum fără el. Ceilalți schimbă priviri între ei, dar tot pleacă mai departe.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Am avut o noapte grea.

— Mda, am auzit despre băiatul ăla, Edward, zice Uriah, privind de-a lungul coridorului.

Novicii născuți Neînfricați tocmai dispar după colț. Atunci, el zâmbeste ușor.

— Vrei să ieși de-aici? mă întreabă.

— Unde? mă interesez eu. Unde te duci?

— La un mic ritual de inițiere, îmi zice. Haide. Trebuie să ne grăbim.

Îmi cântăresc scurt opțiunile. Pot să rămân aici, sau pot să părăsesc complexul Neînfricaților.

Mă salt în picioare și pornesc în pas alergător alături de Uriah, să-i prindem din urmă pe ceilalți novici născuți Neînfricați.

— Singurii novici pe care-i lasă de obicei să vină sunt cei cu rude mai în vârstă printre Neînfricați, îmi explică el. Dar e posibil ca nici măcar să nu observe. Tu doar comportă-te de parcă ai avea tot dreptul să fii acolo.

— Dar, mai precis, ce facem?

— Ceva periculos, îmi răspunde.

În ochi îi apare un licăr pe care nu l-aș putea descrie decât ca Neînfricațomanie, însă în loc să mă ferească de el, cum poate că s-a fi făcut acum câteva săptămâni, mă molipsește, de parcă ar fi contagios. Entuziasmul înlocuiește tristețea de plumb din interiorul meu. Încetăm când îi ajungem din urmă pe novicii născuți Neînfricați.

— Ce caută *Bățoasa* aici? întreabă un băiat cu un belciug metalic petrecut între nări.

— Tocmai l-a văzut pe tipul înjunghiat în ochi, Gabe, îi răspunde Uriah. Las-o în pace, bine?

Gabe ridică din umeri și se întoarce la loc. Nimeni nu mai spune nimic, cu toate că unii dintre ei îmi mai aruncă priviri piezișe, ca și cum m-ar măsura din ochi. Novicii născuți Neînfricați sunt ca o haită de câini. Dacă mă comport cum nu trebuie, nu mă lasă să alerg cu ei. Dar, deocamdată, sunt în siguranță.

Trecem după un alt colț, și la capătul următorului coridor văd un grup de membri ai Neînfricaților. Sunt prea mulți ca să fie toți înrudiți cu novicii născuți Neînfricați, însă pe unele fețe remarc asemănări.

— Haideți să mergem, zice unul dintre membri, după care se întoarce și trece printr-o intrare întunecoasă.

Ceilalți membri îi urmează, și-l urmăresc și noi. Rămân cât mai aproape în spatele lui Uriah în timp ce înaintăm pe întuneric, și la un moment dat piciorul meu întâlnește o treaptă. Reușesc să mă echilibrez la timp și încep să urc.

— Scara din spate, mă informează Uriah, aproape mormăind. De obicei încuiată.

Încuviințez, cu toate că n-are cum să mă vadă, și urc până se termină treptele. Între timp, se deschide o ușă din capul scării, lăsând să pătrundă lumina zilei. Ieșim din pământ la câteva sute de metri distanță față de clădirea din sticlă de deasupra Carierei, aproape de linia ferată.

Mă simt de parcă aș mai fi făcut-o de o mie de ori până acum. Aud sirena trenului. Simt vibrațiile pământului. Văd lumina farurilor de pe locomotivă. Îmi trosnesc articulațiile degetelor și țopăi o dată pe degetele de la picioare.

Alergăm într-un singur șir pe lângă tren și, în valuri, membri și novici laolaltă se înghesuie în vagon. Uriah se urcă înaintea mea, și alții mă presează din spate. Nu-mi pot permite vreo greșeală. Mă arunc pieziș, prinzându-mă de bara de pe partea laterală a vagonului, și mă salt înăuntru. Uriah mă apucă de braț ca să mă ajute.

Trenul începe să prindă viteză. Eu stau lângă Uriah, rezemați amândoi de un perete.

— Unde mergem? strig, ca să acopăr vuietul vântului.

Uriah ridică din umeri.

— Zeke nu mi-a spus.

— Zeke?

— Fratele meu mai mare, îmi explică el, arătându-mi un băiat care stă jos în cadrul ușii, cu picioarele atârinate afară din vagon.

E scund și zvelt și nu seamănă câtuși de puțin cu Uriah, în afară de culoarea pielii.

— Nu trebuie să știi. S-ar strica surpriza! strigă fata din stânga mea. Eu sunt Shauna! îmi zice apoi, întinzându-mi mâna.

I-o strâng, dar nu i-o apuc destul de bine și-i dau drumul prea repede. Mă cam îndoiesc că-mi voi îmbunătăți vreodată strângerile de mână. Mi se pare nefiresc să te iei de mână cu străinii.

— Eu... încep să zic.

— Știu cine ești, mă întrerupe ea. Tu ești Bătoasa. Four mi-a povestit despre tine.

Mă rog ca văpaia din obrajii mei să nu fie vizibilă.

— Da? Și ce ți-a zis?

— Mi-a zis că ești o Bătoasă, replică ea, cu un zâmbet afectat. De ce întrebi?

— Dacă instructorul meu vorbește despre mine, zic, pe cel mai ferm ton de care sunt capabilă, vreau să știu ce spune. Doar nu vine și el, nu? întreb, sperând că am găsit o minciună convingătoare.

— Nu. El nu vine niciodată la asta, îmi răspunde ea. Probabil că și-a pierdut atracția. Pe el nu-l sperie multe, să știi.

El nu vine. Ceva din mine se dezumflă ca un balon nelegat la gură. Nu iau în seamă senzația și fac un semn de încuviințare. Chiar știu că Four nu e un laș. Dar mai și știu cel puțin un lucru care-l sperie: înălțimile. Indiferent ce urmează să facem, sigur implică o expediție la o înălțime destul de mare pentru ca el s-o evite. Ea sigur nu știe asta, fiindcă vorbește cu atât de mult respect în glas.

— Îl cunoști bine? o întreb.

Sunt prea curioasă. Mereu am fost.

— Toată lumea îl cunoaște pe Four, zice ea. Am fost novici împreună. Eu eram tufă la luptă, așa că m-a învățat el în fiecare seară, după ce adormea toată lumea. Drăguț din partea lui, apreciază ea, scărpinându-se la ceafă, cu o expresie devenită deodată serioasă.

Se ridică și se postează în spatele celorlalți membri adunați în dreptul ușii. Într-o clipă, expresia ei serioasă dispare, însă eu tot mă simt zguduită de ce-a spus: pe jumătate derutată de ideea că Four a fost „drăguț” și pe jumătate simțind că vreau să-i trag Shaunei un pumn, fără vreun motiv aparent.

— Hai să-ncepem! strigă Shauna.

Trenul nu încetinește, dar ea tot se aruncă din vagon. Ceilalți membri o urmează, ca un torent de oameni în haine negre și cu piercinguri, nu cu mult mai mari ca vârstă decât mine. Stau în ușă lângă Uriah. Trenul merge mult mai repede decât în toate celelalte dăți când am sărit, dar nu se poate să-mi pierd acum curajul, de față cu atâția membri. Așa că sar, izbindu-mă cu

putere de pământ și împleticindu-mă înainte vreo câțiva pași, până să-mi regăsesc echilibrul.

Pornesc în pas alergător împreună cu Uriah în urma membrilor Neînfricaților, alături de ceilalți novici, care nici nu prea întorc capul în direcția mea.

Privesc în jur din mers. Butucul e în spatele nostru, profilându-se negru pe fundalul norilor, însă clădirile din jurul meu sunt întunecate și tăcute. Asta înseamnă că sigur suntem la nord de pod, în partea abandonată a orașului.

Cotim pe după un colț și ne răspândim mergând pe Michigan Avenue. La sud de pod, Michigan Avenue e o stradă aglomerată, mișunând de lume; aici, însă, e pustie.

De îndată ce îmi ridic privirea să studiez clădirile, îmi dau seama unde mergem: în clădirea Hancock, goală acum, un soi de turn cu traverse în zigzag, cea mai înaltă clădire de la nord de pod.

— Dar ce-o să facem? Să ne cățărăm pe ea?

Pe măsură ce ne apropiem, unii dintre membri încep să alerge, așa că eu și Uriah sprintăm, ca să-i prindem din urmă. Împingându-se între ei cu coatele, se strecoară printr-o pereche de uși de la baza clădirii. Sticla uneia e spartă, nerămânând decât cadrul. Trec prin el în loc s-o deschid și-i urmez pe membri printr-un antreu sinistru, întunecos, zdrobind sub tălpi sticlă spartă.

Mă așteptam să urcăm pe scară, dar văd că ne oprim în fața bateriei de ascensoare.

— Ce, ascensoarele funcționează? îl întreb pe Uriah, cât pot de încet.

— Sigur că da, îmi răspunde Zeke, dându-și ochii peste cap. Tu crezi că sunt atât de tâmpit încât să nu fi venit aici mai devreme, să pornesc generatorul de urgență?

— Mda, zice Uriah. Eu cam cred.

Zeke îi aruncă o privire furioasă fratelui său, după care-l prinde de cap și începe să-și frece articulațiile degetelor de țeasta lui Uriah. O fi el mai

mărunt decât Uriah, dar sigur Zeke e mai puternic. Sau, cel puțin, mai rapid. Uriah îi trage un pumn în coaste, și Zeke îi dă drumul.

Zâmbesc la vederea părului ciufulit al lui Uriah, și ușile ascensoarelor se deschid. Ne înghesuim înăuntru, membrii în unul, și novicii în altul. O față cu craniul ras tropăie exact peste degetele mele în timp ce intră, dar nu-și cere scuze. Mă prind cu mâna de picior și mă gândesc dacă să-i trag un șut în fluierul piciorului. Uriah își privește imaginea reflectată în ușile ascensorului și-și aranjează părul.

— La ce etaj? întreabă fata cu țeasta rasă.

— La o sută, răspund eu.

— Cum de știi *tu* asta?

— Haide, Lynn, zice Uriah. Fii și tu drăguță.

— Suntem într-o clădire părăsită de o sută de etaje cu câțiva Neînfricați, ripostez eu. Cum de nu știi *tu* asta?

Nu-mi răspunde, ci doar își înfinge degetul mare în butonul corespunzător.

Ascensorul gonește în sus atât de repede, încât stomacul mi se prăbușește, iar urechile îmi trosnesc. Mă prind de o bară dintr-o margine a cabinei, urmărind cum cresc numerele. Trecem de douăzeci, de treizeci, și părul lui Uriah e în sfârșit aranjat. Cincizeci, șaiszeci, și degetele mele de la picioare încetează să zvâcnească. Nouăzeci și opt, nouăzeci și nouă, și liftul se oprește la o sută. Mă bucur că n-am urcat pe scară.

— Mă întreb cum o să ajungem pe acoperiș din...

Dar vocea lui Uriah se stinge treptat.

O puternică rafală de vânt mă lovește, spulberându-mi părul peste ochi. În plafonul celui de-al o sutălea etaj e o gaură căscată. Zeke proptește o scară din aluminiu de marginea ei și începe să urce. Scara scârțâie și se clatină sub el, însă urcă în continuare, fluierând. Când ajunge pe acoperiș, se întoarce cu fața și se apleacă să țină scara pentru următoarea persoană.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva e o misiune sinucigașă deghizată într-un joc.

Nu e prima oară când mă întreb așa ceva de când cu Ceremonia Alegerii.

Mă urc pe scară în urma lui Uriah. Asta îmi amintește de cum m-am cățărat pe treptele metalice în roată, cu Four urmându-mă îndeaproape. Îmi amintesc din nou de degetele lui pe șoldul meu, de cum m-au împiedicat ele să cad, și cât pe ce să ratez o treaptă a scării de acum. *Ce prostie.*

Mușcându-mi buza, ajung până sus și mă trezesc stând în picioare pe acoperișul clădirii Hancock.

Vântul e într-atât de puternic, încât nu mai aud și nu mai simt altceva. Sunt nevoită să mă sprijin de Uriah, ca nu cumva să cad dincolo de marginea clădirii. La început, tot ce pot să văd e mlaștina, largă și maronie și pretutindeni, atingând orizontul, lipsită de viață. În cealaltă direcție e orașul, dar din multe puncte de vedere e la fel, fără viață și cu granițe pe care eu nu le cunosc.

Uriah arată spre ceva. De unul dintre stâlpii din vârful turnului e prins un cablu din oțel gros cât încheietura mea. Pe jos e o stivă de lațuri negre, confecționate dintr-un material dur, suficient de largi încât să încapă în ele o ființă omenească.

Zeke culege unul dintre ele și-l prinde de un trolu atârnat de cablul din oțel.

Urmez cu privirea cablul în jos, pe deasupra pâlcului de clădiri și de-a lungul Lake Shore Drive. Nu știu unde se termină. Totuși, un lucru mi-e clar: dacă intru în jocul acesta, o să aflu.

Urmează să alunecăm în jos, pe un cablu din oțel, într-un ham negru, de la trei sute de metri înălțime.

— O, Doamne! exclamă Uriah.

Tot ce pot să fac e să încuviințez.

Shauna e prima care se strecoară în laț. Se tot foiește înainte pe burtă, până când cea mai mare parte a corpului ajunge să-i fie susținută de materialul negru. Apoi, Zeke îi leagă câte o curea în jurul umerilor, a taliei și de coapse. O trage, cu tot cu laț, până la marginea clădirii, și numără de la cinci la unu. Shauna îi face semn cu degetul mare ridicat și el o împinge înainte, spre neant.

Lynn scoate un icnet când o vede pe Shauna repezindu-se spre pământ într-o cădere cu capul în jos. Îmi fac loc pe lângă ea, să văd mai bine. Shauna e în siguranță în laț atât timp cât mai pot s-o văd, după care e prea departe, doar o mică pată neagră peste Lake Shore Drive.

Membrii chiuie și lovesc aerul cu pumnii și alcătuiesc un rând, uneori îmbrâncindu-se unii pe alții ca să obțină un loc mai bun. Nu știu cum, dar ajung să fiu prima dintre novicii din rând, chiar înaintea lui Uriah. Doar șapte persoane mai sunt între mine și linia de zbor.

Și totuși, mai există o parte din mine care geme: *Trebuie să aștept după șapte persoane?* E un ciudat amestec de groază și nerăbdare, necunoscut până acum.

Următorul membru, un tânăr cu părul lung până la umeri, sare în laț pe spate, în loc să se așeze pe burtă. Își desface larg brațele când Zeke îi dă brânci în jos pe cablul din oțel.

Niciunuia dintre membri nu pare să-i fie cătuși de puțin frică. Se comportă de parcă ar mai fi făcut-o de o mie de ori până acum, și poate chiar așa este. Dar când privesc peste umăr, văd că novicii, în majoritatea lor, sunt palizi, sau îngrijați, chiar dacă discută între ei cu însuflețire. Ce se întâmplă, între inițiere și obținerea calității de membru, se transformă panica în încântare? Sau oamenii doar devin mai pricepuți în a-și ascunde frica?

Trei persoane în fața mea. Încă un laț: un membru se vâără cu picioarele înaintea și-și încrucișează brațele pe piept. Două persoane. Un băiat înalt și corpolent țopăie ca un copil înainte de a se urca în laț și scoate un țipăt ascuțit în timp ce dispare, făcând-o să rădă pe fata din fața mea. O persoană.

Ea sare în laț cu capul înaintea și-și ține mâinile în fața ei în timp ce Zeke îi strânge curelele. După care îmi vine rândul mie.

Mă străbate un frison când Zeke îmi agață lațul de cablu, încerc să mă sui în el, însă am probleme, pentru că mâinile îmi tremură prea rău.

— Nu-ți face griji, îmi zice Zeke, chiar la ureche.

Mă ia de braț și mă ajută să intru, cu fața în jos.

Curelele se strâng în jurul mijlocului meu, și Zeke mă împinge înaintea, până la marginea acoperișului. Privesc în jos, spre traversele din oțel și

ferestrele negre ale clădirii, tocmai până la trotuarul crăpat. Sunt nebună că fac așa ceva. Și sunt nebună că savurez senzația inimii mele izbindu-mi sternul și a transpirației adunându-se în liniile din palma mea.

— Gata, Bătoaso? mă întreabă Zeke, zâmbindu-mi de sus. Trebuie să spun, sunt impresionat că nu ții și nu plângi de-acum.

— Ți-am zis eu, intervine Uriah. E Neînfricăta din cap până-n picioare. Acum, dă-i drumul.

— Ai grijă, frate, că s-ar putea să nu-ți leg curelele cum trebuie, îl amenință Zeke. Și, pe urmă, *pleosc!* exclamă, plesnindu-se peste genunchi.

— Mda, mda, zice Uriah. Și pe urmă mama te fierbe de viu.

Auzindu-l cum vorbește despre mama lui, despre familia lui intactă, simt pentru o clipă o durere în piept, ca și cum m-ar fi străpuns cineva cu un ac.

— Numai dac-o să afle, ripostează Zeke, trăgând de trolu! atașat la cablul din oțel. Ține, din fericire, pentru că, dacă s-ar rupe, moartea mea ar fi rapidă și sigură.

Își coboară privirea spre mine și zice:

— Pe locuri, fiți gata, st...

Până să termine de rostit cuvântul „start”, dă drumul lațului, și eu uit de el. Uit de Uriah, de familie, și de toate lucrurile care ar putea funcționa anapoda și duce la moarte mea. Aud metalul lunecând pe metal și simt un vânt atât de puternic, încât îmi aduce lacrimi în ochi în timp ce mă reped spre pământ.

Mă simt de parcă aș fi fără substanță, fără greutate. În fața mea, mlaștina pare enormă, peticele ei maro întinzându-se mai departe decât pot să văd cu ochii, chiar și de atât de sus. Vântul e atât de rece și atât de iute, încât îmi rănește fața. Prind viteză, și un strigăt euforic se înalță din mine, oprit doar de vântul care-mi umple gura încă de când o întredeschid.

Ținută în siguranță de curele, îmi permit să-mi întind brațele în lateral și să-mi imaginez că zbor. Plonjez spre strada crăpată și peticită și care urmează perfect curbura mlaștinii. Pot să-mi imaginez, de-aici, de sus, cum o fi arătat mlaștina când era plină de apă, ca oțelul lichid când reflecta culoarea cerului.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă doare, și nu pot să țip și nu pot să respir, dar în același timp simt totul, fiecare venă și fiecare fibră, fiecare os și fiecare nerv, toate treze și zbârnâindu-mi în corp de parcă ar fi încărcate cu electricitate. Sunt adrenalină în stare pură.

Pământul crește și se umflă sub mine, și pot să-i văd deja pe minusculii omuleți așteptând pe caldarâm dedesubt. Ar trebui să țip, așa cum ar proceda oricare ființă umană rațională, însă când deschid din nou gura, nu fac decât să-mi trâmbițez bucuria. Urlu și mai tare, iar siluetele de la sol lovesc aerul cu pumnii și urlă la rândul lor, însă sunt atât de departe, încât abia dacă aud ceva.

Privesc în jos și pământul îmi mânjește priveliștea de dedesubt, numai gri și alb și negru, sticlă și asfalt și oțel. Fuioare de vânt, delicate ca părul, mi se înfășoară în jurul degetelor și-mi împing brațele înapoi. Încerc să mi le duc iar la piept, dar nu sunt destul de puternică. Pământul crește, tot mai mare, tot mai mare.

Timp de cel puțin un minut, nu încetinesc, ci zbor paralel cu pământul, ca o pasăre.

Când încetinesc, îmi trec degetele prin păr. Vântul l-a scărmanat, încurcându-l. Plutesc cam la șase metri deasupra solului, însă înălțimea pare acum nimica toată. Întind mâna în spate și încerc să desfac curelele care mă fixează. Îmi tremură degetele, dar tot reușesc să le slăbesc. O mulțime de membri așteaptă jos. Se țin de mâini unii pe alții, alcătuind dedesubt o rețea de brațe.

Dacă vreau să cobor, trebuie să am încredere în ei, că or să mă prindă. Trebuie să accept faptul că oamenii aceștia sunt de-ai mei, iar eu sunt de-a lor. E un act de curaj mai mare decât să aluneci în jos pe cablul din oțel.

Mă zvârcolesc înainte și cad. Le izbesc brațele cu putere. Oasele încheieturilor și ale antebrațelor îmi apasă spinarea, după care mai multe mâini mă prind de brațe și mă pun pe picioare. Nu știu care mâini mă țin și care nu. Văd zâmbete și aud râsete.

— Cum ți se pare? mă întreabă Shauna, bătându-mă pe umăr.

— Hm...

Toți membrii sunt cu ochii pe mine. Arată la fel de răvășiți ca mine, au frenezia adrenalinei în ochi și părul ciufulit, îmi dau seama de ce zicea tata despre Neînfricați că sunt o haită de nebuni. El nu înțelegea – nu putea să înțeleagă – genul acesta de camaraderie care se naște numai după ce-și riscă toți viețile, laolaltă.

— Când pot să mă mai dau? întreb.

Zâmbetul mi se lățește îndeajuns cât să-mi scoată la iveală dantura, iar când ei izbucnesc în râs, râd și eu. Îmi vine în minte urcatul scărilor cu cei din Abnegație, picioarele noastre găsind același ritm, toți fiind la fel. Nu e așa. Nu suntem la fel. Dar suntem, cumva, un întreg.

Privesc spre clădirea Hancock, atât de departe de locul în care mă aflu acum, încât nu văd pe nimeni pe acoperișul ei.

— Uite-l! Hai că vine! spune cineva, arătând peste umărul meu.

Urmăresc direcția arătată cu degetul și văd o mică formă neagră alunecând în jos pe cablul din oțel. Câteva clipe mai târziu, aud un țipăt înfricoșător.

— Pariez c-o să plângă.

— Fratele lui Zeke, să plângă? Nici gând. Ia o bătaie de nu se vede!

— Uite-l cum bâtaie din mâini!

— Parc-ar fi o mătă sugrumată, zic, și toată lumea râde din nou.

Simt un junghi de remușcare pentru faptul că-l tachinez pe Uriah când nu poate să mă audă, dar aș fi spus același lucru și dac-ar fi fost el de față. Sper.

Când, în sfârșit, Uriah ajunge să se oprească, îi urmez pe membri în întâmpinarea lui. Ne aliniem dedesubtul cablului și ne grăbim să formăm rețeaua de brațe. Shauna mă prinde cu mâna de undeva aproape de cot. Apuc și eu un alt braț – nu știu sigur al cui, sunt atâtea membre învălmășite – și-mi ridic privirea spre ea.

— Lucru clar că n-o să-ți mai zicem „Bătoasa”, îmi spune Shauna, după care clatină aprobator din cap. Tris.

* * *

Încă miros a vânt când intru în cantină, seara. Pentru câteva clipe, după ce intru, sunt în mijlocul unei mulțimi de Neînfricați, și mă simt de-a lor. Apoi, Shauna își flutură mâna spre mine în semn de rămas-bun și grupul se risipește; eu mă îndrept spre masa la care stau Christina, Al și Will, privindu-mă cu gurile căscate.

Nu m-am gândit la ei când am acceptat invitația lui Uriah. Într-un fel, mă simt satisfăcută să le văd expresiile buimăcite de pe fețe. Dar nu vreau nici să fie supărați pe mine.

— Unde ai fost? mă ia la rost Christina. Ce-ai făcut cu ei?

— Uriah... mai știi, novicele născut Neînfricat, care a fost cu noi în echipă când ne-am jucat de-a capturarea steagului? încep să-i povestesc. El tocmai pleca împreună cu mai mulți membri și s-a rugat de ei să mă lase și pe mine să merg. Ei chiar nu mă voiau acolo. O oarecare Lynn chiar m-a călcat pe picior.

— Poate că nu te-au vrut cu ei atunci, remarcă Will încet, dar se pare că le place de tine acum.

— Mda, zic, pentru că n-am cum să neg. Totuși, adaug, mă bucur că sunt înapoi.

Sper să nu-și dea seama că mint, deși bănuiesc că ar putea. M-am văzut în treacăt într-un geam în drum spre complex, și ochii și obrajii îmi străluceau, iar părul îmi era ciufulit. Arăt ca proaspăt ieșită dintr-o experiență intensă.

— Ei bine, ai ratat faza când Christina a fost cât pe ce să-l ia la pumni pe un Erudit, mă anunță Al.

Tonul îi e nerăbdător. Pot să mă bazez pe Al, când e de risipit tensiunea.

— Venise să ceară păreri despre cum ne conduc cei din Abnegație, și Christina i-a zis că ar avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

— Și avea dreptate, adaugă Will. Iar el a făcut pe supăratul cu ea. Mare greșală.

— Uriașă, încuviințez, inclusiv clătinând din cap.

Dacă zâmbesc suficient poate reușesc să-i fac să uite de gelozia lor, sau de sentimentul de ofensă, sau de cine mai știe ce-o cloci Christina acolo.

— Mda, zice ea. Cât timp tu erai plecată să te distrezi, m-am ocupat eu de treaba murdară a apărării fostei tale facțiuni, de eliminarea conflictului interfacțiuni...

— Ei, lasă, știi bine că ți-a făcut plăcere, intervine Will, înghiontind-o cu cotul. Dacă nu vrei tu să spui întreaga poveste, o spun eu. El era...

Și Will se avântă în relatare, și eu clatin aprobator din cap ca și cum aș asculta, dar prin cap nu-mi trece altceva decât cum priveam latura clădirii Hancock de pe acoperiș, și imaginara mlaștină plină cu apă, revenită la fosta ei splendoare. Privesc peste umărul lui Will și-i văd pe membrii Neînfricaților, care acum se bombardează cu bucățele de alimente catapultate cu furculițele.

E prima oară când sunt nerăbdătoare să fiu de-a lor.

Ceea ce înseamnă că va trebui să supraviețuiesc următorului stagiu de inițiere.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

DIN CÂTE POT să-mi dau seama, al doilea stagiul al inițierii implică statul pe un coridor întunecos împreună cu ceilalți novici, întrebându-ne toți ce ni se va întâmpla în spatele unei uși închise.

Uriah stă vizavi de mine, cu Marlene în stânga lui și Lynn în dreapta. Novicii născuți Neînfricați și transferații au fost separați pe durata primului stagiul, însă de-acum încolo o să ne pregătim împreună. Asta-i ce ne-a spus Four înainte de a dispărea în spatele ușii.

— Ei, zice Lynn, râcâind podeaua cu pantoful, care dintre voi s-a clasat pe primul loc, hm?

Întrebarea ei e întâmpinată cu tăcere la început, după care Peter își drege glasul.

— Eu, răspunde.

— Pariu că te iau!

O spune cu indiferență, în timp ce-și răsuțește cu vârfurile degetelor inelul din sprânceană.

— Eu sunt a doua, dar pariez că oricare dintre noi te întrece, transferatule!

Aproape că-mi vine să râd. Dacă-aș fi fost încă în Abnegație, comentariul ei ar fi fost nepolitic și nepotrivit, însă printre Neînfricați, astfel de provocări par să fie comune. Aproape că încep să le aștept.

— În locul tău, n-aș fi chiar atât de sigur, ripostează Peter, cu ochii scânteind. Cine e primul?

— Uriah, zice ea. Și sunt sigură. Știi câți ani ne-am petrecut pregătindu-ne pentru asta?

Dacă are de gând să ne intimideze, reușește. Mie deja mi se face frig.

Înainte ca Peter să poată reacționa, Four deschide ușa și anunță: „Lynn”. Îi face semn să vină, și Lynn pornește încolo pe coridor, becul albastru din capăt făcându-i țeasta rasă să strălucească.

— Așadar, tu ești primul, îi zice Will lui Uriah.

Uriah ridică din umeri.

— Mda. Și?

— Și nu ți se pare că e un pic cam incorect ca voi să vă petreceți întreaga viață pregătindu-vă pentru asta, iar de la noi se așteaptă să învățăm totul în câteva săptămâni? îl întreabă Will, mijindu-și ochii.

— Nu tocmai. În primul stagiul a fost vorba despre aptitudini, sigur, dar nimeni nu poate să se pregătească pentru stagiul al doilea, îi explică Uriah. Cel puțin, așa mi s-a spus.

Nimeni nu mai comentează. Așteptăm în tăcere timp de douăzeci de minute. Număr fiecare minut pe ceasul meu. Deodată, ușa se deschide din nou, și Four strigă un alt prenume.

— Peter, anunță el.

Fiecare minut trecut mă roade ca o fâșie de șmirghel. Treptat, efectivul nostru scade, și la un moment dat, mai suntem numai eu, Uriah și Drew. Drew bătăie din picior, Uriah bate darabana pe genunchi, iar eu încerc să stau perfect nemișcată. Aud doar murmure din sala aflată în capătul coridorului, și bănuiesc că e o altă parte a jocului pe care le place lor să-l joace cu noi. Să ne îngrozească la fiecare ocazie.

Ușa se deschide, și Four îmi face mie semn.

— Hai, Tris.

Mă ridic, cu spatele îndurerat de cât am stat rezemată de perete, și trec pe lângă ceilalți novici. Drew întinde piciorul ca să-mi pună piedică, dar sar peste el în ultima clipă.

Four îmi pune mâna pe umăr ca să mă conducă în sală și închide ușa după mine.

Când văd ce e înăuntru, imediat dau să bat în retragere, izbindu-mă cu umerii de pieptul lui.

În camera aceasta se află un fotoliu metalic pliant, asemănător cu cel pe care am stat pe timpul testului de aptitudini. Alături, o mașinărie familiară. Camera asta n-are oglinzi, și abia dacă e luminată cât de cât. Pe un birou dintr-un colț văd monitorul unui computer.

— Stai jos, mă invită Four, strângându-mă de braț și împingându-mă înainte.

— Cu ce e simularea? mă interesez, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune tremurată.

Nu reușesc.

— Ai auzit vreodată expresia „înfruntă-ți temerile”? mă întreabă. Noi o interpretăm literalmente. Simularea te va învăța să-ți stăpânești emoțiile în toiul unei situații înfricoșătoare.

Îmi duc o mână șovăitoare la frunte. Simulările nu sunt reale; ele nu constituie o amenințare reală pentru mine, așa că, logic, n-ar trebui să mă tem de ele, însă reacția mea e viscerală. Am nevoie de întreaga putere a voinței de care dispun ca să mă îndrept spre fotoliu și să mă așez din nou pe el, lipindu-mi capul de rezemătoare. Răceala metalului mi se infiltrează prin veșminte.

— Ai administrat vreodată testele de aptitudini? îl întreb.

Pare competent.

— Nu, îmi răspunde. Îi evit cât mai mult posibil pe Bătoși.

Nu știu de ce-ar vrea cineva să evite Abnegația. Pe Neînfricați sau pe cei din Candoare, poate, deoarece curajul și sinceritatea îi împing pe oameni să facă lucruri ciudate, dar Abnegația?

— De ce?

— Mă întrebi pentru că-ți închipui că eu chiar o să-ți răspund?

— De ce tot faci afirmații vagi, dacă nu vrei să ți se pună întrebări despre ele?

Degetele lui îmi mângâie gâtul. Mă crispez. Un gest de tandrețe? Ba nu... el are nevoie să-mi dea părul deoparte. Ciocănește ceva, și când îmi las capul pe spate să văd ce e, Four ține într-o mână o seringă cu un ac lung, cu degetul mare pregătit pe piston. Lichidul din seringă are o culoare portocalie.

— O injecție? întreb, simțind că mi se usucă gura.

De obicei, nu mă deranjează acele, dar ăsta e enorm.

— Aici întrebuițăm o variantă mai avansată a simulării, îmi explică el, cu un alt ser, și fără fire sau electrozi pe tine.

— Dar cum funcționează fără fire?

— Ei bine, *eu* am fire, ca să pot vedea ce se-ntâmplă. Dar, pentru tine, e doar un emițător miniatural în ser, care trimite date spre computer.

Mă întoarce puțin într-o parte și-mi introduce vârful acului în pielea delicată de pe o zonă laterală a gâtului. Tresar și încerc să mă concentrez asupra feței lui calme.

— Serul își va face efectul peste șaiszeci de secunde. Simularea asta e diferită față de testul de aptitudini, îmi zice el. Pe lângă emițătorul pe care-l conține, serul stimulează amigdala, o parte a creierului implicată în prelucrarea emoțiilor negative – ca, de exemplu, frica – după care induce o halucinație. Activitatea electrică a creierului este atunci transmisă spre computerul nostru, care traduce apoi halucinația într-o imagine simulată pe care pot s-o văd și s-o monitorizez. Pe urmă, le transmit înregistrarea administratorilor Neînfricaților. Tu rămâi în acea halucinație până când te liniștești: adică, îți scade pulsul și-ți controlezi respirația.

Încerc să-i urmăresc șirul cuvintelor, însă gândurile mele sunt de-a valma. Apar deja simptomele tipice ale fricii: palme transpirate, puls accelerat, o gheară în piept, gura uscată, nod în gât, dificultăți de respirație. Își proptește mâinile de-o parte și de cealaltă a capului meu și se apleacă deasupra.

— Fii curajoasă, Tris, îmi șoptește. Prima dată e mereu cel mai greu.

Ochii lui sunt ultimul lucru pe care-l mai văd.

* * *

Sunt în picioare pe un câmp cu iarbă uscată care-mi ajunge până la mijloc. Aerul miroase a fum și-mi ustură nările. Deasupra mea, cerul are nuanța fierii, și vederea lui mă umple de neliniște, și corpul mi se chircește ca să fie mai departe de el.

Aud un fâlfâit, ca paginile unei cărți în bătaia vântului, dar nu e deloc vânt. Aerul e nemișcat și nu se aude nici cel mai mic sunet, cu excepția

fâlfâitului, nu e nici cald, nici frig; parcă n-ar fi aer deloc, dar tot pot să respir. O umbră plonjează de sus.

Ceva îmi poposește pe umăr. Îi simt greutatea și înțepătura ghearelor, și-mi reped brațul în față ca să-l scutur, lovind cu mâna. Simt ceva neted și fragil. O pană. Îmi mușcă buza și privesc într-o parte. O pasăre neagră, mare cât antebrațul meu, întoarce capul și mă privește cu un ochi ca o mărgea.

Scrâșnesc din dinți și lovesc din nou cioara cu mâna. Își înfige ghearele mai tare și nu se clintește. Țip din rărunchi, mai mult de frustrare decât de durere, și lovesc cioara cu ambele mâini, însă ea rămâne pe loc, hotărâtă, urmărindu-mă cu un ochi, cu penele sclipind în lumina gălbuie. Se aude huruitul tunetului și apoi răpăiala ploii pe pământ, dar nu văd nici măcar o picătură.

Cerul se întunecă, de parcă un nor ar trece prin fața soarelui. Încă încercând să scap de cioară, îmi ridic privirea. Un stol de ciori se năpustește vijelios spre mine, o armată atacatoare de gheare întinse și ciocuri căscate, fiecare croncănit umplând atmosfera de zgomote. Păsările coboară într-o singură formație, plonjând spre pământ, sute de ochi negri ca mărgelele strălucitoare.

Încerc să fug, dar picioarele îmi sunt ferm înfipite și refuză să se miște, ca și cioara de pe umărul meu. Încep să țin când mă înconjoară, fâlfâindu-și penele la urechile mele, ciugulindu-mi umerii cu ciocurile, agățându-se cu ghearele de haine. Țip până când îmi apar lacrimi în ochi și bat aerul cu brațele. Mâinile mele lovesc corpuri solide, dar nu rezolvă nimic: sunt prea multe. Eu sunt singură. Îmi ciugulesc vârfurile degetelor și se înghesuie în mine, îmi alunecă pe ceafă cu aripile, îmi smulg părul cu picioarele.

Mă sucesc și mă smucesc și mă prăbușesc pe pământ, acoperindu-mi capul cu brațele. Ciorile țin deasupra mea. Simt ceva zvârcolindu-se prin iarbă, o cioară încercând să-și facă loc cu forța pe sub brațul meu. Deschid ochii și mă ciupește de față, lovindu-mă cu ciocul în nas. Sângele picură pe iarbă și eu scâncesc, lovind-o cu palma, dar o altă cioară mi se strecoară sub celălalt braț și ghearele i se agață de pieptul cămășii mele.

Urlu; plâng cu sughituri.

— Ajutor! mă tânguiesc. Ajutor!

Și ciorile fâlfâie tot mai tare din aripi, ca un răget în ureche. Corpul îmi arde, și ele sunt peste tot, și eu nu pot să gândesc, nu pot să respir. Gâfâi după aer și gura mi se umple de pene, pene pe gât, în plămâni, înlocuindu-mi sângele cu greutate moartă.

— Ajutor! plâng și urlu, irațional, illogic. Mor... mor... mor...

Pielea mi-e ca pârlolită, și sângerez, și cârâitul e atât de asurzitor, încât îmi țiuie urechile, dar *nu* mor, și-mi amintesc că nu e ceva real, deși îl simt ca și cum ar fi real, îl simt foarte real. *Fii curajoasă*, urlă la mine vocea lui Four, în amintirea mea. Urlu cât pot de tare după el, inspirând pene și expirând. „Ajutor!” Dar nu va exista niciun ajutor; sunt singură.

Tu rămâi în halucinație până când te calmezi, continuă vocea lui, și eu tușesc, și fața mi-e udă de lacrimi, și o altă cioară mi s-a strecurat pe sub brațe, și-i simt muchia ciocului ascuțit peste gura mea. Ciocul îmi pătrunde printre buze și-mi zgârie dinții. Cioara își împinge capul în gura mea și mușc cu putere, simțind un gust oribil. Scui și strâng din dinți ca să alcătuiască o barieră, însă acum o a patra cioară se împinge în picioarele mele, iar o a cincea îmi ciugulește lacomă coastele.

Calmează-te. Nu pot. Nu pot. Îmi zvâcnește capul.

Respiră. Țin gura închisă și absorb aerul pe nări. Sunt ore întregi de când stau singură pe câmp; zile. Scot aerul afară pe nări. Inima îmi bate cu putere în piept. Trebuie s-o încetinesc. Respir din nou, cu fața udă de lacrimi.

Scâncesc iar, și mă împing înainte, întinzându-mă pe iarba care-mi înțepă pielea. Întind mâinile și respir. Ciorile mă împung și mă ciugulesc din toate părțile, străduindu-se să se strecoare sub mine, și eu le las. Las împunsul și ciugulitul și fâlfâitul și cârâitul să continue, relaxându-mi câte un mușchi pe rând, resemnându-mă că mă transform într-o carcasă ciugulită.

Durerea mă copleșește.

Deschid ochii, și stau pe fotoliul metalic.

Țip și lovesc cu brațele, cu capul, cu picioarele, ca să alung păsările de pe mine, însă ele au plecat, cu toate că le simt încă penele atingându-mi ceafa,

și ghearele pe umăr și pe pielea care mă arde. Scot un geamăt și-mi ridic genunchii la piept, îngropându-mi fața în ei.

O mână îmi atinge umărul, și-mi reped un pumn la întâmplare, atingând ceva solid, dar moale.

— Nu mă atinge! hohotesc.

— Gata, gata, mă liniștește Four.

Mâna i se mută cu stângăcie pe părul meu, și-mi amintesc cum mă mângâia tata pe păr când mă săruta de noapte bună, de mama, cum mi-l atingea când îl tundea cu foarfecele. Îmi frec brațele cu palmele, încă scuturându-mă de pene, deși știu că nu sunt reale.

— Tris.

Mă legăn înainte și-napoi pe fotoliul metalic.

— Tris, o să te duc înapoi la dormitor, bine?

— Nu! îi răspund, răstit.

Îmi ridic capul și-i arunc o privire fioroasă, cu toate că nici nu-l văd prin ceața lacrimilor.

— Ei nu trebuie să mă vadă... nu așa...

— Of, liniștește-te, zice el, dându-și ochii peste cap. Te scot pe ușa din spate.

— N-am nevoie să mă...

Scutur din cap. Tremur din tot corpul și mă simt atât de slăbită, încât nu știu sigur dacă pot să stau pe picioare, dar trebuie să încerc. Nu se poate să fiu eu singura care să aibă nevoie să fie condusă înapoi în dormitor. Chiar și dacă ei nu mă văd, tot or să afle, or să mă bârfească...

— Prostii.

Mă ia de braț și mă saltă sus de pe fotoliu. Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi, îmi șterg obrajii cu podul palmei, și-l las să mă conducă spre ușa din spatele monitorului.

Mergem în tăcere pe coridor. Când mai avem câteva sute de metri până în cameră, îmi smulg brațul și mă opresc.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? îl întreb. Care a fost rostul, hm? N-am știut că, atunci când am ales să vin la Neînfricați, m-am înscris la săptămâni de tortură!

— Credeai că e ușor să învingi lașitatea?

— Aici nu e vorba despre învingerea lașității! Lașitatea e cum te hotărăști să fii în viața reală, iar în viața reală nu ajung să fiu ciugulită de ciori, Four!

Îmi acopăr fața cu palmele și încep să bocesc în ele.

El nu spune nimic, ci doar stă acolo, în timp ce eu plâng. Dar nu trec decât câteva secunde până mă opresc și-mi șterg din nou fața.

— Vreau să mă duc la mine acasă, îl anunț, cu o voce slabă.

Dar acasă nu mai există ca opțiune. Variantele mele sunt: ori aici, ori în mahalalele celor din afara facțiunilor.

El nu mă privește compătitor. Mă privește și-atât. Ochiul îi par negri în lumina palidă de pe coridor, și buzele îi sunt strânse într-o linie hotărâtă.

— Să înveți cum să gândești când ești în toiul fricii, îmi zice, e o lecție pe care toată lumea, inclusiv familia ta de Bățoși, are nevoie s-o învețe. Asta e ce încercăm noi să vă învățăm. Dacă tu nu poți s-o înveți, atunci e cazul să te cari naibii de-aici, fiindcă așa nu te vrem.

— Dar *încerc*, protestez eu, în timp ce buza de jos începe să-mi tremure. Totuși, am eșuat. Eșuez.

Oftează.

— Cât timp crezi tu că ți-ai petrecut în halucinația aia, Tris?

— Nu știu, răspund, scuturând din cap. O jumătate de oră?

— Trei minute. Ai ieșit de trei ori mai repede decât ceilalți novici. Orice-ai fi, oricum nu ești un eșec.

Trei minute?

Zâmbește ușor.

— Măine o să te descurci mai bine. O să vezi.

— Măine?

Îmi pune o mână pe spate și mă ghidează spre dormitor, îi simt vârfurile degetelor prin bluză. Blânda lor apăsare mă face să uit pe moment de păsări.

— Cu ce a fost prima ta halucinație? mă interesez, întorcându-mi privirea spre el.

— N-a fost un „ce”, ci mai degrabă un „cine”, îmi răspunde, ridicând din umeri. Nu e important.

— Și acum ai trecut peste frica asta?

— Încă nu.

Ajungem la ușa dormitorului, și el se sprijină de perete, vârandu-și mâinile în buzunar.

— Poate că n-o să trec niciodată.

— Prin urmare, ele nu dispar?

— Uneori, da. Și uneori sunt înlocuite de altele, noi, îmi spune, trecându-și degetul mare printr-o gaică a pantalonilor. Dar esențialul nu e să fii fără frică. Așa ceva e imposibil. E să înveți cum să-ți controlezi frica, și cum să te eliberezi de ea, *acesta* e esențialul.

Încuviințez. Mă obișnuisem să cred că Neînfricații nu știu ce e frica. Oricum, așa dădeau impresia. Dar poate că tot ce văzusem eu ca fiind lipsit de frică nu era decât ținerea fricii sub control.

— În orice caz, temerile tale rareori sunt așa cum par ele în simulare, adaugă el.

— Adică?

— Păi, ție chiar ți-e frică de ciori? mă întreabă, schițând o jumătate de zâmbet.

Expresia aceasta îi încălzește privirea îndeajuns cât să uit că mi-e instructor. Nu e decât un băiat, cu care discut neprotocolar, în timp ce mă conduce până la ușă.

— Când vezi o cioară, continuă el, începi să ții și-o iei la fugă?

— Nu. Cred că nu.

Mă gândesc dacă să mă apropiu de el, nu din vreun motiv practic, ci doar pentru că vreau să văd cum e să stai atât de aproape de el; doar pentru că așa vreau.

Nesăbuito, mă ceartă o voce din capul meu.

Fac un pas spre el și mă reazem și eu de perete, înclinându-mi capul într-o parte ca să-l privesc. Așa cum s-a întâmplat și când ne-am urcat pe roată, știu precis cât spațiu e între noi. Cincisprezece centimetri. Mă aplec. Mai puțin de cincisprezece centimetri. Mă simt încălzită, ca și cum el ar degaja un soi de energie pe care abia acum, fiind atât de aproape, pot s-o simți.

— Așadar, de ce mi-e mie teamă în realitate? întreb.

— Nu știu, îmi răspunde. Numai tu poți să știi.

Încuviințez cu o mișcare lentă. Sunt zeci de variante posibile, dar nu știu sigur care ar fi cea corectă, nici măcar dacă există vreuna corectă.

— N-am știut c-o să fie atât de greu să devin Neînfricată, mărturisesc și, în clipa imediat următoare, mă mir singură de ce-am zis, mă mir că am recunoscut-o.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru și-i urmăresc cu atenție reacția lui Four. O fi fost o greșeală că i-am spus așa ceva?

— N-a fost dintotdeauna așa, din câte mi s-a spus, zice el, ridicând dintr-un umăr.

Mărturisirea mea nu pare să-l deranjeze.

— Adică, să devii Neînfricat, precizează.

— Ce s-a schimbat?

— Conducerea. Persoana care controlează stagiile de pregătire stabilește standardele comportamentului Neînfricaților. Acum șase ani, Max și alți lideri au schimbat metodele de pregătire, ca să le facă mai competitive și mai brutale, susținând că ar avea menirea să pună la încercare tăria candidaților. Iar prin asta a schimbat prioritățile Neînfricaților, ca întreg. Pariez că nu ghicești cine e noul protejat al liderilor.

Răspunsul e evident: Eric. Ei l-au antrenat să fie crud și nemilos, iar acum, el ne va antrena pe noi, ceilalți, să fim cruzi și nemiloși.

Îl studiez din ochi pe Four. Antrenamentul lor n-a avut efect asupra lui.

— Atunci, dacă tu ai fost pe primul loc din clasa ta la inițiere, îl întreb, Eric pe ce loc a fost?

— Pe-al doilea.

— Prin urmare, a fost a doua variantă a lor pentru conducere, meditez, clătinând încet din cap. Iar tu ai fost prima.

— Ce te face să spui asta?

— Felul în care s-a purtat Eric, la cină, în prima seară. Era gelos, chiar dacă are ce și-a dorit.

Four nu mă contrazice. Sigur am dreptate. Aș vrea să-l întreb de ce n-a primit postul oferit de lideri; de ce e atât de reticent față de un post de conducere, când pare să fie un lider înnăscut. Însă știu ce părere are Four despre întrebările cu caracter personal.

Mă smiorcăi, îmi mai șterg fața încă o dată, și-mi netezesc părul.

— Se vede că am plâns? îl întreb.

— Hmm...

Se apleacă mai aproape de mine, mijindu-și ochii de parcă ar vrea să-mi examineze fața. Un zâmbet îi arcuiește colțul gurii. Se apropie și mai mult, așa că respirăm acum același aer... asta, dacă mi-aș mai aduce aminte să respir.

— Nu, Tris, îmi zice, și o expresie mai serioasă îi ia locul zâmbetului în timp ce-mi zice: Arăți tare ca o stâncă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CÂND INTRU, majoritatea celorlalți novici – deopotrivă cei transferați și cei născuți Neînfricați – se înghesuie între șirurile de paturi de campanie, cu Peter în mijloc. El ține în ambele mâini o bucată de hârtie.

„Exodul în masă al copiilor liderilor Abnegației nu poate fi ignorat, nici atribuit unei coincidențe”, citește el. „Recentul transfer al lui Beatrice și al lui Caleb Prior, copiii lui Andrew Prior, aduce în discuție temeinicia valorilor și învățăturilor Abnegației.”

Un fior rece mi se târăște pe șira spinării. Christina, aflată la marginea grupului, aruncă o privire peste umăr și mă descoperă. Mă privește îngrijorată. Eu sunt incapabilă să fac vreo mișcare. Tata. Acum, Erudiții îl atacă pe tata.

„Ce alt motiv ar avea copiii unui om atât de important să tragă concluzia că stilul de viață pe care el li l-a stabilit nu este unul demn de admirație?” continuă Peter. *„Molly Atwood, la rândul său transferată la Neînfricați, sugerează faptul că de vină ar putea fi o creștere defectuoasă și abuzivă. «Am auzit-o odată vorbind prin somn», afirmă Molly. «Îi spunea tatălui ei să înceteze cu ceva. Nu știu despre ce era vorba, însă îi dădea coșmaruri.»”*

Prin urmare, așa arată răzbunarea lui Molly. Sigur a stat de vorbă cu reporterul la care a urlat Christina.

O văd că zâmbește. Are dinții strâmbi. Dacă i-aș trage câțiva pumni și i-aș face să-i zboare din gură, s-ar putea să-i fac un serviciu.

— Ce? mă răstesc.

Sau încerc să mă răstesc, fiindcă vocea îmi iese sugrumată și hârâită, așa că sunt nevoită să-mi dreg glasul și să încerc din nou.

— Ce?

Peter se oprește din citit, și câteva capete se întorc spre mine. Unii, cum e cazul Christinei, mă privesc compătitor, cu sprâncenele apropiate și

colțurile gurii lăsate în jos. Însă majoritatea nu-mi oferă decât mici zâmbete de superioritate, făcând între ei schimburi de priviri sugestive. Peter e ultimul care se întoarce, cu un zâmbet larg pe față.

— Dă-o încoace, îi cer, întinzând mâna.

Simt că-mi ia fața foc.

— Dar n-am terminat de citit, răspunde el, pe un ton mustind de râs. Ochii lui cercetează din nou foaia de hârtie. „*Cu toate acestea, poate că adevărul nu stă în inconștiența morală a unui om, ci în idealurile corupte ale unei întregi facțiuni. Poate răspunsul este că ne-am încredințat orașul unui grup de tirani prozelitiști, care nu știu cum să ne scoată din sărăcie și să ne ducă spre prosperitate.*”

Mă reped ca vijelia spre el și încerc să-i smulg foaia din mâini, însă el mi-o ridică mult deasupra capului, astfel încât să nu pot ajunge la ea decât dacă sar, și eu n-o să sar. În loc de asta, îmi ridic piciorul și i-l trântesc cu toată forța peste laba piciorului. Strânge din dinți ca să-și înăbușe geamătul.

Pe urmă, mă reped asupra lui Molly, sperând că forța impactului o va lua prin surprindere și-o va doborî, însă până să-i pot aduce vreo cât de mică vătămare, două brațe reci îmi încolăcesc mijlocul.

— E vorba despre *tata!* urlu. Tata, lașo!

Will mă trage, îndepărtându-mă, ridicându-mă de pe podea. Respirația îmi e precipitată, și mă zbat să înșfac foaia înainte ca altcineva să mai poată citi vreun cuvânt de pe ea. Trebuie s-o ard; trebuie s-o distrug; trebuie.

Will mă târăște afară din cameră, până pe coridor, înfigându-mi unghiile în carne. Îndată ce se închide ușa în urma lui, îmi dă drumul, și-l îmbrâncesc din toate puterile.

— Ce-i? Credeai că nu sunt în stare să mă apăr singură împotriva unei mizerii din Candoare ca aia?

— Nu, răspunde Will, postându-se în fața ușii. M-am gândit că te împiedic să pornești o încăierare în dormitor. Potolește-te.

Îi răspund cu un scurt hohot de râs.

— Să mă potolesc? Să mă *potolesc*? Acolo e vorba despre *familia* mea, despre *facțiunea* mea!

— Ba nu, nu e așa, mă contrazice.

Are cearcăne întunecate sub ochi și arată extenuat.

— E vorba despre fosta ta facțiune, și nu poți să faci nimic contra a ce spun ei, așa că ai face mai bine să nu iei în seamă.

— N-ai auzit ce-au zis? mă răstesc.

Dogoarea din obraji mi-a dispărut, iar respirația mi-a devenit acum mai regulată.

— Fosta ta facțiune imbecilă nu se mai mulțumește acum să insulte Abnegația. Cheamă la răsturnarea întregii guvernări!

Will izbucnește în râs.

— Ba nu, nu e așa. Sunt aroganți și obtuzi, și de-asta i-am și părăsit, dar nu sunt revoluționari. Vor doar să aibă un cuvânt mai important de spus, atâta tot, și le poartă ranchiună celor din Abnegație pentru că refuză să-i asculte.

— Ei nu vor să-i asculte oamenii, ei vor să-i aprobe oamenii, ripostez eu. Și nu trebuie să-i ameninți pe ceilalți ca să-i faci să fie de acord cu tine.

Îmi ating obraji cu palmele.

— Nu-mi vine să cred că propriul meu frate s-a dus la ei.

— Hei, nu sunt chiar toți răi, ripostează el, tăios.

Încuviințez, dar tot nu-l cred. Nu-mi imaginez cum ar putea cineva să iasă nevătămat din rândul Erudiților, cu toate că Will mi se pare destul de zdravăn.

Ușa se deschide din nou, și Christina cu Al ies pe coridor.

— E rândul meu să mă tatuez, anunță ea. Veniți cu noi?

Îmi netezesc părul cu mâna. Nu pot să mă întorc în dormitor. Chiar dacă Will m-ar lăsa să intru, acolo aș fi în inferioritate numerică. Unica mea posibilitate este să merg cu ei și să încerc să uit ce se-ntâmplă în afara complexului Neînfricaților. Am destule motive de îngrijorare, fără să mă mai neliniștesc și pentru familia mea.

* * *

La câțiva pași în fața mea, Al o plimbă în cârcă pe Christina. Ea țipă strident în timp ce el năvălește prin mulțime. Ceilalți îi fac cât mai mult loc, când mai au timp.

Umărul încă mă ustură. Christina m-a convins să-mi tatuez simbolul Neînfricaților odată cu ea. E un cerc cu o flacără înăuntru. Mama n-a reacționat nicicum la vederea celui de pe clavicula mea, așa că n-am prea multe rezerve cu privire la adăugarea unui tatuaj nou. Ele fac parte din viața de-aici, o parte la fel de integrantă ca învățarea luptei corp la corp.

Christina mă mai convinge și să-mi cumpăr o bluză care să-mi lase la vedere umerii și claviculele, și să-mi conturez din nou ochii cu creion negru. Nu mă mai obolesc să obiectez la tentativele ei de transformare. Mai ales de când descopăr că-mi plac.

Eu și cu Will mergem în urma Christinei și a lui Al.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai mai făcut un tatuaj, îmi zice el, clătinând din cap.

— De ce? îl întreb. Din cauză că sunt o Bătoasă?

— Nu. Din cauză că ești... rațională, îmi răspunde, zâmbind. Are dantura albă și dreaptă. Și, care ți-a fost frica pe ziua de azi, Tris?

— Prea multe ciori, mărturisesc. Și-a ta?

Râde.

— Prea mult acid.

Nu-l întreb ce înseamnă.

— E chiar fascinant cum funcționează totul, zice Will. În esență, e o luptă între talamusul tău, cel care produce senzația de frică, și lobul frontal, care ia hotărârile. Însă simularea nu e decât în mintea ta, așa că, și dacă simți că altcineva și-o produce, nu ești decât tu, doar tu faci totul, și...

Vocea i se stinge treptat.

— Scuze. Vorbesc ca un Erudit. E doar un nărav.

— E interesant, zic, ridicând din umeri.

Al aproape c-o scapă pe Christina, și ea se prinde cu mâinile de primul lucru aflat la îndemână, care se întâmplă să fie tocmai fața lui. Al se

chircește și-o prinde mai bine de gambe. La prima vedere, Al pare fericit, dar până și zâmbetele lui au ceva fals în ele. Mă îngrijorează.

Îl văd pe Four în apropierea prăpastiei, cu un grup în jurul lui. Râde atât de zdravăn, încât are nevoie să se prindă de balustradă ca să-și păstreze echilibrul. Dacă mă iau după sticla din mână lui și după cum îi strălucește fața, ori e beat deja, ori pe cale. Începusem să cred că e un tip rigid, ca un soldat, și uitasem că are și el optsprezece ani.

— Hopa, zice Will. Alarmă, instructor la orizont.

— Bine măcar că nu e Eric, zic eu. Probabil că ne-ar pune să ne jucăm de-a găinile, sau cine știe ce.

— Sigur, dar Four e de speriat. Ți-aduci aminte când i-a pus pistolul la cap lui Peter? Cred că Peter și-a cam udat pantalonii.

— Peter a meritat-o, rostesc cu fermitate.

Will nu mă contrazice. Ar fi putut s-o facă, în urmă cu câteva săptămâni, însă acum am văzut cu toții de ce e capabil Peter.

— Tris! strigă Four.

Schimb o privire cu Will, pe jumătate surprinsă și pe jumătate temătoare. Four se desprinde de lângă parapet și vine spre mine. În fața noastră, Al și Christina se opresc din alergat, iar Christina se lasă să lunece jos. Nu pot să-i învinuiesc că se holbează. Suntem patru, însă Four mi se adresează numai mie.

— Arăți altfel, îmi zice.

Cuvintele lui, în mod normal limpezi, acum sună cam îngălate.

— Și tu, îi răspund.

Și e adevărat: arată mai destins, mai tânăr.

— Ce faci? îl întreb.

— Cochetez cu moartea, îmi răspunde, râzând. Beau lângă prăpastie. Probabil că nu e o idee bună.

— Nu, nu e.

Nu sunt convinsă că mi-ar plăcea de Four așa cum e acum. E ceva neliniștitor la el.

— N-am știut că ai un tatuaj, îmi zice, cu ochii pe clavicula mea.

Soarbe din sticlă. Respirația lui are un miros gros și înțepător. Ca a tipului din afara facțiunilor.

— Sigur, *Ciorile*, continuă el.

Aruncă o privire peste umăr spre prietenii lui, care-și văd de treabă și fără el, spre deosebire de ai mei. Apoi, adaugă:

— Te-aș invita să stai cu noi, dar tu nu trebuie să mă vezi așa.

Mă simt ispitită să-l întreb de ce vrea să stau cu el, dar bănuiesc că răspunsul ar avea o anumită legătură cu sticla din mâna lui.

— Așa, cum? îl întreb. Beat?

— Mda... mă rog, nu, se corectează, îndulcindu-și tonul. Așa cum sunt în realitate, cred.

— M-aș preface că nu văd.

— Frumos din partea ta.

Își apropie buzele de urechea mea și-mi zice:

— Arăți bine, Tris.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere și inima îmi tresaltă. Aș fi vrut să nu fie așa, fiindcă după cum îi alunecă privirea peste a mea, îmi dau seama că habar n-are ce spune. Așa că prefer să râd.

— Fă-mi un serviciu: ține-te la distanță de prăpastie, bine?

— Bineînțeles, îmi răspunde, clipind complice din ochi. Nu pot să mă abțin. Zâmbesc. Will tușește ușor, dar eu nu vreau să-i întorc spatele lui Four, nici măcar când îl văd că se întoarce la prietenii lui.

Deodată, Al năvălește peste mine ca un bolovan rostogolit în pantă și mă azvârle pe umărul lui. Scot un țipăt ascuțit, înfierbântată la față.

— Hai, fetițo, îmi zice. Te duc la masă.

Îmi proptesc coatele pe spinarea lui Al și-i fac semne cu mâna lui Four, în timp ce mă îndepărtează de el.

— Și eu, care credeam că te salvez, comentează Al, după care mă lasă jos. Ce-a mai fost și *asta*?

Încearcă să pară voios, dar întrebarea o pune pe un ton aproape întristat. Încă ține prea mult la mine.

— Mda, cred că toți am vrea să aflăm răspunsul la întrebarea asta, îl aprobă Christina, cu o voce cântată. Ce ți-a spus?

— Nimic, răspund, clătinând din cap. Era beat. Nici măcar nu știa ce vorbește.

Îmi dreg glasul.

— De-asta și zâmbeam. E... nostim să-l vezi în starea asta.

— Sigur, zice Will. Nu cumva ar putea să fie din cauza... îi trag un cot zdravăn în coaste înainte să-și poată sfârși fraza. Era destul de aproape ca să audă ce mi-a spus Four, că arăt bine. N-am nevoie să le povestescă tuturor, mai ales lui Al. N-aș vrea să-l fac să se simtă și mai rău.

Acasă, obișnuiam să petrec seri liniștite, plăcute, împreună cu familia mea. Mama tricota fulare pentru copiii din cartier. Tata îl ajuta pe Caleb la lecții. Aveam foc în șemineu și pace în suflet, fiindcă făceam exact ce se presupunea că trebuie să fac, și totul era pașnic.

Niciodată n-am fost dusă în cârcă de un băiat solid, nici n-am râs la masa de seară până să mă doară stomacul, nici n-am ascultat hărmălaia a o sută de persoane, vorbind toate odată. Pacea înseamnă constrângere: aici e libertate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

RESPIR PE NĂRI. Inspir, expir. Inspir.

— Nu e decât o simulare, Tris, îmi zice încet Four.

N-are dreptate. Ultima simulare m-a stors de viață, și în somn, și pe trezie. Coșmaruri, în care nu apăreau doar ciorile, ci și senzațiile pe care le avusesem pe durata simulării: teroare și neputință, care bănuiesc că ar fi adevăratele mele temeri. Subite crize de groază, la duș, la micul dejun, pe drumul încoace. Unghii roase într-atât, încât mă doare carnea din jurul lor. Și nu sunt singura care se simte așa: îmi dau bine seama.

Și totuși, încuviințez și închid ochii.

* * *

Sunt în întuneric. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc sunt fotoliul metalic și acul din brațul meu. De data asta nu sunt pe câmp, nu am de-a face cu ciori. Inima îmi bate cu putere în așteptare. Ce monștri se vor mai furișa din întuneric și-mi vor răpi rațiunea? Cât va mai trebui să-i aștept?

Un glob albastru se aprinde la câțiva pași de mine, și apoi încă unul, umplând camera de lumină. Sunt la parterul Carierei, aproape de prăpastie, și novicii sunt în jurul meu, cu mâinile împreunate și chipurile inexpresive. O caut cu privirea pe Christina și-o văd printre ei. Nimeni nu se clintește. Nemișcarea lor mă face să mă simt sugrumată.

Văd ceva în fața mea: propria-mi reflexie ștersă. O ating, și degetele mele dau de sticlă, rece și netedă. Îmi ridic privirea. În față am un ochi de geam: sunt într-o cutie din sticlă, împing deasupra capului, să văd dacă pot să deschid cutia: nu se clintește. Sunt închisă ermetic.

Inima îmi bate și mai repede. Nu vreau să fiu captivă. Cineva ciocănește în peretele din fața mea. E Four. Îmi arată spre picioarele mele, zâmbind cu superioritate.

Acum câteva secunde, picioarele îmi erau uscate, însă acum stau în apă înaltă de un centimetru, și ciorapii îmi sunt learcă. Mă ghemuiesc să văd de

unde vine apa, dar se pare că vine de nicăieri, înălțându-se din fundul sticlos al cutiei. Îmi înalț privirea spre Four, și el ridică din umeri, după care se alătură grupului novicilor.

Apa crește cu repeziciune. Acum îmi acoperă gleznele. Bat cu pumnul în peretele de sticlă.

— Hei! strig. Lăsați-mă să ies!

Apa îmi lunecă pe pulpele goale, ridicându-se, rece și moale. Izbesc sticla cu și mai multă putere.

— Scoateți-mă de-aici!

O privesc pe Christina. Ea se apleacă spre Peter, care stă lângă ea, și-i șoptește ceva la ureche. Râd amândoi.

Apa îmi acoperă coapsele. Bat cu amândoi pumnii în perete. Nu mai încerc să le atrag atenția: mă străduiesc să scap. Disperată, lovesc sticla cât pot de tare. Fac un pas înapoi și-mi reped umărul în perete, o dată, de două, de trei ori, de patru ori. Izbesc peretele până începe să mă doară umărul, urlând după ajutor, privind cum apa mi se ridică până la mijloc, până la coaste, până la piept.

— Ajutor! țip. Vă rog! Vă rog, ajutați-mă!

Plesnesc sticla cu palma. O să mor în bazinul ăsta. Îmi trec mâinile tremurătoare prin păr.

Îl văd pe Will printre novici, și ceva mă gădilă în adâncul minții. Ceva din ce-a zis el. *Haide, gândește.* Mă opresc din încercările de a sparge sticla. Mi-e greu să respir, dar trebuie să încerc. Am nevoie de tot aerul pe care pot să-l obțin în câteva secunde.

Trupul mi se înalță, imponderabil, pe apă. Plutesc aproape de tavan și-mi înclin capul pe spate când apa ajunge să-mi treacă de bărbie. Gâfâind, îmi lipesc fața de sticla de deasupra mea, sorbind cât de mult aer pot. Apoi, apa mă acoperă cu totul, închizându-mă cu totul în cutie.

Nu intra în panică. N-are rost: inima îmi bate prea tare, și gândurile mi se împrăstie. Mă zbat prin apă, lovind pereții. Îi izbesc cu picioarele cât pot de tare, însă apa îmi încetinește mișcările. *Simularea e numai în mintea ta.*

Țip, și apa îmi umple gura. Dacă e în mintea mea, înseamnă că pot s-o controlez. Apa îmi ustură ochii. Fețele pasive ale novicilor mă privesc. Lor nu le pasă.

Țip încă o dată și împing peretele cu palma. Aud ceva. Un trosnet. Când îmi retrag mâna, văd o crăpătură în sticlă, îmi trântesc și cealaltă palmă alături de prima și mai fac o crăpătură, aceasta din urmă întinzându-se spre exterior în linii lungi și strâmbe. Pieptul îmi arde de parcă aș fi înghițit flăcări. Lovesc peretele cu piciorul. Degetele mă dor în urma impactului, și aud un geamăt prelung, grav.

Peretele se sparge, și forța apei care-mi cade în spinare mă aruncă înainte. Am aer din nou.

Mă ridic în șezut, gâfâind. Sunt pe fotoliu. Înghit și-mi scutur mâinile. Four e în picioare, în dreapta mea, dar în loc să mă ajute, doar mă privește.

— Ce e? îl întreb.

— Cum ai făcut asta?

— Ce să fac?

— Ai spart sticla.

— Nu știu.

În sfârșit, Four îmi întinde mâna. Îmi salt picioarele peste marginea fotoliului, iar când mă ridic, mă simt sigură pe mine. Calmă.

Oftează și mă apucă de cot, pe jumătate conducându-mă și pe jumătate trăgându-mă afară din cameră. Mergem în tăcere pe coridor, și deodată mă opresc, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui. Mă privește tăcut. Nu vrea să-mi dea vreo informație fără să-l îmboldesc.

— Ce e? îl întreb.

— Ești Divergentă, îmi răspunde.

Fac ochii mari, și frica pulsează prin mine ca un curent electric. El știe. Cum e posibil să știe? Trebuie să-mi fi scăpat ceva. Să fi spus ceva nepotrivit.

Trebuie să par indiferentă. Mă las pe spate, lipindu-mă cu umerii de perete, și-l întreb:

— Ce-i aia Divergentă?

— Nu face pe proasta, mă repede el. Te-am bănuț și data trecută, dar acum e evident. Ai manipulat simularea: ești Divergentă. O să șterg filmarea, dar în afară de cazul în care vrei să ajungi *moartă* pe fundul prăpastiei, o să-ți dai seama cum să ascunzi asta pe perioada simulării! Și-acum, te rog să mă scuți.

Se întoarce în camera pentru simulare și trânteste ușa după el. Îmi simt pulsul bătându-mi tocmai în gât. Am manipulat simularea: am spart sticla. Nu știam că e o manifestare a Divergenței.

Dar el de unde știe?

Mă desprind de perete și pornesc mai departe pe coridor. Am nevoie de răspunsuri și știu la cine le găsesc.

* * *

Mă duc în salonul pentru tatuaje, unde am văzut-o ultima dată pe Tori.

Nu e multă lume pe-afară, fiindcă suntem pe la jumătatea după-amiezii, și cei mai mulți sunt la muncă, sau la școală. În salon sunt trei persoane: celălalt artist al tatuajelor, care desenează un leu pe brațul unui alt bărbat, și Tori, ocupată să sorteze un teanc de hârtii de pe tejghea. Își ridică privirea când intru.

— Bună, Tris, îmi zice.

Aruncă o privire spre celălalt artist, care e prea concentrat la ceea ce face ca să ne mai observe.

— Hai să mergem în spate, îmi propune ea.

O urmez dincolo de draperia care desparte cele două încăperi. În camera cealaltă sunt câteva scaune, ace de rezervă pentru tatuat, cerneală, tampoane de sugativă și lucrări de artă înrămate. Tori trage draperia până la capăt și se așază pe un scaun. Mă așez alături de ea, bătând din picior ca să-mi găsesc o ocupație.

— Cum mai e? se interesează ea. Cum merg simulările?

— Chiar bine, zic, clătinând afirmativ din cap de câteva ori. Puțin cam prea bine, înțeleg.

— Aha.

— Te rog, ajută-mă să înțeleg, îi zic încet. Ce înseamnă să fii...

Ezit. N-ar trebui să rostesc cuvântul „Divergent” aici.

— Ce naiba sunt eu? Ce legătură are asta cu simulările?

Tori își schimbă deodată comportamentul. Se lasă pe spate și-și încrucișează brațele. Expresia îi devine prudentă.

— Printre altele, ești... ești cineva conștient că, atunci când ești într-o simulare, ceea ce vezi nu e real, începe ea. Cineva capabil să manipuleze simularea, sau chiar s-o întrerupă. Și, de asemenea...

Se apleacă în față și mă privește în ochi.

— Cineva care, din moment ce ești și Neînfricată... poți să mori.

O greutate mi se lasă în piept, ca și cum fiecare propoziție rostită de ea mi s-ar așeza acolo, peste celelalte precedente. Tensiunea se acumulează în mine, până când nu mai pot suporta s-o țin înăuntru: simt nevoia să plâng, sau să țip, sau...

Las să-mi iasă de pe buze un mic hohot de râs aspru, care pierde aproape de îndată ce s-a eliberat, și zic:

— Așadar, o să mor, înseamnă?

— Nu neapărat, zice ea. Liderii Neînfricaților nu știu deocamdată ce ești. Eu ți-am șters imediat din sistem rezultatul de la testul de aptitudini, și ți l-am înscris manual ca fiind Abnegația. Dar, poți să fii sigură: dacă ei descoperă ce ești, *indiscutabil* te omoară.

O fixez cu privirea în tăcere. Nu pare bună. Vocea îi e sigură, chiar dacă puțin cam insistentă, și n-am bănuț-o niciodată că ar fi dezechilibrată, însă nu se poate să nu fie. Nu s-a auzit de crime în orașul nostru de când mă știu pe lume. Și, chiar dacă ar exista indivizi capabili de așa ceva, liderii unei facțiuni n-au cum să fie.

— Ești paranoică, îi zic. Liderii Neînfricaților n-ar putea să mă omoare. Oamenii nu fac așa ceva. Nu mai fac. Asta-i și rostul tuturor ăstora... tuturor facțiunilor.

— O, așa crezi? spune ea, punându-și palmele pe genunchi și privindu-mă drept în ochi, cu trăsăturile crispatе de o ferocitate subită. Pe fratele meu

I-au dat gata, așa că, de ce nu și pe tine, hm? Ce te face să fii atât de specială?

— Pe fratele tău? întreb, mijind ochii.

— Mda. Pe fratele meu. Amândoi ne-am transferat de la Erudiți, numai că testul lui de aptitudini a fost neconcludent, în ultima zi a simulărilor, i-au găsit cadavrul în prăpastie. Au zis c-a fost sinucidere. Numai că fratele meu se descurca bine la pregătire, se cuplase cu o altă novice, *era fericit*.

Clatină din cap.

— Și tu ai un frate, nu? Nu crezi că ai ști dac-ar avea tendințe sinucigăse?

Încerc să mi-l imaginez pe Caleb sinucigându-se. Până și gândul la așa ceva mi se pare caraghios. Chiar și să fi fost nefericit, pentru Caleb sinuciderea n-ar fi însemnat o opțiune.

Tori are mânecile suflecate, așa că-i zăresc pe brațul drept un tatuaj înfățișând un râu. Oare și l-a făcut după ce i-a murit fratele? Sau râul o fi o altă frică pe care și-a învins-o?

— În al doilea stagiul al inițierii, reia Tori, coborându-și glasul, Georgie s-a descurcat foarte bine, și foarte repede. Spunea că simulările nici măcar nu erau înfricoșătoare pentru el... erau ca un joc. Așa că instructorii au manifestat un interes special față de el. S-au înșirat cu toții în cameră în timp ce el era sub efectul simulării, în loc să-l lase doar pe instructorul lui, care să-i raporteze rezultatul. Șușoteau tot timpul despre el. În ultima zi a simulărilor, unul dintre liderii Neînfricaților a venit să-l vadă personal. Și, a doua zi, Georgie nu mai era.

Aș putea să am rezultate bune la simulări, dac-aș stăpâni acea forță care m-a ajutat să sparg sticla. Aș putea să fiu atât de tare, încât toți instructorii să mă remarce. Aș putea, dar așa voi face?

— Asta-i tot? o întreb. Doar schimbarea simulării?

— Mă îndoiesc, îmi răspunde ea, dar e tot ce știu eu.

— Cât de mulți știu despre asta? întreb, cu gândul la Four. Despre manipularea simulărilor?

— Două categorii de oameni. Oamenii care vor să te știe moartă, și oamenii care au trecut ei înșiși prin experiența asta. La prima mână. Sau la a doua, ca mine.

Four mi-a spus c-o să șteargă înregistrarea în care eu sparg sticla bazinului. Nu vrea să mor. Înseamnă că e Divergent? Sau a avut pe cineva din familie? Un prieten? O iubită?

Alung gândul. N-am voie să mă las distrasă de el.

— Nu înțeleg, rostesc cu încetineală, de ce le-ar păsa liderilor Neînfricaților că pot eu să manipulez simularea.

— Dacă mi-aș fi dat seama, ți-aș fi răspuns până acum, zice Tori, strângând din buze. Singurul lucru pe care l-am dedus este că nu de schimbarea simulării le pasă lor: e doar un simptom pentru altceva. Ceva de care le pasă.

Îmi ia mâna și mi-o strânge între palmele ei.

— Gândește-te la asta, îmi zice. Oamenii ăștia te-au învățat să folosești o armă. Te-au învățat să lupți. Crezi că s-ar da în lături să te rănească? Să te omoare?

Îmi eliberează mâna și se ridică.

— Trebuie să plec, dacă vreau ca Bud să nu-mi pună întrebări. Fii prudentă, Tris.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

UȘA CARIEREI SE ÎNCHIDE după mine, și rămân singură. N-am mai mers prin tunelul acesta din ziua Ceremoniei Alegerii, îmi amintesc cum am mers atunci, cu pași nesiguri, căutând lumina. Acum, pașii îmi sunt siguri. Nu mai am nevoie de lumină.

Au trecut patru zile de când am vorbit cu Tori. De atunci, Erudiții au publicat două articole despre Abnegație. Primul articol acuză Abnegația că ascunde articole de lux, cum ar fi automobilele și fructele proaspete, de celelalte facțiuni, astfel încât să le inoculeze tuturor celorlalți cu forța credința lor în jertfa de sine. Când l-am citit, m-am gândit cum sora lui Will, Cara, o acuza pe mama că stochează bunuri.

Al doilea articol discută lacunele alegerii oficialilor guvernamentali pe baza facțiunii lor, întrebând de ce numai persoanele care se autodefinesc ca fiind altruiste trebuie să ia parte la guvernare. Aduce în discuție întoarcerea la sistemele politice bazate pe alegeri democratice din trecut. Are multă logică, iar asta mă face să bănuiesc că e un apel la revoluție mascat sub veșmintele raționalității.

Ajung la capătul tunelului. Plasa se întinde peste groapa căscată, exact așa cum am văzut-o ultima dată. Urc treptele până pe planșeul din lemn pe care mă ridicase Four, punându-mă cu picioarele pe teren solid și ținându-mă cu mâna de bara unde era legată plasa. Atunci, prima dată când am ajuns aici, n-aș fi fost în stare să-mi ridic trupul doar prin forța brațelor, însă acum o fac aproape fără să mă gândesc și mă rostogolesc în centrul plasei.

Deasupra mea sunt clădirile goale amplasate la marginile gropii, precum și cerul, de un albastru-închis și lipsit de stele. Nu se vede luna.

Articolele m-au tulburat, însă am prieteni care să mă învelescă, iar asta înseamnă ceva. Când a apărut primul, Christina a vrăjit-o pe una dintre bucătăresele Neînfricaților, care ne-a lăsat să încercăm un aluat pentru prăjituri. După al doilea, Uriah și Marlene m-au învățat un joc de cărți, și am stat să jucăm timp de vreo două ore în sala de mese.

Astă-seară, totuși, vreau să fiu singură. Mai mult decât atât, vreau să-mi amintesc pentru ce am venit aici, și de ce am fost atât de hotărâtă să rămân aici, încât să sar de pe acoperișul unei clădiri, chiar înainte să știu ce înseamnă să fii Neînfricat, îmi strecor degetele printre ochiurile plasei de sub mine.

Îmi doream să fiu ca Neînfricații pe care-i văzusem la școală. Voiam să fiu zgomotoasă și îndrăzneță și liberă, la fel ca ei. Însă ei nu erau încă membri: ei doar se jucau de-a Neînfricații. Și la fel mă jucasem și eu, când sărisem de pe acoperișul acela. Nu știam ce înseamnă spaima.

În ultimele patru zile, înfruntasem patru spaime. Prima dată, eram legată de un țăruș, iar Peter aprinsese un foc sub picioarele mele. În alta, mă înecam iar, de data aceasta în mijlocul unui ocean, cu apa învolburată în jurul meu. A treia oară, îi priveam pe ai mei, sângerând până la o moarte lentă. Iar în a patra, eram amenințată cu o armă și forțată să-i împușc pe toți. Acum știu ce înseamnă spaima.

Vântul se abate violent peste marginea gropii și mă învăluie. Închid ochii. În mintea mea, sunt din nou pe acoperișul clădirii. Îmi deschii nasturii bluzei mele gri specifice Abnegației, lăsându-mi la vedere brațele goale, dezvăluind din trupul meu mai mult decât văzuse vreodată oricine altcineva, îmi strâng bluza ghem și-o azvârl în pieptul lui Peter.

Deschid ochii. Nu, m-am înșelat: n-am sărit de pe acoperiș pentru că-mi doream să fiu ca Neînfricații. Am sărit pentru că eram deja ca ei, și voiam să le demonstrez asta. Voiam să scot la iveală acea parte din mine pe care Abnegația îmi impunea s-o ascund.

Îmi întind mâinile deasupra capului și mă prind din nou cu ele de plasă. Îmi întind și picioarele, cât pot de mult, acoperind cât mai mult posibil din plasă. Cerul nopții e pustiu și tăcut; și, pentru prima oară de patru zile încoace, la fel e și mintea mea.

* * *

Îmi țin capul între palme și respir adânc. Astăzi, simularea a fost aceeași ca ieri. Cineva m-a ținut în bătaia armei și mi-a ordonat să-mi împușc familia. Când îmi ridic privirea, observ că Four mă urmărește.

— Știu că simularea nu e reală, îi spun.

— Nu e nevoie să-mi explici mie, îmi răspunde. Ți iubești familia. Nu vrei să-i împuști pe-ai tăi. Nu e cel mai nerezonabil lucru din lume.

— Simularea e singura ocazie în care mai ajung să-i văd, îi mărturisesc.

Chiar dacă el afirmă că nu e nevoie, simt că trebuie să-i explic de ce spaima aceasta e atât de greu de înfruntat pentru mine. Îmi fac degetele mănunchi, apoi le răsfir. Ungھیile îmi sunt roase până la sânge: le-am tot ros în timp ce dormeam, în fiecare dimineață mă trezesc cu mâinile însângerate.

— Mi-e dor de ei. Ți s-a întâmplat vreodată... să-ți fie dor de familia ta?

Four își lasă privirea în jos.

— Nu, îmi răspunde, până la urmă. Nu mi-e. Dar asta e ceva neobișnuit.

Este neobișnuit, într-atât de neobișnuit, încât mă distrage de la imaginea cu mine, ținând o armă îndreptată spre pieptul lui Caleb. Cum o fi fost familia lui, dacă nu-i mai pasă de ea?

Mă opresc cu mâna pe clanța ușii și-mi întorc privirea spre el.

Ești la fel ca mine? îl întreb, fără glas. *Ești Divergent?*

Până și în gând, cuvântul acesta mi se pare periculos. Privirea lui o susține pe-a mea și, pe măsură ce trec secunde de tăcere, el arată din ce în ce mai puțin sever. Îmi aud bătăile inimii. Îl privesc de prea mult timp, însă, în definitiv, și el mă privește, și mă simt de parcă amândoi am încerca să spunem un lucru pe care celălalt nu poate să-l audă, deși e posibil să fie numai în imaginația mea. Prea mult... iar acum, încă și mai mult, și inima îmi bate chiar mai tare, și ochii lui senini mă înghit toată.

Deschid ușa și ies în grabă pe coridor.

N-ar trebui să mă las atât de ușor distrasă de el. N-ar trebui să fiu capabilă de alte gânduri în afara celor legate de inițiere. Simulările ar trebui să mă tulbure mai mult: ar trebui să-mi zdrobească mintea, așa cum se întâmplă cu majoritatea celorlalți inițiați. Drew nu doarme: doar fixează peretele cu privirea, ghemuit ca o minge. Al țină în fiecare noapte din cauza

coșmarurilor și plânge în pernă. Coșmarurile mele și unghiile roase pălesc prin comparație.

Țipetele lui Al mă trezesc de fiecare dată, și privesc arcurile patului de deasupra mea, întrebându-mă ce naiba o fi în neregulă cu mine, de ce mă simt încă puternică, din moment ce toți ceilalți cedează nervos. Faptul că sunt Divergentă îmi dă stabilitatea, sau o fi altceva?

Când ajung înapoi în dormitor, mă aștept să dau peste aceeași imagine de ieri: câțiva novici zăcând în paturile lor, sau privind în gol. În loc de așa ceva, îi găsesc stând în grup în celălalt capăt al camerei. Eric e în fața lor, cu o tablă în mâini, întoarsă invers, așa că nu pot să văd ce scrie pe ea. Mă opresc alături de Will.

— Ce se-ntâmplă? îl întreb în șoaptă. Sper să nu fie vorba de vreun alt articol, fiindcă nu sunt convinsă că aș mai putea îndura alt val de ostilitate îndreptat spre mine.

— Ierarhizările pentru stadiul al doilea, îmi răspunde el.

— Credeam că nu se fac eliminări după stagiul al doilea, șușotesc eu.

— Nu se fac. E doar un raport de evoluție, cam așa ceva.

Clatin aprobator din cap.

Vederea tablei îmi provoacă o senzație de stânjeneală, de parcă mi-ar înnota ceva prin stomac. Eric ridică tabla deasupra capului și o agață de un cui. Când se dă la o parte, peste întreaga încăpere se așterne tăcerea, și-mi lungesc gâtul să văd ce scrie.

Numele meu e pe primul loc.

Capetele se întorc spre mine. Citesc mai departe lista, de sus în jos. Christina și Will ocupă pozițiile a șaptea și, respectiv, a noua. Peter e al doilea, însă când citesc timpul trecut în dreptul lui, îmi dau seama că diferența dintre noi e izbitor de mare.

Timpul mediu obținut de Peter la simulări e de opt minute. Al meu, de două minute și patruzeci și cinci de secunde.

— Bună treabă, Tris, îmi spune Will încetișor.

Încuviințez, cu ochii încă fixați pe tablă. Ar trebui să fiu încântată că m-am clasat prima, însă știu ce înseamnă asta. Dacă Peter și prietenii lui m-au

urât până acum, de-acum încolo, mă vor detesta. Acum, eu sunt Edward. Ochiul meu ar putea să fie următorul. Sau mai rău.

Caut numele lui Al și-l găsesc pe ultimul loc. Grupul novicilor se destramă cu încetul, rămânând doar eu, Peter, Will și Al. Aș vrea să-l pot consola pe Al. Să-i spun că singurul motiv pentru care m-am descurcat atât de bine este că am creierul oarecum diferit.

Peter se întoarce lent, plin de încordare. O privire furioasă ar fi fost mai puțin amenințătoare decât cea pe care mi-o adresează: e o privire de ură absolută. Se îndreaptă spre patul lui, însă în ultima clipă, se răsuște pe călcâie și mă îmbrânțește de perete, ținându-mi amândoi umerii cu mâinile.

— N-o să mă las eu întrecut de o Bătoasă, îmi șuieră, cu fața atât de aproape de a mea, încât îi simt mirosul ranced al răsuflării. Cum ai făcut, hm? Cum naiba ai făcut?

Mă trage spre el cu câțiva centimetri, după care mă izbește din nou de perete. Îmi încheștez dinții ca să nu izbucnesc în plâns, cu toate că durerea impactului îmi străbate toată șira spinării. Will îl apucă pe Peter de gulerul bluzei și-l trage, îndepărtându-l de mine.

— Las-o în pace, îi zice. Numai un laș e în stare să terorizeze o fetiță.

— O fetiță? pufnește Peter, dându-i peste mână lui Will. Ești orb, sau doar prost? Ea o să te scoată afară din clasament și din *facțiunea Neînfricaților*, și tu o să rămâi fără *nimic*, totul numai din cauză că ea știe să manipuleze lumea, iar tu, nu. Așa că, după ce-o să-ți dai seama că e pornită să ne distrugă pe toți, să-mi dai de știre.

După care Peter iese din dormitor ca o furtună. Molly și Drew îl urmează, cu expresii de dezgust pe fețe.

— Mersi, îi zic lui Will, clătinând din cap spre el.

— Are dreptate? mă întreabă el încet. Tu chiar încerci să ne manipulezi?

— Cum naiba să fac așa ceva? îi răspund, încruntându-mă. Fac doar tot posibilul să reușesc, la fel ca toată lumea.

— Nu știu, recunoaște Will, ridicând ușor din umeri. Prefăcându-te slabă, ca să ne provoci mila? Și pe urmă făcând pe dura, ca să ne înspăimânți?

— Să vă înspăimânt? îl îngân. Vă sunt *prietenă*. N-aș face una ca asta.

Will nu-mi răspunde. Pot să-mi dau seama că nu mă crede; nu tocmai.

— Nu fi tâmpit, Will, îl apostrofează Christina, sărind jos din pat.

Apoi, privindu-mă fără simpatie, adaugă:

— Ea nu se preface.

După care Christina îmi întoarce spatele și pleacă, fără să trântască ușa după ea. Will o urmează. Rămân singură în cameră cu Al. Primul și ultimul loc.

Al nu mi s-a părut niciodată mărunț, dar așa arată acum, cu umerii gârboviți și trupul prăbușit în el însuși, ca o coală de hârtie mototolită. Stă pe marginea patului.

— Te simți bine? îl întreb.

— Sigur, răspunde.

Are fața de un roșu aprins. Îmi îndepărtez privirea. Întrebarea mea nu fusese decât o formalitate. Oricine are ochi poate să vadă că Al nu se simte bine.

— Nu s-a terminat, îi zic. Poți să-ți îmbunătățești clasarea dacă...

Dar glasul îmi pierde când își ridică privirea spre mine. Nici măcar nu știu ce i-aș mai fi spus, dac-ar fi fost să-mi sfârșesc fraza. Nu există strategie pentru stagiul al doilea. Aici, se pătrunde adânc în inimile noastre și se testează curajul din ele.

— Vezi? îmi zice. Nu e chiar atât de simplu.

— Știu că nu e.

— Nu cred că știi, mă contrazice, clătinând din cap. Bărbia îi tremură. Pentru tine, e ușor. Toate astea sunt ușoare.

— Nu e adevărat!

— Ba da, este, insistă el, închizând ochii. Nu mă ajuti cu nimic pretinzând că n-ar fi. Eu nu... nu sunt sigur c-ai putea să mă ajuti câtuși de puțin.

Mă simt ca lovită brusc de o ploaie torențială, și toate hainele îmi sunt îngreunate de apă; de parcă aș fi greoaie, și stângace, și inutilă. Nu știu dacă vrea să spună că nimeni nu l-ar putea ajuta, sau dacă eu, în mod special, nu

pot să-l ajut, însă niciuna dintre aceste două interpretări nu mi-ar conveni. Eu vreau să-l ajut. Dar sunt neputincioasă în acest sens.

— Eu... încep să spun, vrând să-mi cer scuze; dar pentru ce?

Pentru că sunt mai Neînfricată decât el? Pentru că nu știu ce să zic?

— Nu vreau...

Lacrimile care i se adunaseră sub pleoape încep să se reverse, udându-i obrazii.

— ... nu vreau decât să fiu singur.

Îi fac un semn de încuviințare și-i întorc spatele. Nu mi se pare o idee bună să-l las singur acum, însă nu mă mai pot opri. Ușa se închide în urma mea, și eu îmi văd de drum.

Trec pe lângă țâșnitoare și prin coridoarele care mi se păruseră interminabile în ziua sosirii mele aici, însă acum mintea mea abia dacă le ia în seamă. Nu e prima oară că-mi dezamăgesc familia de când am ajuns aici, însă, dintr-un anume motiv, așa simt că ar fi. De fiecare dată când am dat greș până acum, am știut ce am de făcut, dar am preferat să procedez altfel. De data aceasta, nu știu ce să fac. Să-mi fi pierdut capacitatea de a vedea ce le trebuie celorlalți? Să-mi fi pierdut o parte din mine?

Merg mai departe.

* * *

Nimeresc cumva coridorul în care am stat în ziua plecării lui Edward. Nu-mi doresc să fiu singură, dar nu mi se pare c-aș avea de ales. Închid ochii și-mi concentrez atenția asupra pietrei reci de sub mine și inspir mucegăitul aer subteran.

— Tris! strigă cineva dinspre capătul coridorului.

Îl văd pe Uriah venind spre mine într-o alergare ușoară, în spatele lui sunt Lynn și Marlene. Lynn ține o brișă în mână.

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, îmi zice, ghemuindu-se la picioarele mele. Am auzit că te-ai clasat prima.

— Și, în consecință, n-ai vrut decât să mă feliciți? îmi spun, zâmbind cu superioritate. Atunci, mersi.

— *Cineva* tot trebuia s-o facă, zice el. Și mi-am închipuit că prietenii tăi n-or să fie prea dispuși pentru felicitări, din moment ce clasările lor nu sunt atât de bune. Așa că nu mai face pe bosumflata și hai cu noi. Vreau să trag într-o briosoă pusă pe capul lui Marlene.

Ideea e atât de caraghioasă, încât nu-mi pot stăpâni râsul. Ridicându-mă, îl urmez pe Uriah până în capătul coridorului, unde ne așteaptă Marlene și Lynn. Lynn mijește ochii spre mine, însă Marlene zâmbește.

— De ce nu te-ai dus să sărbătorești? mă întreabă ea. Practic, ai garantat un loc în top zece, dac-o ții așa.

— E prea Neînfricăată pentru ceilalți transferați, își dă cu părerea Uriah.

— Și are prea mult din Abnegație ca să sărbătorească, remarcă Lynn.

N-o iau în seamă.

— Și de ce vrei să tragi într-o briosoă așezată pe capul lui Marlene?

— A pus pariu cu mine că nu sunt în stare să ținesc destul de bine cât să nimeresc un obiect mărunț de la treizeci de metri, îmi explică Uriah. Eu am pariat că ea n-are curaj să stea acolo când încerc. A ieșit la fix, zău așa.

Sala pentru pregătire în care am tras prima oară cu arma nu e departe de coridorul meu secret. Ajungem acolo în mai puțin de un minut, și Uriah apasă pe întrerupător, aprinzând lumina. Arată la fel ca ultima dată când am fost aici: țințele la un capăt al încăperii, o masă cu arme de foc la celălalt.

— Pe-astea le țin așa, la îndemână? întreb.

— Mda, dar nu sunt încărcate, îmi răspunde Uriah, ridicându-și bluza.

Are o armă îndesată la betelia pantalonilor, imediat sub un tatuaj. Privesc cu atenție tatuajul, încercând să-mi dau seama ce reprezintă, însă el își lasă bluza să cadă la loc.

— OK, zice apoi. Du-te să stai în fața unei ținte.

Marlene pornește, cu o ușoară ezitare în mers.

— Doar nu vorbești serios c-o să tragi spre ea, nu? îl întreb pe Uriah.

— Nu e o armă adevărată, îmi explică Lynn, liniștită. E încărcată cu bile din plastic. În cel mai rău caz, o s-o usture fața, poate să-i facă o mică rană. Ce, ne crezi tâmpiți?

Marlene se postează în fața unei ținte și-și potrivește brioșa pe cap. Uriah închide un ochi și țintește.

— Stai! strigă Marlene.

Ia brioșa, rupe o bucată din ea și și-o vâra în gură.

— Mmm-acum! strigă, cu gura plină, și-i face semn cu degetul mare ridicat.

— Înțeleg că voi v-ați clasat foarte bine, îi zic lui Lynn.

Ea încuviințează.

— Uriah e al doilea. Eu sunt prima. Marlene e a patra.

— Ești prima la doar un *fir de păr*, replică Uriah, în timp ce țintește.

Deodată, apasă pe trăgaci. Brioșa cade de pe capul lui Marlene, care nici măcar n-a clipit.

— Am câștigat amândoi! strigă ea.

— Ți-e dor de fosta ta facțiune? mă întreabă Lynn.

— Uneori, îi răspund.

Era mai liniștită. Și nu atât de epuizantă.

Marlene ridică brioșa de jos și mușcă din ea.

— Ce scârbos! strigă Uriah.

— Inițierea are rolul de a ne reduce la ceea ce suntem cu adevărat. Oricum, așa susține Eric, comentează Lynn, arcuindu-și o sprânceană.

— Four zice că rolul ei e să ne pregătească.

— Păi, ei nu prea sunt de aceleași păreri.

Încuviințez. Four mi-a mărturisit că viziunea lui Eric în privința Neînfricaților nu e chiar ce-ar trebui să fie, însă mi-aș fi dorit să-mi fi spus precis care anume viziune o consideră el corectă. Din când în când, întrezăresc frânturi din ea – aclamațiile Neînfricaților când am sărit de pe clădire, năvodul de brațe care m-a prins după rafala de gloanțe – însă acestea nu sunt suficiente. Oare el să fi citit manifestul Neînfricaților? În așa ceva să creadă el: în actele obișnuite de bravură?

Ușa sălii pentru pregătire se deschide. Shauna, Zeke și Four intră exact când Uriah trage într-o altă țintă. Bila din plastic ricoșează din centrul țintei și se rostogolește pe podea.

— Mi s-a părut mie că aud ceva pe-aici, zice Four.

— Și s-a dovedit că e idiotul de frate-meu, adaugă Zeke. N-ai ce să cauți aici după ore. Ai grijă, că altfel Four îi spune lui Eric, și atunci o să fii ca și scalpat.

Uriah strâmbă din nas către fratele lui și-și pune la loc pistolul cu bile. Marlene traversează încăperea, luând alte câteva mușcături din brioșă, iar Four se dă deoparte din cadrul ușii, lăsându-ne să ieșim pe rând.

— N-o să-i spui lui Eric, zice Lynn, privindu-l bănuitoare pe Four.

— Nu, nu-i spun, confirmă el.

Când dau să trec, îmi pune o mână pe spate ca să mă grăbească, palma lui apăsându-mă între omoplați. Mă străbate un fior. Sper că nu-și dă seama.

Ceilalți pornesc pe coridor, Zeke și Uriah îmbrâncindu-se reciproc, Marlene împărțindu-și brioșa cu Shauna, și Lynn mergând în frunte. Dau să plec după ei.

— Stai o clipă, îmi zice Four.

Mă întorc spre el, întrebându-mă care ipostază a lui Four o s-o văd acum: pe cel care mă ceartă, sau pe cel care s-a urcat cu mine în carusel. Îmi zâmbește un pic, dar zâmbetul nu i se reflectă și în ochi, care au o expresie de încordare și de neliniște.

— Locul tău e aici, știi asta? îmi zice. Locul tău e printre noi. Se va sfârși curând, așa că trebuie doar să te ții bine, OK?

Se scarpină după ureche și-și abate privirea, de parcă s-ar jena de ce-a spus.

Îl privesc cu atenție. Îmi simt bătaile inimii peste tot, până și în degetele de la picioare. Simt că fac ceva îndrăzneț, deși aș putea la fel de lesne să mă întorc și să plec. Nu-mi dau seama precis care opțiune ar fi mai înțeleaptă, sau mai bună. Nu sunt convinsă că mă interesează.

Mă apropiu și-l iau de mână. Degetele îi alunecă printre ale mele. Mi se taie respirația.

Îmi ridic privirea spre el, iar el și-o coboară spre mine. Rămânem așa timp îndelungat. Apoi, îmi trag mâna și-o iau la fugă după Uriah și Marlene.

Poate că el mă crede acum proastă, sau ciudată. Sau poate c-a meritat să încerc.

* * *

Ajung în dormitor înaintea oricui altcuiva, iar când încep să se strecoare și ceilalți, mă vâr în pat și mă prefac că dorm. N-am nevoie de niciunul dintre ei, mai ales dacă au de gând să reacționeze astfel când mă văd că am rezultate bune. Dacă reușesc să trec de inițiere, o să devin Neînfricăță, și n-o să mai fiu nevoită să-i văd.

N-am nevoie de ei... dar oare mi-i doresc? Fiecare tatuaj pe care mi l-am făcut împreună cu ei reprezintă un semn al prieteniei lor, și aproape de fiecare dată când am râs în locul acesta întunecos a fost datorită lor. Nu vreau să-i pierd, dar simt că i-am pierdut deja.

După cel puțin o oră în care gândurile îmi gonesc prin minte, mă întorc pe spate și deschid ochii. În dormitor e acum întuneric: toată lumea s-a culcat. *Probabil sunt epuizați de câtă ranchiună îmi poartă*, îmi zic în sinea mea, zâmbind mânzește. De parcă nu mi-ar fi fost de ajuns faptul că provin din cea mai detestată facțiune: acum mi i-am pus și pe ei în cap.

Cobor din pat să beau puțină apă. Nu mi-e sete, dar simt nevoia să fac ceva. Tălpile mele goale lipăie pe podea, și ating peretele cu mâna ca să țin drumul drept. Un bec luminează albastru deasupra țâșnitorii.

Îmi azvârl părul peste umăr și mă aplec. Imediat cum apa îmi atinge buzele, aud voci la capătul coridorului. Mă furișez mai aproape de sursa lor, încrezătoare că întunericul mă va ține ascunsă.

— Până acum, n-au fost semne de așa ceva.

E vocea lui Eric. Semne de ce?

— Ei bine, nici n-ai fi observat mare lucru din ele, deocamdată, îi răspunde cineva.

O voce de femeie, rece și familiară, însă familiară ca dintr-un vis, nu din partea unei persoane reale.

— Pregătirea pentru luptă nu-ți arată nimic, continuă ea. Totuși, simulările dezvăluie cine sunt rebelii Divergenți, dacă e cazul, așa că va trebui să examinăm filmările de mai multe ori, ca să fim siguri.

Cuvântul „Divergenți” mă face să îngheț. Mă aplec în față, cu spatele lipit de peretele din piatră, încercând să văd cui îi aparține vocea aceea familiară.

— Nu uita motivul pentru care i-am cerut lui Max să te numească, zice vocea. Prioritatea ta e întotdeauna să-i descoperi. Întotdeauna.

— N-o să uit.

Mă mut cu câțiva centimetri mai în față, sperând să fiu încă ascunsă. Indiferent cui i-ar aparține vocea, e clar că persoana respectivă trage sforile: ea e răspunzătoare pentru rolul de lider al lui Eric; ea e cea care-mi vrea moartea. Îmi aplec mai mult capul înainte, încordându-mi privirea ca să-i văd până nu trec după colț.

Și atunci, cineva mă înșfacă din spate.

Dau să țip, însă o mână îmi astupă gura. Miroase a săpun și e suficient de mare încât să-mi acopere întreaga parte de jos a feței. Mă zbat, însă brațele care mă țin sunt prea puternice, așa că-i mușc un deget.

— Au! strigă o voce aspră.

— Taci și ține-i gura astupată!

A doua voce e mai înaltă decât cea bărbătească obișnuită, și mai limpede. E vocea lui Peter.

O fâșie de pânză neagră îmi acoperă ochii, și o altă pereche de mâini mi-o leagă la ceafă. Mă străduiesc să respir. Sunt cel puțin două mâini care-mi țin brațele, trăgându-mă înainte, una pe spate, împingându-mă în aceeași direcție, și una peste gură, înăbușindu-mi țipetele. Trei persoane. Simt o durere în piept. Nu pot să rezist de una singură împotriva a trei persoane.

— Mă întreb cum e când o Bătoasă imploră îndurare, zice Peter, chicotind. Hai, mai repede.

Încerc să mă concentrez asupra mâinii care-mi astupă gura. Trebuie să aibă ceva distinctiv care să-i facă posesorul mai ușor de identificat. Identitatea lui e o problemă rezolvabilă. Am nevoie să rezolv o problemă imediat, fiindcă altfel intru în panică.

Palma e transpirată și moale. Strâng din dinți și respir pe nări. Mirosul săpunului e unul cunoscut. Lămâiță și salvie. Același cu mirosul care-i învăluie patul lui Al. Simt cum o greutate îmi cade în stomac.

Aud zgomotul apei izbindu-se de stânci. Suntem în apropierea prăpastiei: sigur deasupra ei, dat fiind volumul sunetului. Strâng din buze ca să nu țip. Dacă suntem deasupra prăpastiei, știu ce intenții au cu mine.

— Ridic-o, hai.

Mă zbat, și pielea lor aspră se freacă de a mea, însă știu că e inutil. Țip, de asemenea, știind că nimeni nu poate să mă audă aici.

O să supraviețuiesc până mâine. O să supraviețuiesc.

Mâinile mă împing înainte și în sus, și mă trântesc cu șira spinării de ceva dur și rece. Judecând după lățime și curbură, e un parapet metalic. E *parapetul* metalic, cel aflat deasupra prăpastiei. Respirația îmi devine șuierată, și simt umezeala atingându-mi ceafa. Mâinile îmi arcuiesc cu forța spinarea pe deasupra parapetului. Tălpile mi se ridică de pe sol, și răpitorii mei sunt singurii care mă mai împiedică să cad în apă.

O mână grea îmi pipăie pieptul.

— Ești sigură că ai șaisprezece ani, Bătoaso? Nu mi se pare c-ai avea mai mult de doisprezece.

Ceilalți băieți izbucnesc în râs.

Simt în gură un gust de fiere și-i înghit amărăciunea.

— Ia stați, mi se pare că am găsit ceva!

Mâna lui mă strânge. Îmi mușc limba ca să-mi opresc țipătul. Alte hohote de râs.

Palma lui Al mi se desprinde de gură.

— Terminați cu asta, se răstește el.

Îi recunosc vocea joasă, caracteristică.

În clipa în care Al îmi dă drumul, reîncep să mă zbat și reușesc să alunec înapoi cu picioarele pe pământ. De data asta, mușc cât pot de tare primul braț de care dau. Aud un urlet și strâng din dinți și mai aprig, până simt gustul sângelui. Ceva dur mă lovește peste față. O fierbințeală incandescentă

îmi năvălește în cap. Ar fi fost durere fizică, dacă adrenalina nu mi-ar fi străbătut corpul ca un acid.

Băiatul își smulge brațul captiv și mă trănțește la pământ. Mă lovesc cu cotul de piatră și-mi duc mâinile la cap, vrând să-mi scot legătura. Un picior mă izbește în coaste, scoțându-mi aerul din plămâni. Icnesc, tușesc și mă pipăi la ceafă. Cineva mă apucă de păr și mă trănțește cu capul de ceva tare. Un urlat de durere îmi țâșnește din gură, și mă cuprinde amețea.

Neîndemânatică, bâjbâi într-o parte a capului ca să găsesc nodul legăturii. Ridic mâna cu greu, trăgând și legătura odată cu ea, și clipesc mărunț. Imaginea din fața mea e piezișă și se bâtaie în sus și-n jos. Văd pe cineva alergând spre noi și pe altcineva îndepărtându-se în fugă: cineva voluminos. Al. Mă agăț de parapetul de lângă mine și mă salt în picioare.

Peter îmi cuprinde gâtul cu mâna și mă ridică, ținându-și degetul chiar pe beregata mea. Părul lui, de obicei lucios și drept, e acum răvășit și lipit de frunte. Chipul palid e contorsionat, dinții îi scrâșnesc, și mâna lui mă ține deasupra prăpastiei; mai multe pete îmi întunecă vederea, îngrămădindu-se în jurul feței lui, verzi, roz și albastre. Nu zice nimic. Încerc să-l lovesc cu piciorul, dar nu ajung, am picioarele prea scurte. Plămânii îmi urlă după aer.

Aud un strigăt, și el îmi dă drumul.

Îmi întind brațele în cădere, icnind, și o subsuoară mi se izbește de parapet. Îmi încolăcesc coatele pe după el, gemând. Umezeala îmi ajunge la glezne. Lumea se clatină în jurul meu, și văd pe cineva pe pământul Carierei – pe Drew – urlând. Aud bubuituri. Lovituri. Gemete.

Clipesc de câteva ori și-mi încordez privirea cât pot de mult asupra singurului chip pe care-l pot vedea. E contorsionat de furie. Ochii îi sunt de un albastru-închis.

— Four, rostesc, răgușită.

Închid ochii, și o pereche de mâini îmi cuprinde brațele, și umerii. Mă ridică peste parapet, mă lipește de pieptul lui, strângându-mă în brațe și strecurându-mi un braț pe sub genunchi. Îmi lipesc fața de umărul lui și, deodată, se așterne o tăcere pustiită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

DESCHID OCHII și zăresc cuvintele „Teme-te numai de Dumnezeu” pictate pe un perete complet alb. Aud din nou sunetul apei curgând, numai că de data asta e de la un robinet, și nu din prăpastie. Trec mai multe secunde până când văd contururile clare a ceea ce se află în jurul meu, liniile tocului ușii, ale tăbliei mesei și ale tavanului.

Durerea constă într-o permanentă pulsație în cap, în obraz și în coaste. N-ar trebui să mă mișc; aș înrăutăți totul. Zăresc sub capul meu o pătură albastră din petice și tresar când îmi ridic capul să văd de unde se aude sunetul apei curgând.

Four e în camera de baie, cu mâinile în chiuvetă. Sângele de pe articulațiile mâinilor lui colorează în roz apa din chiuvetă. Are o creștătură într-un colț al gurii, însă altminteri pare nevătămat. Își examinează rana cu o înfățișare nepăsătoare, oprește apa și-și șterge mâinile pe un prosop.

Nu am decât o singură amintire despre cum am ajuns aici, și chiar aceea se rezumă la o unică imagine: cerneala neagră încolăcită pe o parte a unui gât, colțul unui tatuaj, și legănarea blândă care nu putea să însemne decât că el mă duce în brațe.

Stinge lumina din baie și scoate o pungă cu gheață din frigiderul aflat într-un colț al camerei. În timp ce se îndreaptă spre mine, mă gândesc dacă să închid ochii și să mă prefac că dorm, însă tocmai atunci privirile ni se întâlnesc și devine prea târziu.

— Mâinile tale, rostesc, răgușită.

— Mâinile mele nu sunt treaba ta, vine replica lui.

Se lasă cu un genunchi pe saltea și se apleacă peste mine, strecurându-mi punga cu gheață sub cap. Înainte să se retragă, întind mâna să-i ating tăietura de la marginea buzei, dar mă opresc când îmi dau seama ce sunt pe cale să fac, lăsând-o să băjbâie nehotărâtă prin aer.

Ce ai de pierdut? Mă întreb pe mine însămi. Și-i ating ușor gura cu vârfurile degetelor.

— Tris, zice el, vorbind printre degetele mele. N-am nimic.

— Ce-ai căutat acolo? îl întreb, lăsându-mi mâna să cadă.

— Mă întorceam din camera de control. Am auzit un țipăt.

— Ce le-ai făcut? mă interesez.

— L-am depus pe Drew la infirmerie acum o jumătate de oră, îmi răspunde. Peter și Al au fugit. Drew pretinde că au vrut doar să te sperie. Cel puțin, asta cred că încerca el să spună.

— E în stare gravă?

— O să scape cu viață, răspunde Four, după care adaugă, cu amărăciune: în ce stare, asta nu mai știu.

Nu e drept să le dorești răul altora doar pentru că ei ți-au făcut rău primii. Și totuși, extazul triumfului mă năpădește la gândul că Drew a ajuns la infirmerie, și-l strâng de braț pe Four.

— E bine, îi zic.

Vocea îmi sună încordată și aprigă. Furia se acumulează în mine, înlocuindu-mi sângele cu o apă amară și umplându-mă, mistuindu-mă. Vreau să sparg ceva, sau să lovesc ceva, dar mi-e frică să mă mișc, așa că, în loc de asta, încep să plâng.

Four se lasă pe vine lângă marginea patului și mă privește, în ochii lui nu văd nici urmă de compătimire. Dacă ar fi fost, m-ar fi dezamăgit. Își eliberează încheietura și, spre surprinderea mea, îmi pune mâna pe obraz, mângâindu-mă ușor cu degetul mare. Degetele lui sunt grijulii.

— Aș putea să raportez întâmplarea, îmi zice.

— Nu, îi răspund. Nu vreau ca ei să creadă că m-au speriat.

Încuviințează. Își tot mișcă degetul pe obrazul meu, înainte și-napoi, cu gesturi absente.

— Mi-am închipuit că asta o să zici.

— Crezi că ar fi o idee rea dacă m-aș ridica în capul oaselor?

— Te ajut eu.

Mă apucă de umăr cu o mână și-mi ține capul nemișcat cu cealaltă, în timp ce eu mă împing cu coatele. Durerea îmi năvălește prin trup în rafale ascuțite, dar încerc să n-o iau în seamă, înăbușindu-mi un gemăt.

Îmi întinde punga cu gheață.

— Poți să te lași pradă durerii, îmi zice. Sunt numai eu aici.

Îmi mușc buza. Am lacrimi pe față, dar niciunul dintre noi nu pomeneste despre ele, nici măcar nu pare să le observe.

— Ți propun să te bazezi pe prietenii tăi transferați ca să te apere de-acum încolo, îmi zice apoi.

— Crezusem că mă bazez pe ei, îi răspund.

Simt din nou palma lui Al astupându-mi gura, și un hohot de plâns îmi zguduie trupul. Îmi apăs fruntea cu mâna și încep să mă balansez lent, înainte și-napoi.

— Numai că Al...

— El voia ca tu să fii fata cea micuță și tăcută din Abnegație, îmi explică Four, pe un ton blând. Ți-a făcut rău, din cauză că tăria ta îl face să se simtă slab. Fără alt motiv.

Încuviințez și încerc să-l cred.

— Ceilalți n-or să fie atât de geloși, dacă arăți o oarecare vulnerabilitate. Chiar dacă nu e adevărată.

— Crezi că trebuie să mă *prefac* vulnerabilă? îl întreb, înălțând o sprânceană.

— Da, cred.

Îmi ia punga cu gheață, atingându-mi degetele cu ale lui, și mi-o ține el sub cap. Eu îmi las mâna în jos, prea bucuroasă că mi-o pot relaxa ca să mai obiectez. La un moment dat, se ridică, și-i fixează cu privirea tivul tricoului.

Uneori, îl văd ca pe o cu totul altă persoană, iar alteori îi simt imaginea în măruntaiele mele, ca pe o profundă durere.

— O să vrei să te duci mâine la micul dejun și să le arăți atacatorilor că n-au avut niciun efect asupra ta, adaugă el, dar trebuie să-ți lași la vedere vânătaia de pe obraz și să-ți ții capul în jos.

Ideea sugerată de el îmi provoacă greutate.

— Nu cred că pot să fac asta, rostesc, cu o voce găunoasă.

Îmi ridic privirea spre el.

— Trebuie.

— Nu cred că *înțelegi*, insist, și fierbințeala îmi cuprinde fața. Ei m-au atins.

Întregul trup i se încordează la auzul vorbelor mele, și degetele i se încleștează pe punga cu gheață.

— Te-au atins, repetă el, iar ochii lui negri sunt ca gheața.

— Nu... în sensul la care te gândești.

Îmi dreg glasul. Când am spus-o, nu mi-am dat seama ce subiect stânjenitor ar fi.

— Dar... pe-aproape, adaug.

Și-mi îndepărtez privirea.

El rămâne tăcut și nemișcat atât de mult timp, încât, până la urmă, sunt nevoită să spun ceva.

— Ce este?

— Nu vreau să spun așa ceva, îmi răspunde, dar simt că sunt obligat s-o fac. E mult mai important pentru tine să fii teafără, decât corectă, deocamdată. *Înțelegi*?

Sprâncenele lui drepte îi coboară mult spre ochi. Mi se strânge stomacul, parțial deoarece știu că are mare dreptate, cu toate că nu vreau s-o recunosc, și parțial pentru că-mi doresc un lucru pe care nu pot să-l exprim: îmi doresc să comprim spațiul dintre noi până la totala lui dispariție.

Încuviințez.

— Dar, te rog, când prinzi o ocazie...

Mă apasă pe obraz cu mâna lui rece și puternică, și-mi ridică fruntea, astfel încât să fiu obligată să-l privesc în ochi. Îi scânteiază. Aproape ca ai unei fiare.

— Distruge-i!

Încerc să râd, dar râsul îmi sună tremurat.

— Ești cam înfricoșător, Four.

— Fă-mi un serviciu: nu-mi mai spune așa.

— Dar cum să-ți spun, atunci?

— Nicicum, îmi răspunde, luându-și mâna de pe fața mea. Deocamdată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

NU M-AM MAI ÎNTORS în dormitor în noaptea aceea. Să dorm în aceeași cameră cu cei care m-au atacat, doar ca să par vitează, ar fi fost o prostie. Four doarme pe podea, iar eu, în patul lui, peste pătură, inspirându-i mireasma feței de pernă. Miroase a detergent și a ceva greoi, dulce și specific masculin.

Respirația lui își încetinește ritmul, și mă ridic în coate să văd dacă a adormit. Stă întins pe burtă, cu un braț în jurul capului. Are ochii închiși și buzele întredeschise. Pentru prima dată, arată la fel de tânăr pe cât este, și mă întreb cine o fi în realitate. Cine e, când nu e Neînfricat, când nu e instructor, când nu e Four, când nu e nimic în mod special?

Oricine ar fi, îmi place de el. Îmi vine mai ușor s-o recunosc față de mine însămi acum, prin întuneric, după ce s-au petrecut toate astea. El nu e drăgălaș, nici blând, nici prea amabil. Însă e inteligent și curajos, și chiar dacă m-a salvat, m-a tratat ca pe o persoană puternică. Asta-i tot ce am nevoie să știu.

Îi privesc mușchii spatelui destinzându-se și contractându-se, până când adorm.

Mă trezesc în dureri și junghiuri. Mă chircesc când mă ridic în șezut, ținându-mă de coaste, și mă duc spre mica oglindă de pe peretele opus. Aproape că sunt prea scundă ca să mă văd în ea, dar când mă ridic pe vârfuri, pot să-mi văd fața. Cum era de așteptat, am o vânătaie de un albastru întunecat pe obraz. Detest ideea de a mă târî în sala de mese în halul ăsta, însă instrucțiunile lui Four mi-au rămas în minte. Trebuie să-mi repar prietenii. Am nevoie de protecția aparenței de slăbiciune.

Îmi prind părul într-un coc la ceafa. Se deschide ușa și intră Four, cu un prosop în mână și părul sclipindu-i de apa de la duș. Simt un fior în stomac când pielea care i se ivește deasupra curelei când își ridică brațele să-și șteargă părul, și mă forțez să-mi ridic privirea spre fața lui.

— Bună, îi zic, dar vocea îmi sună încordată.

Speram să nu fie așa.

Îmi atinge obrazul învinețit doar cu buricele degetelor.

— Nu e rău, zice. Ce-ți face capul?

— Bine, îi răspund.

E o minciună: îmi zvâcnește. Îmi trec degetele peste cucui, și durerea mă înțepă pe toată pielea capului. Putea să fie și mai rău. Puteam să plutesc pe apele râului.

Toți mușchii corpului mi se încordează când mâna îi coboară spre coastele mele, acolo unde am fost lovită. O face ca într-o doară, dar eu tot rămân încremenită.

— Și coastele? se interesează, cu vocea scăzută.

— Mă dor numai când respir.

Zâmbește.

— Aici nu prea e mare lucru de făcut.

— Peter probabil c-ar da mare petrecere dac-aș înceta să respir.

— Ei bine, îmi zice, eu nu m-aș duce decât dac-ar avea și tort.

Izbucnesc în râs, dar mă cutremur de durere și-mi pun mâna peste a lui, ca să-mi acopăr mai bine coastele. El și-o retrage încetișor, atingându-mă cu vârfurile degetelor. Când și le ia de tot, simt o durere ascuțită în piept. De îndată ce momentul s-a consumat, sunt nevoită să-mi amintesc ce s-a întâmplat noaptea trecută. Și vreau să rămân aici cu el.

Îmi face un mic semn din cap și pornește spre ușă.

— Intru eu primul, îmi spune, când ajungem la ușa sălii de mese. Pe curând, Tris.

Intră pe ușă și rămân singură. Ieri mi-a spus părerea lui, că ar trebui să mă prefac slabă, dar s-a înșelat. Sunt deja slabă. Mă proptesc de perete și-mi apăs fruntea cu mâinile. E greu să respir adânc, așa că optez pentru respirații scurte, superficiale. Nu pot să permit așa ceva. Ei m-au atacat ca să mă facă să mă simt slabă. Pot să mă prefac că au reușit, ca să mă apăr, dar nu pot permite să fie așa cu adevărat.

Mă desprind de perete și intru în sala de mese fără să mai stau pe gânduri. După câțiva pași, îmi amintesc că era vorba să par umilă, așa că-mi

încetinesc pașii și mă strecor pe lângă perete, ținându-mi capul în jos. Uriah, care stă la masa de lângă cea a lui Will și a Christinei, ridică o mână să mă salute. După care o lasă la loc.

Mă așez lângă Will.

Al nu e aici... nu e nicăieri.

Uriah se strecoară pe scaunul de lângă mine, lăsându-și brioșa pe jumătate mâncată și paharul cu apă pe jumătate băut la cealaltă masă. Pentru câteva clipe, toți trei nu fac decât să se holbeze la mine.

— Ce-ai pățit? se interesează Will, coborând tonul.

Arunc o privire peste umăr spre masa din spatele nostru. Peter stă acolo, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită și sușotind ceva cu Molly. Degetele mi se încleștează pe marginea mesei. Vreau să-l fac să-l doară. Dar acum nu e momentul.

Drew lipsește, ceea ce înseamnă că e încă în infirmerie. O plăcere răutăcioasă mă străbate când mi-l închipui.

— Peter, Drew... rostesc încetișor.

Mă țin de coaste în timp ce mă întind peste masă după o felie de pâine prăjită. Mă doare când întind mâna, așa că-mi permit să tresar de durere și mă cocoșez.

— Și...

Înghit în sec.

— Și Al.

— O, Doamne, exclamă Christina, făcând ochii mari.

— Ești bine? mă întreabă Uriah.

Privirea lui Peter mi-o întâlnește pe-a mea peste sala de mese, și mă forțez să întorc capul. Arătându-i că mi-e frică de el, simt un gust amar în gură, dar sunt obligată. Four are dreptate. Trebuie să fac tot posibilul ca să mă asigur că n-o să mai fiu atacată.

— Nu chiar, răspund.

Mă ustură ochii, și nu e o invenție, spre deosebire de tresărit. Ridic din umeri. Acum cred în avertismentul lui Tori. Peter, Drew și Al erau gata să

mă arunce în prăpastie numai din gelozie: ce-ar fi atât de incredibil ca liderii Neînfricaților să comită un asasinat?

Mă simt incomod, ca și cum aș fi în pielea altcuiva. Dacă nu sunt prudentă, e posibil să mor. Nu pot să am încredere nici măcar în liderii facțiunii mele. În noua mea familie.

— Dar tu ești numai... Uriah strânge din buze. Nu e corect. Trei contra una?

— Mda, și Peter se dă în vânt după ce e corect. De-asta l-a și luat pe Edward din somn și l-a înjunghiat în ochi, pufnește Christina, clătînând din cap. Dar Al? Ești sigură, Tris?

Privesc fix în farfurie. Eu sunt următoarea după Edward. Dar, spre deosebire de el, eu n-o să plec.

— Mda, zic, sunt sigură.

— Trebuie să fi fost din disperare, își dă cu părerea Will. S-a comportat... Nu știu. De parcă nu era el. Încă de când a început al doilea stagiou.

Și atunci, Drew intră, târșâindu-și picioarele, în sala de mese. Scap din mână felia de pâine prăjită și rămân cu gura căscată.

Să spun că e „învinețit” ar fi un eufemism. Are fața umflată și purpurie, o buză spartă și o tăietură trecându-i prin sprânceană. Își ține ochii în jos în drum spre masă, și nu-i ridică nici măcar ca să mă privească. Arunc o privire de cealaltă parte a sălii, spre Four. Are pe față acel zâmbet satisfăcut pe care-mi doream să-l văd.

— Tu ai făcut asta? șoptește Will.

Scutur din cap.

— Nu. Cineva – n-am reușit să văd cine – m-a găsit chiar înainte să...

Înghit în sec. Dacă o spun cu voce tare, pare mai rău, pare adevărat.

— ... să fiu aruncată în prăpastie.

— Au vrut să te *omoare*? se miră Christina, dar în șoaptă.

— Poate. E posibil să fi vrut doar să mă țină atârnată deasupra ei, doar ca să mă bage în sperieți, zic, ridicând din umeri. Le-a reușit.

Christina mă privește întristată. Will doar se încruntă la tăblia mesei.

— Trebuie să facem ceva cu asta, rostește Uriah, cu glas scăzut.

— Ce, să-i batem? întreabă Christina, zâmbind. Se pare că s-a ocupat deja cineva de asta.

— Nu. Asta-i o suferință care le trece, replică Uriah. Trebuie să-i scoatem în afara clasamentului. Asta le va distruge viitorul. Definitiv.

Four se ridică și se postează între mese. Discuțiile încetează brusc.

— Transferații! Astăzi avem cu totul altceva de făcut, anunță el. Veniți după mine.

Ne ridicăm, și Uriah își încrețește fruntea.

— Ai grijă, mă sfătuiește.

— Nu-ți face probleme, îl asigură Will. O apărăm noi.

* * *

Four ne conduce afară din sala de mese, apoi pe potecile care înconjoară Cariera. Will merge în stânga mea, Christina în dreapta.

— Nu ți-am spus până acum cât de rău îmi pare, îmi șoptește Christina. Pentru că ți-am luat steagul, deși tu îl meritai. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine.

Nu știu sigur dacă ar fi înțelept s-o iert, sau nu; să-i iert pe oricare dintre ei, după cele ce mi-au spus ieri, ca urmare a anunțării clasamentului. Mama, însă, mi-ar fi spus că oamenii au cusururi și că trebuie să fim îngăduitori cu ei. Iar Four m-a sfătuit să mă bazez pe prieteni.

Nu știu pe cine ar trebui să mă bazez mai mult, fiindcă nu știu sigur cine-mi sunt prietenii adevărați. Uriah și Marlene, care au fost de partea mea chiar și când m-am arătat puternică, sau Christina și Will, care m-au apărut întotdeauna când am dat impresia de slăbiciune?

Când privirea ochilor ei mari și căprui o întâlnește pe-a mea, fac un semn de încuviințare.

— Hai să uităm asta, bine?

Încă-mi doresc să fiu supărată, dar trebuie să-mi las supărarea să treacă.

Urcăm mai sus decât am fost până acum, până când Will începe să se albească la față ori de câte ori privește în jos. În majoritatea timpului, îmi

plac înălțimile, așa că-l apuc de braț ca și cum aş avea nevoie de sprijinul lui; în realitate, i-l ofer eu pe-al meu. Îmi zâmbeste recunoscător.

Four face stânga-mprejur și se întoarce cu câteva trepte, pe o potecă strâmtă și fără balustrade. Cât de bine cunoaște locurile!

Pune ochii pe Drew, care se trudește la coada grupului, și strigă:

— Ține pasul, Drew!

E o glumă plină de cruzime, dar îmi vine greu să-mi stăpânesc zâmbetul. Asta numai până când privirea lui Four se oprește pe brațul meu, încolăcit de al lui Will, și toată buna dispoziție i se risipește din ochi. Expresia lui îmi trimite un fior rece prin tot corpul. Să fie... gelos?

Ne apropiem tot mai mult de plafonul din sticlă, și pentru prima dată, după atâtea zile, văd soarele. Four mai urcă o serie de trepte metalice care duc spre un orificiu din tavan. Treptele îmi scârțâie sub tălpi, și-mi las privirea în jos, să văd Cariera și prăpastia de sub noi.

Mergem pe sticlă, care acum e mai degrabă o podea, decât un plafon, printr-o încăpere de formă cilindrică, având pereții tot din sticlă. Construcțiile înconjurătoare sunt pe jumătate năruite și par abandonate, ceea ce probabil reprezintă motivul pentru care n-am mai observat până acum complexul Neînfricaților. În plus, sectorul Abnegației e destul de departe.

Neînfricații mișună prin încăperea din sticlă, discutând în mici grupuri. Într-o margine, doi Neînfricați se luptă cu bâtele, râzând când unul dintre ei ratează lovitura și nimerește doar aerul. Deasupra mea, două funii se întind de-a curmezișul încăperii, una la câteva zeci de centimetri mai sus decât cealaltă. Probabil că au legătură cu temerarele acrobații pentru care sunt renumiți Neînfricații.

Four ne conduce printr-o altă ușă. Dincolo de ea găsim un spațiu imens, rece și umed, cu pereții acoperiți de graffiti și țevi lăsate la vedere. Încăperea e luminată de o serie de tuburi fluorescente demodate, cu suporturi din plastic: probabil că sunt străvechi.

— Acesta, ne spune Four, cu ochii strălucitori în lumina palidă, este un tip diferit de simulare, cunoscut sub denumirea de peisajul fricii. A fost

dezafectat pentru propriile noastre interese, așa că data viitoare când o să-l vedeți, n-o să mai arate astfel.

În spatele lui, cuvântul „Neînfricați” este pictat cu litere roșii, artistice, pe un perete din beton.

— Pe parcursul simulărilor, am stocat date despre cele mai rele temeri ale voastre. Peisajul fricii accesează aceste date și vă prezintă o serie de obstacole virtuale. Unele obstacole vor fi temeri pe care le-ați mai înfruntat anterior, în simulările voastre. Altele pot fi noi temeri. Diferența este că sunteți preveniți, în peisajul fricii, că este vorba despre o simulare, așa că veți avea toate cunoștințele la îndemână în timp ce treceți prin el.

Asta înseamnă că toată lumea va fi ca Divergenții în peisajul fricii. Nu știu dacă înseamnă o ușurare, pentru că nu voi putea fi detectată, sau o problemă, din cauză că n-o să mai am un avantaj.

— Numărul temerilor pe care le veți întâlni în peisajul vostru, continuă Four, diferă în funcție de numărul temerilor voastre.

Eu câte temeri aș avea? Mă gândesc că s-ar putea să înfrunt din nou ciorile și mă străbate un fior rece, cu toate că aici e cald.

— V-am mai spus și altădată că al treilea stagiul al inițierii se concentrează pe pregătirea mentală, ne explică el.

Îmi amintesc când ne-a spus-o. În prima zi. Imediat după ce a lipit țeava unei arme de capul lui Peter. Ce bine-ar fi fost să fi apăsât atunci pe trăgaci!

— Asta deoarece vă solicită să vă controlați atât emoțiile, cât și corpul: să vă combinați capacitățile fizice deprinse în primul stagiul cu stăpânirea emoțională învățată în al doilea. Să vă mențineți gândirea neabătută.

Unul dintre tuburile fluorescente de deasupra capului lui Four începe să pâlpâie. Four încetează să studieze grupul novicilor și-și concentrează privirea stăruitoare asupra mea.

— Săptămâna viitoare, veți trece prin peisajul fricii cât mai repede posibil, în fața unei comisii alcătuite din lideri ai Neînfricaților. Acesta va fi testul vostru final, care vă va determina locul ocupat în stagiul al treilea. La fel cum stagiul al doilea de inițiere a cântărit mai mult decât primul, stagiul al treilea are cea mai mare pondere dintre toate. S-a înțeles?

Încuviințăm toți. Chiar și Drew, ceea ce-l face să arate demn de plâns.

Dacă obțin un rezultat bun la testul final, am mari șanse să ajung în top zece, și mari șanse să devin membru. Să ajung Neînfricată. Gândul acesta aproape că mă amețește de atâta ușurare.

— Puteți să treceți de fiecare obstacol în unul sau două moduri. Ori găsiți o cale de a vă calma îndeajuns încât simularea să consemneze un puls normal, regulat, ori descoperiți o metodă de a vă înfrunta temerea, ceea ce va face ca simularea să meargă mai departe. Un mod de a înfrunta teama de înec este să înoți mai în adânc, de exemplu, explică Four, ridicând din umeri. Așa că vă propun ca săptămâna viitoare să vă gândiți la temerile voastre și să vă alcătuiți strategiile prin care să le înfrunțați.

— Nu mi se pare corect, intervine Peter. Dacă o persoană are numai șapte temeri, iar alta are douăzeci? Nu e vina nimănui.

Four îl ținutuește cu privirea timp de câteva secunde, după care râde.

— Tu chiar vrei să discuți cu mine despre ce e corect?

Grupul novicilor se despică în două ca să-i lase cale liberă spre Peter. Ajuns în fața lui, își încrucișează brațele și rostește, pe un ton ucigător:

— Înțeleg ce te neliniștește, Peter. Întâmplarea de azi-noapte dovedește cu certitudine că ești un laș mizerabil.

Peter se holbează la el, lipsit de orice expresie.

— Prin urmare, acum știm cu toții, continuă Four, calm, că ție ți-e frică de o fată scundă și slabă din Abnegație.

Și colțurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet.

Will își petrece un braț în jurul meu. Umerii Christinei se zguduie de un hohot de râs reprimat. Și, undeva înăuntrul meu, reușesc să-mi găsesc și eu un zâmbet.

* * *

Când ne întoarcem în dormitor, după-amiaza, îl găsim acolo pe Al.

Will rămâne în spatele meu și mă ține de umeri: ușor, parcă vrând să-mi aducă aminte că e acolo. Christina se apropie încetișor de mine.

Al are cearcăne sub ochi, și fața umflată de plâns. Simt un junghi în stomac văzându-l. Nu mă mai pot mișca. Mirosul de lămâiță și salvie, odată agreabil, îl simt acum acru în nări.

— Tris, zice Al, cu o voce frântă. Pot să vorbesc cu tine?

— Glumești? îl repede Will, strângându-mă de umeri. Nu te mai apropii în veci de ea.

— Nu vreau să-ți fac rău. Niciodată n-am vrut...

Al își acoperă fața cu amândouă mâinile.

— Nu vreau decât să-ți spun că-mi pare rău, îmi pare atât de rău, nu... Nu știi ce e-n neregulă cu mine. Eu... te rog, iartă-mă, *te rog*...

Se întinde spre mine, vrând parcă să-mi atingă umărul, sau mâna, cu fața umedă de lacrimi.

Undeva, în interiorul meu, există o persoană miloasă, iertătoare. Undeva, există o față care încearcă să înțeleagă prin ce trec oamenii, care e conștientă că oamenii fac fapte rele și că disperarea îi mână spre locuri mai întunecate decât și-au imaginat vreodată. Jur că ea există, și suferă pentru băiatul măcinat de remușcări din fața mea.

Dar dac-ar fi s-o văd, n-aș recunoaște-o.

— Stai la distanță de mine, îi răspund, calmă.

Îmi simt trupul țeapăn și rece, și nu sunt furioasă, nu sunt rănită, nu sunt nicidecum. Și adaug, cu glas scăzut:

— Să nu te mai apropii niciodată de mine.

Ni se întâlnesc privirile. Ochii lui sunt înnegurați și sticloși. Eu nu sunt nicidecum.

— Dacă te mai apropii, îți jur pe Dumnezeu că te omor, adaug. Lașule.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

— TRIS!

În vis, mama îmi rostește numele. Îmi face semn să mă apropii, și traversez bucătăria ca să stau lângă ea. Mama ia oala de pe soba pentru gătit, și eu ridic capacul să arunc o privire înăuntru. Ochiul ca măgeaua, de cioară, mă privește fix de acolo, cu penele aripilor înghesuite în marginile oalei și trupul gras acoperit de apă clocotită.

— Cina, îmi zice.

— Tris! aud iar.

Deschid ochii. Christina e în picioare lângă patul meu, cu obrajii brăzdați de lacrimi mânjite cu rimei.

— E vorba de Al, îmi zice. Hai.

Câțiva dintre ceilalți novici sunt treji, alții nu. Christina mă apucă de mână și mă trage afară din dormitor. Alerg desculță pe podeaua din piatră, clipind să-mi alung negura de pe ochi, cu membrele încă greoaie de somn. S-a întâmplat ceva îngrozitor. O simt odată cu fiecare bătaie a inimii. *E vorba de Al.*

Alergăm pe fundul Carierei, și deodată Christina se oprește. O mulțime s-a strâns lângă marginea prăpastiei, însă fiecare stă la un metru distanță de altul, așa că am destul loc să manevrez pe lângă Christina și să-l ocolesc pe un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, de pe rândul din față.

Doi bărbați sunt aproape pe muchie, săltând ceva în sus cu ajutorul funiilor. Amândoi gem din cauza efortului, lăsându-se cu toată greutatea pe spate, astfel încât funiile să poată aluneca peste parapet, și apoi întinzând mâinile înainte, să apuce din nou. O formă uriașă și întunecată apare de dedesubt, și câțiva Neînfricați se reped înainte să-i ajute pe cei doi să-l salte sus.

Corpul cade, bufnind, pe solul Carierei. Un braț palid, umflat de apă, cade peste piatră. Un cadavru. Christina se apropie de mine, agățându-se de brațul meu. Își întoarce capul pe umărul meu și începe să hohotească, însă

eu nu pot să-mi dezlipesc privirea. Câțiva bărbați întorc cadavrul cu fața în sus, iar capul se răstoarnă într-o parte.

Ochii sunt deschiși și goi. Întunecați. Ochi de păpușă. Iar nasul are o punte înaltă, rădăcina îngustă și vârful rotund. Buzele sunt vinete. Fața însăși e oricum altfel decât omenească, jumătate de cadavru și jumătate de ființă supranaturală. Plămânii mă ustură: următoarea mea respirație iese hârâită. Al.

— Unul dintre novici, spune cineva din spatele meu. Ce s-a întâmplat?

— Același lucru care se-ntâmplă în fiecare an, îi răspunde altcineva. S-a aruncat peste parapet.

— Nu mai fi atât de morbid. Poate o fi fost un accident.

— L-au găsit în mijlocul prăpastiei. Tu crezi că s-a poticnit de șiret și... hopa! Pur și simplu, s-a *împiedicat* și a căzut la cinci metri în față?

Măinile Christinei îmi strâng din ce în ce mai tare brațul. Ar trebui să-i zic să-mi dea drumul: începe să mă doară. Cineva îngenunchează lângă fața lui Al și-i închide pleoapele, încearcă să-l facă să pară că doarme, poate. Ce prostie! De ce pretinde lumea că moartea e un somn? Nu e. Nu e.

Ceva se prăbușește înăuntrul meu. Pieptul îmi e într-atât de încordat, de sufocat, încât nu pot să respir. Mă las să cad, trăgând-o și pe Christina după mine. Simt asprimea pietrei sub genunchi. Aud ceva, amintirea unui sunet. Hohotele lui Al, plânsul lui noaptea. Trebuia să fi știut. Tot nu pot să respir. Îmi apăs pieptul cu amândouă palmele și mă balansez înainte și-napoi, ca să-mi eliberez tensiunea din piept.

Când clipesc, văd creștetul capului lui Al, în timp ce mă duce în spinare spre sala de mese. Simt legănarea pașilor lui. E masiv și cald și neîndemânatic. Ba nu, *era*. Asta e moartea: trecerea de la „este” la „era”.

Respir șuierat. Cineva a adus un sac mare și negru în care să pună cadavrul. Pot să spun de pe-acum că e prea mic. Un hohot de râs mi se ridică până în gât și-mi zboară din gură, tensionat și gâlgâit. Al e prea mare pentru sacul lor: ce tragedie! La jumătatea hohotului de râs, închid gura, și sună mai degrabă ca un geamăt. Îmi eliberez brațul și mă ridic, lăsând-o pe Christina pe jos. O iau la fugă.

— Gata, îmi zice Tori.

Îmi întinde o cană aburindă care miroase a mentă. O țin cu amândouă mâinile, și căldura îmi furnică degetele.

Stă vizavi de mine. Când vine vorba despre înmormântări, Neînfricații nu pierd timpul. Tori afirmă că ei vor să recunoască moartea de îndată ce se petrece. Nu e nimeni în camera din față a salonului pentru tatuaje, însă Cariera e un furnicar de oameni, majoritatea beți. Nu știu de ce mă mir.

Acasă, înmormântarea constituie un eveniment sumbru. Toată lumea se adună ca să sprijine familia decedatului, și nimeni nu vine cu mâinile goale, dar nu se aud râsete, nici strigăte, nici glume. Iar cei din Abnegație nu beau alcool, așa că toată lumea e trează. Pare logic ca o înmormântare de-aici să fie exact opusul.

— Bea, mă îndeamnă Tori. O să te facă să te simți mai bine. Îți garantez.

— Nu cred că poate să fie ceaiul o soluție, rostesc încetișor.

Dar, oricum, sorb din el. Îmi încălzește gura, și gâtul, și mi se prelinge în stomac. Nu mi-am dat seama cât mi-era de frig până când nu mi-a mai fost.

— „Mai bine” e termenul pe care l-am folosit. Nu „bine”.

Îmi zâmbește, însă la colțurile ochilor nu-i apar încrețiturile obișnuite.

— Nu cred că „binele” o să apară în viitorul apropiat, adaugă.

Îmi mușcă buza.

— Cât timp...

Mă lupt să-mi găsesc cuvintele nimerite.

— Cât timp v-a trebuit să vă reveniți, după ce fratele...

— Nu știu, răspunde, scuturând din cap. În unele zile, simt că încă nu mi-am revenit. În altele, mă simt bine. Fericită, chiar. Totuși, am avut nevoie de câțiva ani până să încetez cu planurile de răzbunare.

— De ce ați încetat? o întreb.

Din ochi îi dispare orice expresie, și fixează peretele din spatele meu. Bate darabana pe genunchi timp de câteva secunde, apoi zice:

— Nu am gândit-o ca pe o încetare. Mai degrabă ca pe... așteptarea unei ocazii favorabile.

Se smulge din transă și-și privește ceasul.

— E vremea să plecăm, îmi zice.

Vărs ceaiul rămas în chiuvetă. Când îmi iau mâna de pe cană, îmi dau seama că-mi tremură. Nu e bine. De obicei, mie îmi tremură mâinile când sunt gata să plâng, și nu se poate să plâng de față cu toată lumea.

O urmez pe Tori afară din salonul pentru tatuaje, apoi pe poteca ce duce spre fundul Carierei. Toți care mișunau mai devreme sunt strânși acum lângă marginea prăpastiei, și în aer plutește un puternic miros de alcool. Femeia din fața mea se clatină spre dreapta, dezechilibrându-se, după care izbucnește în chicote și cade peste bărbatul de lângă ea. Tori mă apucă de braț și mă dirijează în altă parte.

Îi găsesc pe Uriah, Will și Christina stând printre ceilalți novici. Christina are ochii umflați de plâns. Uriah ține în mână un recipient argintiu. Mi-l întinde. Refuz, scuturând din cap.

— Surpriză, surpriză, o aud pe Molly din spatele meu. Cine-a fost Bătoasă, Bătoasă rămâne.

Ar trebui să n-o iau în seamă. Părerile ei n-ar trebui să conteze pentru mine.

— Am citit azi un articol interesant, continuă Molly, apropiindu-se și mai mult de urechea mea. Ceva despre taică-tău, și despre *adevăratul* motiv pentru care ți-ai părăsit fosta facțiune.

Să mă apăr pe mine însămi nu este cel mai important subiect din mintea mea. Dar e cel mai ușor de accesat.

Mă răsucesc, și pumnul meu i se oprește în maxilar. Articulațiile mă ustură din cauza impactului. Nu-mi amintesc când m-am hotărât să-i trag un pumn. Nu-mi amintesc când mi-am strâns pumnul.

Se aruncă asupra mea, cu mâinile întinse cât poate, însă nu ajunge departe. Will o înhață de guler și-o trage înapoi. Își plimbă apoi privirea de la una la cealaltă și zice:

— Încetați. Amândouă.

O parte din mine își dorește ca el să n-o fi oprit. O încăierare ar fi însemnat o distracție bine-venită, mai ales acum, când Eric se urcă pe o ladă

din apropierea parapetului. Mă întorc cu fața spre el, încrucișându-mi brațele ca să-mi mențin o poziție fermă. Chiar mă întreb ce-o să spună.

În cadrul Abnegației, nimeni nu s-a sinucis în istoria recentă, însă poziția facțiunii în acest sens e limpede: sinuciderea, pentru ei, e un act de egoism. Cineva cu adevărat altruist nu se gândește la sine într-atât de frecvent, încât să-și dorească moartea. Nimeni n-ar spune așa ceva cu voce tare, dacă s-ar întâmpla, dar toată lumea ar gândi-o.

— Liniște, toată lumea! strigă Eric.

Cineva lovește ceva care sună ca un gong, și strigătele se sting treptat, cu toate că murmurele încă persistă.

— Vă mulțumesc, continuă Eric. După cum știți, ne aflăm aici deoarece Albert, unul dintre novici, s-a aruncat în prăpastie noaptea trecută.

Încetează și murmurele, lăsând să se audă doar năvala apei în prăpastie.

— Nu știm de ce a făcut-o, zice Eric, și ne-ar fi ușor să-i jelim pierderea astă-seară. Dar noi nu ne-am ales o viață de huzur când am devenit Neînfricați. Și adevărul este că...

Eric zâmbeste. Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi crezut că e un zâmbet autentic. Dar îl cunosc.

— Adevărul este că Albert explorează acum o lume necunoscută, nesigură. S-a aruncat în apă ca să ajungă acolo. Care dintre noi este îndeajuns de curajos ca să se aventureze în acel întuneric, fără să știe ce se află dincolo de el? Albert nu era încă printre membrii noștri, dar putem afirma cu siguranță că a fost unul dintre cei mai *curajoși* dintre noi!

Un strigăt se înalță din mijlocul mulțimii, urmat de chiote. Neînfricații aclamă pe tonuri diferite, înalte și joase, vioaie și profunde. Urletele lor imită urletul apei. Christina preia sticluța de la Uriah și bea. Will își strecoară brațul pe după umerii ei și-o trage mai aproape de el. Zgomotele vocilor îmi umplu timpanele.

— Îl vom comemora acum, și ne vom aminti mereu de el! zbiară Eric.

Cineva îi întinde o sticlă de culoare închisă, și el o ridică.

— Pentru Albert cel Curajos!

— Pentru Albert! strigă gloata.

Brațele se ridică pretutindeni în jurul meu, și Neînfricații îi intonează prenumele.

— Albert! Al-bert! Al-bert!

I-l intonează până când nu mai sună ca prenumele lui: sună ca urlatul primar al unei rase străvechi.

Mă întorc cu spatele la parapet. Nu mai pot să suport așa ceva.

Nu știu încotro merg. Bănuiesc că nu merg nicăieri anume, ci doar mă îndepărtez. Merg pe un coridor întunecos. La capătul lui e țâșnitoarea, scăldată în licărirea albăstruie a becului de deasupra ei.

Clatin din cap. Curajos? Curajul ar fi însemnat să-și recunoască slăbiciunea și să-i părăsească pe Neînfricați, indiferent de câtă rușine ar fi fost însoțit. Mândria este cea care l-a omorât pe Al, și este hiba din inima oricărui Neînfricat. Este și într-a mea.

— Tris.

Un fior mă scutură, și mă întorc. Four e în spatele meu, exact în interiorul cercului de lumină albastră, care-i dă o înfățișare stranie, umbrindu-i orbitele și adânciturile de sub pomeți.

— Ce faci aici? Îl întreb. N-ar trebui să-ți prezinți omagiile?

O spun de parcă ar avea un gust neplăcut și-ar trebui s-o scuip.

— Dar tu? replică el.

Face un pas spre mine, și-i văd din nou ochii. În lumina asta, par negri.

— Nu poți să prezinți omagii, când nu simți așa ceva, ripostez.

Dar simt un junghi de remușcare și scutur din cap.

— N-am vrut să zic asta, adaug.

— Aha.

Judecând după privirea lui, nu mă crede. Nu pot să i-o iau în nume de rău.

— E caraghios, zic, simțind cum fierbințeala îmi năpădește obrazii. Se aruncă în prăpastie și Eric spune că e curajos?

Eric, care a încercat să te pună să arunci cu cuțite spre capul lui Al?

Simt iar gust de fiere în gură. Zâmbetele prefăcute ale lui Eric, cuvintele lui artificiale, idealurile lui denaturate: toate acestea îmi fac greață.

— El n-a fost curajos! A fost deprimat, și laș, și la un pas să mă omoare! Astea sunt lucruri pe care să le omagiem aici?

— Și ce-ai vrea să facă? replică el. Să-l condamne? Al e deja mort. Nu mai are cum să-l audă, și e prea târziu.

— Nu e vorba despre Al, mă răstesc eu. E vorba despre toți cei care văd! Toți care văd acum în aruncarea în prăpastie o opțiune viabilă! Adică, de ce să n-o faci, dacă pe urmă toată lumea spune că ești un erou? De ce să n-o faci, dacă toată lumea o să-și amintească numele tău? E... Nu pot...

Scutur din cap. Îmi arde fața, inima îmi bate cu putere, și încerc să-mi păstrez stăpânirea, dar nu pot.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în cadrul Abnegației! aproape că strig. Nimic din astea! Niciodată! Locul ăsta l-a deformat, și l-a distrus, și nu-mi pasă că spunând astea sunt calificată ca Bătoasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!

Privirea lui Four alunecă spre peretele de deasupra țâșnitorii.

— Ai grijă, Tris, îmi spune, cu ochii încă la perete.

— Asta-i tot ce poți să-mi spui? îl reped, încruntându-mă la el. Că trebuie să *am grijă*? Asta-i *tot*?

— Ești la fel de rea ca și cei din Candoare, știi asta?

Mă apucă de braț și mă trage mai departe de țâșnitoare. Mă doare strânsoarea lui, dar nu sunt destul de puternică încât să mă smulg din ea.

Fața lui e atât de aproape de a mea, încât pot să-i zăresc cei câțiva pistrii de pe nas.

— N-o să-ți mai spun asta a doua oară, așa că ascultă-mă cu atenție.

Își pune mâinile pe umerii mei, degetele lui apăsând, strângând. Mă simt mică.

— Ei vă supraveghează. Pe *tine*, în special.

— Dă-mi drumul, protestez fără convingere.

Degetele i se desprind, și spatele i se îndreaptă. O parte din greutatea pe care o simțeam în piept mi se ridică, dacă el nu mă mai atinge. Îi simt dispoziția schimbătoare. Îmi arată ceva instabil în interiorul lui, iar instabilitatea e periculoasă.

— Și pe tine te supraveghează? îl întreb, atât de încet, încât n-ar fi putut să mă audă dacă n-ar fi stat atât de aproape.

Nu-mi răspunde la întrebare.

— Eu tot încerc să te ajut, îmi spune, dar tu refuzi să fii ajutată.

— Da, sigur. *Ajutorul* tău, ripostez. Că-mi înțepi urechea cu un cuțit, și mă batjocorești, și urlî la mine mai mult decît urlî la oricine altcineva, astea sigur îmi sunt de ajutor!

— Te batjocoresc? Te referi la cînd am aruncat cuțitele? Nu te batjocoream, îmi răspunde el, răstit. Îți aduceam aminte că, dacă dai greș, altcineva o să-ți ia locul.

Îmi cuprind ceafa cu o mînă și încerc să-mi amintesc incidentul cu cuțitul. Ori de cîte ori vorbea, era numai ca să-mi aducă aminte că, dacă aș fi cedat, Al mi-ar fi luat locul în fața țintei.

— De ce? îl întreb.

— Pentru că ești din Abnegație, îmi răspunde, și atunci cînd ești altruistă ai cel mai mult curaj.

Acum înțeleg. Nu încerca să mă convingă să renunț. Îmi amintea de ce nu pot să renunț: pentru că simțeam nevoia să-l protejiez pe Al. Gîndul acesta îmi provoacă suferință acum. Să-l protejiez pe Al. Prietenul meu. Atacatorul meu.

Nu pot să-l urăsc pe Al atît cît aș vrea.

Dar nici să-l iert nu pot.

— Dac-aș fi în locul tău, m-aș descurca mai bine să arăt că impulsul altruist îmi dispare, continuă el, fiindcă dacă-l descoperă cine nu trebuie... în fine, bine n-o să-ți fie.

— De ce? De ce le-ar păsa lor de intențiile mele?

— Intențiile sunt *singurele* lucruri de care le pasă lor. Ei încearcă să te facă să crezi că le pasă de ceea ce faci, dar nu e așa. Ei nu vor să te porți într-un anume fel. Nu vor să *gîndești* într-un anume fel. Așa, ești ușor de descifrat. Așa, nu reprezintă o amenințare pentru ei.

Își lipește o palmă de perete, lângă capul meu, și se lasă pe ea. Bluza îi e exact atât de mulată încât să-i pot vedea claviculele și ușoara adâncitură dintre mușchii umărului și bicepși.

Mi-aș fi dorit să fiu mai înaltă. Dacă-aș fi fost mai înaltă, silueta mea îngustă ar fi fost descrisă ca „zveltă” în loc de „copilărească”, iar el nu m-ar mai fi privit ca pe o soră mai mică pe care simte nevoia s-o protejeze.

Nu vreau să mă privească așa, ca pe o soră.

— Nu înțeleg, îi spun, de ce le pasă de ceea ce cred, cât timp mă comport așa cum vor ei.

— Te porți așa cum vor ei acum, mă corectează el, dar ce-o să se întâmple când creierul tău conectat la Abnegație o să te îndrume să faci altceva, ceva care lor nu le-ar fi pe plac?

Nu am răspuns la așa ceva, și nici măcar nu știu dacă are dreptate în privința mea. Oare sunt conectată la Abnegație, sau la Neînfricare?

Poate că răspunsul e: la niciuna. Poate că sunt conectată la Divergență.

— Poate că n-am nevoie de ajutorul tău. Ți-a trecut vreodată asta prin minte? Îi zic. Nu sunt slabă, să știi. Pot să mă descurc și prin forțele proprii.

Four scutură din cap.

— Tu crezi că primul meu instinct e să te protejez. Pentru că ești micuță, sau că ești fată, sau Bătoasă. Dar te înșeli.

Își apleacă fața aproape de a mea și-mi cuprinde bărbia între degete. Îi miroase mâna a metal. Când a ținut ultima oară o armă de foc, sau un cuțit? Mă furnică pielea în locul în care mă atinge, ca și cum mi-ar transmite electricitate prin piele.

— *Primul* meu instinct e să te presez până cedezi, doar ca să văd cât de tare trebuie să presez, îmi zice, strângându-mă la cuvântul „cedezi”.

Trupul mi se încordează simțindu-i tensiunea din voce, așa că sunt ca un arc, și uit să mai respir. Apoi, ridicându-și privirea spre mine, adaugă:

— Dar îi rezist.

— De ce...

Înghit cu greu.

— De ce e ăsta primul tău instinct?

— Pentru că frica nu te decuplează: te trezește. Am văzut asta. E ceva fascinant.

Îmi dă drumul, dar fără să se îndepărteze, mângâindu-mi maxilarul, apoi gâtul.

— Uneori, pur și simplu... vreau s-o văd iar. Vreau să te văd trează.

Îmi pun mâinile pe mijlocul lui. Nu-mi aduc aminte să mă fi hotărât să fac asta. Dar nici nu pot să dau înapoi. Mă lipesc de pieptul lui, cuprinzându-l cu brațele. Degetele mele îi mângâie mușchii de pe spate.

După o clipă, îmi atinge spatele, trăgându-mă mai aproape, și-mi netezește părul cu cealaltă mână. Mă simt mică din nou, dar de data asta, el nu mă mai înfricoșează. Închid ochii, strâns. El nu mă mai înfricoșează.

— Ar trebui să plâng? îl întreb, cu fața înfundată în bluza lui. E ceva în neregulă cu mine?

Simulările au provocat în Al o ruptură atât de mare, încât el n-a mai putut s-o dreagă. De ce nu și în mine? De ce nu sunt ca el... și de ce gândul acesta mă face să mă simt atât de stânjenită, de parcă eu însămi m-aș clătina pe marginea unei prăpastii?

— Tu crezi că eu știu totul despre lacrimi? îmi răspunde încet.

Închid ochii. Nu mă aștept de la Four să mă liniștească, și el nu face nici cel mai mic efort, dar mă simt mai bine stând aici, decât acolo, printre oamenii care-mi sunt prieteni, în facțiunea mea. Îmi apăs fruntea de umărul lui.

— Dacă l-aș fi iertat, îl întreb, crezi c-ar mai fi trăit acum?

— Nu știu, îmi răspunde.

Își lipește mâna de obrazul meu, și eu îmi întorc fața în ea, ținând ochii închiși.

— Mă simt ca și cum ar fi vina mea.

— Nu e vina ta, mă asigură, lipindu-și fruntea de a mea.

— Dar ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-l iert.

— Poate. Poate că toți ar trebui să facem mai multe, zice el, dar suntem doar nevoiți să lăsăm ca vinovăția să ne amintească mereu că trebuie să ne comportăm mai bine data viitoare.

Mă încrunt și mă trag înapoi. Asta-i o lecție pe care o învață membrii Abnegației: vinovăția, ca unealtă, mai degrabă decât ca armă împotriva sinelui. E o frază desprinsă direct dintr-o predică de-a tatălui meu, de la întrunirile noastre săptămânale.

— Tu din ce facțiune provii, Four?

— N-are importanță, îmi răspunde, coborându-și privirea. Important e unde sunt acum. Un lucru de care ai face bine să-ți amintești și pentru tine.

Îmi aruncă o privire contradictorie și-și atinge buzele de fruntea mea, chiar între sprâncene. Închid ochii. Nu înțeleg asta, orice-ar fi. Dar nu vreau să stric momentul, așa că nu spun nimic. El nu se clintește: doar rămâne pe loc, cu buzele apăsându-mi pielea, iar eu rămân cu mâinile pe mijlocul lui, pentru mult timp.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

STAU ÎMPREUNĂ cu Will și cu Christina lângă parapetul de deasupra prăpastiei, noaptea târziu, când cei mai mulți Neînfricați s-au dus la culcare. Amândoi umerii mă ustură de la acul pentru tatuaje. Toți ne-am făcut tatuaje noi acum o jumătate de oră.

Tori era singură în salonul pentru tatuaje, așa că m-am simțit în siguranță cerându-i să-mi imprime simbolul Abnegației – o mână prinzând o alta, în semn de ajutor, cuprinse într-un cerc – pe umărul meu drept. Știu că înseamnă un risc, mai ales după tot ce s-a întâmplat. Simbolul acesta, însă, face parte din identitatea mea, și am simțit că e important să-l port pe piele.

Mă urc pe una dintre traversele parapetului, lipindu-mi strâns bazinul de balustradă, ca să-mi mențin echilibrul. Aici a stat Al. Îmi cobor privirea spre prăpastie, spre apa aceea neagră, spre stâncile colțuroase. Apa izbește peretele și împrășcă în sus, udându-mi fața. I-o fi fost frică în timp ce stătea aici? Sau era atât de hotărât să sară, încât i-a fost ușor?

Christina îmi întinde un teanc de hârtii. Primesc câte o copie după fiecare raport publicat de Erudiți în ultimele șase luni. Dacă le arunc în prăpastie nu înseamnă că scap de ele pentru totdeauna, dar poate c-o să mă simt mai bine.

Examinez prima foaie. Pe ea e o fotografie de-a lui Jeanine, reprezentanta Erudiților. Ochii ei ironici, dar atrăgători, îmi întorc privirea.

— Ai întâlnit-o vreodată? îl întreb pe Will, în timp ce Christina mototolește primul raport, făcând foaia ghem și azvârlind-o în apă.

— Pe Jeanine? O singură dată, îmi răspunde el.

Ia următorul raport și-l rupe în bucățele. Fărâmele de hârtie încep să plutească pe suprafața apei. Will le aruncă fără ostilitatea Christinei. Am senzația că singurul motiv pentru care participă la așa ceva este să-mi demonstreze că nu e de acord cu tactica fostei lui facțiuni. Dacă el crede în afirmațiile lor, sau nu, nu mi-e clar, și mi-e teamă să-l întreb.

— Înainte să devină lider, a lucrat împreună cu sora mea. Înceau să creeze un ser cu efecte de lungă durată pentru simulări, îmi explică el.

Jeanine e atât e inteligentă, încât poți să-ți dai seama chiar înainte să deschidă gura. Ca... un computer mergător și vorbitor.

— Ce... Mă opresc și arunc o altă foaie peste balustradă, strângându-mi buzele. Dar trebuie să-l întreb, n-am încotro. Ce crezi tu despre ce are ea de spus?

— Nu știu, zice Will, ridicând din umeri. Poate c-ar fi bine să contribuie mai multe facțiuni la guvernare. Și poate c-ar fi frumos să avem mai multe mașini, și... fructe proaspete, și...

— Ești conștient de faptul că nu există vreun depozit secret în care să fie ținute astfel de lucruri, da? îl întreb, simțind că mă înfierbânt la față.

— Da, sunt. Cred doar că prosperitatea și confortul nu reprezintă priorități pentru Abnegație, și poate că ar fi altfel dacă și alte facțiuni ar fi implicate în procesul decizional.

— Pentru că e mai important să-i dai unui băiat Erudit un automobil, decât să le dai de mâncare celor fără facțiune, mă răstesc eu.

— Hei, gata, intervine Christina, atingând ușor cu degetele umărul lui Will. Era vorba să fie o ședință veselă de distrugere simbolică a documentelor, nu o dezbatere politică.

Îmi înghit replica pe care mă pregăteam s-o dau și privesc teancul de hârtii din mâinile mele. Will și Christina se ating cam mult în ultima vreme, așa, ca din întâmplare. Eu am observat. Dar ei?

— Toate chestiile pe care le afirmă ea despre tatăl tău, totuși, adaugă Will, mă cam determină s-o detest. Nu pot să-mi închipui ce-ar ieși bun dacă spui lucruri atât de îngrozitoare.

Eu pot. Dacă Jeanine reușește să-i facă pe oameni să creadă că tata și toți ceilalți lideri ai Abnegației sunt corupți și afurisiți, va avea sprijin pentru indiferent ce revoluție ar vrea să pornească, în cazul în care acesta i-ar fi, într-adevăr, planul. Dar nu vreau să mă mai contrazic, așa că doar încuviințez și arunc în prăpastie foile rămase. Peretele prăpastiei le va filtra și le va îndepărta.

— E vremea să mergem la culcare, anunță Christina, zâmbind. Sunteți gata pentru întoarcere? Cred c-aș vrea să-i pun mâna lui Peter într-un vas cu apă caldă, ca să facă pipi la noapte.

Mă întorc cu spatele la prăpastie și zăresc mișcare pe latura dreaptă a Carierei. O siluetă urcă spre plafonul din sticlă și, judecând după cât de line îi sunt mișcărilor, de parcă tălpile abia s-ar desprinde de sol, îmi dau seama că e Four.

— Sună grozav, dar eu trebuie să discut ceva cu Four, răspund, arătând spre umbra care urcă pe potecă.

Privirea ei îmi urmărește direcția mâinii.

— Ești sigură că e bine să umbli brambura singură pe-aici, noaptea? mă întreabă.

— N-o să fiu singură. O să fiu cu Four, o asigur, mușcându-mi buza.

Christina întoarce capul spre Will, iar el o privește la rândul lui. Niciunul dintre ei nu prea e atent la mine.

— Foarte bine, rostește, distantă, Christina. Atunci, pe mai târziu.

Christina și Will pleacă spre dormitor, Christina ciufulindu-i părul lui Will, și Will trăgându-i un ghiont în coaste. Îi urmăresc cu privirea o vreme. Simt că sunt martora începutului a ceva, dar nu știu sigur ce-ar putea fi.

Pornesc într-o ușoară alergare pe poteca din marginea dreaptă a Carierei și încep urcușul. Mă străduiesc ca pașii să-mi fie cât mai puțin zgomotoși cu puțință. Spre deosebire de Christina, mie nu mi se pare greu să mint. Nu am de gând să vorbesc cu Four; cel puțin, până când nu aflu ce caută, noaptea târziu, în clădirea din sticlă de deasupra noastră.

Alerg fără zgomot, cu răsufierea tăiată când ajung la trepte, și mă opresc la un capăt al încăperii din sticlă, în timp ce Four stă la celălalt. Prin ferestre, zăresc luminile orașului, acum strălucind, dar stingându-se treptat chiar sub privirea mea. Regula e să fie stinse la miezul nopții.

De cealaltă parte a încăperii, Four stă în ușa peisajului fricii. Într-o mână ține o cutie neagră, iar în cealaltă, o seringă.

— Dacă tot ești aici, îmi zice, fără să privească peste umăr, ai putea să mergi cu mine.

Îmi mușc buza.

— În peisajul fricii, al fricii tale?

— Da.

În timp ce mă apropii de el, îl întreb:

— Și pot să fac asta?

— Serul te conectează la program, îmi explică el, dar programul e cel care determină peisajul de parcurs. Iar în momentul de față, e fixat să ne treacă printr-al meu.

— Și m-ai lăsa să văd toate astea?

— Din ce alt motiv crezi că intru? mă întreabă, cu voce scăzută și fără să-și ridice privirea. Sunt unele lucruri pe care vreau să ți le arăt.

Ridică seringă, și-mi las capul într-o parte, ca să-mi expun mai bine gâtul. Simt o durere ascuțită în momentul pătrunderii acului, dar sunt obișnuită acum. După ce termină, îmi întinde cutia neagră. În ea e o altă seringă.

— N-am mai făcut asta până acum, îi mărturisesc, luând cutia.

Nu vreau să-i provoc durere.

— Uite-aici, îmi arată, atingându-și cu unghia un punct de pe gât.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor și împing acul înăuntru, cu mâna tremurându-mi un pic. El nici măcar nu tresare.

Tot timpul stă cu ochii pe mine, iar după ce termin, pune ambele seringi în cutie, pe care o lasă lângă ușă. Știa că-l voi urmări până aici. Știa, sau spera. Oricum ar fi, e bine pentru mine.

Îmi întinde mâna, și mi-o strecur într-a lui. Degetele îi sunt reci și uscate. Simt că ar trebui să spun ceva, dar sunt prea tulburată și nu reușesc să găsesc vreun cuvânt. Deschide ușa cu mâna liberă, și eu îl urmez în beznă. Acum sunt deja obișnuită să pătrund fără ezitare în locuri necunoscute. Îmi păstrez respirația regulată și-l țin cu fermitate de mână.

— Să văd dacă-ți dai seama de ce mi se spune Four, îmi zice.

Ușa se închide cu un țâcănit în urma noastră, luând cu ea și toată lumina. Pe coridor, aerul e rece: îi simt fiecare particulă intrându-mi în plămâni. Mă apropii un pic de el, astfel încât brațul mi-e acum lipit de-al lui, iar bărbia îmi ajunge la umărul lui.

— Și care e numele tău adevărat? îl întreb.

— Vreau să văd dacă-ți dai seama și de asta.

Simularea ne preia. Sub tălpi nu mai am acum podeaua din ciment. Scârțâie ca metalul. Lumina se revarsă din toate unghiurile, și orașul se desfășoară în jurul nostru, cu clădirile lui din sticlă și arcuirea șinelor de tren; suntem sus, deasupra lui. Simt cum respirația mi se oprește în piept, și efectul e amețitor.

Deodată, se pornește vântul. Suflă atât de puternic, încât trebuie să mă sprijin de Four ca să rămân în picioare. El își trage mâna dintr-a mea și-mi cuprinde umerii cu brațul. La început, am impresia că vrea să mă protejeze... dar nu, el are greutatea cu respirația, și are nevoie de mine ca să-și revină. Se forțează să inspire și să expire pe gură, dar cu dinții strânși.

Pentru mine, înălțimile au frumusețea lor, însă pentru el reprezintă unul dintre cele mai rele coșmaruri.

— Trebuie să sărim, nu? îl întreb, strigând peste șuierul vântului.

Încuviințează.

— La trei, da?

Încă un semn de încuviințare.

— Unu... doi... *trei!*

Îl trag după mine în timp ce izbucnesc în sprint. După primul pas, restul e ușor. Alergăm amândoi până la marginea clădirii. Cădem ca două pietre, cu viteză, aerul împingându-ne înapoi, și solul mărimdu-se dedesubt. Brusc, imaginea dispare, și eu sunt pe podea, în patru labe, zâmbind cu gura până la urechi. Mi-a plăcut la nebunie senzația în ziua când i-am ales pe Neînfricați, și-o ador și acum.

Lângă mine, Four icnește, apăsându-și pieptul cu mâna.

Mă ridic și-l ajut să se pună pe picioare.

— Și, mai departe? îl întreb.

— E...

Ceva solid mă lovește în spate. Mă trănțește peste Four, și mă izbesc cu capul de clavicula lui. În stânga și în dreapta apar pereți. Spațiul e atât de strâmt, încât Four trebuie să-și strângă brațele la piept ca să încapă. Un tavan

se trăneste peste pereții din jurul nostru, trosnind, și Four se cocoșează, gemând. Camera e mare doar cât să încapă cineva de dimensiunile lui, și nu mai mult.

— Carceră, rostesc cu voce tare.

El scoate un sunet gutural. Îmi las capul pe spate, trăgându-mă înapoi suficient cât să-l pot privi. Cu greu îi zăresc fața, fiindcă e atât de întuneric, și aerul puțin: îl împărțim între noi. Se strâmbă, ca de durere.

— Hei, îi spun. Nu e nimic. Uite...

Îi călăuzesc brațele în jurul corpului meu, ca să aibă mai mult spațiu. Se agață de spatele meu și-și lipește fața de a mea, încă gârbovit. Are trupul cald, însă îi simt numai oasele și mușchii din jurul lor. Mi se înfierbântă obrazii. Poate să-și dea seama că sunt clădită ca un copil?

— E prima dată când mă bucur că sunt atât de mică, îi mărturisesc, râzând.

Dacă glumesc, poate că-l mai calmez. Și-mi distrag mie însămi atenția.

— Mhî, mormăie el.

Vocea îi sună încordată.

— N-avem cum să evadăm de-aici, îi zic. E mai ușor să înfruntăm frica fățiș, nu?

Nici nu-i aștept răspunsul.

— Prin urmare, ai nevoie să faci spațiul și mai mic. Să înrăutățești situația, ca să fie mai bine. Corect?

— Da.

Un cuvânt mic, sugrumat și încordat.

— OK. Atunci, va trebui să ne ghemuim. Gata?

Îl strâng de mijloc ca să-l trag în jos cu mine. Simt în mână contururile dure ale coastelor lui și aud două scânduri ale podelei scârțâind în contact una cu alta, în timp ce tavanul se apropie de noi, centimetru cu centimetru. Îmi dau seama că n-o să încăpem cu tot acest spațiu dintre noi, așa că mă întorc cu spatele la el și mă fac ghem, lipindu-mi spinarea de pieptul lui. Unul dintre genunchii lui e îndoit chiar lângă capul meu, iar celălalt e strâns

sub mine, așa că stau pe glezna lui. Suntem un vălmășag de membre. Simt în ureche o răsuflare aspră.

— A, exclamă el, cu o voce foarte răgușită. E mai rău. Categorie e...

— Șșșt, îl opresc eu. Pune-ți brațele în jurul meu.

Ascultător, își strecoară ambele brațe în jurul taliei mele.

Zâmbesc spre perete. Nu savurez momentul acesta. Nu, nici măcar un pic, nu, nu.

— Simularea îți măsoară reacția la frică, îi atrag atenția, cu blândețe.

Nu fac decât să repet ce ne-a spus el, însă amintindu-i e posibil să-i fiu de ajutor.

— Așa că, dacă poți să-ți liniștești pulsul, te va trece la următoarea. Ți-aduci aminte? Prin urmare, încearcă să uiți că suntem aici.

— Mda?

Îi simt buzele mișcându-se lângă urechea mea când vorbește, și fierbințeala îmi străbate tot trupul.

— E-atât de ușor, hm?

— Știi ceva, cei mai mulți dintre băieți s-ar bucura să fie închiși cu o fată într-un spațiu atât de strâmt, îi atrag atenția, dându-mi ochii peste cap.

— Nu și cei care suferă de claustrofobie, Tris!

Acum, după voce pare chiar disperat.

— Bine, bine, zic.

Îmi așez mâna peste a lui și i-o duc la pieptul meu, lipind-o exact deasupra inimii.

— Îmi simți bătăile inimii? Îl întreb. Poți să le simți?

— Da.

— Simți cât de regulat e pulsul?

— E accelerat.

— Mda, bine, asta n-are nici cea mai mică legătură cu cutia, îi răspund, și tresar de îndată ce termin de vorbit.

Tocmai i-am mărturisit ceva. Sper să nu-și fi dat seama.

— Ori de câte ori mă simți că respir, îl dădăcesc apoi, respiri și tu. Concentrează-te la asta.

— OK.

Inspir și expir profund, iar pieptul lui se ridică și coboară odată cu al meu. După câteva secunde, îi spun, cu calm:

— Ce-ar fi să-mi povestești de unde provine frica asta? Poate că dacă vorbim despre ea ne va ajuta... cumva.

Nu știu de ce, dar îmi sună logic.

— Hm... bine, zice el, respirând în continuare odată cu mine. Asta provine din fantastica mea copilărie. Pedepsele din copilărie. Micul șifonier de la etaj.

Strâng închiudată din buze. Îmi amintesc c-am fost și eu pedepsită: trimisă în camera mea nemâncată, privată de una sau de alta, muștrări aspre. Dar niciodată n-am fost închisă într-un șifonier. Cruzimea ustură; simt o durere în piept pentru el. Nu știu ce să zic, așa că încerc să par că nu dau importanță.

— Mama ține hainele noastre de iarnă în șifonier.

— Eu nu... începe să găfâie. Chiar nu mai vreau să vorbim despre asta.

— Bine. Atunci... Pot să vorbesc eu. Întreabă-mă ceva.

— Bine, acceptă el, râzând cu glasul tremurat în urechea mea. De ce ți-a luat-o inima la goană, Tris?

Mă fac și mai mică și-i răspund:

— Păi...

Încerc să caut o scuză care să nu implice faptul că brațele lui îmi cuprind trupul.

— Abia dacă te cunosc.

Nu e prea bună.

— Abia te cunosc și sunt înghesuită cu tine într-o cutie, Four, ce părere ai?

— Dac-am fi în peisajul fricii tale, mă întreabă, aș fi și eu acolo?

— De tine nu mi-e frică.

— Normal că nu ți-e. Dar nu la asta mă refeream.

Râde din nou, și atunci, pereții se desfac cu un trosnet și se prăbușesc, lăsându-ne într-un cerc de lumină. Four oftează și-și ridică brațele de pe

mine. Mă ridic și mă scutur, cu toate că nu știu să mi se fi pus praf pe haine. Apoi, îmi șterg palmele de blugi. Mi-e frig la spate, fiindcă nu mai stau lipită de el.

E în fața mea. Zâmbește, și nu sunt convinsă că-mi place expresia din ochii lui.

— Poate că ți-a fost eliminată posibilitatea transferului la Candoare, îmi zice, deoarece nu te pricepi deloc să minți.

— Eu cred că testul meu de aptitudini a exclus posibilitatea asta destul de bine.

— Testul de aptitudini nu-ți spune nimic, replică el, scuturând din cap.

Îl privesc, îngustându-mi ochii.

— Ce vrei să spui? Testul tău n-a fost motivul pentru care ai ajuns la Neînfricați?

Emoția curge prin mine ca sângele prin vene, propulsată de speranța că el mi-ar putea confirma că e Divergent, că e ca mine, că putem învăța împreună ce înseamnă asta.

— Nu tocmai, nu, îmi răspunde. Eu...

Aruncă o privire peste umăr și vocea i se stinge. O femeie se află la câțiva metri distanță, cu o armă îndreptată spre noi. E complet nemișcată și are trăsături banale: dac-am pleca de-aici în clipa asta, n-aș putea să mi-o amintesc. În dreapta mea, apare o masă. Pe ea văd o armă și un singur glonț. De ce nu ne împușcă?

Ah, îmi zic în sinea mea. Teamă nu are legătură cu amenințarea asupra vieții. Are legătură cu arma de pe masă.

— Trebuie s-o omori, îi zic încetișor.

— De fiecare dată.

— Nu e o persoană reală.

— Arată reală, zice, mușcându-și buza. O simt de parc-ar fi reală.

— Dac-ar fi fost reală, te-ar fi omorât deja.

— Bine, încuviințează el. O s-o... fac, și gata. Asta nu e... ceva atât de rău. Nu implică atât de multă panică.

Nu atât de multă panică, dar cu mult mai multă groază. Pot s-o văd în ochii lui în timp ce ridică arma și-i desface camera cartușului, cu gesturi de parcă a mai făcut asta de o mie de ori... și poate chiar a făcut-o. Împinge glonțul înăuntru și ridică arma în fața lui, ținând-o cu ambele mâini. Închide strâns un ochi și inspiră lent.

Când expiră, trage, și capul femeii se smucește pe spate. Văd un fulger roșu și-mi întorc privirea. O aud prăbușindu-se pe podea.

Arma lui Four cade, bufnind pe podea. Privim amândoi fix trupul căzut al femeii. E adevărat ce-a spus el: chiar o simt ca fiind reală. *Nu fi caraghioasă.* Îl prind de braț.

— Hai, îi zic. Să mergem. Hai mai departe.

După încă o smucitură, își revine din năuceală și mă urmează. În timp ce trecem de masă, trupul femeii dispare, rămânând doar în amintirea mea și a lui. Cum ar fi să ucid pe cineva de fiecare dată când aş trece prin peisajul meu? Poate că voi afla.

Însă ceva mă nedumerește: acestea ar trebui să fie cele mai rele temeri ale lui Four. Și cu toate că s-a panicat în cutia aceea, și pe acoperiș, a împușcat-o pe femeie fără prea mare greutate. Se pare că simularea se agață de orice temere poate găsi înăuntrul lui, dar n-a găsit prea multe.

— Iar începe, îmi șoptește.

O siluetă întunecată se mișcă prin fața noastră, strecurându-se de-a lungul marginii cercului luminos, așteptându-ne să mai facem un pas. Cine să fie? Cine i-o frecventa coșmarurile lui Four?

Bărbatul care apare e înalt și subțire, cu părul tuns foarte scurt. Își ține mâinile la spate. Și poartă veșmintele gri ale Abnegației.

— Marcus, șoptesc eu.

— Aici vine partea, îmi spune Four, cu vocea tremurătoare, la care o să-mi deduci numele.

— El e...

Îmi întorc privirea de la Marcus, care înaintează lent spre noi, la Four, care se retrage la fel de lent, și totul se leagă. Marcus a avut un fiu care s-a alăturat Neînfricaților. Și numele lui era...

— Tobias.

Marcus ne arată mâinile. În jurul uneia e încolăcită o curea. O desface încet.

— E pentru binele tău, zice, și vocea i se reverberează de zece ori.

Zece exemplare de Marcus pătrund în cercul de lumină, toți ținând aceeași curea, cu aceeași expresie impenetrabilă. Când cei zece Marcus clipesc din nou, ochii li se prefac în găuri goale, negre. Curelele șfichiuiesc podeaua, care acum e acoperită cu lespezi albe. Un fior mi se târăște în sus pe șira spinării. Erudiții l-au acuzat pe Marcus de cruzime. Măcar o dată, Erudiții au avut dreptate.

Îmi întorc privirea spre Four – spre Tobias – și pare c-a încremenit. E ușor încovoiat. Pare cu câțiva ani mai bătrân; pare cu câțiva ani mai tânăr. Primul Marcus își smucește brațul înapoi, cureaua zburându-i peste umăr în timp ce se pregătește să lovească. Tobias se retrage, făcându-se tot mai mic și aruncându-și brațele înainte ca să-și apere fața.

Țâșnesc înaintea lui și cureaua îmi plesnește încheietura, înfășurându-se pe ea. O durere fierbinte îmi gonește în sus, până la cot. Strâng din dinți și trag cât pot de tare. Marcus o scapă din mână, așa că o desfășor și-o apuc de cataramă.

Îmi avânt brațul cu toată iuțeala de care sunt capabilă, articulația umărului mă ustură din cauza mișcării bruște, și cureaua îl plesnește pe Marcus peste umăr. Marcus urlă și se repede la mine cu mâinile întinse în față, cu unghii care seamănă a gheare. Tobias mă trage în spatele lui și se interpune între mine și Marcus. Acum, pare furios, nu înfricoșat.

Toți cei zece Marcus dispar. Luminile se aprind, scoțând la iveală o încăpere lungă și îngustă, cu pereți din cărămidă ciobită și podeaua din beton.

— Asta a fost? mă mir eu. Astea au fost cele mai rele temeri ale tale? De ce ai numai patru...

Vocea mi se stinge treptat. Numai patru temeri.

— A! exclam, privindu-l peste umăr. De-aia ți se spune...

Cuvintele îmi pier de pe buze când îi observ înfățișarea.

Are ochii mari, aproape vulnerabili în lumina din încăpere. Gura îi e întredeschisă. Dacă n-am fi fost aici, i-aș fi descris înfățișarea ca fascinantă. Dar nu înțeleg de ce m-ar putea privi el fascinat.

Mă prinde cu mâna de cot, cu degetul mare apăsându-mi locul moale de deasupra antebrațului, și mă trage spre el. Pielea de la încheietură încă mă ustură, ca și cum cureaua ar fi fost adevărată, însă e la fel de palidă ca tot restul corpului meu. Buzele lui mi se mișcă lent pe lângă obraz, după care brațele i se strâng în jurul umerilor mei, și-și îngroapă fața lângă gâtul meu, făcându-mă să-i simt răsuflarea pe claviculă.

Rămân încremenită pentru o clipă, după care îmi înfășor brațele în jurul lui și suspin.

— Hei, îi zic încetișor. Am trecut și prin asta.

Își înalță capul și-și strecoară degetele prin părul meu, aranjându-mi-l după ureche. Ne privim unul pe celălalt în tăcere. Degetele lui îmi mângâie, absente, o şuviță de păr.

— Tu m-ai făcut să trec și prin asta, îmi zice, în cele din urmă.

— Bine, răspund.

Îmi simt gâtul uscat. Încerc să nu iau în seamă descărcările electrice care pulsează prin mine în fiecare clipă în care mă atinge.

— E ușor să fii curajos când nu e vorba despre temerile tale, adaug.

Îmi las mâinile să cadă la loc și mi le șterg, aparent nepăsătoare, de blugi, sperând că el nu observă.

Și să fi observat, oricum nu zice nu. Își înlănțuie degetele cu ale mele.

— Hai, zice. Mai am să-ți arăt ceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

MÂNĂ ÎN MÂNĂ, ne îndreptăm spre Carieră. Îmi supraveghez cu grijă strânsoarea mâinii. La un moment dat, am impresia că nu strâng destul de tare, iar o clipă mai târziu, mi se pare că strâng cu prea multă putere. N-am înțeles niciodată de ce obișnuiesc oamenii să se țină de mâini când merg, însă când el își plimbă vârful unui deget prin palma mea, mă cutremur și înțeleg pe deplin.

— Așadar, zic, agățându-mă de ultimul gând rațional pe care mi-l mai amintesc. Patru temeri.

— Patru temeri atunci, patru temeri acum, încuviințează el. Nu s-au schimbat, așa că tot intru acolo, dar... încă n-am făcut nici cel mai mic progres.

— Nu poți să fii complet lipsit de teamă, ai uitat? îi zic. Pentru că tot îți pasă de unele lucruri. Legate de viața ta.

— Știu.

Mergem pe marginea Carierei, pe o potecă îngustă care duce spre stâncile de pe fundul prăpastiei. N-am observat-o niciodată până acum: se confundă cu peretele stâncos. Însă Tobias pare s-o cunoască bine.

Nu vreau să stric momentul, dar trebuie să aflu ce-a fost cu testul lui de aptitudini.

— A rămas să-mi povestești despre rezultatul tău de la testul de aptitudini, îi zic.

— A! exclamă, scărpînându-se la ceafă cu mâna liberă. Are importanță?

— Da, vreau să știu.

— Cât ești de insistentă, remarcă el, zâmbind.

Ajungem la capătul potecii și ne oprim pe fundul prăpastiei, unde stâncile formează un sol instabil, înălțându-se în unghiuri nemiloase de sub apa tumultuoasă. Mă conduce încolo și-ncoace, peste mici crăpături și ridicături colțuroase. Tălpile pantofilor mi se lipesc de piatra aspră, însemnând-o pe fiecare cu câte o amprentă umedă.

Găsește o stâncă relativ plată aproape de margine, unde curenții nu sunt atât de puternici și se așază, lăsându-și picioarele să se leagne în gol. Mă așez alături de el. Pare să se simtă comod aici, la câțiva centimetri deasupra acestor ape periculoase.

Își retrage mâna dintr-a mea. Îmi cobor privirea spre muchia tăioasă a stâncii.

— Sunt unele lucruri pe care nu le destăinuiesc oamenilor, să știi. Nici măcar prietenilor, îmi zice.

Îmi înlănțui degetele între ele și strâng. Aici e locul ideal pentru ca el să-mi spună că e Divergent, dacă într-adevăr așa o fi. Vuietul din prăpastie ne asigură că nu putem fi auziți. Și nu știu de ce gândul acesta mă face să mă simt atât de agitată.

— Rezultatul meu a fost cel așteptat, îmi zice. Abnegație.

— Aha.

Ceva din mine se dezumflă. M-am înșelat în privința lui.

Numai că... presupusesem că, dacă nu e Divergent, sigur rezultatul îl îndrumase spre Neînfricați. Și, teoretic vorbind, și rezultatul meu mă îndruma spre Abnegație... în conformitate cu sistemul. Lui să i se fi întâmplat același lucru? Și, dacă a fost așa, atunci de ce nu-mi spune adevărul?

— Dar i-ai ales, chiar și-așa, pe Neînfricați? îl întreb.

— De nevoie.

— De ce-ai fost nevoit să pleci?

Privirea i se îndepărtează fulgerător de mine, mutându-se în golul din fața lui, ca și cum ar fi căutat răspunsul prin aer. Dar nu e nevoie de un răspuns. Încă simt fantoma unei curele usturătoare pe încheietura mâinii.

— A trebuit să scapi de tatăl tău. De-asta n-ai vrut să fii lider al Neînfricaților? Pentru că, dac-ai fi, poate ar trebui să-l vezi iar?

Ridică din umeri.

— De-asta, și pentru că am simțit mereu că locul meu nu e tocmai printre Neînfricați. Oricum, nu așa cum sunt ei acum.

— Dar ești... de necrezut, exclam, după care fac o pauză ca să-mi dreg glasul. Adică, după standardele Neînfricaților. Nu s-a mai auzit să aibă cineva numai patru temeri. Cum e posibil ca locul tău să nu fie aici?

Ridică iar din umeri.

— Am eu o teorie care spune că altruismul și curajul nu sunt chiar atât de diferite. Toată viața te instruești să uiți de tine, așa că, atunci când ești în primejdie, devine instinctul tău primordial. Aș putea să fiu la fel de bine și în Abnegație.

Dintr-odată, simt o apăsare. O viață de instruire nu mi-a fost suficientă. Instinctul meu primordial rămâne cel de autoconservare.

— Mda, bine, zic. Eu am părăsit Abnegația fiindcă nu eram îndeajuns de altruistă, oricât de mult m-aș fi străduit.

— Nu e într-un totu adevărat, mă contrazice, zâmbindu-mi. Fata aceea care a permis să arunce cineva cu cuțite în ea doar ca să-și cruțe un prieten, care l-a lovit pe tata cu cureaua ca să mă apere pe mine... fata aceea altruistă nu erai tu?

Iată că el a înțeles mai multe despre mine decât eu însămi. Și, chiar dacă pare imposibil ca el să poată simți ceva pentru mine, dat fiind tot ceea ce nu sunt eu... poate că nu este. Mă încrunt la el.

— Ai fost foarte atent la mine, nu?

— Îmi place să-i observ pe oameni.

— Poate că ție ți-a fost eliminată Candoarea, Four, pentru că nu te pricepi deloc să minți.

Își pune mâna pe stâncă lângă el, cu degetele aliniate cu ale mele. Privesc în jos spre mâinile noastre. El are degete lungi și subțiri. Mâini făcute pentru mișcări fine, îndemânatice. Nu mâini de Neînfricat, care ar trebui să fie groase și aspre și gata oricând să spargă tot.

— Perfect, zice, aplecându-și fața mai aproape de a mea și concentrându-și privirea asupra bărbiei mele, apoi a buzelor, apoi a nasului. Te-am urmărit fiindcă îmi plăci.

A spus-o simplu, cu îndrăzneală, și ochii i-au zburat imediat spre ai mei.

— Și nu-mi mai spune „Four”, bine? Îmi place să-mi aud din nou prenumele.

Uite-așa, el în sfârșit și-a făcut declarația, iar eu nu știu cum să reacționez. Obrajii mi se înfierbântă, și nu-mi trece altceva prin minte de spus decât:

— Dar tu ești mai mare decât mine... *Tobias*.

Îmi zâmbește.

— Da, formidabila asta diferență de doi ani e chiar *insurmontabilă*, nu-i așa?

— Nu încerc să mă minimalizez singură, îi răspund. Doar că nu înțeleg. Sunt mai mică. Nu sunt frumoasă. Eu...

Mă întrerupe cu râsul lui, un râs profund, care sună de parcă ar veni din adâncul lui, și-mi atinge tâmpla cu buzele.

— Nu te preface, protestez pe nerăsuflăte. Știi că nu sunt. Nu sunt nici urâtă, dar sigur nu sunt frumoasă.

— Foarte bine. Nu ești frumoasă. Și?

Mă sărută pe obraz.

— Mie îmi place cum arăți. Ești de o inteligență mortală. Ești curajoasă. Și, chiar dacă ai descoperit adevărul despre Marcus...

Deodată, tonul i se îndulcește.

— Nu mă privești în felul acela. Ca și cum aș fi un cățeluș bătut, sau mai știu eu ce.

— Ei bine, îi zic, nu ești.

Pentru o clipă, ochii lui negri pătrund într-ai mei, și el tace. Apoi, îmi mângâie fața și se apleacă mai aproape, atingându-mi buzele cu ale lui. Râul vuit, și-i simt stropii pe glezne. El zâmbește și-și apasă buzele pe-ale mele.

Mă încordez la început, nesigură de mine, așa că atunci când îl văd trăgându-se înapoi, sunt convinsă că am greșit cu ceva, sau mai rău. Numai că el îmi cuprinde fața între palme, făcându-mă să-i simt degetele puternice pe piele, și mă sărută din nou, cu mai multă hotărâre de data asta, cu mai

multă siguranță. Îmi încolăcesc un braț în jurul lui, lăsându-mi mâna să alunece în sus, spre gât, și apoi să i se strecoare în părul tuns scurt.

Timp de câteva minute, ne sărutăm, în adâncul prăpastiei, înconjurați din toate părțile de urletul apei. Iar când ne ridicăm, mână în mână, îmi dau seama că, dacă amândoi am fi ales altfel, poate că am fi ajuns să facem același lucru, într-un loc mai sigur, și în veșminte gri, în locul celor negre.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

A DOUA ZI, de dimineață, mă simt zăpăcită și ușoară. Ori de câte ori îmi alung zâmbetul de pe față, își face loc cu forța înapoi. Până la urmă, renunț să-l mai ascund. Îmi las părul liber și-mi abandonez caracteristicile mele bluze largi în favoarea uneia decoltate la umeri, care-mi dezvăluie tatuajele.

— Ce e cu tine azi? mă ia în primire Christina, în drum spre micul dejun.

Are încă ochii umflați de somn și părul ciufulit îi formează o aureolă pufoasă în jurul feței.

— A, știi tu, îi răspund. Soarele strălucește, păsărelele ciripesc.

Înălță o sprânceană spre mine, parcă vrând să-mi aducă aminte că suntem într-un tunel subteran.

— Lasă fata să fie binedispusă, îmi ia apărarea Will. Poate n-o să-o mai vezi niciodată așa.

Îi trag un pumn în braț și mă grăbesc spre sala de mese. Inima îmi bate mai cu putere, deoarece știu că, la un anumit moment dat, în următoarea jumătate de oră, îl voi vedea pe Tobias. Mă așez la locul meu obișnuit, lângă Uriah, cu Will și Christina în fața noastră. Scaunul din stânga mea rămâne liber. Mă întreb dac-o să se așeze Tobias pe el, dac-o să-mi zâmbească în timpul micului dejun, dac-o să mă privească în felul acela tainic, furișat, în care mă imaginez eu însămi privindu-l.

Înhaț o felie de pâine prăjită din farfuria de pe mijlocul mesei și încep s-o ung cu unt cu puțin cam mult entuziasm. Simt că mă comport ca o lunatică, dar nu mă pot opri. Ar fi ca și cum aș refuza să respir.

Și atunci, intră el. Are părul și mai scurt, și așa îi pare mai închis, aproape negru. E scurt ca după moda Abnegației, îmi dau seama. Îi zâmbesc și ridic mâna ca să-i fac semn, însă el se așază lângă Zeke fără să privească măcar în direcția mea, așa că-mi las mâna să cadă la loc.

Fixez cu privirea felia de pâine prăjită. Acum mi-e ușor să nu zâmbesc.

— E vreo problemă? mă întreabă Uriah, cu gura plină de pâine.

Scutur din cap și mușc și eu. La ce m-am așteptat? Doar pentru că ne-am sărutat nu înseamnă că s-a schimbat totul. Poate că s-a răzgândit și nu-i mai place de mine. Poate s-a gândit că a fost o greșeală că m-a sărutat.

— Azi e ziua peisajului fricii, zice Will. Credeți că vom ajunge să ne vedem fiecare propriile peisaje ale fricii?

— Nu, îi răspunde Uriah, clătinând din cap. Treceți prin peisajul unuia dintre instructorii voștri. Așa mi-a zis frate-meu.

— Ooo, al cărui instructor? se interesează Christina, lungindu-și deodată gâtul.

— Știi ceva, chiar nu e corect ca tu să ai informații din interior, și noi, nu, remarcă Will, privindu-l chiorâș pe Uriah.

— De parcă tu nu te-ai folosi de un avantaj, dacă l-ai avea, ripostează Uriah.

Christina nu-i ia în seamă.

— Eu sper să fie peisajul lui Four.

— De ce? o întreb.

Pe urmă îmi dau seama că tonul mi-a sunat prea neîncrezător. Îmi mușc buza și-mi doresc să-mi fi putut lua cuvintele înapoi.

— Se pare că avem pe *cineva* care și-a schimbat brusc dispoziția, comentează ea, dându-și ochii peste cap. De parcă tu n-ai vrea să știi ce temeri are. Face pe durul într-atât, încât probabil că-i e frică de nalbe, și de răsăriturile foarte luminoase, sau de chestii de-astea. Supracompensație.

Scutur din cap și zic:

— N-o să fie al lui.

— De unde știi?

— Nu e decât un pronostic.

Mi-l amintesc pe tatăl lui Tobias din peisajul fricii lui. Eu n-aș lăsa ca așa ceva să fie văzut de toată lumea. Îl privesc pe furiș. Pentru o clipă, îi înțâlnesc privirea. A lui e lipsită de sentimente. Apoi, și-o îndepărtează.

* * *

Lauren, instructorul novicilor născuți Neînfricați, stă cu mâinile în șolduri în afara încăperii cu peisajul fricii.

— Acum doi ani, zice, îmi era frică de păianjeni, de sufocare, de pereți care înaintează și te prind între ei, că o să fiu dată afară din rândul Neînfricaților, de hemoragiile necontrolabile, că o să mă calce trenul, că o să moară tata, de umilirea publică, și că o să fiu răpită de bărbați fără fețe.

Toată lumea o privește nedumerită.

— Majoritatea voastră are, în peisajul fricii, între zece și cincisprezece temeri. Cam asta e media, ne informează ea.

— Care e cel mai mic număr pe care l-a avut cineva? se interesează Lynn.

— În ultimii ani, îi răspunde Lauren, patru.

Nu l-am mai căutat cu privirea pe Tobias de când eram în cantină, dar acum nu mă pot împiedica să-l privesc. Își ține ochii în jos, fixând podeaua. Știu că patru înseamnă un număr mic, îndeajuns de mic încât să merite o poreclă, dar n-am știut că reprezenta mai puțin decât jumătatea mediei.

Îmi cobor privirea furioasă spre propriile picioare. El e un tip excepțional. Și acum nici măcar nu vrea să mă mai vadă.

— Voi nu vă veți afla numărul azi, continuă Lauren. Simularea e stabilită pe programul peisajului fricii mele, așa că-mi veți trăi temerile mele, în loc de ale voastre.

Îi arunc Christinei o privire tăioasă. Am avut dreptate, n-o să trecem prin peisajul lui Four.

— Pentru reușita acestui exercițiu, totuși, fiecare dintre voi îmi va înfrunta *una* dintre temeri, ca să vă dați seama cum va decurge simularea.

Lauren ne arată cu degetul la întâmplare și ne repartizează câte una dintre temerile ei. Eu stăteam în spate, așa că voi intra printre ultimii. Temerea pe care mi-a repartizat-o este cea de răpire.

Fiindcă nu sunt conectată la computer cât timp aștept, nu pot să urmăresc simularea, ci numai reacția persoanelor față de ea. E metoda perfectă de a-mi distra atenția de la preocuparea legată de Tobias: să strâng pumnii când Will se scutură de păianjeni nevăzuți, sau când Uriah împinge cu palmele pereți invizibili pentru mine, să zâmbesc cu superioritate când fața lui Peter

se colorează în roșu aprins în timp ce suferă cine știe ce „umilire publică”. Apoi, îmi vine rândul.

Obstacolul n-o să-mi fie comod, dar datorită faptului că am fost în măsură să manipulez toate simulările, nu doar pe aceasta, și pentru că am trecut deja prin peisajul lui Tobias, nu mi-e teamă când îmi introduce Lauren acul seringii în gât.

Deodată, decorul se schimbă, și răpirea începe. Pământul de sub picioarele mele se transformă în pajiște, și simt mâini prinzându-mă de brațe, astupându-mi gura. E prea întuneric ca să-i văd.

Sunt aproape de prăpastie. Aud urletul apei. Țip în palma care-mi acoperă gura, și mă zbat să mă eliberez, însă brațele care mă țin sunt prea puternice; răpitorii mei sunt prea puternici. Imaginea mea, prăbușindu-mă prin întuneric, îmi fulgeră prin minte, aceeași imagine pe care o port acum cu mine, în coșmaruri. Țip din nou; țin până mă doare gâtul și vărs lacrimi fierbinți din ochi.

Știam că ei se vor întoarce după mine; știam că vor încerca din nou. Prima dată nu le-a ajuns. Țip iarăși: nu după ajutor, fiindcă nimeni n-o să mă ajute, ci pentru că asta faci când ești în pragul morții și n-ai cum să ți-o împiedici.

— Stop, rostește o voce aspră.

Mâinile dispar și luminile se aprind. Sunt cu picioarele pe betonul din sala peisajului fricii. Îmi tremură tot trupul, și cad în genunchi, apăsându-mi fața cu palmele. Tocmai am dat greș. Mi-am pierdut toată logica. Mi-am pierdut toată rațiunea. Frica lui Lauren s-a transformat într-una de-a mea.

Și m-a văzut toată lumea. M-a văzut Tobias.

Aud pași. Tobias se apropie de mine și mă ridică brutal în picioare.

— Ce naiba a fost asta, Bătoaso?

— Eu... Respirația îmi iese ca un sughit. Eu n-am...

— Adună-te! E penibil.

Ceva se rupe în mine. Lacrimile mi se opresc. Fierbințeala îmi străbate corpul alungând slăbiciunea din mine, și-l pocnesc atât de tare, încât mă

ustură articulațiile degetelor în urma impactului. Se holbează la mine, cu un obraz aprins de îmbujorarea sângelui, și eu îi întorc privirea.

— Ia mai taci, îi zic.

Îmi smulg brațul din mâna lui și ies din încăpere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

ÎMI ÎNFĂȘOR mai strâns geaca în jurul umerilor. N-am mai fost afară de multă vreme. Soarele îmi strălucește palid pe față, și privesc cum respirația mea formează norișori prin aer.

Cel puțin, am reușit un lucru: i-am convins pe Peter și pe prietenii lui că nu mai reprezintă o amenințare. Trebuie doar să mă asigur că mâine, când voi trece prin propriul peisaj al fricii, să le dovedesc că s-au înșelat. Ieri, eșecul mi se părea imposibil. Astăzi, nu mai sunt atât de sigură.

Îmi strecur mâinile prin păr. Impulsul de a plânge mi-a dispărut. Îmi împletesc părul și-l leg cu elasticul de la încheietură. Mă simt mai ca mine însămi. Asta-i tot ce-mi trebuie: să-mi amintesc cine sunt. Și sunt o persoană care nu se lasă împiedicată de lucruri neînsemnate ca băieții sau experiențele de apropiere a morții.

Încep să râd, clătinând din cap. Așa să fiu?

Aud sirena trenului. Șinele fac o buclă în jurul complexului Neînfricaților, după care continuă până mai departe decât pot eu să văd. Unde încep? Unde se termină? Cum arată lumea dincolo de ele? Spre ele mă îndrept acum.

Vreau să merg acasă, dar nu pot. Eric ne-a avertizat să nu părem prea atașați de părinții noștri în Ziua pentru Vizite, așa că o vizită la mine acasă ar însemna o trădare față de Neînfricați, ceea ce nu-mi pot permite. Totuși, Eric nu ne-a spus că n-am avea voie să vizităm persoane din alte facțiuni decât cele din care provenim, iar mama mi-a spus să-l vizitez pe Caleb.

Știu că nu mi se permite să plec fără supraveghere, dar nu mă pot stăpâni. Merg din ce în ce mai repede, până când ajung la sprint. Bătând aerul cu brațele, alerg pe lângă ultimul vagon până când reușesc să mă prind de bară și să mă salt înăuntru, tresărind când durerea îmi săgetează trupul îndurerat.

Odată ajunsă în vagon, mă lungesc pe spate lângă ușă și privesc cum dispare în urma mea complexul Neînfricaților. Nu vreau să mă întorc, dar

hotărârea de a pleca, de a trăi în afara facțiunilor, ar fi cel mai curajos lucru din câte am făcut vreodată, iar astăzi mă simt o lașă.

Vântul năvălește peste mine și mi se răsucește în jurul degetelor. Îmi las mâna să se târască de-a lungul marginii vagonului, astfel încât să apese vântul. Acasă nu pot să mă duc, dar pot să găsesc o parte din ce a însemnat. Caleb are un loc în toate amintirile copilăriei mele: e parte din temelia mea.

Trenul încetinește când ajunge în inima orașului, și mă ridic în șezut să privesc cum clădirile mai mici cresc, devenind tot mai mari. Erudiții locuiesc în clădiri mari din piatră, cu vedere la mlaștină. Ținându-mă de bară, mă aplec doar cât să văd unde duc șinele. Coboară până la nivelul străzii, chiar înainte să cotească spre est. Inspir mirosul pavajului umed și al aerului de mlaștină.

Trenul coboară și încetinește, și eu sar. Mi se cutremură picioarele de forța impactului, și trebuie să alerg câțiva metri ca să-mi recapăt echilibrul. Merg pe mijlocul străzii, îndreptându-mă spre sud, în direcția mlaștinii. Terenurile pustii se desfășoară cât văd cu ochii, o câmpie brună întinzându-se până la orizont.

Cotesc la stânga. Clădirile Erudiților se profilează deasupra mea, întunecate și necunoscute. Cum o să-l găsesc pe Caleb aici?

Erudiții țin evidențe: e în firea lor. Sigur țin și evidența novicilor. Cineva are acces la aceste evidențe: eu va trebui doar să-l găsesc pe acel cineva. Cercetez din ochi clădirile. Logic vorbind, clădirea centrală trebuie să fie cea mai importantă. Aș putea foarte bine să încep de-acolo.

Membrii facțiunii mișună peste tot. Normele facțiunii Erudiților impun că membrii facțiunii trebuie să poarte cel puțin un articol de îmbrăcăminte de culoarea albastră, de fiecare dată, deoarece albastrul face ca organismul să elibereze substanțe liniștitoare, și „o minte liniștită este o minte limpede”. Culoarea a ajuns, de asemenea, să simbolizeze facțiunea. Acum, mi se pare imposibil de vie. Am ajuns să mă obișnuiesc cu lumina săracă și hainele întunecate.

Mă așteptam că o să fiu nevoită să-mi croiesc drum prin mulțime, ferindu-mă de coatele altora, și bombănind „mă scuzați”, așa cum fac mereu,

dar nu mai e cazul. Faptul că am devenit Neînfricăată mă face remarcabilă. Mulțimea se desparte în fața mea, făcându-mi loc, și toate privirile se lipsesc de mine în timp ce trec. Îmi scot elasticul și-mi scutur părul, lăsându-l liber, înainte de a intra pe ușa din față.

Mă opresc imediat după intrare și-mi las capul pe spate, încăperea e enormă, tăcută, și miroase a pagini prăfuite de carte. Parchetul îmi scârțâie sub picioare. Bibliotecile căptușesc pereții de-o parte și de cealaltă a mea, însă par mai degrabă să aibă rol decorativ, decât altceva, deoarece mesele din centrul încăperii sunt ocupate de computere, și nimeni nu stă să citească. Toți se holbează la ecranele monitoarelor cu priviri încordate, concentrate.

Ar fi trebuit să știu că principala clădire a Erudiților trebuie să fie o bibliotecă. Un portret de pe peretele opus îmi captează atenția. E de două ori mai înalt decât mine, și de patru ori mai lat, și înfățișează o femeie atrăgătoare, cu ochi de un cenușiu-apos și ochelari: Jeanine. Fierbințeala îmi gădilă gâtul la vederea ei. Pentru că ea e reprezentanta Erudiților, ea e cea care a publicat raportul despre tata. Am antipatizat-o încă de când a început tata cu discursurile de la masa de seară, însă acum o urăsc de-a binelea.

Dedesubt e o placă mare pe care scrie CUNOAȘTEREA DUCE LA PROSPERITATE.

Prosperitate. Pentru mine, cuvântul are conotații negative. Cei din Abnegație îl foloseau pentru descrierea îngăduinței față de sine.

Cum a fost posibil să alegă Caleb viața printre oamenii aceștia? Lucrurile pe care le fac, lucrurile pe care și le doresc, toate sunt greșite. Însă probabil că și el crede același lucru despre Neînfricați.

Mă duc spre biroul aflat imediat sub portretul lui Jeanine. Tânărul așezat acolo nici nu-și ridică privirea când mă întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut pe cineva, îi zic. Se numește Caleb. Știți cumva unde l-aș putea găsi?

— Nu mi-este permis să divulg informații cu caracter personal, răspunde el monoton, de parcă ar sporovăi cu ecranul din fața lui.

— E fratele meu.

— Nu mi-este per...

Îmi trântesc palma pe birou, în fața lui, și îl văd smucindu-se din năuceală și holbându-se la mine peste ramele ochelarilor. Mai multe capete se întorc spre mine.

— Am zis – vorbesc pe un ton răspicat – că am venit să caut pe cineva. Este novice. Ai putea măcar să-mi spui unde-i găsesc pe novici?

— Beatrice? aud o voce în spatele meu.

Mă întorc, și iată-l pe Caleb, cu o carte în mână. Părul i-a mai crescut, așa că i se răsuțește lângă urechi, și poartă un tricou albastru și o pereche de ochelari cu ramă dreptunghiulară. Chiar dacă arată altfel și nu mi se mai permite să-l iubesc, alerg spre el cât pot de repede și-mi arunc brațele pe după umerii lui.

— Ai un tatuaj, constată el, cu o voce înfundată.

— Ai ochelari, i-o întorc eu. Mă dau înapoi și mijesc ochii. Tu ai vederea perfectă! exclam. Caleb, ce faci?

— Hm...

Își rotește privirea spre mesele din jur.

— Hai. Să plecăm de-aici.

Ieșim din clădire și traversăm strada. Sunt nevoită să merg în pas alergător ca să mă țin după el. Vizavi de sediul Erudiților este ceea ce odinioară a fost un parc. Acum, îl numim doar „Millenium”, și e o întindere de pământ sterp cu câteva sculpturi metalice ruginite: una reprezintă un mamut abstract, placat, iar alta are forma unei păstăi de fasole neagră, făcându-mă să par mică pe lângă ea.

Ne oprim pe bucata de beton din jurul păstăii, unde mai mulți Erudiți stau în mici grupuri, cu ziare sau cărți. Caleb își scoate ochelarii și și-i vâără în buzunar, după care-și trece o mână prin păr, evitându-mi agitat privirea. De parcă i-ar fi rușine. Poate că și mie ar trebui să-mi fie. Sunt tatuată, cu părul despletit și port haine strâmte. Dar, pur și simplu, nu mi-e.

— Ce cauți aici? mă întreabă.

— Am vrut să merg acasă, îi răspund, și tu ai fost cel mai apropiat lucru care mi-a venit în minte.

Strânge din buze, nemulțumit.

— Nu pari prea încântat să mă vezi, adaug.

— Hei, protestează el, punându-și mâinile pe umerii mei. Sunt entuziasmat să te văd, bine. Doar că nu ne este permis. Există regulamente.

— Nu-mi pasă, îi zic. Nu-mi pasă, bine?

— Poate c-ar trebui să-ți pese.

Vocea îi e blândă, însă pe chip are expresia aceea de dezaprobare.

— Dacă-aș fi fost în locul tău, adaugă, n-aș fi vrut să am necazuri cu propria facțiune.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

Dar știi exact ce înseamnă. El vede facțiunea noastră ca fiind cea mai crudă din toate cinci, și nimic mai mult.

— Pur și simplu, nu vreau să pățești ceva. Nu trebuie să fii atât de supărată pe mine, îmi zice, aplecându-și capul într-o parte. Ce ți s-a *întâmplat* acolo?

— Nimic. Nu mi s-a *întâmplat* nimic.

Închid ochii și-mi frec ceafa cu o mână. Chiar dacă-aș putea să-i explic totul, n-aș vrea. Nici măcar nu pot să-mi adun voința necesară ca să mă gândesc la așa ceva.

— Tu crezi... își coboară privirea în pământ. Tu crezi că ai făcut alegerea potrivită?

— Nu cred că exista vreuna, îi răspund. Dar tu?

Privește în jur. Lumea se holbează la noi în timp ce trece.

Privirea lui Caleb le ocolește fețele. E încă agitat, dar poate că nu din cauza a cum arată, sau din cauza mea. Poate că dintr-a lor. Îl prind de braț și-l trag sub curbura păstăii din metal. Ne strecurăm sub pântecul ei găunos. Îmi văd reflexia peste tot, deformată de curbura pereților și întretăiată de petice de rugină și murdărie.

— Ce se-ntâmplă? îl întreb, împreunându-mi mâinile.

Până acum nu observasem cearcănele negre de sub ochii lui.

— Care-i problema?

Caleb se apasă cu o mână de peretele metalic. Reflectat în el, capul lui se vede mic și turtit într-o parte, și brațul dă impresia că se îndoaie invers. În schimb, reflexia mea e mărunță și îndesată.

— Ceva important se întâmplă, Beatrice. Ceva nu e cum trebuie.

Ochii îi sunt mari și sticloși.

— Nu știu ce anume, dar lumea aleargă peste tot, vorbește încet, iar Jeanine ține tot timpul discursuri despre cât de coruptă e Abnegația, aproape în fiecare zi.

— Și tu o crezi?

— Nu. Poate. Nu știu... Scutură din cap. Nu știu ce să mai cred.

— Ba da, știi, îi zic cu asprime. Știi cine sunt părinții noștri. Știi cine sunt prietenii noștri. Tatăl lui Susan, de exemplu, tu crezi că e corupt?

— Ce știu eu? Câte mi-au permis ei să știu? Nu ni se permitea să punem întrebări, Beatrice, nu ni se permitea să știm multe lucruri! Iar aici...

Își ridică privirea și, în cerul plat de deasupra noastră, în care ne oglimdim, văd siluetele noastre minuscule, cât două unghii. Asta, cred eu, e adevărata noastră reflexie: e la fel de mică pe cât suntem de fapt.

— Aici, continuă el, informația e gratuită, e mereu la îndemână.

— Aici nu e Candoarea. Aici există mincinoși, Caleb. Există oameni atât de inteligenți, încât știu foarte bine cum să te manipuleze.

— Tu crezi că n-aș ști dac-aș fi manipulat?

— Dacă sunt atât de inteligenți pe cât îi crezi, atunci, nu. Nu cred c-ai ști.

— Habar n-ai despre ce vorbești, zice el, clătinând din cap.

— Mda. Cum ar fi *posibil* să știu cum arată o facțiune coruptă? Eu doar mă pregătesc să devin *Neînfricată*, pentru numele lui Dumnezeu! Dar cel puțin știu din ce fac parte, Caleb. *Tu* ai ales să ignori ce-am știut toată viața: oamenii ăștia sunt aroganți și lacomi și nu te vor duce spre nimic bun.

— Cred că ar trebui să pleci, Beatrice, îmi spune, cu o voce devenită dură.

— Cu plăcere, îi zic. Ah, și nu că ar avea vreo importanță pentru tine, dar mama mi-a zis să-ți transmit că vrea să cercetezi serul pentru simulări.

— Ai văzut-o? se miră el, părând îndurerat. De ce nu a...?

— Pentru că, îi răspund, Erudiții nu-i mai lasă pe cei din Abnegație în complexul lor. Informația asta nu ți-a fost la îndemână?

Îmi fac loc pe lângă el, îndepărtându-mă de grota cu oglinzi și de sculptură și continuându-mi drumul pe trotuar. N-ar fi trebuit să plec. Complexul Neînfricaților îl simt acum ca fiind acasă: acolo, cel puțin, știu precis pe ce stau, și anume pe un teren mișcător.

Mulțimea de pe trotuar se rărește, și-mi ridic privirea să văd de ce. La câțiva metri în fața mea stau doi bărbați Erudiți, cu mâinile împreunate.

— Ne scuzați, îmi zice unul. Va trebui să veniți cu noi.

* * *

Unul dintre bărbați merge atât de aproape în spatele meu, încât îi simt răsuflarea în ceafă. Celălalt mă conduce în bibliotecă și apoi, pe trei coridoare, spre un ascensor. Dincolo de bibliotecă, podelele se schimbă, trecând de la parchet la gresie albă, iar pereții strălucesc ca plafonul sălii pentru testul de aptitudini. Lumina se reflectă din ușile argintii ale liftului, așa că sunt nevoită să-mi mijesc ochii ca să văd ceva.

Încerc să-mi păstrez calmul. Îmi pun întrebări din pregătirea Neînfricaților. *Ce faci dacă te atacă cineva din spate?* Îmi imaginez că-mi reped cotul în spate, în burtă sau în vintre, îmi imaginez că fug. Îmi doresc să fi avut o armă. Acestea sunt gândurile Neînfricaților, și au devenit și ale mele.

Ce faci dacă te atacă două persoane simultan? Îl urmez pe tip de-a lungul unui coridor gol și strălucitor, apoi într-un birou. Pereții sunt din sticlă... cred că știu care facțiune mi-a proiectat școala.

În spatele unui birou metalic stă o femeie. Îi privesc cu atenție chipul. Același chip domină biblioteca Erudiților; e imprimat pe oricare articol publicat de Erudiți. De câtă vreme urăsc eu acest chip? Nici nu-mi mai amintesc.

— Stai jos, mă invită Jeanine.

Vocea ei îmi sună cunoscută, mai ales când e iritată. Ochii ei cenușii, apoși, se concentrează asupra mea.

— Prefer să nu.

— *Stai jos*, îmi zice încă o dată.

Categoric, am mai auzit vocea asta undeva.

Am auzit-o pe coridor, vorbind cu Eric, înainte să fiu atacată. Am auzit-o pomenind despre Divergenți. Și altădată, înainte... am auzit-o...

— A dumneavoastră era vocea din simulare, îi zic. De la testul de aptitudini, adică.

Ea e pericolul asupra căruia m-au prevenit Tori și mama, pericolul de a fi Divergentă. Și stă chiar în fața mea.

— Corect. Testul de aptitudini este de departe cea mai mare realizare a mea ca om de știință, îmi răspunde. Am aruncat o privire pe rezultatele testului tău, Beatrice. Se pare că a existat o problemă cu testul tău. N-a fost consemnat nicăieri, și rezultatul tău a trebuit raportat manual. Știi?

— Nu.

— Știi că ești una dintre cele numai două persoane care au obținut vreodată un rezultat în favoarea Abnegației și s-au întors spre Neînfricați?

— Nu, răspund, înghițindu-mi șocul.

Așadar, eu și cu Tobias suntem singurii? Totuși, rezultatul lui a fost unul autentic, în timp ce la mine a fost o minciună. Așa că, în realitate, numai el a fost.

Simt un junghi în stomac gândindu-mă la el. În clipa de față, nu mă interesează cât e de unic. A zis că sunt ridicolă.

— Ce te-a făcut să-i alegi pe Neînfricați? mă întreabă Jeanine.

— Ce-are a face asta cu orice altceva? spun eu, încercând să-mi înmoi tonul, dar fără să reușesc. Nu cumva vreți să mă muștrați pentru că mi-am părăsit facțiunea și am venit să-mi caut fratele? „Facțiunea înaintea sângelui”, nu?

Mă opresc pentru o clipă, apoi reiau:

— Dacă stăm să ne gândim, ce caut eu, în primul rând, în biroul dumneavoastră? Nu era vorba că sunteți o persoană importantă, sau cam așa ceva?

Poate că asta o s-o mai coboare cu câteva trepte.

Își subțiază buzele pentru o clipă.

— Voi lăsa muștrările pe seama Neînfricaților, zice, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă sprijin și eu cu palmele pe spătarul scaunului pe care am refuzat să mă așez și-mi încleștez degetele de el. În spatele ei e o fereastră cu vedere spre oraș. În depărtare, trenul ia, alene, o curbă.

— Cât despre motivul prezenței tale aici... una dintre calitățile facțiunii mele este curiozitatea, îmi zice; și, în timp ce-ți examinam rezultatele, am constatat că a mai existat o eroare la o altă simulare de-a ta. Încă o dată, nu s-a consemnat. Știai?

— Cum de ați avut acces la rezultatele mele? Numai Neînfricații au acces la așa ceva.

— Deoarece Erudiții au creat și dezvoltat simulările, avem o... *înțelegere* cu Neînfricații, Beatrice.

Își înclină capul într-o parte și-mi zâmbeste.

— Sunt doar preocupată de calitatea tehnologiei noastre. Dacă ea dă greș cât timp ești acolo, eu trebuie să mă asigur că nu se va mai comporta așa, înțelegi?

Înțeleg doar un singur lucru: mă minte. Pe ea n-o interesează tehnologia: ea bănuiește că e ceva în neregulă cu rezultatele mele de la teste. La fel ca și liderii Neînfricaților, adulecă în căutarea Divergenților. Iar dacă mama vrea de la Caleb să cerceteze serul pentru simulări, probabil este din cauză că Jeanine e cea care l-a creat.

Dar ce poate fi atât de periculos în abilitatea mea de a manipula simulările? Ce importanță ar avea pentru reprezentanta Erudiților, dintre toți?

Nu pot să găsesc răspuns la niciuna dintre întrebări. Însă privirea ei îmi amintește de cea a câinelui atacator din testul de aptitudini: o privire rea, de fiară de pradă. Ea vrea să mă sfâșie în bucățele. Iar acum, eu nu pot să mă mai întind în poziția de supunere. Acum, am devenit și eu un câine de atac.

Îmi simt pulsul în gât.

— Nu știu cum funcționează, îi zic, dar lichidul care mi-a fost injectat mi-a făcut rău la stomac. Poate că atenția supraveghetorului testului meu a fost distrasă, fiindcă și-a făcut griji să nu vomit, și a uitat să-l consemneze. Și după testul de aptitudini mi s-a făcut rău.

— Ai, de obicei, un stomac sensibil, Beatrice? mă întreabă, cu o voce ca tăișul de brici, bătând cu unghiile ei îngrijite în sticla de pe birou.

— Încă de când eram mică, îi răspund, cât de spontan îmi stă în puteri.

Dau drumul spătarului și ocolesc scaunul ca să mă așez. N-am voie să arăt încordată, chiar dacă măruntaiele mi se zvârcolesc înăuntrul meu.

— Ai avut foarte mare succes la simulări, continuă ea. Cărui motiv îi atribui ușurința cu care le-ai încheiat?

— Sunt curajoasă, îi răspund, privind-o drept în ochi.

Celelalte facțiuni îi privesc într-un anume fel pe Neînfricați. Obraznici, agresivi, impulsivi. Impertinenți. Eu trebuie să fiu așa cum se așteaptă ea. Îi zâmbesc cu superioritate.

— Sunt cea mai bună dintre novicii pe care i-au primit.

Mă aplec în față, sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Trebuie să merg mai departe cu asta ca să fiu convingătoare.

— Vreți să știți de ce i-am ales pe Neînfricați? o întreb. Pentru că eram plictisită.

Mai departe, mai departe. Minciuna necesită angajament.

— Eram plictisită să tot fiu o mică mămăligă binefăcătoare și-am vrut să scap.

— Așadar, nu ți-e dor de părinții tăi? mă întreabă, cu delicatețe.

— Dacă mi-e dor să fiu certată când mă privesc în oglindă? Dacă mi-e dor să mi se spună că trebuie să tac la masă? Înșir, clătinând din cap. Nu. Nu mi-e dor. Ei nu mai sunt familia mea.

Minciuna îmi arde gâtul în timp ce o rostesc, sau poate că sunt doar lacrimile pe care mă lupt să le alung. Mi-o imaginez pe mama stând în spatele meu cu un pieptene și o pereche de foarfece, zâmbind slab în timp ce-mi tunde părul, și așa prefera să urlu decât s-o insult astfel.

— Pot să interpretez că ar însemna...

Jeanine strânge din buze și stă pe gânduri câteva secunde până să-și încheie fraza.

— ... că ești de acord cu rapoartele care au fost publicate referitor la conducătorii politici ai acestui oraș?

Rapoartele care-mi etichetează familia ca fiind coruptă, flămândă de putere, o familie de dictatori moraliști? Rapoartele care conțin amenințări discrete și aluzii la revoluție? Îmi fac să-mi vină rău de la stomac. Și faptul c-o știu autoarea lor mă face să-mi doresc s-o strâng de gât.

Dar îi zâmbesc.

— Din toată inima, îi răspund.

* * *

Unul dintre lacheii lui Jeanine, un bărbat în cămașă cu guler albastru și ochelari de soare, mă conduce înapoi spre complexul Neînfricaților într-un automobil argintiu metalizat, cum n-am mai văzut niciodată până acum. Motorul e aproape mut. Când îl întreb despre el, îmi spune că e alimentat cu energie solară și se lansează într-o prelungită explicație despre modul în care panourile de pe capotă convertesc lumina solară în energie. Încetez să-l ascult după șaiszeci de secunde și mă mulțumesc să privesc pe fereastră.

Nu știu ce-or să-mi facă după ce ajung înapoi. Bănuiesc c-o să fie de rău. Mă imaginez cu picioarele spânzurate deasupra prăpastiei și-mi mușc buza.

Când șoferul oprește în fața clădirii din sticlă de deasupra complexului Neînfricaților, îl găsesc pe Eric așteptându-mă lângă ușă. Mă ia de braț și mă conduce în clădire fără să-i mulțumească șoferului. Degetele lui mă strâng atât de tare, încât știu c-o să-mi lase vânătăi.

Se postează între mine și ușa care dă spre interior. Începe să-și trosnească articulațiile degetelor. În rest, e complet nemișcat.

Mă cutremur fără să vreau.

Trosnetul slab al articulațiilor e tot ce aud, în afara propriei respirații, care se accelerează de la o secundă la alta.

— Bun venit înapoi, Tris.

— Eric.

Se îndreaptă spre mine, plasând cu grijă un picior înaintea celuiilalt.

— Ce...

Primul cuvânt îl rostește încet.

— *Anume*, adaugă, mai tare de data asta, a fost în capul tău?

— Am...

E atât de aproape, încât îi văd și găurile prin care-i intră piercingurile lui metalice.

— Nu știu, răspund.

— Mă tentează să te numesc trădătoare, Tris, zice el. N-ai auzit niciodată expresia „facțiunea înaintea sângelui”?

L-am văzut pe Eric făcând lucruri îngrozitoare. L-am auzit spunând lucruri îngrozitoare. Dar niciodată nu l-am văzut așa. Nu mai e un maniac: e perfect stăpân pe sine, perfect echilibrat. Atent și liniștit.

Pentru prima dată, îl recunosc pe Eric drept ceea ce e: un Erudit deghizat în Neînfricat, un geniu și un sadic în același timp, un vânător al Divergenților.

Îmi doresc să fug.

— Erai nemulțumită de viața pe care ai găsit-o aici? Ți regreți, poate, alegerea?

Ambele sprâncene încărcate de metal ale lui Eric se înalță, încrețindu-i fruntea.

— Aș vrea să aud o explicație a motivului pentru care i-ai trădat pe Neînfricați, pe tine însăși și pe *mine* – se bate cu pumnul în piept – aventurându-te în sediul altei facțiuni.

— Eu...

Inspir adânc. M-ar ucide dac-ar ști ce sunt, o simt. Își strânge pumnii. Sunt singură aici: dacă mi s-ar întâmpla ceva, nimeni n-ar ști și nimeni n-ar vedea.

— Dacă nu poți să explici, continuă el, pe un ton blând, voi fi forțat să-ți reconsider clasarea. Sau, dacă tot pari să fii atât de atașată de fosta ta facțiune... poate că voi fi forțat să reconsider clasările prietenilor tăi. Poate că mica fată din Abnegație din interiorul tău va lua asta mai în serios.

Primul meu gând e că nu se poate să facă așa ceva, n-ar fi corect. Al doilea e că sigur că poate, ba chiar n-ar ezita nici măcar pentru o clipă. Și are dreptate: gândul că purtarea mea nechibzuită ar putea duce la expulzarea altcuiva dintr-o facțiune mă face să mă doară pieptul de frică.

Încerc încă o dată.

— Eu...

Dar mi-e greu și să respir.

Și atunci, se deschide ușa, și intră Tobias.

— Ce faci? îl întreabă pe Eric.

— Ieși din cameră, îi cere Eric, cu o voce mai puternică și nu atât de monotonă.

Seamănă mai mult cu acel Eric cu care sunt obișnuită. Și expresia i se schimbă, la rândul ei, devenind mai mobilă și mai animată. Casc ochii, uluită de faptul că poate să și-o modifice cu atâta ușurință, și mă întreb ce strategie o fi în spatele tuturor acestora.

— Nu, se opune Tobias. Nu e decât o fată nesăbuită. Nu e nevoie s-o târăști aici și s-o interoghezi.

— Nu e decât o fată nesăbuită, îl îngână Eric, pufnind. Dacă n-ar fi fost decât o fată nesăbuită, nu s-ar fi clasat prima, nu ți se pare?

Tobias își ciupește rădăcina nasului și mă privește printre degete. Încearcă să-mi transmită ceva. Mă gândesc la repezeală. Ce sfat mi-a dat Four în ultima vreme.

Singurul care-mi vine în minte e: *o oarecare vulnerabilitate prefăcută*.

A dat rezultate și altădată.

— Eu... m-am simțit jenată și n-am știut ce să fac, spun, vârându-mi mâinile în buzunare și privind în podea.

Apoi mă ciupesc de picior atât de tare, încât lacrimile îmi izvorăsc din ochi, și-mi ridic privirea spre Eric, smiorcăindu-mă.

— Am încercat... și...

Clatin din cap.

— Ai încercat să ce? mă întreabă Eric.

— Să mă sărute, răspunde Tobias în locul meu. Și eu am respins-o, iar ea a rupt-o la fugă ca o mucoasă de cinci ani. Chiar nu ai de ce s-o învinuiești, în afară de prostie.

Așteptăm amândoi. Eric își mută privirea de la mine la Tobias și râde, prea tare și prea îndelung: sunetul e amenințător și mă râcăie ca șmirghelul.

— Nu e puțin cam bătrân pentru tine, Tris? mă întreabă, zâmbind iar.

Îmi șterg obrajii ca și cum ar fi înlăcrimați.

— Acum pot să plec?

— Bine, aprobă Eric, dar nu ai voie să mai părăsești complexul fără supraveghere, ai înțeleș?

Se întoarce spre Tobias.

— Și *tu...* ar fi bine să ai grijă ca niciunul dintre transferații tăi să nu mai plece din complex. Și ca nimeni dintre ceilalți nu mai încerce să te sărute.

Tobias își dă ochii peste cap.

— Foarte bine.

Părăsesc camera și ajung din nou afară, scuturându-mi mâinile ca să scap de bătaiala nervoasă. Mă așez pe pavaj și-mi cuprind genunchii cu brațele.

Nu știu cât timp stau acolo, cu capul în jos și ochii închiși, înainte ca ușa să se deschidă iar. E posibil să fi fost douăzeci de minute, e posibil să fi fost o oră. Tobias vine spre mine.

Mă ridic și-mi încrucișez brațele pe piept, așteptând să înceapă cu muștrările. L-am palmuit, după care am intrat în necazuri cu Neînfricații: sigur urmează muștrările.

— Ce-i? întreb.

— Ești bine?

O cută îi apare între sprâncene, și mâna lui îmi atinge cu blândețe obrazul. I-o îndepărtez cu un gest violent.

— Ei bine, zic, mai întâi sunt făcută praf de față cu toată lumea, după care sunt nevoită să mă conversez cu femeia care încearcă să-mi distrugă fosta facțiune, apoi Eric aproape că-mi azvârle prietenii afară din rândul Neînfricaților, așa că, mda, se conturează o zi strașnic de frumoasă, *Four*.

Clatină din cap și privește clădirea păraginită din dreapta lui, făcută din cărămidă și prea puțin asemănătoare cu lucioasa turlă din sticlă aflată în spatele meu. Sigur e străveche. Nimeni nu mai folosește cărămida în construcții.

— Și, oricum, de ce-ți pasă? îl întreb. Poți să fii ori instructor crud, ori iubit preocupat.

Mă crispez la rostirea cuvântului „iubit”. N-aș fi vrut să-l folosesc într-un chip atât de ușuratic, dar acum e prea târziu.

— Poți să joci ambele roluri în același timp.

— Nu sunt crud, se apără, încruntându-se. Azi-dimineață te-am apărat. Cum crezi că ar fi reacționat Peter și idioții lui de prieteni dac-ar fi descoperit că noi doi am fost... Oftează. N-ai mai putea câștiga niciodată. Ei ar spune mereu că rezultatele tale se datorează faptului că te favorizez, nu calităților tale.

Deschid gura să obiectez, dar nu am cum. Câteva replici istețe îmi vin în minte, dar le alung. Are dreptate. Mi se înfierbântă obrajii, și sunt nevoită să-i răcoresc cu palmele.

— Nu era nevoie să mă insulti ca să le demonstrezi lor ceva, zic, într-un târziu.

— Și tu nu trebuia să dai fuga la fratele tău numai pentru că te-am ofensat, mi-o întoarce el, frecându-și ceafa. Și, în plus... a mers, nu?

— Pe socoteala mea.

— N-am crezut c-o să te afecteze așa, mărturisește, după care își lasă privirea în jos și ridică din umeri. Uneori uit că pot să te rănesc. Că tu ești capabilă să fii rănită.

Îmi strecor mâinile în buzunare și mă las înapoi pe călcâie. O ciudată senzație mă străbate: o dulce și dureroasă slăbiciune. A făcut ce-a făcut fiindcă a crezut în forța mea.

Acasă, Caleb era cel puternic, fiindcă era capabil să uite de sine, fiindcă toate caracteristicile prețuite de părinții mei la el veneau în chip firesc. Nimeni n-a mai fost vreodată atât de convins de forța mea.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor, îmi înalț fruntea și-l sărut. Numai buzele ni se întâlnesc.

— Ești strălucit, știi asta? îl întreb, clătinând din cap. Știi mereu exact ce trebuie făcut.

— Numai pentru că m-am gândit la asta de multă vreme, îmi răspunde, sărutându-mă scurt. Cum m-aș putea descurca, dacă tu și cu mine...

Se retrage puțin, zâmbind.

— Mi s-a părut mie, sau te-am auzit numindu-mă iubitul tău, Tris?

— Nu tocmai, zic, ridicând din umeri. De ce? Vrei?

Își strecoară mâinile pe după gâtul meu și-mi apasă degetele mari sub bărbie, înclinându-mi capul pe spate, astfel încât frunțile să ni se întâlnească. Pentru o clipă, nu face altceva decât să stea așa, cu ochii închiși, inspirându-mi aerul. Îi simt pulsul în buricele degetelor. Îi simt accelerarea respirației. Pare emoționat.

— Da, îmi răspunde, până la urmă. Dar apoi, zâmbetul i se șterge. Tu crezi că l-am convins că nu ești decât o fată prostuță? mă întrebă.

— Așa sper, zic. Uneori, e folositor să fii micuță. Totuși, nu sunt sigură că aș fi convins-o pe Erudită.

Colțurile gurii i se lasă în jos, și mă privește cu seriozitate.

— Am ceva să-ți spun.

— Ce?

— Nu acum, zice, privind în jur. Hai să ne întâlnim tot aici la unsprezece și jumătate. Nu spune nimănui unde te duci.

Încuviințez, și el îmi întoarce spatele, plecând la fel de repede pe cât venise.

* * *

— Unde-ai *fost* toată ziua? mă ia la rost Christina când intru în dormitor. Camera e goală: toți ceilalți probabil că sunt la cină.

— Te-am căutat pe-afară, îmi explică ea, dar n-am putut să dau de tine. E totul în regulă? Ai avut necazuri din cauză că l-ai lovit pe Four?

Scutur din cap. Gândul de a-i mărturisi unde am fost mă face să mă simt epuizată. Cum aş putea să-i explic impulsul de a sări într-un tren şi de a-mi vizita fratele? Sau calmul sinistru din vocea lui Eric, în timp ce mă interoga? Sau, mai înainte de toate, motivul pentru care am explodat şi l-am lovit pe Tobias?

— Pur şi simplu, am simţit nevoia să ies. M-am plimbat prin preajmă mult timp, îi zic. Şi, nu, n-am probleme. El a urlat la mine, eu mi-am cerut scuze... asta-i tot.

În timp ce vorbesc, am grijă să-mi menţin privirea neclintită drept în ochii ei şi să-mi las în continuare mâinile pe lângă corp.

— Bine, zice ea. Pentru că am ceva să-ţi spun.

Priveşte peste capul meu spre uşă, apoi se ridică pe vârfurile picioarelor să vadă toate paturile: verifică dacă sunt goale, probabil. Apoi, îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Poţi să fii fată pentru câteva secunde?

— Sunt fată tot timpul, îi răspund, încruntându-mă.

— Ştii la ce mă refer. Ca o fată prostuţă, enervantă.

Îmi răsucesc o şuviţă de păr pe deget.

— Mhî.

Zâmbetul ei e atât de larg, încât îi văd şi dinţii din spate.

— Will m-a sărutat.

— Ce? strig eu. Când? Cum? Ce s-a întâmplat?

— Chiar *poţi* să fii fată! exclamă ea, îndreptându-şi spatele şi luându-şi mâinile de pe umerii mei. Ei bine, imediat după mica ta întâmplare, am mâncat de prânz, după care ne-am plimbat pe-aici, pe lângă linia ferată. Doar vorbeam despre... nici măcar nu-mi amintesc despre ce vorbeam. Şi deodată el s-a oprit, şi s-a aplecat spre mine, şi... m-a sărutat.

— Ştiai că-i place de tine? o întreb. Adică, ştiai. Aşa.

— Nu! zice ea, râzând. Partea cea mai tare e că asta a fost tot. Am continuat să ne plimbăm, şi să discutăm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fine, până când l-am sărutat *eu* pe *el*.

— De când ştii că-ţi place de el?

— Habar n-am. Cred că n-am știut. Dar, pe urmă, toate mărunțișurile... cum m-a cuprins cu brațul pe după umeri la înmormântare, cum îmi deschide ușile, ca și cum aș fi o fată, nu cineva în stare să-l bată până face pe el.

Izbucnesc în râs. Dintr-odată, îmi doresc să-i pot povesti despre Tobias și despre tot ce s-a petrecut între noi doi. Însă aceleași motive pe care le-a invocat Tobias pentru faptul că s-a prefăcut că nu suntem împreună mă fac să mă răzgândesc. Nu vreau ca ea să creadă că relația mea cu el ar avea vreo influență în clasarea mea.

Așa că nu spun decât:

— Mă bucur pentru tine.

— Mersi, zice ea. Și eu mă bucur. Și am crezut c-o să treacă destulă vreme până să mă simt așa... știi tu.

Se așază pe marginea patului meu și-și rotește privirea prin dormitor. Unii dintre novici și-au făcut deja bagajele.

Curând, ne vom muta în apartamentele aflate de cealaltă parte a complexului. Cei cu posturi guvernamentale se vor muta în clădirea din sticlă de deasupra Butucului. N-o să mă mai îngrijoreze posibilitatea ca Peter să mă atace în somn. N-o să mai fiu nevoită să văd patul gol al lui Al.

— Nu-mi vine să cred că e aproape gata, zice ea. E ca și cum abia am fi ajuns aici. Dar, în același timp, e... ca și cum nu mi-aș mai fi văzut casa de-o veșnicie.

— Ți-e dor de ea? o întreb, rezemându-mă de cadrul patului.

— Mda, îmi răspunde, ridicând din umeri. Unele lucruri sunt la fel, totuși. Adică, toți de acasă vorbesc la fel de tare ca toată lumea de-aici, așa că asta-i bine. Dar acolo e mai ușor. Știi mereu pe ce picior stai cu toată lumea, pentru că fiecare îți spune. Nu există... manipulare.

Încuviințez. Abnegația m-a pregătit pentru aspectul acesta al vieții Neînfricaților. Abnegația nu manipulează, dar nici nu e sinceră.

— Totuși, nu cred c-aș fi reușit să trec cu bine prin inițierea Candorii, mărturisește ea, clătinând din cap. Acolo, în loc de simulări, ai de-a face cu detectorul de minciuni. Toată ziua, în fiecare zi. Iar testul final...

Strâmbă din nas.

— Îți administreză chestia aia pe care ei o numesc serul adevărului și te pun să stai în fața tuturor și-ți pun o grămadă de întrebări cu caracter de-a dreptul personal. Teoria spune că, dacă-ți mărturisești toate secretele, n-o să mai simți dorința să minți în legătură cu absolut nimic, în vecii vecilor. Adică, dacă tot ce-i mai rău despre tine e deja cunoscut de toată lumea, de ce n-ai fi sincer?

Eu nici nu știu când am acumulat atât de multe secrete. Că sunt Divergentă. Temerile mele. Adevăratele sentimente față de prietenii mei, de familia mea. Față de Al. De Tobias. Inițierea Candorii ajunge la lucruri de care nici măcar simulările nu se pot atinge: pe mine m-ar distruge.

— Sună îngrozitor, zic.

— Totdeauna am știut că n-o să pot face parte din Candoare. Adică, încerc să fiu sinceră, dar sunt unele lucruri pe care, pur și simplu, nu vrei să le știe lumea. Plus că prefer să fiu stăpână pe propria mea minte.

De parcă n-am vrea cu toții.

— Oricum, mai zice ea ducându-se să deschidă dulăpiorul din stânga paturilor noastre de campanie.

Când deschide ușa, o molie iese fluturând din aripile ei albe care o poartă drept spre fața ei. Christina scoate un țipăt atât de strident, încât aproape că explodez, și începe să se plesnească peste față.

— Ia-o de pe mine! Ia-o de pe mine ia-o de pe mine ia-o de pe mine! zbiară ea.

Molia se îndepărtează în zbor.

— S-a dus! îi zic, după care încep să râd. Ți-e frică de... molii?

— Sunt dezgustătoare. Cu aripile ca hârtia, și corpurile alea tâmpite de insecte...

Se cutremură de silă. Eu râd în continuare. Râd atât de tare, încât sunt nevoită să mă așez și să mă țin cu mâinile de burtă.

— Nu e de râs! se răstește ea. Mă rog... Bine, poate că e... Un pic.

* * *

Mai târziu, când mă întâlnesc cu Tobias, el nu spune nimic: doar mă ia de mână și mă trage spre linia ferată.

Se aruncă din mers într-un vagon de tren cu uluitoarea lui ușurință și mă trage și pe mine. Cad peste el, cu obrazul pe pieptul lui. Degetele îi lunecă pe brațele mele, și mă ține de coate în timp ce trenul se hurducă de-a lungul șinelor de oțel. Privesc cum clădirea din sticlă de deasupra complexului Neînfricaților se micșorează sub ochii noștri.

— Ce trebuia să-mi spui? strig, pe deasupra țipetelor vântului.

— Nu încă, îmi răspunde.

Se lasă pe podea și mă trage jos cu el, așezându-se cu spatele rezemat de perete și cu fața spre mine; picioarele îmi atârnă într-o parte, pe podeaua prăfuită. Vântul îmi spulberă șuvițe răzlețe de păr și mi le aruncă peste față. El își lipește palmele de fața mea, cu degetele arătătoare alunecându-mi îndărătul urechilor, după care-mi apropie buzele de ale lui.

Aud scrâșnetul roților pe șine în timp ce trenul încetinește, ceea ce înseamnă că ne apropiem de centrul orașului. Aerul e rece, dar buzele lui sunt calde, și mâinile la fel. Își înclină capul și-mi sărută pielea de sub bărbie. Mă bucur că vântul e atât de zgomotos, încât el să nu-mi poată auzi suspinul.

Vagonul de tren se clatină, făcându-mă să-mi pierd echilibrul, și-mi las o palmă jos ca să-mi revin. O fracțiune de secundă mai târziu, îmi dau seama că mi-am pus mâna pe șoldul lui. Osul bazinului mi se împinge în palmă. Ar trebui să mi-o iau de-acolo, dar nu vreau. El mi-a cerut odată să fiu curajoasă, și cu toate că am stat neclintită cât timp au zburat cuțitele spre fața mea, și am sărit de pe un acoperiș, niciodată nu mi-a trecut prin cap că aș putea avea nevoie de curaj și în momentele mărunte ale vieții. Ei bine, am.

Mă mișc, rotindu-mi un picior astfel încât să stau deasupra lui, și cu inima în gât, îl sărut. El își îndreaptă spatele și-i simt mâinile pe umeri. Degetele îi alunecă în jos pe spatele meu, și lasă în urma lor un fior. Îmi desface fermoarul gecii cu câțiva centimetri, și-mi apăs picioarele cu mâinile ca să le opresc tremuratul. N-ar trebui să fiu emoționată. Sunt cu Tobias.

Aerul rece mi se strecoară pe pielea goală. El se retrage cu câțiva centimetri și-mi privește cu atenție tatuajele aflate chiar deasupra claviculei. Le mângâie cu degetele, apoi zâmbește.

— Păsări, zice. Sunt ciori? Mereu uit să întreb.

Mă străduiesc să-i întorc zâmbetul.

— Corbi. Câte unul pentru fiecare membru al familiei mele, îi explic. Îți plac?

Nu-mi răspunde. Mă trage mai aproape, apăsându-și buzele pe fiecare pasăre, pe rând. Închid ochii. Atingerea lui e ușoară, sensibilă. O senzație apăsătoare, de căldură, ca de miere revărsată, îmi umple trupul, încetinindu-mi gândurile. Deodată, el îmi atinge obrazul.

— Urăsc s-o spun, dar acum trebuie să ne ridicăm.

Încuviințez și deschid ochii. Suntem amândoi în picioare, și el mă trage spre ușa deschisă a vagonului. Acum, vântul nu mai e atât de puternic, dacă trenul a încetinit. E trecut de miezul nopții, așa că toate felinarele stradale sunt stinse, iar clădirile arată ca mamuții, cum se înalță din întuneric și apoi se cufundă la loc în el. Tobias ridică o mână și-mi arată spre un mănunchi de clădiri, atât de îndepărtate, încât par de mărimea unghiei. Sunt unica pată însuflețită în marea de întuneric din jurul nostru. Iarăși sediul Erudiților.

— Se pare că pentru ei ordonanțele municipale nu înseamnă nimic, îmi explică, fiindcă țin luminile aprinse toată noaptea.

— N-a mai observat nimeni altcineva? întreb, încruntată.

— Sunt sigur c-au observat, dar n-au făcut nimic ca să înceteze. Asta, pentru că nu vor să provoace o problemă pentru ceva atât de mărunț, zice Tobias, ridicând din umeri, însă încordarea din trăsăturile lui mă îngrijorează. Dar asta mă face să mă întreb, continuă el, ce anume fac Erudiții, de au nevoie de lumină noaptea.

Se întoarce spre mine, rezemându-se de un zid.

— Două lucruri ar trebui să știi despre mine. Primul e că sunt profund bănuitor față de oameni, în general. E în firea mea să mă aștept de la ei la tot ce-i mai rău. Iar al doilea, că sunt neașteptat de priceput la computere.

Încuviințez. Îmi spusese că o a doua slujbă a lui implica lucrul cu computerele, dar încă îmi vine greu să mi-l imaginez stând toată ziua în fața unui monitor.

— Acum câteva zile, înainte să începă antrenamentele, eram la muncă, și am găsit o cale de pătrundere în fișierele securizate ale Neînfricaților. Se pare că nu suntem la fel de pricepuți ca Erudiții în privința setărilor de securitate; iar ceea ce am descoperit semăna a planuri pentru război. Comenzi ușor voalate, liste cu provizii, hărți. Lucruri din astea. Iar fișierele acelea fuseseră trimise de Erudiți.

— Război?

Îmi îndepărtez părul căzut peste față. Faptul că l-am ascultat întreaga mea viață pe tata insultându-i pe Erudiți m-a făcut să fiu prudentă față de ei, iar experiențele mele din complexul Neînfricaților m-au determinat să fiu prudentă față de autoritate și de ființele omenești în general, așa că nu mă simt șocată să aud că o facțiune ar putea pune la cale un război.

Și ce-mi spunea mai devreme Caleb: *Ceva important se întâmplă, Beatrice*. Îmi ridic privirea spre Tobias.

— Război împotriva Abnegației?

Îmi ia mâinile într-ale lui, înlănțuindu-și degetele cu ale mele, și zice:

— A facțiunii care deține controlul asupra guvernării. Da.

Simt o greutate în stomac.

— Toate rapoartele astea sunt menite să stârnească disensiuni împotriva Abnegației, îmi zice, concentrându-și privirea asupra orașului de dincolo de linia ferată. Evident, Erudiții vor acum să grăbească procesul. Habar n-am ce e de făcut... sau măcar ce s-ar putea face.

— Dar, zic, de ce s-ar alia Erudiții cu Neînfricații?

Și, dintr-odată, îmi vine ceva în minte, un lucru care mă izbește în pântec și începe să-mi roadă măruntaiele. Erudiții nu au arme, și nu știu să se lupte... în timp ce Neînfricații, da.

Mă holbez cu ochii mari la Tobias.

— Ei vor să se folosească de noi, zic.

— Mă întreb, zice el, cum au de gând să ne determine să luptăm.

Îi spuseseam lui Caleb că Erudiții știu cum să-i manipuleze pe oameni. Ei ar putea să-i convingă pe unii dintre noi să lupte, prin intermediul unor informații greșite, sau apelând la lăcomie: prin oricare metode. Însă Erudiții sunt tot atât de meticuloși pe cât sunt de manipulatori, așa că nu vor lăsa nimic în voia norocului. Vor avea nevoie să se asigure că toate slăbiciunile lor își găsesc sprijin. Dar cum?

Vântul îmi spulberă părul peste față, fragmentându-mi câmpul vizual în fâșii, dar nu-l dau deoparte.

— Nu știu, îi zic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

AM PARTICIPAT la ceremonia de inițiere a Abnegației în fiecare an, cu excepția acestuia. Este o ceremonie liniștită. Novicii, care-și petrec treizeci de zile prestând servicii publice înainte de a putea deveni membri deplin, stau unul lângă altul pe o bancă. Unul dintre membrii mai vârstnici citește proclamația Abnegației, care constă într-un scurt paragraf despre uitarea de sine și primejdiile autoimplicării. Apoi, toți membrii mai vârstnici le spală picioarele novicilor. În fine, împart cu toții mâncarea, fiecare servind-o pe persoana din stânga sa.

Neînfricații nu procedează așa.

Ziua inițierii cufundă complexul Neînfricaților în demență și haos. Lumea e pretutindeni, și cei mai mulți sunt deja beți până-n prânz. Îmi fac loc cu greu printre ei ca să-mi iau o farfurie cu mâncare la prânz și mă întorc cu ea în dormitor. Pe drum, văd pe cineva căzând pe poteca de lângă peretele Carierei și, judecând după cum urlă și după cum își ține piciorul cu mâna, deduc că și-a rupt vreun os.

În dormitor, cel puțin, e liniște. Fixez cu privirea farfuria cu mâncare. N-am făcut decât să înhaț ce mi s-a părut că arată bine pe moment, iar acum, că privesc mai îndeaproape, îmi dau seama că am ales un piept de pui simplu, un polonic de mazăre și o bucată de pâine neagră. Mâncare de-a Abnegației.

Oftez. Abnegația e ceea ce sunt. E ceea ce sunt când nu mă gândesc la ce fac. E ceea ce sunt când sunt pusă la încercare. E ceea ce sunt chiar și când dau impresia că sunt curajoasă. Oare să fiu în facțiunea nepotrivită?

Gândul la fosta mea facțiune mă face să-mi tremure mâinile. Trebuie să-mi previn familia despre războiul plănuț de Erudiți, dar nu știu cum. O să găsesc eu o cale, dar nu azi. Azi trebuie să mă concentrez la ce mă așteaptă. Fiecare lucru la timpul lui.

Mănânc ca un robot, trecând prin rotație de la pui la mazăre și la pâine, și iar de la capăt. Nu contează cărei facțiuni i-aș aparține în realitate. Peste două ore, voi merge spre camera peisajului fricii împreună cu ceilalți novici,

voi parcurge peisajul fricii mele și voi deveni Neînfricăță. E prea târziu să mă mai întorc.

Când termin de mâncat, îmi îngrop fața în pernă. N-aveam de gând să dorm, dar după ceva timp, ațipesc, și mă trezesc când mă zgâlțâie Christina de umăr.

— E vremea să mergem, mă anunță ea.

E pământie la față.

Mă frec la ochi ca să-mi alung somnul din ei. Deja am pantofii în picioare. Ceilalți novici sunt și ei în dormitor, legând șireturi și închizând nasturi la geți și împărțind zâmbete în jur ca și cum ar face-o fără voia lor. Îmi prind părul în coc și-mi îmbrac geaca neagră, trăgându-i fermoarul până la gât.

Tortura se va încheia curând, dar vom putea oare să uităm simulările? Vom mai putea vreodată să dormim buștean, cu amintirile fricilor noastre în minte? Sau vom da azi, în sfârșit, uitării spaimele, așa cum se așteaptă de la noi?

Mergem spre Carieră și urcăm pe poteca ducând spre clădirea din sticlă. Îmi ridic privirea spre plafonul din sticlă. Nu pot să văd lumina zilei, fiindcă tălpile pantofilor acoperă fiecare centimetru de sticlă deasupra noastră. Pentru o clipă, am impresia că totul ar putea să cedeze, dar nu e decât rodul imaginației mele. Urc treptele alături de Christina, și îmbulzeala mă sufocă.

Sunt prea scundă ca să văd peste capul cuiva, așa că-mi fixează privirea în spinarea lui Will și merg în urma lui. Căldura atâtor trupuri în jurul meu îmi îngreunează respirația. Picături de sudoare mi se adună pe frunte. O breșă în mulțime îmi dezvăluie în jurul a ce s-au adunat toți: o serie de ecrane, pe peretele din stânga mea.

Aud aclamații și mă opresc să privesc spre ecrane. Cel din stânga înfățișează o față îmbrăcată în negru, în camera peisajului fricii: e Marlene. O privesc mișcându-se, cu ochii mari, dar nu pot să-mi dau seama ce obstacol înfruntă. Slavă Domnului că nimeni de-aici nu-mi va putea vedea nici mie lucrurile de care mă tem, ci doar reacțiile mele la ele.

Ecranul din mijloc îi înfățișează ritmul cardiac. Se întetește pentru o secundă, apoi coboară la loc. Când ajunge la un nivel normal, ecranul pâlpâie verzui și Neînfricații ovaționează. Ecranul din dreapta îi înfățișează timpul înregistrat.

Îmi smulg privirea de pe ecrane și dau fuga să-i ajung din urmă pe Christina și Will. Îl văd pe Tobias imediat după ce intrăm pe ușă, în partea stângă a încăperii pe care abia dac-am observat-o data trecută când am fost aici. E lângă camera peisajului fricii. Trec pe lângă el fără să-l privesc.

Camera e spațioasă și în ea a fost montat un alt monitor, asemănător cu cele de-afară. Mai multe persoane stau înșirate în fața lui. Eric se află printre ele, ca și Max. Și ceilalți sunt mai vârstnici. Judecând după firele conectate la capetele lor, și după privirile absente, deduc că urmăresc simularea.

În spatele lor e un alt rând de scaune, toate ocupate acum. Sunt ultima care intră, așa că nu am unde să mă așez.

— Hei, Tris! mă strigă Uriah, din cealaltă parte a camerei, unde stă împreună cu ceilalți novici născuți Neînfricați.

Numai patru dintre ei au mai rămas: ceilalți au trecut prin peisajele fricii deja. Uriah se bate cu palma peste picior.

— Pot să te țin în poală, dacă vrei, îmi propune.

— Tentant, îi răspund, zâmbind. Nu e cazul. Îmi place să stau în picioare.

În plus, nu vreau ca Tobias să mă vadă stând în poala altui băiat.

Luminile se aprind în camera peisajului fricii, dezvăluind-o pe Marlene, ghemuită, cu fața brăzdată de lacrimi. Max, Eric și alți câțiva își scutură capetele ca să-și alunge amețeaua simulării și ies. După câteva clipe, îi văd pe ecran, felicitând-o pentru că a terminat.

— Transferați, ordinea în care veți intra pentru testul final a fost stabilită după poziția pe care o ocupați acum în clasament, anunță Tobias. Prin urmare, Drew va intra primul, iar Tris va intra ultima.

Asta înseamnă cinci persoane înaintea mea.

Stau în picioare în fundul camerei, la câțiva pași distanță de Tobias. Schimbăm o privire între noi când Eric îl înțeapă pe Drew cu acul seringii

și-l expediază în camera peisajului fricii. Până să-mi vină rândul, o să știu ce-au făcut ceilalți, și cât de bine va trebui să mă descurc ca să-i întrec.

Peisajele fricii nu sunt interesante dacă le urmărești din exterior. Pot să-l văd pe Drew mișcându-se, dar nu știu la ce reacționează. După câteva minute, prefer să închid ochii, în loc să-l mai urmăresc, și încerc să-mi golesc mintea de gânduri. Speculațiile în legătură cu ce temeri voi avea de înfruntat, și cu numărul lor, sunt inutile în momentul acesta. Nu trebuie decât să-mi amintesc că am puterea de a manipula simulările, și că am exersat-o și altădată.

Molly intră următoarea. Îi ia cam jumătate din timpul cât a stat Drew, dar până și ea are necazuri. Stă prea mult timp respirând anevoie, străduindu-se să-și stăpânească panica. La un moment dat, chiar țipă cât o țin plămânii.

Mă uimește cât de ușor îmi e să dau deoparte orice altceva: gândurile la războiul împotriva Abnegației, la Tobias, la Caleb, la părinții, la prietenii mei, la noua mea facțiune, toate dispar cât ai clipi. Tot ce pot să fac eu acum este să trec și de obstacolul acesta.

Christina e următoarea. Pe urmă, Will. După el, Peter. Nu-i urmăresc. Știu doar cât timp le ia: douăsprezece minute, zece minute, cincisprezece minute. Apoi, îmi aud numele.

— Tris.

Deschid ochii și înaintez spre partea din față a camerei pentru observare, unde mă așteaptă Eric cu o seringă plină cu un lichid portocaliu. Abia dacă simt acul când mi se afundă în gât, abia mai văd fața plină de piercinguri a lui Eric când apasă pistonul. Îmi imaginez că serul e adrenalină lichidă gonindu-mi prin vene și făcându-mă puternică.

— Gata? mă întreabă el.

CAPITOLUL TREIZECI

SUNT GATA. Pătrund în cameră, înarmată nu cu un pistol sau un cuțit, ci cu planul pe care mi l-am făcut noaptea trecută. Tobias spunea că stagiul al treilea se referă la pregătirea mentală: la descoperirea strategiilor pentru învingerea temerilor.

Mi-aș fi dorit să știu ordinea în care vor apărea temerile. Mă salt pe călcâie așteptând să apară prima. Deja mi s-a cam tăiat respirația.

Solul de sub mine se transformă. Iarba răsare din beton, legănată de un vânt pe care nu-l simt. Un cer verde înlocuiește țevile lăsate la vedere deasupra mea. Ascult păsările și-mi simt teama ca pe ceva îndepărtat, o inimă care bubuie și un piept chircit, și nu ceva care să-mi existe în minte. Tobias mi-a spus că trebuie să-mi dau seama ce înseamnă simularea. A avut dreptate: nu e vorba despre păsări. E despre stăpânirea de sine.

Aripi îmi fâlfâie pe lângă ureche, și ghearele ciorii mi se înfig în umăr.

De data asta, nu mai lovesc pasărea cât pot de tare. Mă las pe vine și ascult tunetul aripilor din spatele meu, și-mi trec mâna greblă prin iarbă, chiar deasupra pământului. Ce combate neputința? Puterea. Și prima dată când m-am simțit puternică în complexul Neînfricaților a fost când am ținut o armă în mâini.

Mi se pune un nod în gât și-mi doresc ca ghearele să *dispară*. Pasărea țipă, și mi se strânge stomacul, dar apoi simt ceva dur și metalic în iarbă. Arma mea.

O îndrept cu țeava spre pasărea de pe umărul meu, și ea mi se desprinde de bluză într-o explozie de sânge și pene. Mă răsucesc pe călcâie, ținând cerul cu arma, și văd norul de pene întunecate lăsându-se în jos. Apăs trăgaciul și trag, încă o dată, și încă o dată, în marea de păsări de deasupra mea, privind cum trupurile lor întunecate se prăbușesc în iarbă.

În timp ce ținesc și trag, simt același val de putere pe care l-am cunoscut prima dată când am ținut o armă în mâini. Inima își încetează galopul, și câmpia, arma și păsările dispar. Sunt din nou în întuneric.

Îmi mut greutatea pe celălalt picior, și ceva scârțâie sub el. Mă las pe vine și-mi plimb mâna de-a lungul a ceva rece și neted: sticlă. Îmi lipsesc palmele de sticla din stânga și din dreapta mea. Iarăși bazinul. Nu mi-e frică de înec. Aici nu e vorba despre apă: e vorba despre incapacitatea mea de a scăpa din bazin. E vorba despre slăbiciune. Nu trebuie decât să mă conving pe mine însămi că sunt îndeajuns de puternică, încât să sparg sticla.

Luminile albastre se aprind, și apa se strecoară pe podea, însă eu nu las simularea să ajungă atât de departe. Trântesc cu palma în peretele din fața mea, așteptându-mă că sticla o să se spargă.

Mâna îmi ricoșează din el, fără să provoace vreo pagubă. Pulsul mi se accelerează. Dacă tot ceea ce a funcționat în prima simulare nu mai funcționează și aici? Dacă nu pot să sparg sticla decât când sunt sub presiune? Apa îmi trece de glezne, curgând tot mai repede de la o secundă la alta. Trebuie să mă calmez. Să mă calmez și să mă concentrez. Mă sprijin de peretele din spatele meu și lovesc cât pot de tare cu piciorul. Și încă o dată. Degetele de la picior îmi zvâcnesc de durere, dar tot nu se-ntâmplă nimic.

Am o altă idee. Pot să aștept ca apa să umple bazinul – și deja îmi ajunge la genunchi – și să încerc să mă calmez în timp ce mă înec. Mă proptesc de perete, scuturând din cap. Nu. Nu pot să mă las înecată. Nu se poate.

Strâng pumnii și bubui în perete. Eu sunt mai tare decât sticla. Sticla e la fel de subțire ca o pojghiță proaspătă de gheață. Mintea mea o va face așa. Închid ochii. Sticla e gheață. Sticla e...

Sticla se sfărâmă sub mâna mea, și apa se revarsă pe podea. După care întunericul revine.

Îmi scutur mâinile. Ar fi trebuit să fie un obstacol ușor de depășit. L-am mai înfruntat și altădată în simulări. Nu-mi pot permite să mai pierd iar așa timpul.

Ceea ce pare să fie un zid solid mă lovește dintr-o parte, scoțându-mi tot aerul din plămâni, și cad destul de rău, icnind. Nu pot să înot: corpuri de apă atât de mari, atât de redutabile, n-am mai văzut decât în fotografiile. Sub mine e o piatră cu muchii colțuroase, lipicioasă din cauza apei. Apa mă trage de

picioare, și mă agăț de stâncă, simțind gust de sare pe buze. Cu coada ochiului, zăresc un cer întunecat și o lună de un roșu sângerieu.

Încă un val mă izbește în spate. Mă lovesc cu bărbia de piatră și tresar de durere. Apa oceanului e rece, dar sângele meu e fierbinte și mi se scurge în jos pe gât. Întind brațul și găsesc muchia stâncii. Apa mă trage de picioare cu o forță irezistibilă. Mă agăț cât pot de tare, dar nu sunt îndeajuns de puternică: apa mă trage cu ea, și valul îmi azvârle înapoi trupul, îmi aruncă picioarele până deasupra capului și brațele de-o parte și de cealaltă, și mă ciocnesc de piatră, cu spatele lipit de ea, cu apa năvălindu-mi peste față. Plămânii îmi urlă după aer. Mă răsucesc și apuc marginea stâncii, trăgându-mă deasupra apei. Gâfâi, și un nou val mă lovește, mai tare decât primul, însă acum mă țin mai bine.

Chiar nu trebuie să-mi fie frică de apă. Trebuie să-mi fie frică de pierderea autocontrolului. Ca s-o înfrunt, trebuie să-mi recâștig autocontrolul.

Cu un urlat de frustrare, îmi azvârl mâna înainte și găsesc o gaură în stâncă. Brațele îmi tremură cu violență în timp ce mă târăsc înainte, și-mi trag picioarele sub mine înainte ca valul să mă poată lua cu el. De îndată ce picioarele îmi sunt libere, mă ridic și-mi propulsez corpul într-o fugă, într-un sprint, tălpile bătând iute piatra, cu luna roșie în fața mea și oceanul dispărut.

Apoi, dispar și celelalte, și trupul meu rămâne nemișcat. Prea nemișcat.

Încerc să-mi mișc brațele, dar sunt legate strâns pe lângă corp. Cobor privirea și văd funii înfășurate în jurul pieptului meu, al brațelor și al picioarelor. O stivă de bușteni se înalță sub picioarele mele, și în spatele meu văd un stâlp. Sunt mult deasupra solului.

Mai mulți oameni apar pe furiș din întuneric, și fețele lor îmi sunt cunoscute. Sunt novicii, ducând în mâini torțe, și Peter e în fruntea grupului. Ochii îi par două găuri negre, și zâmbetul lui de superioritate i se răspândește mult prea larg pe față, încrețindu-i obraji. Un hohot de râs se iscă undeva în mijlocul mulțimii și crește pe măsură ce i se alătură o voce după alta. Altceva nu mai aud, decât râsetele.

În timp ce hohotele devin tot mai puternice, Peter își coboară torța spre lemne, și flăcările țâșnesc din apropierea solului. Tremură pe la marginile fiecărui buștean, și apoi încep să se târască peste scoarță. Nu mă zbat să scap din funii, așa cum am procedat prima dată când am înfruntat frica asta. În schimb, închid ochii și înghit aer cât pot de mult. E o simulare. Nu poate să-mi fac rău. Dogoarea flăcărilor se înalță în jurul meu. Scutur din cap.

— Simți mirosul, Bătoaso? mă întreabă Peter, cu o voce mai răsunătoare chiar și decât hohotele.

— Nu, îi răspund.

Și flăcările se înalță tot mai mult.

Peter adulmecă.

— E mirosul cărnii tale arse.

Când deschid ochii, vederea mi-e încetoșată de lacrimi.

— Știi ce miros simt eu?

Îmi încordez vocea să sune mai tare decât râsetele din jurul meu, râsete care mă apasă la fel de mult ca dogoarea. Brațele îmi zvâcnesc, și aș vrea să mă lupt cu funiile, dar n-o s-o fac, n-o să mă zbat fără sens. N-o să intru în panică.

Privesc printre flăcări spre Peter, dogoarea aducându-mi sângele până la suprafața pielii, curgând prin mine, topindu-mi vârfurile pantofilor.

— Simt miros de ploaie, îi zic.

Tunetul începe să urle pe deasupra capului meu, și țip în clipa în care o flăcăre îmi atinge vârfurile degetelor, și durerea îmi face pielea să țipe. Îmi las capul pe spate și mă concentrez asupra norilor care mi se adună deasupra capului, grei de ploaie, întunecați de ploaie. Dunga fulgerului se răspândește pe cer și simt cea dintâi picătură pe frunte. *Mai repede, mai repede!* Picătura mi se rostogolește pe o parte a nasului, și o a doua îmi lovește umărul, atât de tare, încât am impresia că e din gheață, sau din piatră, în loc de apă.

Perdelele de ploaie cad în jurul meu, și aud un sfârâit mai sonor decât râsetele. Zâmbesc, ușurată, în timp ce ploaia stinge focul și-mi alină arsurile de pe mâini. Funiile cad, și eu îmi trec mâinile prin păr.

Mi-ar fi plăcut să fiu ca Tobias, și să am doar patru temeri de înfruntat, dar nu sunt chiar atât de neînfricăță.

Îmi netezesc bluza și, când îmi ridic privirea, sunt în dormitorul meu, în sectorul de oraș rezervat Abnegației. Până acum n-am mai înfruntat și frica asta. Becurile sunt stinse, însă camera e luminată de razele lunii, care pătrund prin ferestre. Unul dintre pereți e acoperit cu oglinzi. Mă întorc spre el, derutată. Nu e normal. Nu mi se permite să am oglinzi.

Privesc imaginea reflectată: ochii mei mari, patul cu așternuturi gri, bine întinse, șifonierul cu hainele mele, biblioteca, pereții goi. Ochii îmi fug spre fereastra din spatele meu.

Și spre bărbatul de afară.

Frigul îmi coboară pe șira spinării ca o picătură de sudoare, și trupul îmi înțepenește. Îl recunosc. E bărbatul cu cicatrice pe față, din testul de aptitudini. E îmbrăcat în negru și stă ca o statuie. Clipesc, și alți doi bărbați apar în stânga și-n dreapta lui, la fel de nemișcați ca și el, însă fețele le sunt lipsite de trăsături: doar craniile acoperite de piele.

Mă răsucesc iute pe călcâie, și-i văd în camera mea. Mă lipesc cu umerii de oglindă.

Pentru moment, în cameră domnește tăcerea; deodată, în fereastră încep să bată pumni, nu doar doi, sau patru, sau șase, ci zeci de pumni cu zeci de degete, izbind în geam. Zgomotul îmi vibrează în cutia toracică, atât e de puternic, și apoi bărbatul cu cicatrice și cei doi însoțitori ai lui încep să se apropie, cu mișcări lente, precaute, de mine.

Au venit să mă ia, la fel ca Peter, Drew și Al; să mă omoare. O știu.

Simulare. Nu e decât o simulare. Inima îmi bubuie în piept. Îmi apăs palma pe sticla din spatele meu și-o fac să alunece la stânga. Nu e o oglindă, ci o ușă de dulap. Îmi spun singură unde găsesc arma. E agățată de peretele din dreapta, doar la câțiva centimetri de mâna mea. Nu-mi dezlipesc privirea de bărbatul cu cicatrice, însă găsesc arma cu vârfurile degetelor și-i cuprind patul cu mâna.

Îmi mușc buza și trag în bărbatul cu cicatrice. Nu aștept să văd dacă-l lovește glonțul: țintesc spre fiecare dintre bărbații fără trăsături, pe rând, cât

pot de repede. Mă doare buza de cât de tare am mușcat-o. Bubuiturile din fereastră încetează, dar sunt înlocuite de un scrâșnet, și pumnii se transformă în mâini cu degete încovoiate, râcâind geamul, forțându-se să intre. Geamul se crapă sub apăsarea mâinilor, și se mai crapă o dată, după care se preface în cioburi.

Țip.

N-am destule gloanțe în armă.

Trupuri palide – trupuri omenesti, dar mutilate, cu brațele îndoite în unghiuri neobișnuite, guri prea mari cu dinții precum acele, orbite goale – mi se rostogolesc în cameră, unul după altul, apoi se ridică repede și năvălesc spre mine. Mă retrag în dulap și închid ușa după mine. O soluție. Am nevoie de o soluție. Mă las pe vine și-mi apăs partea laterală a armei de cap. Nu pot să mă lupt cu toți. Nu pot să mă lupt cu toți, așa că trebuie să mă liniștesc. Peisajul fricii îmi va înregistra încetinirea ritmului cardiac și respirația regulată și mă va duce mai departe, spre următorul obstacol.

Mă ghemuiesc în dulap. Peretele din spatele meu pâraie. Aud bubuituri – iarăși pumnii, izbind ușa dulapului – însă eu mă întorc și-mi încordez privirea prin întuneric spre panoul din spatele meu. Nu e un perete, ci o altă ușă. Bâjbâi s-o deschid și scot la iveală coridorul de la etaj. Zâmbind, mă târâsc prin deschizătură și mă ridic în picioare. Simt miros de copt. Sunt acasă.

Inspirând adânc, văd cum casa mea dispare. Am uitat, pentru o secundă, că sunt în sediul Neînfricaților.

Și, deodată, Tobias apare în fața mea.

Dar mie nu mi-e frică de Tobias. Privesc înapoi, peste umăr. Poate că e ceva în spatele meu pe care ar trebui să mă concentrez. Dar nu: în spatele meu nu e decât un pat cu baldachin.

Un pat?

Tobias se apropie se mine, cu pași înceți.

Ce se-ntâmplă?

Îmi ridic privirea spre el, ca paralizată. Îmi zâmbește. Zâmbetul pare prietenos. Familiar.

Își apasă buzele pe ale mele, făcându-le să se întredeschidă. Crezusem că mi-ar fi imposibil să uit că sunt într-o simulare. M-am înșelat: el face ca tot restul să se dezintegreze.

Degetele lui îmi găsesc fermoarul gecii și-l trage în jos cu o singură mișcare lentă, până când fermoarul se desface complet. Îmi scoate geaca de pe umeri.

Oh, e singurul lucru care-mi trece prin minte, în timp ce mă sărută iar. *Oh*.

Frica mea este să fiu cu el. Am fost prudentă față de afecțiune toată viața, dar n-am știut niciodată cât de profundă era această prudență.

Însă obstacolul acesta nu seamănă cu celelalte. E un cu totul alt soi de teamă: o panică emoțională, mai degrabă decât o groază oarbă.

Măinile lui îmi alunecă în jos pe brațe și apoi mă strâng de șolduri, chiar deasupra curelei, făcându-mă să tremur.

Îl împing cu blândețe înapoi și-mi lipesc apăsător palmele pe frunte. Am fost atacată de ciori și de bărbați cu chipuri groțesti; am fost pusă pe un rug aprins de băiatul care fusese cât pe ce să mă arunce în prăpastie; aproape că m-am înecat – *de două ori* – și *asta* e problema cu care nu pot să mă descurc? *Asta* e temerea pentru care nu am soluții... băiatul de care-mi place, băiatul care vrea să... facă dragoste cu mine? Tobias cel din simulare mă sărută pe gât. Încerc să gândesc. Trebuie să înfrunt frica. Trebuie să preiau controlul asupra situației și să găsesc o cale prin care s-o fac mai puțin înfricoșătoare.

Îl privesc în ochi pe Tobias Simulatul și-i spun, cu asprime:

— *Nu* am de gând să mă culc cu tine într-o halucinație. Ai înțeles?

Apoi îl apuc de umeri și mă întorc cu el cu tot, împingându-l în unul din stâlpii patului. Simt și altceva, diferit de frică: o gădilătură în stomac, un clocot de râs. Mă lipesc de el și-l sărut, cuprinzându-i brațele cu degetele. E puternic. E... delicios.

Și nu mai e.

Apoi râd până când mă înfierbânt la față. Probabil că sunt singurul novice cu o astfel de teamă.

Aud în ureche clicul unui cocoș de armă.

De asta aproape că uitasem. Simt în mână greutatea unei arme și-mi încheștez degetele pe ea, strecurându-mi arătătorul spre trăgaci. Un reflector se aprinde dinspre tavan, fără să știu de unde, iar în centrul cercului de lumină sunt mama, tata și fratele meu.

— Fă-o, șuieră o voce de lângă mine.

E o voce de femeie, dar aspră, ca și cum ar fi încărcată de pietre și cioburi de sticlă. Seamănă cu a lui Jeanine.

Țeava unei arme îmi apasă tâmpla, un cerc rece pe pielea mea. Răceala îmi traversează trupul, făcându-mi părul de la ceafă să se zbârlească. Îmi șterg palmele transpirate de pantaloni și o privesc cu coada ochiului pe femeie. E Jeanine. Ochelarii îi stau strâmb, iar ochii îi sunt lipsiți de sentimente.

Cea mai rea temere a mea: că familia îmi va muri, și eu voi fi răspunzătoare.

— Fă-o, repetă ea, mai insistentă de data asta. Fă-o, sau te ucid.

Îl privesc pe Caleb. El îmi face un semn de încuviințare, cu sprâncenele apropiate, înțelegător.

— Dă-i înainte, Tris, mă îndeamnă. Te înțeleg. E OK.

Ochii încep să mă usture.

— Nu, zic, cu gâtul atât de sugrumat, încât mă doare.

Scutur din cap.

— Îți dau zece secunde! strigă femeia. Zece! Nouă!

Privirea mi se mută de la frate la tatăl meu. Ultima dată când l-am văzut, m-a privit disprețuitor, însă acum are ochii mari și blânzi. Niciodată nu i-am văzut expresia asta în viața reală.

— Tris, îmi zice. Nu ai altă variantă.

— Opt!

— Tris, intervine și mama.

Îmi zâmbeste. Are un zâmbet atât de dulce!

— Te iubim, îmi zice ea.

— Șapte!

— Gura! strig eu, ridicând arma.

Pot s-o fac. Pot să-i împuşc. Ei mă înţeleg, chiar îmi cer s-o fac. N-ar vrea să mă sacrific pentru ei. Nici măcar nu sunt adevăraţi. Totul nu e decât o simulare.

— Şase!

Nu e adevărat. Nu înseamnă nimic. Mă simt de parcă ochii blânzi ai fratelui meu ar fi două burghie care-mi sfredelesc găuri în cap. Transpiraţia face ca arma să devină alunecoasă.

— Cinci!

N-am altă variantă. Închid ochii. Gândesc. Trebuie să gândesc. Presiunea care-mi face inima să gonească depinde de un lucru, şi numai de un lucru: ameninţarea asupra vieţii mele.

— Patru! Trei!

Ce-mi spunea Tobias? *Altruismul şi curajul nu sunt chiar atât de diferite.*

— Doi!

Dau drumul trăgaciului şi las arma să cadă. Până să-mi pierd elanul, mă întorc şi-mi lipesc fruntea de țeava armei din spatele meu.

Împuşcă-mă pe mine în locul lor.

— Unu!

Aud un tăcănit, apoi un bubuit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

LUMINILE SE APRIND. Sunt singură în camera cu pereții din beton, și tremur. Mă las să cad în genunchi, cuprinzându-mi pieptul cu brațele. Nu era frig când am intrat, însă acum mi-e frig. Îmi frec brațele ca să scap de pielea de găină.

Niciodată n-am simțit o asemenea ușurare. Toți mușchii din corp mi se relaxează în același timp, și respir din nou în voie. Nu m-aș putea imagina trecând prin peisajul fricii în timpul meu liber, așa cum face Tobias. Înainte, mi s-a părut o dovadă de curaj, însă acum îmi dă mai degrabă impresia de masochism.

Ușa se deschide, și mă ridic în picioare. Max, Eric, Tobias și câțiva necunoscuți intră pe rând, oprindu-se într-un mic grup în fața mea. Tobias îmi zâmbeste.

— Felicitări, Tris, îmi spune Eric. Ți-ai încheiat cu succes evaluarea finală.

Încerc să zâmbesc. Nu reușesc să-mi alung amintirea armei lipite de capul meu. Simt încă țeava între sprâncene.

— Mersi, îi răspund.

— Mai e ceva, înainte să pleci și să te pregătești pentru banchetul de bun venit, adaugă el.

Îi face semn să se apropie unuia dintre necunoscuții din spate. O femeie cu părul albastru îi întinde o cutiuță neagră. O deschide și scoate din ea o seringă și un ac lung.

Mă crispez la vederea lor. Lichidul maro-portocaliu din seringă îmi amintește de cel pe care ni-l injectează ei înaintea simulărilor. Și cu așa ceva vor să mă dea gata!

— Bine măcar că de ace nu ți-e teamă, glumește el. Îți voi injecta un dispozitiv de detectare care se va activa numai dacă ți se va raporta lipsa. Doar o măsură de precauție.

— Cât de des dispar oamenii? întreb, încruntându-mă.

— Nu prea des, îmi răspunde Eric, cu zâmbetul lui încrezut. Este o nouă invenție, prin bunăvoința Erudiților. I-a injectat pe toți Neînfricații pe parcursul zilei, și presupun că și toate celelalte facțiuni se vor conforma cât mai curând posibil.

Stomacul începe să mi se zvârcolească. Nu pot să-l las să mă injecteze cu nimic, darămite cu ceva inventat de Erudiți... poate chiar de Jeanine. Dar, în același timp, nu pot să refuz. Nu pot să refuz, fiindcă altfel se va îndoi iar de loialitatea mea.

— Foarte bine, răspund, cu glasul sugrumat.

Eric se apropie de mine cu acul și seringă în mână. Îmi ridic părul din dreptul gâtului și-mi înclin capul într-o parte. Privesc altundeva în timp ce Eric îmi șterge gâtul cu un tampon antiseptic și-mi strecoară acul în piele. Durerea profundă mi se răspândește prin tot gâtul, acută, dar scurtă. Eric pune acul la loc în cutie și-mi lipește un pansament adeziv pe locul injectiei.

— Banchetul e peste două ore, mă anunță el. Locul ocupat de tine în clasamentul novicilor, inclusiv cei născuți Neînfricați, va fi anunțat atunci. Succes.

Micul grup iese din încăpere, însă Tobias mai zăbovește. Se oprește lângă ușă și-mi face semn să-l urmez, ceea ce și fac. Camera din sticlă de deasupra Carierei e plină de Neînfricați, unii mergând pe frânghiile de deasupra capetelor noastre, alții discutând și râzând în grupuri. Îmi zâmbește. Înseamnă că n-a urmărit simularea.

— Am auzit un zvon cum că tu n-ai avut decât șapte obstacole de înfruntat, îmi zice. Practic, nu s-a mai auzit așa ceva.

— Tu... Tu n-ai urmărit simulările?

— Numai pe monitoare. Liderii Neînfricaților sunt singurii care văd totul, îmi explică el. Mi s-au părut impresionați.

— Ei bine, șapte temeri nu e ceva la fel de impresionant ca patru, îi răspund, dar e mulțumitor.

— Aș fi surprins dacă n-ai ocupa primul lor, îmi zice.

Intrăm în camera din sticlă. Mulțimea e în continuare acolo, însă s-a mai rărit acum, când ultima persoană – eu – a plecat.

Lumea mă observă după câteva secunde. Mă țin aproape de Tobias când îi văd că arată spre mine, dar nu pot să merg îndeajuns de repede ca să evit câteva aclamații, câteva bătăi pe umăr, câteva felicitări. În timp ce-i privesc pe oamenii de lângă mine, îmi dau seama cât de ciudați ar părea ei în ochii tatălui și ai fratelui meu, și cât de normali mi se par mie, cu toate inelele lor metalice care le străpung fețele și cu tatuajele de pe brațe, și gât, și piept. Le zâmbesc tuturor.

Coborâm treptele până în Carieră și-i zic:

— Am o întrebare.

Îmi mușc buza.

— Cât de multe ți-au spus ei despre peisajul fricii mele?

— Chiar nimic. De ce? mă întreabă el.

— Așa, zic, lovind cu piciorul o pietricică din drum.

— E nevoie să te întorci în dormitor? mă întreabă. Pentru că, dacă vrei liniște și pace, poți să stai la mine până la banchet.

Mi se strânge stomacul.

— Ce e? se interesează el.

Nu vreau să mă întorc în dormitor, și nu vreau să-mi fie frică de el.

— Hai, îi zic.

* * *

Închide ușa în urma noastră și se descaltă.

— Vrei puțină apă? mă întreabă.

— Nu, mersi, răspund, ținându-mi mâinile în față.

— Te simți bine? mă întreabă, punându-mi mâna pe obraz.

Mi-l cuprinde în palmă, și degetele lui lungi mi se strecoară prin păr. Zâmbește și-mi ține capul în timp ce mă sărută. Căldura se răspândește încet prin mine. Și teama, zbârnâindu-mi ca o alarmă în piept.

Privindu-mă mai departe în ochi, îmi împinge geaca de pe umeri. Tresar când o aud căzând, și-l împing înapoi, cu ochii arzând. Nu știu de ce mă simt așa. Nu m-am simțit așa când m-a sărutat în tren. Îmi duc mâinile la față, acoperindu-mi ochii.

— Ce e? Ce-ai pățit?

Scutur din cap.

— Nu-mi spune că nimic!

Vocea lui a devenit rece. Mă apucă de braț.

— Hei. Uită-te la mine.

Îmi iau mâinile de pe față și-mi ridic privirea spre el. Durerea din ochii lui și furia din maxilarul încheștat mă surprind.

— Uneori, mă întreb, zic, cu tot calmul de care sunt capabilă, ce urmărești cu asta. Ce-o mai fi și... asta.

— Ce urmăresc, repetă el.

Face un pas înapoi, clătinând din cap.

— Ești o tâmpită, Tris.

— Ba nu sunt tâmpită, zic. Acesta fiind și motivul pentru care știu că e un pic ciudat că, din toate fetele pe care le-ai fi putut alege, tu m-ai ales pe mine. Așa că, dacă nu cauți decât, hm, știi tu... aia...

— Ce? Sex? răspunde, încruntându-se. Știi ceva, dacă asta ar fi fost tot ce-aș fi vrut, probabil că n-ai fi fost tu prima persoană la care m-aș fi dus.

Mă simt de parcă mi-ar fi dat un pumn în stomac. Normal. Nu sunt prima persoană la care s-ar fi dus: nici prima, nici cea mai drăguță, nici cea mai dorită. Mă apăs cu mâinile pe abdomen și-mi întorc privirea, luptându-mă cu lacrimile. Nu sunt genul de plângăcioasă. Clipesc de câteva ori, îmi las mâinile în jos și-l fixează cu privirea.

— Acum o să plec, îi spun, cu calm.

Și mă întorc spre ușă.

— Nu, Tris, mă oprește el, prinzându-mă de încheietură și trăgându-mă înapoi.

Îl împing cu putere, însă el mă apucă și de cealaltă încheietură, ținând brațele noastre încrucișate între noi.

— Îmi pare rău c-am spus asta, mărturisește el. Ce am *vrut* să spun este că tu nu ești așa. Ceea ce știu de când te-am cunoscut.

— Tu ai fost un obstacol în peisajul fricii mele, îi spun, cu buza de jos tremurând. Știai asta?

— Ce?

Îmi eliberează încheieturile, iar expresia rănită îi revine.

— Ție ți-e *frică* de mine?

— Nu de tine, îi răspund, mușcându-mi buza ca să nu-mi tremure. Mi-e frică să fiu cu tine... cu oricine. N-am mai fost cu cineva până acum, și... tu ești mai mare, și nu știu care-ți sunt așteptările, și...

— Tris, mă întrerupe el, cu asprime. Nu știu sub efectul căror amăgiri te afli, dar și pentru mine toate astea sunt noutăți.

— Amăgiri? repet eu. Vrei să spui că n-ai...

Înalt sprâncenele, uluită.

— Au. *Au*. Eu doar am presupus...

Asta din cauză că sunt atât de atrasă de el, și am impresia că toate celelalte ar trebui să fie și ele la fel de atrase.

— Că... hm... știi tu.

— Ei bine, află că ai presupus greșit, răspunde, întorcându-și privirea.

Obrajii îi strălucesc, ca și cum ar fi stânjenit.

— Mie poți să-mi spui orice, îmi zice apoi, cuprinzându-mi fața în mâini, cu vârfurile degetelor reci și palmele calde. Sunt mai prietenos decât am dat impresia la pregătire, îți garantez.

Îl cred. Dar asta n-are nimic de-a face cu prietenia.

Mă sărută între sprâncene, și pe vârful nasului, după care, cu multă grijă, își lipește buzele de ale mele. Sunt în culmea agitației. Prin vene îmi curge electricitate în loc de sânge. Vreau ca el să mă sărute. Vreau ca el să...; mi-e teamă de unde s-ar putea ajunge.

Mâinile lui mi se mută pe umeri, iar degetele îmi ating marginea pansamentului. Se trage înapoi, încruntat.

— Ești rănită? mă întreabă.

— Nu. E un tatuaj nou. S-a vindecat. Doar că... am vrut să-l păstrez acoperit.

— Pot să văd?

Accept, cu un nod în gât. Trag de mânecă în jos și-mi dezgolesc umărul. Mi-l privește fix pentru o clipă, după care-și plimbă degetele peste el. Se

ridică și coboară pe oasele mele, care ies în evidență mai mult decât mi-ar fi plăcut. Când mă atinge, simt că oriunde pielea lui o întâlnește pe a mea mi-o schimbă prin simplul contact. Îmi trimite un fior tocmai până în stomac. Nu e doar teamă. E și altceva, în același timp. Dorință.

Dezlipește colțul pansamentului. Examinează cu privirea simbolul Abnegației și zâmbeste.

— Am și eu unul la fel, îmi mărturisește, râzând. Pe spate.

— Chiar? Pot să-l văd?

Îmi apasă pansamentul la loc peste tatuaj și-mi trage bluza la loc pe umăr.

— Tris, tu îmi ceri să mă dezbrac?

Un râs nervos îmi gâlgâie în gât.

— Numai... parțial.

Încuviințează, și zâmbetul i se stinge dintr-odată. Își ridică privirea spre mine și-și desface fermoarul puloverului. Îl lasă să-i alunece de pe umeri și-l aruncă pe scaunul de lângă birou. Acum, nu-mi mai vine să râd. Tot ce mai pot să fac e să mă holbez la el.

Cu sprâncenele încruntate, își duce mâinile la tivul tricoului. Printr-o mișcare rapidă, și-l scoate peste cap.

Un desen cu flăcările Neînfricaților îi acoperă partea dreaptă, dar, în rest, pieptul nu-i e însemnat. Își ferește privirea.

— Ce e? Îl întreb, încruntându-mă.

Pare... stingherit.

— Nu obișnuiesc să invit prea mulți oameni să mă privească, îmi explică. Nu obișnuiesc să invit pe nimeni, de fapt.

— Nu pot să-mi imaginez de ce, rostesc, cu tandrețe. Vreau să zic, uită-te la tine.

Mă ridic și-l ocolesc încetișor. Pe spate are mai multă cerneală decât piele. Aici sunt desenate simbolurile tuturor facțiunilor: al Neînfricaților în vârful coloanei vertebrale, al Abnegației imediat sub el, iar celelalte trei, mai mici, dedesubtul lor. Timp de câteva secunde, privesc balanța care reprezintă Candoarea, ochiul care-i simbolizează pe Erudiți, și copacul desemnând Prietenia. Pare logic să se tatueze cu simbolul Neînfricaților, refugiul lui, și

până și cu simbolul Abnegației, locul lui de origine, așa cum am făcut și eu. Dar cu celelalte trei?

— Eu cred că am făcut o greșeală, îmi explică, pe un ton blând. Noi toți am început să demolăm virtuțile celorlalte facțiuni ca să ni le promovăm pe ale noastre. Eu nu vreau să procedez așa. Eu vreau să fiu curajos, și altruist, și inteligent, și prietenos, și cinstit.

Se oprește să-și dreagă glasul.

— Cu prietenia duc o luptă continuă.

— Nimeni nu-i perfect, șoptesc. Nu așa merge. Dispare un rău, și un altul vine să-i ia locul.

Am schimbat lașitatea cu cruzimea; am schimbat slăbiciunea cu ferocitatea.

Mângâi cu vârfurile degetelor simbolul Abnegației.

— Trebuie să-i prevenim, să știi. Curând.

— Știu, îmi răspunde. O să-i prevenim.

Se întoarce spre mine. Vreau să-l ating, dar mi-e teamă de goliciunea lui, mi-e teamă că mă va dezgoli și pe mine.

— Asta te sperie, Tris?

— Nu, îi răspund, răgușită. Tușesc ușor. Nu chiar. Mi-e frică doar de ce vreau.

— Ce vrei? mă întreabă.

Și, deodată, se crispează la față.

— Pe mine?

Încuviințez, încetișor.

Încuviințează și el, și-mi ia mâinile într-ale lui, cu blândețe, îmi călăuzește palmele spre abdomenul lui. Își coboară privirea și-mi împinge palmele în sus, spre piept, apoi mi le țin pe gâtul lui. Palmele mă furnică în contact cu pielea lui, netedă, caldă. Sunt înfierbântată la față, dar mă cutremur și-așa. El mă privește.

— Într-o zi, îmi spune, dac-o să mă mai vrei, o să putem... Se oprește și-și drege glasul. O să putem...

Zâmbesc ușor și-mi încolăcesc brațele în jurul lui înainte să sfârșească, apăsându-mi obrazul de pieptul lui. Îi simt bătăile inimii în obraz, la fel de iuți ca ale mele.

— Și tu te temi de mine, Tobias?

— Mi-e groază, îmi răspunde, zâmbind.

Întorc capul și-i sărut scobitura gâtului.

— Poate că n-o să mai fii în peisajul fricii mele de-acum încolo, murmur eu.

Își apleacă puțin capul și mă sărută blând.

— Atunci, toată lumea o să-ți spună Six.

— Four și Six, murmur. Patru și Șase.

Ne sărutăm din nou și, de data asta, e o senzație familiară. Știu precis cum ne potrivim împreună, cu brațul lui pe mijlocul meu, cu mâinile mele pe pieptul lui, cu buzele lui apăsându-le pe-ale mele. Ne-am memorat unul pe celălalt.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

ÎI PRIVESC CU ATENȚIE chipul lui Tobias în timp ce mergem spre sala de mese, căutând orice semn de dezamăgire. Cele două ore le-am petrecut stând întinși în patul lui, discutând, sărutându-ne și până la urmă ațipind, până când am auzit strigăte pe coridor: lumea, în drum spre banchet.

Dacă s-a schimbat cu ceva, atunci pare mai destins ca până acum. În orice caz, zâmbește mai mult.

Când ajungem la intrare, ne despărțim. Eu intru prima și alerg la masa pe care o împart cu Will și cu Christina. El intră al doilea, un minut mai târziu, și se așază lângă Zeke, care-i întinde o sticlă de culoare închisă. El o îndepărtează cu un gest.

— Unde-ai fost? mă ia în primire Christina. Toată lumea s-a întors în dormitor.

— M-am plimbat, îi răspund. Eram prea emoționată ca să fiu în stare să vorbesc cu cineva.

— N-ai niciun motiv să fii emoționată, îmi zice Christina, clătinând din cap. M-am întors o secundă să vorbesc cu Will, și tu ai și terminat.

Sesizez o notă de gelozie în vocea ei și, încă o dată, îmi doresc să-i fi putut explica faptul că am fost foarte bine pregătită pentru simulare, din cauză că sunt ceea ce sunt. În loc de așa ceva, doar ridic din umeri.

— Ce slujbă o să-ți alegi? o întreb.

— Mă gândesc că ar putea să-mi placă una ca a lui Four. Să-i pregătesc pe novici, răspunde ea. Să-i sperii de moarte. Știi tu, chestii drăguțe. Dar tu?

Am fost atât de concentrată asupra trecerii cu bine de inițiere, încât nici nu prea m-am gândit. Aș putea să lucrez pentru liderii Neînfricaților... însă ei m-ar uide dac-ar descoperi ce sunt. Ce-ar mai fi pe-aici?

— Cred că... aș putea să fiu ambasador la alte facțiuni, zic până la urmă. Faptul că sunt transferată cred că mi-ar fi de ajutor.

— Ce mai speram să spui că te pregătești să devii lider al Neînfricaților, oftează Christina. Pentru că asta vrea Peter. Nu-i mai tăcea gura pe tema asta mai devreme, în dormitor.

— Și asta aș vrea și eu, adaugă Will. Sper să mă fi clasat mai sus decât el... a, și decât toți novicii născuți Neînfricați... Uitasem de ei. Oh, Doamne, oftează el. O să fie imposibil.

— Ba nu, nu e așa, îl contrazice Christina, căutându-i mâna și împletindu-și degetele cu ale lui, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Will îi strânge mâna.

— Întrebare, zice apoi Christina, aplecându-se în față. Liderii care ți-au urmărit ție peisajul fricii... râdeau în legătură cu ceva.

— Da? întreb, mușcându-mi buza. Mă bucur că groaza mea i-a amuzat.

— Ai idee despre ce obstacol era vorba? insistă ea.

— Nu.

— *Minți*. Mereu îți muști obrazul pe dinăuntru când minți. Asta te dă de gol.

Încetez să-mi mai mușc obrazul.

— Will își ține buzele strânse, dacă asta te face să te simți mai bine, adaugă ea.

Imediat, Will își astupă gura cu palma.

— OK, fie, mi-era teamă de... intimitate, îi zic.

— De intimitate, repetă Christina. Cum ar fi, de... sex?

Mă crispez. Și mă forțez să-i fac un semn afirmativ. Chiar dacă n-ar fi fost decât Christina, și nimeni altcineva în preajmă, tot aș fi vrut s-o strâng de gât în clipa asta. Parcurg în minte câteva metode de a provoca maximum de vătămări cu minimum de forță. Încerc să arunc flăcări din ochi.

Will râde.

— Cum a fost asta? se interesează ea. Adică, a încercat cineva... cu tine? Cine a fost?

— Ah, știi cum e. Fără chip... mascul neidentificabil, zic. Dar moliile tale cum au fost?

— Ai promis că n-o să spui niciodată! strigă Christina, plesnindu-mă peste braț.

— Molii, repetă Will. Ție ți-e frică de molii?

— N-a fost numai un nor de molii, mărturisește ea, ci, cum să zic... un *roi*. Peste tot. Toate aripile alea, și picioarele și...

Se cutremură și scutură din cap.

— Îngrozitor, zice Will, cu o seriozitate prefăcută. Asta-i fata mea. Dură ca un cocoloș de vată.

— Hai, tacă-ți fleanca.

Un microfon șuieră undeva, atât de strident, încât sunt nevoită să-mi astup urechile cu palmele. Privesc peste încăpere spre Eric, care stă în picioare la una dintre mese, cu microfonul în mână, ciocănindu-l cu vârfurile degetelor. După ce termină de ciocănit și mulțimea Neînfricaților face liniște, Eric își drege glasul și începe.

— Pe-aici nu suntem mari oratori. Elocința este pentru Erudiți, zice el.

Publicul râde. Mă întreb dacă știe cineva că el a fost Erudit înainte; că, sub toată această mascaradă de temeritate și chiar brutalitate pe specificul Neînfricaților, el e mai degrabă Erudit decât orice altceva. Dacă ar ști, mă îndoiesc că ar mai râde.

— Prin urmare, o să fiu concis. Este un nou an, și avem un nou grup de novici. Și un ceva mai mic grup de noi membri. Le transmitem felicitările noastre.

La cuvântul „felicitări”, sala explodează, nu în aplauze, ci în bubuituri cu pumnii în tăbliile meselor. Zgomotul îmi vibrează în piept, dar zâmbesc.

— Credem în curaj. Credem în participarea la acțiune. Credem în eliberarea de frică și în acumularea abilităților prin care să scoatem răul din lume, astfel încât binele să poată prospera și înflori. Dacă și voi credeți în aceste lucruri, vă spunem bun venit.

Chiar dacă știu că Eric, probabil, nu crede în nimic din toate aceste lucruri, mă pomenesc zâmbind. Indiferent cât de rău ar fi deformat liderii idealurile Neînfricaților, aceste idealuri pot încă să-mi aparțină.

Alte bubuituri cu pumnii, de astă dată însoțite de chiuituri.

— Măine, în prima lor manifestare în calitate de membri, novicii noștri din top zece își vor alege profesiile, în ordinea clasării lor, continuă Eric. Clasamentul, știu, e cel pe care-l așteaptă de fapt toată lumea. El a fost alcătuit printr-o combinație a trei rezultate: primul, în urma stagiului de pregătire pentru luptă; al doilea, în urma stagiului simulărilor; iar al treilea, după examenul final, peisajul fricii. Clasamentul va apărea pe ecranul din spatele meu.

De îndată ce cuvântul „meu” îi iese de pe buze, numele apar pe ecran, care e aproape la fel de mare ca peretele. Lângă numărul unu e fotografia mea, însoțită de prenumele „Tris”.

Mi se ridică o greutate de pe piept. Nu mi-am dat seama că era acolo până când n-a dispărut, și n-a mai trebuit s-o simt. Zâmbesc, și mă cuprind furnicături. Prima. Divergentă sau nu, în facțiunea asta mi-e locul.

Uit imediat de război; uit de moarte. Brațele lui Will mă cuprind, și el îmi dăruiește o îmbrățișare de urs. Aud aclamații și râsete și strigăte. Christina îmi arată spre ecran, cu ochii mari și plini de lacrimi.

1. Tris
2. Uriah
3. Lynn
4. Marlene
5. Peter

Peter rămâne. Îmi înăbuș un oftat. Dar apoi citesc și restul prenumelor.

6. Will
7. Christina

Zâmbesc, și Christina se întinde peste masă să mă îmbrățișeze. Sunt prea distrată ca să mai protestez împotriva efuziunilor. Îmi râde la ureche.

Cineva mă înhață din spate și-mi strigă ceva în ureche. E Uriah. Nu pot să mă întorc, așa că întind mâna și-l strâng de umăr.

— Felicitări! îi strig.

— I-ai bătut! răcnește el.

Îmi dă drumul, râzând, și dă fuga spre o gașcă de novici născuți Neînfricați.

Îmi lungesc gâtul să privesc din nou ecranul. Urmăresc lista, de sus în jos.

Pe locurile opt, nouă și zece sunt născuți Neînfricați ale căror nume abia le recunosc.

Pe unsprezece și doisprezece sunt Molly și Drew.

Molly și Drew sunt eliminați. Drew, care a încercat să fugă în timp ce Peter mă ținea de gât deasupra prăpastiei, și Molly, care-i alimenta pe Erudiți cu minciuni despre tatăl meu, sunt acum în afara facțiunilor.

Nu e tocmai victoria pe care mi-aș fi dorit-o, dar, oricum, e o victorie.

Will și Christina se sărută, puțin cam siropos pentru gustul meu. Peste tot, în jur, se aude bubuitul pumnilor Neînfricaților. Deodată, simt o bătaie ușoară pe umăr, și mă întorc ca să-l văd pe Tobias în spatele meu. Mă ridic, radioasă.

— Crezi că dacă te-aș îmbrățișa aș trăda prea multe? mă întreabă.

— Știi ceva, îi zic, chiar nu mă interesează.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor și-mi lipesc buzele de ale lui.

E cel mai frumos moment din viața mea.

În clipa imediat următoare, degetul mare al lui Tobias îmi atinge locul injecției din gât, și mai multe lucruri mi se leagă în minte dintr-odată. Nu știu cum de nu mi-am dat seama până acum.

Unu: serul colorat conține emițători.

Doi: emițătorii conectează mintea la un program de simulare.

Trei: Erudiții au creat serul.

Patru: Eric și Max lucrează pentru Erudiți.

Mă desprind din sărut și-l privesc cu ochii mari pe Tobias.

— Tris? zice el, derutat.

Clatin din cap.

— Nu acum.

Am vrut să spun, de fapt, *nu aici*. Nu cu Will și Christina la un pas de mine – holbându-se cu gurile căscate, probabil din cauză că tocmai m-au văzut sărutându-l pe Tobias – și larma înconjurătoare produsă de Neînfricați.

— Mai târziu, adaug. Bine?

Încuviințează. Nici măcar nu știu cum o să-i explic mai târziu. Nici măcar nu știu cum să mai gândesc limpede.

Dar, în schimb, știu cum ne vor face Erudiții să luptăm.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

ÎNCERC SĂ-L PRIND singur pe Tobias după anunțarea clasamentului, însă mulțimea novicilor și membrilor e prea numeroasă, și forța felicitărilor acestora îl tot îndepărtează de mine. Mă hotărâsc să mă furișez afară din dormitor după ce adoarme toată lumea și să-l caut, însă peisajul fricii m-a epuizat mai mult decât mi-am dat seama, așa că, în scurt timp, adorm și eu.

Mă trezesc în scârțâit de saltele și târșâit de pași. E prea întuneric ca să pot vedea limpede, însă pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc, o văd pe Christina legându-și șireturile. Deschid gura s-o întreb ce face, dar tocmai atunci observ că, vizavi de mine, Will își pune cămașa. Toată lumea e trează, dar toată lumea e tăcută.

— Christina, șoptesc.

Ea nu mă privește, așa c-o prind de umăr și-o zgâlțâi.

— Christina!

Dar ea continuă să-și lege șireturile.

Mi se strânge stomacul când îi văd chipul. Ochii îi sunt deschiși, dar goi, iar mușchii feței sunt parcă prăbușiți. Se mișcă fără să vadă ce face, cu gura întredeschisă, nefiind trează, ci doar părând trează. Și toți ceilalți arată la fel ca ea.

— Will? rostesc, traversând camera.

După ce termină cu îmbrăcatul, toți inițiații se aliniază, încep să iasă din dormitor, în șir indian, în tăcere. Îl apuc de braț pe Will ca să-i împiedic plecarea, însă el merge înainte cu o forță de nestăpânit. Scrâșnesc din dinți și țin de el cât pot de tare, proptindu-mi picioarele în podea. Dar, pur și simplu, mă trage după el.

Sunt somnambuli.

Bâjbâi după pantofii mei. Nu se poate să rămân aici singură. Îmi leg în grabă șireturile, îmi trag pe mine o geacă și alerg afară din cameră, prinzând din urmă repede coloana inițiaților și potrivindu-mi pasul după al lor. Am nevoie de câteva secunde până să-mi dau seama că se mișcă la unison,

același picior pășind înainte și același braț legănându-se înapoi. Îi imit cât pot de bine, însă ritmul mi se pare straniu.

Mărșăluim spre Carieră, însă când ajungem la intrare, primul din șir cotește la stânga. Max e pe coridor și ne urmărește cu privirea. Inima îmi bubuie în piept ca un ciocan și privesc, cât de inexpressiv pot, în fața mea, concentrându-mă asupra ritmului picioarelor. Mă încordez când trec pe lângă el. O să observe. O să observe că nu sunt cu creierul amortit ca toți ceilalți și-o să mi se-ntâmple ceva rău. O știu, pur și simplu.

Ochii negri ai lui Max trec drept peste mine.

Urcăm o serie de trepte și înaintăm în același ritm de-a lungul a patru coridoare. Apoi, urmează un hol care dă spre o grotă imensă. Înăuntru se află o mulțime de Neînfricați.

Mai sunt și mese înșirate, cu movile negre pe ele. Nu pot să văd ce anume sunt până nu ajung la un pas de ele. Arme.

Sigur că da. Eric a zis că toți Neînfricații au fost injectați ieri. Prin urmare, acum întreaga facțiune e în moarte cerebrală, supusă și antrenată să ucidă. Soldații perfecți.

Ridic un pistol și o teacă și o centură, imitându-i mișcările lui Will, care se află exact în fața mea. Încerc să-i copiez fiecare gest, dar n-am cum să prevăd ce urmează să facă, așa că ajung să bâjbâi mai mult decât aș fi vrut. Scrâșnesc din dinți. Nu pot decât să sper că nu mă urmărește nimeni.

Odată înarmată, îi urmez pe Will și pe ceilalți inițiați spre ieșire.

Eu nu pot să lupt în război împotriva Abnegației, împotriva familiei mele. Mai degrabă aș muri. Peisajul fricii mele a dovedit-o. Lista opțiunilor mi se scurtează, și zăresc calea pe care trebuie s-o aleg. O să mă prefac până când ajung în sectorul orașului rezervat Abnegației. O să-mi salvez familia. Și, orice s-ar întâmpla pe urmă, nu contează. Un val de liniște mă învăluie.

Coloana inițiaților trece printr-un coridor întunecos. Nu pot să-l văd pe Will în fața mea, sau orice altceva din fața lui. Picioarul meu lovește ceva dur, și mă împiedic, și întind mâinile. Genunchiul mi se izbește de altceva: o treaptă. Mă îndrept, atât de încordată, încât aproape că-mi clănțănesc dinții. Ei nu m-au văzut. E prea întuneric. Te rog, fă să fie prea întuneric.

După ce scara cotește, lumina începe să se reverse în grotă, până când reușesc în sfârșit să văd din nou umerii lui Will în fața mea. Mă concentrez să-mi potrivesc ritmul cu al lui când ajungem sus și trecem pe lângă un alt lider al Neînfricaților. Acum știu cine sunt liderii Neînfricaților, fiindcă sunt singurele persoane în stare de trezie.

În fine, nu chiar singurele. Probabil că eu am rămas trează deoarece sunt Divergentă. Și, dacă eu sunt trează, înseamnă că e și Tobias, în afară de cazul în care m-aș fi înșelat în privința lui.

Trebuie să-l găsesc.

Stau lângă linia ferată, într-un grup care se întinde atât cât pot să cuprind cu vederea periferică. Trenul e oprit în fața noastră, cu toate ușile vagoanelor deschise. Unul câte unul, colegii mei inițiați se suie în vagonul din fața noastră.

Nu pot să întorc capul ca să cercetez mulțimea în căutarea lui Tobias, însă îmi las ochii să fugă într-o parte și-n cealaltă. Chipurile din stânga mea îmi sunt necunoscute, însă la câțiva metri în dreapta văd un băiat înalt cu părul tuns scurt. E posibil să nu fie el, și n-am cum să fiu sigură, dar e cea mai bună șansă a mea. Nu știu cum aș putea să ajung la el fără să atrag atenția. Dar trebuie să ajung la el.

Vagonul din fața mea s-a umplut, așa că Will se întoarce spre următorul. Îi urmez mișcărilor, dar în loc să mă opresc unde se oprește el, mă strecor cu câțiva pași la dreapta. Cei din jurul meu sunt mai înalți decât mine: ei îmi vor ține de paravan. Pășesc iar spre dreapta, strângând din dinți. Or să mă prindă. *Vă rog, nu mă prindeți.*

Un Neînfricat cu privirea absentă din următorul vagon îmi întinde mâna băiatului din fața mea, iar acesta o acceptă, cu mișcări de robot. Accept și eu mâna întinsă, fără s-o privesc, și urc cu toată grația posibilă în vagon.

Mă opresc cu fața la persoana care m-a ajutat. Îmi ridic privirea, doar pentru o clipă, ca să-i văd chipul. E Tobias, cu aceeași expresie absentă ca a tuturor celorlalți. Să mă fi înșelat? Să nu fie Divergent? Lacrimi mi se adună în spatele pleoapelor și clipesc ca să le trimit înapoi, în timp ce-i întorc spatele lui Tobias.

Lumea se înghesuie în vagon în jurul meu, așa că stăm pe patru rânduri, umăr lângă umăr. Și, deodată, se întâmplă ceva ciudat: degete se strecoară printre degetele mele, și o palmă îmi apasă palma. E Tobias, care mă ține de mână.

Întregul meu trup prinde viață și energie. Îi strâng mâna, și mi-o strâng de la rândul lui. E treaz. Am avut dreptate.

Aș vrea să-l privesc, dar mă silesc să stau nemișcată și să-mi mențin privirea îndreptată înainte, în timp ce trenul se pune în mișcare. El își rotește degetul mare într-un cerc lent peste dosul palmei mele. Vrea să mă liniștească, dar, dimpotrivă, mă umple de frustrare. Am nevoie să vorbesc cu el. Am nevoie să-l privesc.

Nu pot să văd încotro merge trenul, din cauză că fata din fața mea e atât de înaltă, încât sunt nevoită să-i fixez cu privirea ceafa și să mă concentrez asupra mâinii lui Tobias într-a mea, până când aud roțile scrâșnind pe șine. Nu știu cât timp am stat așa, însă mă doare spatele, așa că trebuie să fi fost destul de mult. Trenul se oprește țipând strident, și inima îmi bate atât de tare, încât mi-e greu să respir.

Chiar înainte de a sări jos, îl văd cu coada ochiului pe Tobias întorcând capul, și-mi întorc repede privirea spre el. În ochii lui aproape negri citesc multă insistență când îmi spune:

— Fugi!

— Familia mea, zic.

Privesc drept înainte, și sar jos din vagon când îmi vine rândul. Tobias merge în fața mea. Ar trebui să mă concentrez asupra cefei lui, dar străzile pe care merg îmi sunt mult prea cunoscute, așa că șirul de Neînfricați pe care-l urmez îmi dispare treptat din atenție. Trec pe lângă magazinul în care mă duceam o dată la șase luni împreună cu mama, să alegem veșminte noi pentru toată familia; stația de autobuz în care așteptam odinioară ca să merg la școală; bucata de trotuar atât de crăpată, încât eu și Caleb inventasem un joc, țopăind și sărind până treceam de ea.

Toate sunt altfel acum. Clădirile sunt întunecate și pustii. Drumurile sunt înțesate de soldați Neînfricați, toți mărșăluind în același ritm, cu excepția

ofițerilor, postaji la fiecare câteva sute de metri, urmărindu-ne cum trecem, sau adunându-se în grupuri să discute ceva. Nimeni nu pare să facă nimic. Chiar să fim aici pentru război?

Merg vreo opt sute de metri până să primesc răspunsul la întrebare.

Încep să aud pocnete. Nu pot să privesc în jur ca să văd de unde vin, însă cu cât merg mai departe, cu atât mai puternic și mai ascuțit se aud, până când le recunosc ca fiind împușcături. Îmi încleștez maxilarele. Trebuie să merg mai departe; trebuie să privesc fix, drept înainte.

Depart, în fața noastră, văd cum un soldat Neînfricat împinge un bărbat în straie cenușii să îngenuncheze. Îl recunosc pe bărbat: e membru al consiliului. Soldatul – o femeie – își scoate pistolul din teacă și, cu ochii ei fără vedere, trage un glonț în ceafa bărbatului.

Soldatul are o șuviță cărunță în păr. E Tori. Gata să mă împiedic.

Mergi mai departe. Mă ustură ochii. Mergi mai departe.

Trecem în marș pe lângă Tori și pe lângă doborâtul membru al consiliului. Când calc pe mâna lui, aproape că izbucnesc în lacrimi.

Deodată, soldații din fața mea se opresc din marș, așa că mă opresc și eu. Stau cât pot de nemișcată, cu toate că tot ce-mi doresc este să-i găsesc pe Jeanine, și pe Eric, și pe Max, și să-i împușc pe toți. Măinile îmi tremură și n-am cum să le împiedic. Inspir repede pe nări.

Altă împușcătură. Cu coada ochiului stâng zăresc o ceață gri prăbușindu-se pe caldarâm. Toată Abnegația va muri dacă se va continua așa.

Soldații Neînfricați îndeplinesc ordine nerostite fără ezitare și fără întrebări. Unii membri adulți ai Abnegației sunt mânați spre o clădire din apropiere, împreună cu copii din Abnegație. O mare de soldați îmbrăcați în negru păzește intrarea. Singurii pe care nu-i văd sunt liderii Abnegației. Poate că sunt morți deja.

Unul câte unul, soldații Neînfricați din fața mea se desprind din formație ca să execute o misiune sau alta. Foarte curând, liderii vor constata că, indiferent ce semnale recepționează ceilalți, la mine nu ajung. Ce-o să fac atunci?

— E o demență, rostește o voce bărbătească din dreapta mea.

Zăresc o șuviță de păr lung și unsuros, și un cercel din argint. Este Eric. Îmi împunge obrazul cu arătătorul, și mă lupt din răspuțeri cu imboldul de a-l plesni peste mână.

— Chiar nu pot să ne vadă? Nici să ne audă? Se interesează o voce de femeie.

— O, ba pot să vadă și să audă. Doar că nu prelucrează în același fel ceea ce văd și aud, îi răspunde Eric. Primesc ordine de la computerele noastre în emițătoarele cu care i-am injectat...

Ajungând aici, își apasă degetele pe locul injecției, ca să i-l arate femeii. *Stai nemișcată*, îmi spun. *Nemișcată, nemișcată, nemișcată.*

— ... și le duc la îndeplinire fără cusur.

Eric se mută cu un pas în lateral și se apleacă spre chipul lui Tobias, rânjind.

— Ei, ia uite ce imagine fericită, zice. Legendarul Four. Nimeni n-o să-și mai aducă aminte că eu am ieșit al doilea, nu-i așa? Nimeni n-o să mă întrebe „Cum a fost să te pregătești împreună cu tipul care are numai *patru temeri*?”.

Își scoate pistolul și-l duce la tâmpla dreaptă a lui Tobias. Inima îmi bate atât de tare, încât acum mi-o simt în craniu. Nu se poate să-l împuște; n-o să tragă. Eric își înclină capul într-o parte.

— Crezi că ar observa cineva dacă ar fi împușcat printr-un accident?

— Dă-i bătaie, îi răspunde femeia, pe un ton plictisit. Probabil că e un lider de-al Neînfricaților, dacă poate să-i ofere permisiunea lui Eric. El nu mai înseamnă acum nimic, adaugă ea.

— Păcat că n-ai vrut să accepți oferta lui Max, Four. În fine, păcat pentru *tine*, în orice caz, rostește încet Eric, în timp ce-și strecoară glonțul în locașul lui.

Plămânii mă ustură: n-am mai respirat de aproape un minut. Cu coada ochiului, văd mâna lui Tobias zvâcnind, însă mâna mea e deja pe pistol. Îl apăs cu țeava de fruntea lui Eric. Face ochii mari, și trăsăturile sunt lipsite de orice expresie, așa că, pentru o secundă, arată ca oricare alt soldat Neînfricat adormit.

Arătătorul îmi ezită pe trăgaci.

— Ia-ți arma de la capul lui, îi zic.

— N-o să mă împuști, rostește Eric.

— Interesantă teorie, spun eu.

Și totuși, nu pot să-l asasinez cu sânge rece. Nu pot. Scrâșnesc din dinți și-mi las arma în jos, și trag în piciorul lui Eric. Scoate un urlat și-și apucă piciorul cu ambele mâini. În clipa în care pistolul lui nu mai e îndreptat spre capul lui Tobias, își scoate și Tobias pistolul și trage în piciorul prietenei lui Eric. Nu mai aștept să văd dacă glonțul a lovit-o. Îl prind de mână pe Tobias și-o iau la fugă.

Dacă reușim să ajungem pe alee, putem să dispărem prin clădiri, și n-or să ne mai găsească. Sunt două sute de metri până acolo. Aud pași în spatele nostru, dar nu întorc capul. Tobias mă apucă de mână și mă strânge, trăgându-mă înainte, mai repede decât am alergat vreodată, mai repede decât sunt în stare să alerg. Mă împleticesc în spatele lui. Aud o împușcătură.

Durerea e ascuțită și bruscă, pornește din umăr și se răspândește ca un curent electric. Țipătul mi se oprește în gât, și cad, julindu-mi obrazul de pavaj. Ridic capul și-l văd pe Tobias îngenunchind în fața mea, și urlu:

— Fugi!

Vocea îi e calmă și imperturbabilă când îmi răspunde:

— Nu.

În câteva secunde, suntem înconjurați. Tobias mă ajută să mă ridic, susținându-mi greutatea. Îmi vine greu să mă concentrez din cauza durerii. Soldații Neînfricați ne împresoară, cu armele îndreptate spre noi.

— Rebeli Divergenți, rostește Eric, stând într-un picior.

Fața îi e de o albeață bolnăvicioasă.

— Predați armele, ne poruncește.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

MA LAS CU TOATĂ greutatea pe Tobias. O țeavă de pistol care-mi apasă coloana vertebrală mă împinge înainte, prin ușile de la intrarea în sediul Abnegației, o clădire cenușie, simplă, cu două niveluri. Sângele mi se prelinge pe o parte. Nu mi-e teamă de ce urmează: mă doare prea tare, încât să mă mai gândesc la așa ceva.

Țeava pistolului mă împinge spre o ușă păzită de doi soldați Neînfricați. Intru pe ea împreună cu Tobias și văd un birou simplu mobilat, doar cu o masă pentru lucru, un computer și două scaune goale. Jeanine stă la masă, cu telefonul la ureche.

— Ei bine, atunci trimite o parte din ei *înapoi* în tren, zice în receptor. Avem nevoie să fie bine păzit, e cea mai importantă parte... eu nu vorb... trebuie să închid.

Și închide clapeta telefonului cu un pocnet, concentrându-și asupra mea ochii cenușii. Îmi amintesc de oțelul topit.

— Rebeli Divergenți, o informează unul dintre Neînfricați. Probabil că e un lider al Neînfricaților... sau, poate, un recrut care a fost scos din simulare.

— Da, văd și eu, răspunde Jeanine, scoțându-și ochelarii, îndoiindu-le brațele și așezându-i pe pupitru.

Probabil că-i poartă mai degrabă din frivolitate, decât din necesitate, fiindcă are impresia că o fac să arate mai inteligentă; așa zicea tata.

— *Tu*, zice ea, arătând spre mine. Mă așteptam. Toată încurcătura cu testul tău de aptitudini mi-a trezit bănuielele încă de la început. Dar *tu*...

Clatină din cap, mutându-și privirea spre Tobias.

— Tu, Tobias – sau vrei să-ți spun Four? – tu ai reușit să te ferești, rostește ea, încet. Totul a fost verificat la tine: rezultatele testului, simulările din perioada inițierii, totul. Dar, chiar și-așa, iată-te aici.

Își împreunează mâinile și-și sprijină bărbia pe ele.

— Poate ești în măsură să-mi explici cum se face?

— Tu ești geniul, răspunde el, cu un calm de gheață. De ce nu-mi spui tu? Colțurile gurii lui Jeanine se arcuiesc într-un zâmbet.

— Teoria mea este că tu chiar îi aparții Abnegației. Că Divergența ta este mai slabă.

Zâmbetul i se întinde pe față. De parcă s-ar amuza. Scrâșnesc din dinți și mă întreb ce-ar fi să plonjez peste masă și s-o strâng de gât. Dacă n-aș avea un glonț în umăr, poate c-aș face-o.

— Capacitatea ta de raționament deductiv e năucitoare, rostește Tobias. Consideră-mă copleșit de venerație.

Îl privesc pieziș. Aproape că-i uitasem latura asta: partea de la care te aștepti mai degrabă să explodeze, decât să-și aștepte moartea.

— Acum, că ți-ai verificat inteligența, poate vrei să mergi mai departe cu uciderea noastră, continuă Tobias, închizând ochii. În definitiv, ai de asasinat o grămadă de lideri de-ai Abnegației.

Dacă Jeanine e deranjată de comentariile lui Tobias, oricum n-o arată. Zâmbind în continuare, se ridică de pe scaun cu o mișcare lină. Poartă o rochie albastră care-o îmbracă de la umeri până la genunchi, trădând un strat de grăsime în talie. Camera se învâртеște cu mine când încerc să mă concentrez asupra chipului ei, și mă prăbușesc peste Tobias, în căutarea sprijinului. El își strecoară un braț în jurul meu, și mă susține de mijloc.

— Nu fi caraghios. Nu ne grăbește nimeni, răspunde ea, pe un ton lejer. Voi doi sunteți aici pentru un scop extrem de important. Vedeți, m-a nedumerit faptul că Divergenții sunt imuni la serul pe care l-am creat. Așa că am lucrat la remedierea acestui neajuns. M-am gândit că este posibil să fi reușit, la ultima șarjă, însă, după cum știți, m-am înșelat. Din fericire, am o nouă șarjă pentru testat.

— De ce te mai obosești? o întreb eu.

În definitiv, ea și liderii Neînfricaților nu și-au făcut probleme în trecut când a fost vorba să-i omoare pe Divergenți. De ce-ar fi altfel acum?

Îmi zâmbeste de sus.

— Am avut o întrebare încă de când am început proiectul Neînfricaților, și anume aceasta, răspunde, ocolindu-și masa de lucru și atingându-i ușor

suprafața cu o unghie. De ce provin cei mai mulți dintre Divergenți din anonimii slabi de voință din habotnica facțiune a *Abnegației*, dintre toate facțiunile?

Nu știam că majoritatea Divergenților ar proveni din Abnegație, și nu știu nici care ar fi motivul. Și probabil că nici nu voi trăi suficient ca să-l pot afla.

— Slabi de voință, pufnește disprețuitor Tobias. E nevoie de o voință *puternică* pentru manipularea unei simulări, după cum am verificat ultima dată. Slab de voință ești când controlezi mințile unei întregi armate, din cauză că ți-e prea greu să-ți pregătești una personal.

— Eu nu sunt nehibzuită, îi răspunde Jeanine. O facțiune de intelectuali nu poate fi o armată. Ne-am saturat să fim dominați de o gașcă de idioți fățarnici care resping bogăția și progresul. Iar Neînfricații tăi lideri au fost mult prea bucuroși să mă servească dacă le-am garantat că vor avea un loc în noua și perfecționata noastră guvernare.

— Perfecționată, o îngână Tobias, pufnind.

— Da, perfecționată, repetă Jeanine. Perfecționată, și lucrând la edificarea unei lumi în care populația să trăiască în bogăție, în confort și în prosperitate.

— Pe socoteala cui? întreb, cu vocea îngroșată și obosită. Toată bogăția asta... nu vine din neant.

— În prezent, cei din afara facțiunilor reprezintă o cale de scurgere a resurselor noastre, îmi răspunde Jeanine. Cum este și cazul Abnegației. Sunt convinsă că, odată ce rămășițele fostei voastre facțiuni vor fi absorbite în armata Neînfricaților, Candoarea va coopera și, în sfârșit, vom fi în măsură să ne ducem mai departe planurile.

Absorbite în armata Neînfricaților... Înțeleg ce înseamnă: vrea să-i controleze și pe ei. Vrea ca totul să fie maleabil și ușor de controlat.

— Să vă duceți planurile mai departe, repetă cu amărăciune Tobias, după care ridică tonul. Poți să fii sigură: vei fi moartă până la sfârșitul zilei, afuri...

— Poate că, dac-ai fi capabil să-ți controlezi temperamentul, zice Jeanine, întrerupându-l cu abilitate pe Tobias, n-ai mai fi în această situație, în primul rând, Tobias.

— Sunt în această situație din cauză că tu m-ai împins în ea, se răstește Tobias. Din clipa în care ai orchestrat un atac împotriva unor oameni nevinovați.

— Oameni nevinovați, repetă Jeanine, râzând. Mi se pare oarecum amuzantă etichetarea, venind din partea ta. M-aș fi așteptat ca fiul lui Marcus să înțeleagă că nu toți oamenii sunt nevinovați.

Se așază pe marginea mesei, și fusta i se ridică peste genunchi, lăsând la vedere o piele nu tocmai tânără.

— Poți să afirmi cu toată sinceritatea că nu te-ai bucura să descoperi că tatăl tău a fost omorât în decursul atacului?

— Nu, îi răspunde Tobias, printre dinții încleștați. Dar cel puțin relele lui nu implică manipularea extensivă a unei întregi facțiuni și asasinarea sistematică a tuturor liderilor politici pe care-i avem.

Se privesc fix timp de câteva secunde, suficient cât să-mi provoace o încordare în adâncul ființei, după care Jeanine își drege glasul.

— Ceea ce aveam de gând să spun este că, în curând, zeci de membri ai Abnegației și copiii lor vor trece în responsabilitatea mea pentru administrare, și nu e de bun augur pentru mine ca un număr mare din rândul lor să fie Divergenți ca voi, incapabili să fie controlați de simulări.

Se ridică și face câțiva pași spre stânga, cu mâinile împreunate în față. Ungھیile, ca și ale mele, îi sunt roase până la sânge.

— De aceea, a fost necesar să creez o nouă formă de simulare, față de care ei să nu fie imuni. Am fost forțată să-mi reevaluez propriile ipoteze. Aici vă intrați voi în rol.

Se întoarce cu câțiva pași spre dreapta.

— Ai afirmat corect că aveți o voință puternică. Nu pot să vă controlez voința. Dar mai sunt și anumite lucruri pe care pot să le controlez.

Se oprește și se întoarce cu fața spre noi. Îmi las capul pe umărul lui Tobias. Sângele mi se scurge pe spate. Durerea a fost atât de constantă în

ultimele câteva minute, încât am ajuns să mă obișnuiesc cu ea, ca o persoană care se obișnuiește cu țipătul sirenei, dacă-l aude în permanență.

Își lipește palmele. În ochii ei nu văd o bucurie răutăcioasă, nici urme ale sadismului la care m-aș fi așteptat. E mai mult mașină, decât maniacă. Sesizează probleme și formulează soluții pe baza datelor colectate. Abnegația stă în calea dorinței ei de putere, așa că a găsit metoda prin care s-o elimine. Nu are armată, așa că a găsit-o pe a Neînfricaților. Știa că va avea nevoie să controleze grupuri numeroase de oameni ca să rămână în siguranță, așa că a creat această posibilitate, prin intermediul serurilor și a emițătoarelor. Divergența nu e pentru ea decât o altă problemă de rezolvat, și tocmai asta e ceea ce o face atât de îngrozitoare: faptul că e suficient de inteligentă încât să rezolve orice, până și problema existenței noastre.

— Pot să controlez ceea ce vedeți și auziți, continuă ea. Așa că am creat un ser nou care vă va ajusta împrejurimile ca să vă manipuleze voința. Cei care ne refuză conducerea vor trebui să fie îndeaproape monitorizați.

Monitorizați... sau jefuiți de libera exercitare a voinței. Are darul de a întoarce cuvintele.

— Tu vei fi primul subiect al testului, Tobias. Beatrice, cu toate acestea... Zâmbește.

— Ești prea grav vătămată ca să-mi mai fii de cine știe ce folos, așa că execuția ta va avea loc la încheierea acestei întruniri.

Încerc să-mi camuflez fiorul care mă străbate la auzul cuvântului „execuție”, în timp ce umărul îmi urlă de durere, și-mi ridic privirea spre Tobias. Mi-e greu să-mi stăpânesc lacrimile când văd teroarea în ochii lui mari, aproape negri.

— Nu, zice Tobias.

Vocea îi tremură, însă privirea îi e neclintită în timp ce clatină din cap.

— Prefer să mor.

— Mă tem că nu prea ai de ales în această problemă, îi răspunde Jeanine, pe un ton indiferent.

Tobias îmi cuprinde brutal fața între palme și mă sărută, apăsarea buzelor lui făcându-le să se întredeschidă pe ale mele. Uit de durere și de groaza

apropierii morții, și pentru moment, îi sunt recunoscătoare, pentru că amintirea acestui sărut îmi va fi proaspătă în minte când îmi voi întâlni sfârșitul.

Apoi, îmi dă drumul, și sunt nevoită să mă reazem de perete pentru sprijin. Fără vreun alt avertisment în afară de încordarea mușchilor, Tobias se avântă peste masa de lucru și-și încolăcește mâinile în jurul gâtului lui Jeanine. Paznicii Neînfricați de lângă ușă sar pe el, cu armele pregătite, și eu țip. E nevoie de doi soldați Neînfricați ca să-l smulgă pe Tobias de pe Jeanine și să-l trântască la podea. Unul dintre soldați îl ținutiese acolo, apăsându-l cu fața de covor. Mă arunc spre ei, dar un alt soldat își trânteste mâinile pe umerii mei și mă împinge cu forța la perete. Sunt slăbită din cauza pierderii de sânge, și prea mică.

Jeanine se proptește de masă, hârâind și icnind. Își freacă gâtul, pe care degetele lui Tobias l-au colorat în roșu aprins. Indiferent cât ar semăna cu un mecanism, tot om rămâne: are lacrimi în ochi în timp ce-și scoate o cutie dintr-un sertar al pupitrului și-o deschide, scoțând la iveală un ac și-o seringă.

Încă respirând anevoie, le duce până la Tobias. Tobias scrâșnește din dinți și-l lovește pe unul dintre paznici cu cotul în față. Paznicul îi trânteste patul puștii în tâmplă, și Jeanine îi înfige acul în gât. Tobias rămâne inert.

Un sunet îmi scapă de pe buze, nici scâncet, nici țipăt, ci un geamăt răgușit, adânc, părând desprins de mine, de parcă ar veni din partea altcuiva.

— Lasă-l să se ridice, ordonă Jeanine, cu vocea scârțâită.

Paznicul se ridică, și la fel și Tobias. Nu seamănă cu somnambului soldați Neînfricați: ochii îi sunt vioi. Privește în jur timp de câteva secunde, ca și cum ar fi nedumerit de ce vede.

— Tobias, îl chem. Tobias!

— Nu te cunoaște, îmi spune Jeanine.

Tobias privește peste umăr. Mijește ochii și pornește spre mine, repede. Până ca paznicii să-l poată opri, îmi cuprinde gâtul cu o mână și începe să-mi strivească traheea cu vârfurile degetelor. Mă sufoc, cu fața roșie de sânge.

— Simularea îl manipulează, îmi explică Jeanine, dar abia o aud de bubuiturile din timpane. Alterând ceea ce vede el... îl determină să confunde dușmanii cu prietenii.

Unul dintre paznici îl smulge pe Tobias, îndepărtându-l de mine. Gâfâi, umplându-mi plămâni cu o inspirație hârâită.

S-a dus. Controlat de simulare, acum îi va asasina pe oamenii pe care, acum nici trei minute, îi numea nevinovați. Dacă l-ar fi omorât Jeanine, m-ar fi durut mai puțin.

— Avantajul acestei versiuni a simulării, precizează ea, cu ochii strălucitori, este că el poate acționa autonom, și prin urmare este cu mult mai eficient decât un soldat inconștient.

Privește spre soldații care-l țin în frâu pe Tobias. El se zbate, cu mușchii încordați și privirea concentrată asupra mea, dar fără să mă vadă, fără să mă vadă așa cum obișnuia.

— Trimiteți-l în camera de control. Avem nevoie de cineva competent acolo pentru supravegherea situațiilor și, dac-am înțeles bine, acolo obișnuia să lucreze.

Jeanine își împreunează strâns palmele în fața ei.

— Și pe *ea* duceți-o în camera B13, adaugă.

Și, cu o fluturare a mâinii, mă expediază. Mâna aceea care flutură îmi comandă execuția, însă pentru ea nu e decât bifarea unui punct de pe o listă de sarcini, unica progresie logică pe acea cale anume pe care a pornit. Mă urmărește cu privirea ei lipsită de sentiment, în timp ce doi soldați Neînfricați mă scot din cameră.

Mă târăsc de-a lungul coridorului. Mă simt amortită pe dinăuntru, însă pe dinafară sunt o țipătoare și zvârcolitoare forță a voinței. Mușc dintr-o mână care-i aparține bărbatului Neînfricat din dreapta mea și zâmbesc când simt gustul sângelui. Apoi, mă lovește el, și nu mai urmează nimic.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

MĂ TREZESC ÎN ÎNTUNERIC, ghemuită într-un colț friguros. Podeaua de sub mine e netedă și rece. Îmi pipăi capul care-mi zvâcnește de durere și ceva lichid mi se scurge pe degete. E roșu... sânge. Când îmi las la loc mâna în jos, mă lovesc cu cotul de un perete. Unde sunt?

O lumină pâlpâie deasupra mea. Becul dă o lumină albastră și estompată când e aprins. Zăresc în jurul meu pereții unui bazin, și reflexia mea umbrită pe cel de vizavi. Camera e mică, având pereții din beton lipsiți de ferestre, și sunt singură în ea. În fine, aproape: o cameră video micuță e fixată pe unul dintre pereții din beton.

Zăresc o mică deschizătură în apropierea tălpilor mele. De ea e conectat un tub, iar de tub e conectat, în colțul încăperii, un uriaș bazin.

Tremuratul îmi pornește din vârfurile degetelor și mi se răspândește în brațe, dar foarte curând întregul trup îmi e zguduit de frisoane.

De data asta, nu sunt într-o simulare.

Brațul drept îmi e amortit. Când reușesc să mă împing din colț, văd o baltă de sânge în locul în care am stat. Mă ridic în picioare, mă sprijin de perete și respir. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla acum este să mă înec în bazinul acesta, îmi lipsesc fruntea de peretele din sticlă și râd. E cel mai rău lucru pe care pot să mi-l imaginez. Râsul mi se prefăce în hohote de plâns.

Dacă refuz să cedez acum, voi părea vitează în ochii cui m-o privi prin camera aceea, fiindcă uneori vitejia nu stă în luptă, ci în înfruntarea morții pe care-o știi că se apropie. Scâncesc cu fața spre sticlă. Nu mi-e frică de moarte, însă vreau să mor altfel, oricum altfel.

E mai bine să țiți decât să plângi, așa că țiț și-mi reped călcâiul în peretele din spatele meu. Picioarul îmi ricoșează, și lovesc din nou, atât de tare, încât călcâiul începe să-mi zvâcnească de durere. Lovesc, iar, și iar, și iar, după care îmi iau elan și mă arunc cu umărul stâng în perete. Impactul

face ca rana din umărul drept să mă ardă ca și cum ar fi împunsă cu un vâtrai încins.

Apa începe să se scurgă pe fundul bazinului.

Camera video înseamnă că mă privesc... ba nu, mă studiază, așa cum numai Erudiții ar proceda. Să vadă dacă reacțiile mele din mediul real se potrivesc cu cele din simulare. Să demonstreze cu dovezi că sunt o lașă.

Îmi desfac pumnii și-mi las mâinile să cadă. Nu sunt lașă. Îmi ridic fruntea și privesc fix în camera din fața mea. Dacă mă concentrez pe respirație, pot să uit că sunt pe cale să mor. Fixez camera cu privirea până când vederea mi se îngustează și altceva nu mai zăresc. Apa îmi gâdilă gleznele, apoi pulpele, apoi coapsele. Se ridică mai sus de vârfurile degetelor. Inspir, expir. Apa e moale și atingerea ei e ca mătasea.

Inspir. Apa îmi va spăla rana și-o va curăța. Expir. Mama m-a cufundat în apă de când eram bebeluș, să mă dăruiască lui Dumnezeu. A trecut multă vreme de când nu m-am mai gândit la Dumnezeu, însă acum mă gândesc la El. E cât se poate de firesc. Dintr-odată, mă bucur că l-am împușcat pe Eric în picior, și nu în cap.

Corpul mi se ridică odată cu apa. În loc să izbesc cu picioarele să stau în ea până la piept, îmi scot tot aerul din plămâni și mă duc la fund. Apa îmi înăbușă auzul. Îi simt mișcarea pe față. Mă gândesc dacă să inspir apă în plămâni, ca să mă omoare mai repede, însă nu mă îndur s-o și fac. Suflu bule de aer din gură.

Relaxează-te. Închid ochii. Plămânii îmi ard.

Îmi las mâinile să plutească spre suprafața bazinului. Las apa să mă învaluiască în brațele ei mătăsoase.

Când eram mică, tata obișnuia să mă țină în cârcă și să fugă cu mine, astfel încât simțeam că zbor. Îmi amintesc cum simțeam aerul, lunecând pe corpul meu, și nu-mi mai e frică. Deschid ochii.

O siluetă întunecată stă în fața mea. Probabil că sunt aproape de moarte dacă am vedenii. Simt junghiuri de durere în plămâni. Moartea prin sufocare e dureroasă. O palmă apasă sticla din fața ochilor mei, și pentru o clipă, în timp ce privesc prin apă, am impresia că văd chipul încețoșat al mamei.

Aud un bubuit, și sticla se crapă. Apa țâșnește printr-o gaură din apropierea vârfului bazinului, și peretele se crapă în două. Mă întorc cu spatele când se sfărâmă sticla, și forța apei îmi trânteste corpul pe jos. Inspir, înghițind apă și aer deopotrivă, tușesc, apoi inspir din nou, și două mâini se strâng în jurul brațelor mele, și-i aud vocea.

— Beatrice, îmi zice. Beatrice, trebuie să fugim.

Îmi petrece un braț pe după umerii ei și mă saltă în picioare. E îmbrăcată ca mama și arată ca mama, dar ține o armă în mâini, și privirea ei hotărâtă îmi e necunoscută total. Mă împleticesc în urma ei peste cioburi de sticlă și prin apă, apoi afară, pe o ușă deschisă. Paznicii Neînfricați zac morți lângă ușă.

Tălpile îmi alunecă și-mi patinează pe gresie în timp ce mergem de-a lungul coridorului, cu toată viteza de care sunt capabile picioarele mele slăbite. Când trecem de un colț, ea trage în doi paznici postați lângă ușa din capăt. Gloanțele îi nimeresc pe amândoi în cap, și-i văd prelingându-se pe podea. Ea mă împinge spre perete și-și scoate geaca gri.

Poartă o bluză fără mâneci. Când își ridică brațul, îi zăresc colțul unui tatuaj chiar dedesubtul subsuorii. Nu mă mir că nu și-a schimbat niciodată hainele de față cu mine.

— Mamă, îi zic, cu o voce crispată, tu ai fost printre Neînfricați.

— Da, răspunde, zâmbind.

Confecționează din geacă un fel de eșarfa pentru brațul meu, legându-mi mânecile pe după gât.

— Și mi-a fost de mare folos azi, continuă ea. Tatăl tău și Caleb și alți câțiva s-au ascuns într-un subsol, la intersecția dintre North și Fairfield. Trebuie să ne ducem să-i luăm.

Mă holbez la ea. Am stat lângă ea la masa din bucătărie, de două ori pe zi, timp de șaisprezece ani, și nici măcar o dată n-am luat în calcul posibilitatea ca ea să fi fost născută oriunde altundeva, decât în Abnegație. De fapt, cât de bine îmi cunosc eu mama?

— Va fi timp și pentru întrebări, mă asigură ea.

Își ridică bluza și scoate de la betelia pantalonilor un pistol, pe care mi-l întinde. Apoi, mă mângâie ușor pe obraz.

— Și-acum, trebuie să plecăm, îmi zice.

Pornește în fugă spre capătul culoarului, și eu alerg după ea.

Suntem în subsolul sediului Abnegației. Mama lucrează aici de când mă știu, așa că nu mă mir când mă conduce de-a lungul câtorva coridoare întunecoase, apoi în sus pe o scară, prin frig și umezeală, ca să ieșim din nou la lumina soarelui fără să se opună cineva. Oare câți paznici Neînfricați o fi împușcat până să mă găsească?

— Cum ai știut să mă găsești? o întreb.

— Am tot supravegheat trenurile de când au început atacurile, îmi răspunde, privindu-mă peste umăr. N-am știut ce urmează să fac când te-am găsit. Dar intenția mea în permanență a fost să te salvez.

Simt o strânsoare în gât.

— Dar eu te-am trădat. Te-am părăsit.

— Ești fata mea. Nu mă interesează facțiunile, zice, clătinând din cap. Uite unde ne-au adus. Omenirea, ca întreg, nu poate fi bună pentru mult timp, fiindcă răul se furișează înapoi și ne otrăvește iar.

Se oprește în locul în care alea se intersectează cu șoseaua.

Știi că nu e vreme pentru conversații, dar e un lucru pe care am nevoie să-l știu.

— Mamă, tu de unde știi despre Divergenți? o întreb. Ce sunt ei? De ce...

Deschide camera cartușului și privește cu atenție înăuntru. Să vadă câte gloanțe i-au rămas. Apoi, scoate vreo câteva din buzunar și reîncarcă. Îi recunosc expresia: e aceeași pe care o are pe chip când vâra ață în ac.

— Știu despre ei fiindcă și eu sunt așa ceva, îmi răspunde, în timp ce împinge un glonț la locul lui. Am fost în siguranță numai fiindcă mama a fost lider al Neînfricaților. În Ziua Alegerii, mi-a cerut să-mi părăsesc facțiunea și să-mi găsesc una mai sigură. Eu am ales Abnegația.

Își mai pune în glonț de rezervă în buzunar și-și îndreaptă spatele.

— Dar pentru tine am vrut să-ți faci singură alegerea.

— Nu înțeleg de ce suntem o asemenea amenințare pentru lideri.

— Fiecare facțiune își obligă membrii să gândească și să se comporte într-un anumit fel. Și majoritatea se supune. Pentru majoritatea, nu e greu să învețe, să găsească un model de gândire care să funcționeze și să rămână așa.

Îmi pune mâna pe umărul teafăr și zâmbește.

— Numai că mințile noastre se mișcă în zece direcții diferite. Noi nu putem fi limitați la un singur mod de gândire, iar asta-i îngrozește pe liderii noștri. Înseamnă că nu putem fi controlați. Și mai înseamnă că, indiferent ce-ar face, noi le vom provoca mereu necazuri.

Mă simt de parcă mi-ar fi introdus cineva aer curat în plămâni. Nu sunt din Abnegație. Nu sunt de-a Neînfricaților.

Sunt Divergentă.

Și nu pot fi controlată.

— Uite-i că vin, îmi zice, privind după colț.

Arunc o privire peste umăr și văd câțiva Neînfricați înarmați, deplasându-se în același ritm, îndreptându-se spre noi. Mama privește în spate. Departe, în urma noastră, alt grup de Neînfricați aleargă pe alee tot spre noi, cu mișcări sincronizate.

Mama îmi ia mâinile într-ale ei și mă privește în ochi. Îi privesc genele lungi, mișcându-se atunci când clipește. Aș fi vrut să am ceva de la ea pe mica și simpla mea față. Dar bine măcar că am ceva de la ea în creier.

— Du-te la tatăl și fratele tău. Aleea din dreapta, jos, la subsol. Bați de două ori, pe urmă de trei și pe urmă de șase.

Îmi cuprinde obrajii în palme. Mâinile îi sunt reci și palmele aspre.

— Eu o să-i distrag. Tu trebuie să fugi cât poți de repede.

— Nu, mă împotrivesc, scuturând din cap. Nu merg nicăieri fără tine.

Mama zâmbește.

— Fii curajoasă, Beatrice. Te iubesc.

Îi simt atingerea buzelor pe frunte, după care o văd dând fuga în mijlocul străzii. Își ridică arma deasupra capului și trage trei focuri în aer. Neînfricații încep să fugă.

Traversez strada în viteză și intru pe alee. Din fugă, privesc peste umăr, să văd dacă mă urmărește vreun Neînfricat, însă mama trage în plin în mulțimea de paznici, și ei sunt prea concentrați asupra ei încât să mă observe.

Întorc fulgerător capul când îi aud ripostând cu foc. Mi se înmoaie picioarele și mă opresc.

Mama rămâne țeapănă, cu spinarea arcuită. Sângele îi țâșnește dintr-o rană la abdomen, colorându-i bluza în stacojiu. Un petic de sânge i se întinde pe umăr. Clipesc, și roșul acela violent îmi pătează pleoapele pe dinăuntru. Clipesc din nou, și o văd zâmbind, în timp ce-mi strânge părul tuns într-o moviliță.

Cade, mai întâi în genunchi, cu brațele inerte pe lângă corp, și apoi pe pavaj, prăbușită într-o parte, ca o păpușă din cârpe. Rămâne nemișcată și fără suflare.

Îmi astup gura și țin în palmă. Obrajii îmi sunt înfierbântați și umezi de lacrimi pe care nici nu le-am simțit când au început să șiroiască. Sângele meu strigă că-i aparține ei, și se zbate să se întoarcă la ea, și-i aud cuvintele în minte, în timp ce fug, cerându-mi să fiu curajoasă.

Durerea mă înjunghie și toate lucrurile din care sunt alcătuită se prăbușesc, întreaga mea lume se dărâmă într-o clipă. Caldărâmul îmi julește genunchii. Dacă mă las să cad acum, totul se poate sfârși. Poate că Eric a avut dreptate, și alegerea morții e un soi de explorare a unui tărâm necunoscut, nesigur.

Îl simt pe Tobias dându-mi părul pe spate înaintea primei simulări. Îl aud cerându-mi să fiu curajoasă. O aud pe mama cerându-mi să fiu curajoasă.

Soldații Neînfricați se întorc, ca puși în mișcare de aceeași minte. Nu știu cum, dar reușesc să mă ridic și s-o rup la fugă.

Sunt curajoasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

TREI SOLDAȚI de-ai Neînfricaților mă urmăresc. Aleargă la unison, zgomotele pașilor reverberându-se pe alee. Unul dintre ei trage, și mă arunc pe jos, julindu-mi palmele. Glonțul nimereste peretele din dreapta mea, și bucăți de cărămidă zboară peste tot. Mă reped după colț și introduc un glonț în camera pistolului meu.

Ei au omorât-o pe mama. Îndrept pistolul spre alee și trag orbește. N-au fost în realitate ei, dar n-are importanță... nu poate să aibă importanță și, la fel ca moartea însăși, nu poate fi adevărată în clipa asta.

Acum se mai aude numai o pereche de picioare. Ținând arma cu amândouă mâinile, îmi fac apariția la capătul aleii, ținând spre soldatul Neînfricaților. Degetul meu apasă trăgaciul, dar nu îndeajuns de tare cât să declanșeze focul. Bărbatul care aleargă spre mine nu e un bărbat, e un băiat. Un băiat cu părul vâlvoi și o cută între sprâncene.

E Will. Cu ochii lipsiți de expresie și creierul absent, dar tot Will. Se oprește din alergare și-mi imită postura ca în oglindă, cu picioarele proptite în pământ și arma ridicată.

Într-o clipă, îi zăresc degetul potrivit pe trăgaci și aud glonțul alunecând în camera lui, și trag. Închid strâns ochii. Nu pot să respir.

Glonțul l-a lovit în cap. Știu, pentru că e locul în care am ținut.

Mă întorc fără să deschid ochii și ies, împleticindu-mă, de pe alee. North și Fairfield. Trebuie să privesc indicatorul străzii, ca să văd unde sunt, dar nu pot să citesc: vederea mi-e încețoșată. Clipesc de câteva ori. Stau la doar câțiva metri de clădirea care adăpostește ce-a mai rămas din familia mea.

Îngenunchez lângă ușă. Tobias mi-ar zice că sunt imprudentă dac-aș face vreun zgomot. Zgomotul i-ar putea atrage pe soldații Neînfricaților.

Îmi lipesc fruntea de perete și urlu. După câteva secunde, îmi astup gura cu palma, ca să înăbuș zgomotul, și țin din nou, un ținut care se transformă în hohot de plâns. Arma cade cu zgomot pe pământ. Încă îl văd pe Will.

În amintirea mea, zâmbește. O buză răsfrântă. Dinții drepți. Luminițe în ochi. Râzând, tachinând, mai viu în amintire decât sunt eu în realitate. Era ori el, ori eu. M-am ales pe mine. Dar și eu mă simt moartă.

* * *

Bat în ușă: de două, de trei, și apoi de șase ori, așa cum m-a învățat mama.

Îmi șterg lacrimile de pe față. E prima dată când îmi voi întâlni tatăl de când l-am părăsit, și nu vreau ca el să mă vadă pe jumătate prăbușită și bocind.

Ușa se deschide și în prag apare Caleb. Vederea lui mă năucește. Mă privește fix timp de câteva secunde, apoi își azvârle brațele pe după gâtul meu, apăsându-mi cu o mână rana de la umăr. Îmi mușcă buza ca să nu urlu, dar un geamăt tot îmi scapă, și Caleb se trage înapoi.

— Beatrice... O, Doamne, te-au împușcat?

— Hai să mergem înăuntru, îi propun, cu o voce slabă.

Își trece degetul mare pe sub ochi, adunând lacrimile. Ușa se închide după noi.

Încăperea e slab luminată, dar zăresc chipuri cunoscute, foști vecini și colegi de școală și colegi de muncă de-ai tatei. Tata, care se holbează la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap. Marcus. Vederea lui îmi provoacă durere: Tobias...

Nu. N-o să fac asta: n-o să mă gândesc la el.

— De unde știi despre locul ăsta? mă întreabă Caleb. Te-a găsit mama?

Încuviințez. Nici la mama nu vreau să mă gândesc.

— Umărul, zic.

Acum, că sunt la adăpost, adrenalina care m-a propulsat scade, și durerea se întetește. Mă las să cad în genunchi. Apa îmi picură de pe haine pe podeaua din ciment. Un suspin se înalță în mine, disperat după libertate, dar îl înăbuș.

O femeie pe nume Tessa, care locuia pe stradă cu noi, desface o saltea din paie. Era măritată cu un membru al consiliului, dar pe el nu-l văd aici. Probabil că e mort.

Altcineva mută o lampă dintr-un colț în altul, ca să avem lumină. Caleb scoate la iveală o trusă de prim-ajutor, și Susan îmi aduce o sticlă cu apă. Nu există loc mai bun dacă ai nevoie de ajutor decât o cameră plină cu membri ai Abnegației. Arunc o privire spre Caleb. E din nou îmbrăcat în gri. Imaginea lui în complexul Erudiților mi se pare acum desprinsă dintr-un vis.

Tata vine spre mine, îmi ridică brațul pe umerii lui și mă ajută să traversez încăperea.

— De ce ai hainele ude? mă întreabă Caleb.

— Au încercat să mă înece, îi răspund. Tu de ce ești aici?

— Am făcut ce mi-ai zis... ce mi-a zis mama. Am cercetat serul pentru simulări și am descoperit că Jeanine lucra la crearea unor emițători cu bătaie lungă pentru ser, astfel încât semnalul lui să aibă o rază de acoperire mult mai mare, ceea ce m-a condus la informațiile despre Erudiți și Neînfricați... în orice caz, m-am retras de la inițiere când am dedus ce se-ntâmplă. Te-aș fi prevenit și pe tine, dar era prea târziu. Acum, sunt fără facțiune.

— Ba nu, nu ești, îl contrazice tata, cu fermitate. Ești cu noi.

Îngenunchez pe saltea și Caleb îmi taie o bucată din bluză, în dreptul umărului, cu o foarfecă chirurgicală. Dezlipește pătratul de pânză și dezvăluie mai întâi tatuajul cu simbolul Abnegației de pe umărul meu drept, și apoi cele trei păsări de pe claviculă. Caleb și tata privesc ambele tatuaje cu aceeași expresie de fascinație și șoc, dar nu comentează nimic despre ele.

Mă întind pe burtă. Caleb mă strânge de mână în timp ce tata scoate antisepticul din trusa de prim-ajutor.

— Ai mai scos vreodată un glonț din cineva? îl întreb, cu un râs tremurat.

— Ar putea să te surprindă câte lucruri știu, îmi răspunde tata.

O mulțime de lucruri ar putea să mă surprindă în legătură cu părinții mei. Îmi vine în gând tatuajul mamei și-mi mușc buza.

— Asta o să doară, mă avertizează.

Nu văd când intră cuțitul, dar îl simt. Durerea mi se răspândește prin trup și țip printre dinții înțeleștați, zdrobindu-i mâna lui Caleb. Peste țipetele mele, îl aud pe tata cerându-mi să-mi relaxez spatele. Lacrimile mi se scurg pe la colțurile ochilor, dar fac ce-mi cere. Durerea reîncepe, și simt cuțitul mișcându-se pe sub pielea mea, și țip în continuare.

— L-am prins, mă anunță tata, și lasă să cadă pe podea ceva care face *ding*.

Caleb îl privește pe tata, apoi pe mine, după care începe să râdă. Nu l-am mai auzit să râdă de atâta vreme, încât asta mă face să plâng.

— Ce e atât de amuzant? îl întreb, smiorcăindu-mă.

— Credeam că n-o să ne mai vedem niciodată împreună, îmi răspunde.

Tata îmi curăță zona din jurul rănii cu ceva rece.

— Vremea pentru cusut, îmi zice.

Sunt de acord. Bagă ață în ac de parcă ar fi făcut-o de o mie de ori.

— Unu, zice el, doi... *trei*.

Îmi înțeleștez fălcile și păstrez tăcerea de data asta. Din toate durerile suferite azi: durerea de a fi împușcată și aproape înecată și cea a scoaterii glonțului, durerea regăsirii și pierderii mamei și a lui Tobias, asta e cea mai ușor de îndurat.

Tata termină de cusut rana, face nod și acoperă cusătura cu un pansament. Caleb mă ajută să mă ridic în capul oaselor și-și caută tivurile celor două tricouri ale lui, scoțându-l peste cap pe cel cu mânecă lungă și oferindu-mi-l.

Tata mă ajută să-mi strecor brațul drept prin mâneca tricoului, iar restul mi-l trag eu peste cap. E lăbărțat și miroase a proaspăt, miroase a Caleb.

— Și, mă întreabă încet tata, mama ta unde e?

Îmi las privirea în jos. Nu vreau să dau eu vestea asta. În primul rând, nu vreau să existe vestea asta.

— S-a dus, îi zic. M-a salvat pe mine.

Caleb închide ochii și trage aer adânc în piept.

Tata pare zdrobit pe moment, dar își revine imediat, ferindu-și ochii sclipitori și clătinând aprobator din cap.

— Asta e bine, zice, cu o voce crispată. A avut o moarte frumoasă.

Știu că, dacă aș spune ceva acum, aș ceda nervos, și nu-mi pot permite așa ceva. Prin urmare, încuviințez și-atât.

Eric a numit sinuciderea lui Al vitejie, și n-a avut dreptate. Moartea mamei mele a fost vitejie. Îmi amintesc cât era de calmă, cât de hotărâtă. N-a fost vitează doar pentru că a murit pentru mine: a fost vitează pentru că a făcut-o fără să anunțe, fără să ezite, și fără să dea impresia că ar cântări și vreo altă opțiune.

Tata mă ajută să mă ridic în picioare. E vremea să dau ochii și cu ceilalți din cameră. Mama mi-a cerut să-i salvez. Din cauza asta, și din cauză că sunt Neînfricăată, e de datoria mea să iau acum conducerea. Habar n-am cum o să pot purta povara asta.

Marcus se ridică în picioare. Când îl văd, îmi năvălește în minte imaginea lui șfichiindu-mi brațul cu cureaua.

— Până acum am fost la adăpost aici, dar atât, rostește el în cele din urmă. E necesar să ieșim din oraș. Cea mai bună variantă pentru noi este să mergem spre complexul Prieteniei și să sperăm că ne vor oferi găzduire. Știi ceva despre strategia Neînfricaților, Beatrice? Vor înceta să se lupte pe timpul nopții?

— Nu e strategia Neînfricaților, îi răspund. Toată povestea asta e ticluită de Erudiți. Și nu că le-ar da ordine.

— Nu le dau ordine, repetă tata. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nouăzeci la sută din Neînfricați sunt somnambuli acum. Sunt într-o simulare și nu-și dau seama ce fac. Singurul motiv pentru care n-am ajuns și eu ca ei este că sunt...

Ezit să pronunț cuvântul.

— Că mintea mea nu poate fi controlată de ei.

— Minte controlată? Așadar, ei nu știu că omoară oameni chiar acum? mă întreabă tata, făcând ochii mari.

— Nu.

— Este... îngrozitor, zice Marcus, clătînând din cap.

Dar tonul lui compătimitor mie îmi sună fals.

— Să te trezești și să-și dai seama ce-ai făcut...

Peste cameră se lasă tăcerea; probabil că toți membrii Abnegației prezenți se imaginează pe ei în locul Neînfricaților transformați în soldați; și atunci, îmi vine ideea.

— Trebuie să-i trezim, zic.

— Ce? se miră Marcus.

— Dacă-i trezim pe Neînfricați, ei probabil că se vor revolta când își vor da seama ce se petrece, le explic eu. Erudiții nu vor mai avea armată. Abnegația va înceta să mai moară. Toată povestea asta se va sfârși.

— Nu va fi chiar atât de simplu, zice tata. Chiar și fără să-i ajute Neînfricații, Erudiții tot vor găsi o altă cale să...

— Și cum se presupune că i-am trezi? întreabă Marcus.

— Găsim computerele care controlează simularea și distrugem datele, îi răspund. Și programul. Tot.

— Ușor de zis, greu de făcut, intervine Caleb. Ar putea să fie oriunde. Doar n-o să ne facem apariția în complexul Erudiților și să începem cu iscoditul pe-acolo.

— E...

Îmi încrețesc fruntea. Jeanine. Jeanine vorbea despre ceva important când am intrat eu și cu Tobias în biroul ei, îndeajuns de important încât să închidă telefonul. *Nu se poate să-l lași nepăzit.* Și, mai târziu, când l-a expediat pe Tobias: *Trimiteți-l în camera de control.* Camera de control, unde lucra de obicei Tobias. Cu monitoarele sistemului de securitate al Neînfricaților. Și computerele Neînfricaților.

— E la sediul Neînfricaților, le zic. E logic. Acolo sunt stocate toate datele despre Neînfricați, așa că, de ce să nu-i comande de acolo?

Conștientizez vag faptul că m-am referit la Neînfricați prin *ei*. Deși ieri, teoretic vorbind, am intrat în rândul Neînfricaților, nu mă simt ca fiind de-a lor. Și nici de-a Abnegației.

Presupun că sunt ce-am fost dintotdeauna. Nici de-a Neînfricaților, nici de-a Abnegației, nici în afara facțiunilor. Ci Divergentă.

— Ești sigură? mă întreabă tata.

— Așa cred, pe baza a ceea ce știu, îi zic eu, și asta este cea mai bună teorie de care dispun.

— Atunci, va trebui să hotărâm cine merge cu tine și cine continuă planul cu Prietenia, zice el. Ce gen de ajutor îți trebuie, Beatrice?

Întrebarea mă năucește, ca și expresia de pe fața lui. Mă privește ca pe o egală. Vorbește cu mine ca și cum i-aș fi egală. Fie a acceptat că sunt adultă de-acum, fie a acceptat că nu-i mai sunt fiică. Ultima variantă e cea mai probabilă, și mai dureroasă.

— Toți cei care știu și vor să tragă cu o armă de foc, îi răspund, și cărora nu le e frică de înălțimi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

FORȚELE ERUDIȚILOR și ale Neînfricaților sunt concentrate în sectorul orașului rezervat Abnegației, așa că atât timp cât fugim din sectorul Abnegației, e puțin probabil să întâlnim dificultăți.

N-am mai ajuns să hotărâsc eu cine vine cu mine. Caleb reprezenta alegerea cea mai evidentă, din moment ce știe cele mai multe despre planul Erudiților. Marcus a insistat să meargă, cu toate protestele mele, pentru că se pricepe bine la computere. Iar tata s-a comportat de parcă locul lui era rezervat tacit încă de la început.

Privesc cum ceilalți fug în direcția opusă: spre siguranță, spre Prietenie... dar numai timp de câteva secunde, după care mă întorc, spre oraș, spre război. Suntem lângă linia ferată, care ne va purta către primejdie.

— Ce oră e acum? îl întreb pe Caleb.

Își privește ceasul.

— Trei și douăsprezece minute.

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta, zic.

— O să oprească? se interesează el.

Scutur din cap.

— Prin oraș merge mai încet. Alergăm câțiva metri pe lângă vagon și pe urmă sărim înăuntru.

Săritul în tren mi se pare ușor acum, mi se pare firesc. Pentru ceilalți n-o să fie ușor, dar nu putem să ne mai oprim acum din drum. Privesc peste umărul stâng și văd farurile arzând auriu peste clădirile și drumurile cenușii. Țopăi pe călcâie în timp ce luminile devin tot mai mari, după care locomotiva trece pe lângă mine, și încep să alerg ușor. Când văd un vagon cu ușa deschisă, iutesc pasul ca să mă țin după el și apuc bara din stânga și mă arunc înăuntru.

Caleb sare și el, lovindu-se la aterizare și rostogolindu-se într-o parte, după care îl ajută pe Marcus. Tata aterizează pe burtă și-și trage apoi

picioarele după el. Se depărtează toți de ușă, numai eu rămân acolo, cu mâna pe bară, privind cum trece orașul pe lângă noi.

Dacă-ai fi în locul lui Jeanine, ai trimite majoritatea soldaților Neînfricați la intrarea în complex de deasupra Carierei, în fața clădirii din sticlă. Cel mai inteligent ar fi să mergem spre intrarea din spate, cea care necesită să sărim de pe o clădire.

— Presupun că regreți acum alegerea Neînfricaților, îmi zice Marcus.

Mă surprinde faptul că nu tata e cel care îmi pune întrebarea asta, însă el, la fel ca și mine, privește orașul. Trenul trece pe lângă complexul Erudiților, întunecat acum. De la distanță, arată pașnic, și în interiorul acelor ziduri, probabil chiar și e pașnic. Depart de conflict și de realitatea faptelor lor.

Scutur din cap ca răspuns.

— Nici măcar după ce liderii facțiunii tale s-au hotărât să se alăture complotului pentru răsturnarea guvernării? se stropșește Marcus.

— Aveam nevoie să învăț anumite lucruri.

— Cum să fii curajoasă? mă întreabă încet tata.

— Cum să fiu altruistă, îi răspund. Deseori, e unul și același lucru.

— De-asta ți-ai tatuat pe umăr simbolul Abnegației? mă întreabă Caleb, și sunt aproape sigur că văd, în ochii tatei, licărul unui zâmbet.

Zâmbesc și eu ușor și încuviințez.

— Și pe celălalt, simbolul Neînfricaților.

* * *

Clădirea din sticlă de deasupra Carierei îmi reflectă razele soarelui drept în ochi. Mă ridic, ținându-mă de bara de lângă ușă, pentru echilibru. Aproape am ajuns.

— Când vă zic eu, săriți, le spun celorlalți. Săriți cât puteți de departe.

— Să sărim? se miră Caleb. Suntem la douăzeci de metri înălțime, Tris.

— Pe un acoperiș, adaug.

Și, văzându-i expresia năucită, îi explic:

— Asta numesc ei un test al curajului.

În proporție de jumătate, curajul ține de perspectivă. Prima oară când am făcut asta, a fost unul dintre cele mai grele lucruri făcute de când mă știu. Acum, să mă pregătesc să sar dintr-un tren în mișcare nu înseamnă mai nimic, fiindcă am trecut prin încercări mult mai grele în decursul ultimelor câteva săptămâni decât mulți oameni într-o viață.

Și totuși, niciunul dintre ele nu se compară cu ce mă pregătesc să fac în complexul Neînfricaților. Dacă scap cu viață, fără îndoială voi încerca să fac lucruri și mai grele chiar decât cel de-acum, ca, de exemplu, să trăiesc fără să aparțin vreunei facțiuni, ceea ce niciodată nu mi-am imaginat ca posibilitate.

— Tată, hai tu, zic, făcând un pas în lateral ca să poată ajunge la margine.

Dacă el și cu Marcus sunt primii, pot să-i sincronizez astfel încât să aibă de sărit cea mai mică distanță posibilă. Sper ca eu și Caleb să putem sări îndeajuns de mult cât să reușim, fiindcă suntem mai tineri. E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Trenul intră într-o curbă și, când ajunge să meargă paralel cu marginea acoperișului, strig:

— Sari!

Tata își flexează genunchii și se avântă înainte. Nu mai aștept să văd dacă a reușit. Îl împing înainte pe Marcus și-i strig:

— Sari!

Tata aterizează pe acoperiș, atât de aproape de margine, încât i se taie respirația. Se așază pe pietriș, iar eu îl împing pe Caleb în fața mea. Se oprește puțin pe margine și sare fără să mai fie nevoie să-i spun eu. Fac câțiva pași înapoi ca să-mi iau elan și sar din vagon tocmai când trenul ajunge la capătul acoperișului.

Pentru o clipă, sunt suspendată în neant, după care tălpile mele izbesc cimentul și mă împleticesc într-o parte, îndepărtându-mă de marginea acoperișului. Mă dor genunchii, și impactul îmi cutremură tot corpul, trimițându-mi junghiuri în umărul rănit. Mă așez, respirând greu, și privesc mai încolo, pe acoperiș. Caleb și tata sunt în picioare, pe marginea lui, cu

măinile pe brațele lui Marcus. El n-a reușit să ajungă sus, dar nici n-a căzut deocamdată.

Undeva, în interiorul meu, o voce răutăcioasă intonează: *cazi, cazi, cazi*.

Dar el nu cade. Tata și Caleb reușesc să-l salte până pe acoperiș. Mă ridic, scuturându-mi pantalonii de pietricele. Gândul la ce urmează mă ține preocupată. Una e să le ceri oamenilor să sară din tren, dar și de pe acoperiș?

— Următoarea parte este și motivul pentru care v-am întrebat despre frica de înălțimi, le zic, apropiindu-mă de marginea acoperișului.

Le aud pașii târșâiți în spatele meu și înaintez până pe bordură. Vântul năvălește în sus pe lângă clădire și-mi ridică bluza de pe piele. Privesc cu atenție groapa de jos, la douăzeci de metri sub mine, după care închid ochii și las vântul să-mi sufle peste față.

— Pe fundul gropii e o plasă, le zic, privindu-i peste umăr.

Par derutați. Încă nu și-au dat seama ce o să le cer să facă.

— Nu stați să vă gândiți, adaug. Săriți, și gata.

Mă întorc și, în acel moment, mă las pe spate, compromițându-mi echilibrul. Cad ca bolovanul, cu ochii închiși și un braț întins, ca să simt vântul. Îmi relaxez mușchii cât pot înainte de impactul cu plasa, pe care o simt ca pe o lespede din beton când îmi lovește umărul. Scrâșnesc din dinți și mă rostogolesc până la margine, prinzându-mă de stâlpul care ține plasa, și-mi arunc un picior de partea cealaltă. Aterizez pe platformă în genunchi, cu ochii încețoșați de lacrimi.

Caleb scoate un țipăt scurt când plasa i se strânge în jurul corpului, dar apoi se redresează. Mă ridic cu o oarecare dificultate.

— Caleb! îl strig în șoaptă. Aici!

Răsuflând cu greutate, Caleb se târăște spre marginea plasei și se lasă să cadă dincolo, izbindu-se cu putere de platformă. Tresărind de durere, se ridică și se holbează la mine cu gura căscată.

— De câte ori... ai mai... făcut asta? mă întreabă, printre gâfâieli.

— De două, cu asta, îi răspund, iar el clatină din cap.

Când cade tata în plasă, Caleb îl ajută să se ridice și să treacă dincoace. Odată ajuns pe platformă, se apleacă și vomită într-o parte. Cobor treptele și, când ajung jos, îl aud pe Marcus gemând la impactul cu plasa.

Caverna e goală, și coridoarele se întind prin întuneric.

După cum vorbea Jeanine, se înțelegea că n-a mai rămas nimeni în tot complexul, cu excepția soldaților pe care i-a trimis înapoi ca să stea de pază la computere. Dacă reușim să-i găsim pe soldații Neînfricaților, reușim să găsim și computerele. Privesc înapoi peste umăr. Marcus e și el în picioare pe platformă, alb la față precum cearșaful, dar nevătămat.

— Așadar, acesta e complexul Neînfricaților, zice Marcus.

— Da, zic. Și?

— Și nu m-am gândit niciodată c-o s-ajung să-l văd, răspunde el, pipăind un perete cu mâna. Nu e nevoie să fii chiar atât de defensivă, Beatrice.

Până acum nu observasem cât de reci îi sunt ochii.

— Ai vreun plan, Beatrice? se interesează tata.

— Da.

Și e adevărat, deși nu știu sigur când l-am ticluit.

De asemenea, nu sunt sigură că o să reușească. Pot să contez pe câteva lucruri: că nu sunt prea mulți Neînfricați în complex, că Neînfricații nu sunt renumiți pentru discreție, și că eu o să fac tot posibilul să-i opresc.

Mergem pe coridorul care duce spre Carieră, brăzdat de lumină la fiecare zece pași. Când ajungem pe primul petic de lumină, aud o împușcătură și mă arunc pe jos. Înseamnă că ne-a văzut cineva. Mă târăsc până pe următorul petic întunecos. Scânteia armei a fulgerat prin încăpere dinspre ușa care dă în Carieră.

— E bine toată lumea? întreb.

— Da, îmi răspunde tata.

— Atunci, stați acolo.

Alerg până într-o parte a camerei. Luminile se proiectează de pe perete, așa că drept sub fiecare dintre ele e o fantă de umbră. Sunt îndeajuns de micuță ca să mă ascundă și, dacă mă întorc pe o parte, poate reușesc să mă furișez până la marginea camerei și să iau prin surprindere oricare soldat o

fi tras în noi, înainte ca el să aibă vreo șansă de a-mi trimite un glonț în cap. Poate.

Unul dintre lucrurile pentru care le mulțumesc Neînfricaților e că m-au învățat să mă pregătesc ca să-mi elimin frica.

— Oricine ai fi, strigă o voce, predă armele și ridică mâinile!

Mă întorc pe o parte și-mi lipesc spatele de peretele stâncos. Fac câțiva pași grăbiți oblic, punând un picior înaintea celuilalt, încordându-mi privirea să văd prin întuneric. O nouă împușcătură spintecă tăcerea. Ajung în dreptul ultimei lămpi electrice și rămân pentru câteva clipe în umbră, lăsându-mi ochii să se adapteze.

Nu pot să câștig o luptă corp la corp, dar dacă mă mișc suficient de repede, n-o să mai fie nevoie să mă lupt. Cu pași ușori, mă îndrept spre soldatul care păzește ușa. Ajungând la câțiva metri de el, îmi dau seama de un lucru: *cunosc* părul acesta negru care lucește totdeauna, chiar și într-un întuneric relativ, ca și nasul acela lung cu rădăcina subțire.

E Peter.

Un fior rece mi se strecoară pe piele, învăluindu-mi inima și coborându-mi până în fundul stomacului.

Are chipul concentrat: nu e somnambul. Privește în jur, însă ochii lui cercetează aerul de deasupra mea, și de dincolo de mine. Judecând după tăcerea lui, nu intenționează să negocieze cu noi, ci să ne omoare fără discuții.

Îmi umezesc buzele și parcurg în fugă ultimii pași, și-mi reped podul palmei în sus. Lovitura îi nimerește nasul, determinându-l să scoată un strigăt și să-și ridice ambele mâini spre față. Un val de energie îmi scutură tot corpul și, în timp ce el mijește ochii să vadă cu cine are de-a face, îi trag un șut între picioare. Se prăbușește în genunchi, și arma îi cade, cu zgomot, pe podea. O înhaț și-i lipesc țeava de creștetul capului.

— Cum se face că ești treaz? îl întreb.

Își ridică fruntea, și eu trag piedica, ridicând o sprânceană spre el.

— Liderii Neînfricaților... mi-au evaluat dosarul și m-au scos din programul de simulare, îmi răspunde.

— Deoarece și-au dat seama că ai deja tendințe asasine și nu te-ar deranja să ucizi chiar și conștient vreo câteva sute de oameni, zic eu. Pare logic.

— Nu sunt... asasin!

— N-am mai cunoscut pe nimeni din Candoare care să mintă în halul ăsta, zic, ciocănindu-i ușor craniul cu țeava armei. Unde sunt computerele care comandă simularea, Peter?

— Tu n-o să mă împuști.

— Lumea tinde să-mi subestimeze caracterul, îi dau replica, cu calm. Mulți cred că, dacă sunt mică, sau fată, sau Bățoasă, nu se poate să fiu crudă. Dar se înșală.

Mut țeava armei cu vreo șapte-opt centimetri mai la stânga și-i trag un glonț în braț.

Urletele lui umplu coridorul. Sângele îi țâșnește din rană, și țipă iar, lipindu-și fruntea de podea. Duc arma la loc spre capul lui, neluând în seamă junghiul de vinovăție din piept.

— Acum, cred că-ți înțelegi eroarea, îi zic. Îți mai dau o șansă și te las să-mi spui ce am nevoie să aflu, înainte să te împușc într-un alt loc, mult mai neplăcut.

Încă un lucru pe care pot să contez: Peter nu e altruist.

Întoarce capul și-și concentrează ochii aprinși asupra mea. Își mușcă buza de jos, și răsuflarea îi iese tremurată. Și la fel și intră. Și iar iese, tot așa.

— Ei ne ascultă, se răstește, înciudat. Dacă nu mă omori tu, mă omoară ei. Nu-ți spun decât dacă mă scoți de-aici.

— Ce?

— Să mă iei... *ahh...* cu tine, îmi zice, tresărind de durere.

— Vrei să te iau cu *mine*, să-l iau pe cel care a încercat să mă omoare... *cu mine?*

— Da, geme el. Dacă vrei să afli ce ai nevoie.

Pare că așa avea de ales, dar n-am. În fiecare minut pe care-l irosesc fixându-l cu privirea pe Peter, gândindu-mă la cum mă bântuie el în coșmaruri, și la răul pe care mi l-a făcut, alți zece membri ai Abnegației mor de mâinile abulice armate a Neînfricaților.

— Bine, zic, aproape înecându-mă cu cuvântul. Bine.

Aud pași în spatele meu. Ținându-mi arma pregătită, arunc o privire peste umăr. Tata și ceilalți doi se îndreaptă spre mine.

Tata își scoate cămașa lui cu mânecă lungă. Pe sub ea poartă un tricou gri. Se lasă pe vine lângă Peter și-i înfășoară pânza pe braț, legând-o strâns. În timp ce apasă materialul peste sângele care se scurge pe brațul lui Peter, își ridică privirea spre mine și mă întrebă:

— A fost cu adevărat necesar să-l împuști?

Nu-i răspund.

— Uneori, durerea este pentru obținerea unui bine mai mare, rostește calm Marcus.

În mintea mea, îl văd stând în fața lui Tobias, cu o curea în mână, și-i aud ecourile vocii. *E pentru binele tău.* Îl privesc timp de câteva secunde. Oare chiar o crede? Sună ca un lucru pe care l-ar afirma Neînfricații.

— Haideți să mergem, le zic. Ridică-te, Peter.

— Tu vrei ca el să *meargă*? mă ia la rost Caleb. Ești nebună?

— Ce, l-am împușcat în picior? îi răspund. Nu. Atunci, merge. Unde mergem, Peter?

Caleb îl ajută pe Peter să se pună pe picioare.

— În clădirea din sticlă, îmi răspunde, tresărind de durere. La etajul al optulea.

Pornește înainte pe ușă.

Merg prin urletul râului și strălucirea albastră a Carierei, acum mai goală decât am mai văzut-o vreodată. Cercetez pereții, căutând semne de viață, dar nu văd nicio mișcare și nicio siluetă profilându-se prin întuneric. Îmi țin arma la îndemână și pornesc pe poteca ducând spre clădirea din sticlă. Pustietatea îmi dă frisoane. Îmi amintește de câmpul nesfârșit din coșmarurile mele cu ciori.

— Ce te face să crezi că ai avea dreptul să împuști pe cineva? mă întrebă tata, în timp ce mă urmează pe potecă.

Tocmai trecem pe lângă salonul pentru tatuaje. Unde o fi Tori acum? Dar Christina?

— Acum nu e momentul pentru dezbatere pe teme etice, îi zic.

— Acum e momentul perfect, insistă el, pentru că foarte curând vei avea ocazia să mai împuști pe cineva, și dacă nu-ți dai seama...

— Să-mi dau seama de ce? răspund, fără să mă întorc. Că fiecare secundă pe care o pierd înseamnă alt mort din Abnegație și alt Neînfricat transformat în asasin? De asta mi-am dat seama. Acum, e rândul tău.

— Există o cale dreaptă de a rezolva problemele.

— Ce te face să crezi că ai ști care e aceea? i-o întorc.

— Vă rog, terminați cu cearta, ne întrerupe Caleb, pe un ton muștrător. Avem lucruri mai importante de făcut în clipa de față.

Urc mai departe, cu obrajii dogorind. Acum câteva luni, n-aș fi îndrăznit să mă răstesc la tata. Poate că nici acum câteva ore n-aș fi făcut-o. Dar ceva s-a schimbat atunci când mi-au împușcat-o pe mama. Și când mi l-au luat pe Tobias.

Îl aud pe tata pufnind și gâfâind peste zgomotul apei tumultuoase. Am uitat că e mai în vârstă decât mine, că osatura lui nu mai poate tolera greutatea corpului.

Înainte să pornesc urcușul pe treptele metalice care mă vor duce deasupra plafonului din sticlă, aștept în întuneric și privesc lumina așternută de soare peste pereții Carierei. Veghez până când văd o umbră mișcându-se pe peretele luminat de soare și număr secunde până la apariția următoareii umbre. Paznicii își fac rondul la intervale de un minut și jumătate, staționează timp de douăzeci de secunde, după care se pun din nou în mișcare.

— Acolo sus sunt bărbați înarmați. Când mă vor vedea, mă vor omorî, dacă pot, îi spun încet tatei, căutându-i privirea. Ce să fac, să-i las?

Mă privește în ochi timp de câteva secunde.

— Du-te, îmi zice apoi, și Dumnezeu să te ajute.

Urc treptele cu mare grijă, oprindu-mă înainte să scot capul. Aștept, urmărind mișcarea umbrelor, iar când una dintre ele se oprește, fac un pas înainte, ținând cu arma și trag.

Glonțul nu-l nimerește pe paznic, ci prefăce în cioburi fereastra din spatele lui. Trag din nou și mă las în jos, iar gloanțele celuiilalt şuieră pe podea în jurul meu. Slavă Domnului că plafonul e din sticlă rezistentă la gloanțe, altfel s-ar fi spart și mi-aș fi găsit moartea.

Un paznic doborât. Inspir adânc și-mi pun mâna imediat deasupra plafonului, privind prin sticla lui ca să-mi văd ținta, îmi înclin arma în spate și trag în paznicul care vine fuga spre mine. Glonțul îl nimerește în braț. Spre norocul meu, în brațul cu care trage, fiindcă scapă arma care se duce patinând pe podea mai departe.

Tremurând din tot trupul, mă avânt prin gaura din tavan și înhaț arma căzută înainte să poată ajunge la ea. Un glonț îmi şuieră pe lângă cap, atât de aproape, încât îmi deranjează părul. Făcând ochii mari, îmi răsucesc brațul drept din umăr, provocându-mi o durere arzătoare în tot corpul, și trag trei focuri în spatele meu. Printr-o minune, unul dintre gloanțe nimerește un paznic, și ochii îmi lăcrimează puternic din cauza durerii de la umăr. Tocmai mi-am desfăcut cusăturile, sunt sigură de asta.

Un alt paznic apare în fața mea. Mă întind pe burtă și îndrept ambele arme spre el, sprijinindu-mi coatele de podea. Privesc fix capătul negru și rotund al țeavii armei lui.

Și atunci, se întâmplă ceva surprinzător. El își smucește bărbia într-o parte. Făcându-mi semn să trec.

Înseamnă că e Divergent.

— Liber! strig.

Paznicul se repede în camera peisajului fricii, și dispare.

Mă ridic încetișor, ținându-mi brațul drept lipit de piept. Văd numai înainte. Alerg pe poteca asta și nu pot să mă mai opresc, nu pot să mă mai gândesc la nimic, până nu ajung la capătul ei.

Îi întind o armă lui Caleb și pe cealaltă mi-o strecor în betelia pantalonilor.

— Cred că tu și cu Marcus ar fi bine să stați aici cu *el*, îi zic, indicând cu capul în direcția lui Peter. El n-ar putea decât să ne încetinească. Aveți grijă să nu vină nimeni după noi.

Tot ce sper e ca el să nu-și dea seama ce fac: îl las aici ca să rămână la adăpost, chiar dacă știu că și-ar da bucurie viața ca să reușim. Dacă urc în clădire, probabil că n-o să mă mai întorc. Cel mai mult pot să sper că voi putea să distrug simularea înainte să mă omoare cineva. Când m-am hotărât asupra acestei misiuni sinucigașe? Și de ce nu mi-a fost mai greu?

— Nu pot să stau aici cât timp tu te duci acolo sus și-ți riști viața, protestează Caleb.

— Am nevoie s-o faci, îi zic.

Peter se lasă să cadă în genunchi. Chipul îi strălucește de transpirație. Pentru o clipă, aproape că-mi pare rău pentru el, dar apoi mi-l amintesc pe Edward, și mâncărimea pe care mi-o provoca țesătura aceea, când atacatorii m-au legat la ochi, și compasiunea mea pierde partida în favoarea urii. Până la urmă, Caleb este de acord.

Mă apropiu de unul dintre paznicii doborâți și-i iau arma, ferindu-mi privirea de rana care l-a ucis. Tâmpilele îmi zvâcnesc. N-am mâncat; n-am dormit; n-am plâns, n-am urlat, nici măcar n-am zăbovit nici măcar pentru o clipă. Mușcându-mi buza, mă urnesc spre ascensoarele de pe partea dreaptă a încăperii. Nivelul opt.

Arunc o privire spre tata.

— Îți mulțumesc. Pentru că l-ai protejat pe Caleb, îmi zice el. Beatrice, eu...

Ascensorul ajunge la etajul al optulea, și ușile se deschid. Doi paznici stau acolo, cu armele pregătite, cu chipurile lipsite de expresie. Fac ochii mari și mă arunc cu burta în jos pe podea, în timp ce se declanșează împușcăturile. Aud cum gloanțele se izbesc de sticlă. Paznicii se prăbușesc, unul viu, gemând, iar celălalt stingându-se cu repeziciune. Tata e deasupra lor, cu arma încă depărtată de corp.

Mă ridic anevoie. Alți soldați vin fuga pe coridorul din stânga. După sincronizarea pașilor, deduc că sunt sub controlul simulării. Aș putea să fag pe coridorul din dreapta, dar dacă paznicii au venit de pe cel din stânga, înseamnă că într-acolo se găsesc computerele. Mă trântesc pe podea între paznicii pe care i-a împușcat tata și rămân cât pot de nemișcată.

Tata sare afară din ascensor și se repede pe coridorul din dreapta, atrăgându-i după el pe paznicii Neînfricaților. Mă plesnesc peste gură ca să nu țin la el. Coridorul acela se înfundă.

Încerc să-mi acopăr fața, ca să nu văd, dar nu reușesc. Îmi încordez privirea peste spinarea paznicului doborât. Tata trage peste umăr spre următorii lui, dar nu e suficient de rapid. Unul dintre ei îl împușcă în burtă, și tata scapă un geamăt atât de sonor, încât aproape că i-l simt în piept.

Se prinde cu mâinile de abdomen, izbindu-se cu umerii de perete, și trage iar. Și iar. Paznicii sunt sub controlul simulării: merg înainte chiar și după ce-i lovesc gloanțele, merg înainte până li se opresc inimile, însă nu ajung până la tata. Încă un foc, și cel din urmă paznic cade.

— Tată, zic.

Voiam să fie un strigăt, dar n-a ieșit decât un hârâit.

Tata se prăbușește pe podea. Privirile noastre se întâlnesc, de parcă distanța dintre noi n-ar exista.

Deschide gura ca și cum ar vrea să-mi spună ceva, dar apoi bărbia îi cade pe piept și întregul corp i se destinde.

Mă ustură ochii și mă simt prea slăbită ca să mă ridic; mirosul de transpirație și de sânge îmi face rău. Vreau să-mi las capul jos, și acesta să fie sfârșitul. Vreau să adorm acum, și să nu mă mai trezesc nicicând.

Dar ce i-am spus tatei mai devreme e adevărat: în fiecare secundă pe care o iroiesc, moare încă un membru al Abnegației. Un singur lucru mi-a mai rămas pe lume acum, și acela e distrugerea simulării.

Mă ridic în picioare și alerg de-a lungul coridorului, cotind la dreapta la capătul lui. În față nu e decât o ușă. O deschid.

Peretele opus e alcătuit în întregime din monitoare, toate fiind înalte și late de câte treizeci de centimetri. Sunt cu zecile, fiecare arătând câte o altă parte a orașului. Îngrăditura. Butucul. Străzile din sectorul Abnegației, acum mișunând de soldați ai Neînfricaților. Parterul clădirii de sub noi, unde Caleb, Marcus și Peter îmi așteaptă întoarcerea. E un perete cu tot ce-am văzut, cu tot ce-am cunoscut.

Unul dintre monitoare are pe el o instrucțiune de cod, în locul imaginii. Se succede mai repede decât pot să citesc. E simularea, codul deja compilat, o complicată listă de comenzi care anticipează și gestionează mii de deznodăminte diferite.

În fața monitorului se află un birou și un scaun. Iar pe scaun stă un soldat al Neînfricaților.

— Tobias, îl strig încetișor.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

TOBIAS ÎNTOARCE CAPUL, și privirea ochilor lui întunecați se oprește asupra mea. Sprâncenele i se împreunează. Se ridică. Pare derutat. Își ridică arma.

— Lasă arma jos, îmi zice.

— Tobias, zic eu, tu ești într-o simulare.

— Lasă arma jos, repetă el. Altfel, trag.

Jeanine îmi spunea că el nu mă recunoaște. Tot Jeanine mai spunea și că simularea îi transforma pe prietenii lui Tobias în dușmanii lui. El o să mă împuște, dac-o să fie nevoit.

Îmi las arma jos la picioare.

— Lasă arma jos! strigă Tobias.

— Am lăsat-o, îi zic.

O voce micuță din capul meu îmi cântă într-una că el nu mă aude, nu mă vede, nu mă cunoaște. Limbi de flăcări mă apasă în spatele ochilor. Nu se poate să stau așa și să-l las să mă împuște.

Mă reped la el, prinzându-l de încheietură. Îi simt mușchii deplasându-se când apasă trăgaciul și-mi las capul în jos exact la timp. Glonțul lovește peretele din spatele meu. Icnind, îl lovesc cu piciorul în coaste și-i răsucesc încheietura într-o parte cu toată puterea. Scapă arma din mână.

N-am cum să-l înving pe Tobias într-o luptă corp la corp. Știu asta deja. Dar trebuie să distrug computerul. Plonjez după armă, dar înainte s-o pot atinge, el mă înșfacă și mă trage deoparte.

Privesc fix în ochii lui întunecați, contrariați, dar numai pentru o clipă, până când mă lovește cu pumnul în maxilar. Capul mi se smucește într-o parte, și mă retrag din fața lui, chircindu-mă și repezindu-mi brațele în sus, ca să-mi apăr fața.

N-am voie să cad; n-am voie să cad, că atunci m-ar putea lovi cu piciorul, și ar fi mai rău, ar fi mult mai rău. Izbesc arma cu călcâiul, trimițând-o

departe, ca să nu poată ajunge la ea, și, ignorând pulsațiile de durere din maxilar, îl lovește cu piciorul în burtă.

Mă prinde de picior și mă trage în jos, iar eu cad pe umăr. Durerea mă face să văd negru în fața ochilor. Îmi ridic privirea spre el. Își retrace piciorul, semn că se pregătește să mă lovească, așa că mă rostogolesc în genunchi, întinzând mâna după armă. Nu știu ce-aș putea să fac cu ea. Nu pot să-l împușc. Nu pot să-l împușc. El e aici, pe undeva.

Mă apucă de păr și mă smucește într-o parte. Întind mâna în spate și-l prind de încheietură, însă el e prea puternic, și fruntea mi se izbește de perete.

El e aici, pe undeva.

— Tobias, zic.

Mi se pare mie, sau strânsoarea i-a mai slăbit? Mă răsucesc și izbesc cu piciorul în spate, călcâiul meu nimerindu-i gamba.

Când îmi scapă părul printre degete, plonjez după armă și degetele mele cuprind metalul rece. Mă dau peste cap și îndrept pistolul spre el.

— Tobias, zic. Știu că ești aici, pe undeva.

Numai că, dac-ar fi fost, probabil că n-ar fi pornit spre mine dând impresia că vrea să mă omoare sigur de data asta.

Îmi zvâcnește capul. Mă ridic.

— Tobias, te rog.

Mă rog de el. Sunt ridicolă. Lacrimile îmi înfierbântă fața.

— Te rog. Încearcă să mă vezi.

Vine spre mine, cu mișcări periculoase, iuți, energice. Arma îmi tremură în mână.

— Te rog, încearcă să mă vezi, Tobias, te rog!

Chiar și când se încruntă, ochii îi par gânditori, și-mi amintesc cum i se arcuiesc buzele când zâmbește.

Nu pot să-l omor. Nu sunt sigură că-l iubesc, nu sunt sigură dacă ăsta e motivul. Dar sunt sigură de ce-aș face dacă rolurile noastre ar fi inversate. Sunt sigură că nu merită să-l omor pentru nimic în lume.

Am mai făcut asta: în peisajul fricii mele, când eram cu arma în mână, și o voce îmi striga să trag în oamenii pe care-i iubesc.

M-am oferit să mor eu în locul lor, atunci, dar nu-mi imaginez cum m-ar putea ajuta acum așa ceva. Dar știu, pur și simplu, știu ce e bine să fac.

Tata spune – spunea – că există putere în sacrificiul de sine.

Întorc arma în mână și i-o așez în palmă lui Tobias.

El îi lipește țeava de fruntea mea. Lacrimile mi s-au oprit și simt răceala aerului atingându-mi obrajii. Întind mâna și i-o lipesc de piept, ca să-i simt bătăile inimii. Cel puțin bătăile inimii sunt încă ale lui.

Glonțul pătrunde în camera cartușului cu un zgomot sec. Poate că-mi va fi la fel de ușor să-l las să mă împuște, pe cât mi-a fost în peisajul fricii, pe cât îmi e în vise.

Poate că nu va fi decât un pocnet, și luminile se vor înălța, și eu mă voi trezi într-o altă lume. Aștept, nemișcată.

Oare pot să fiu iertată pentru tot ce-am făcut ca să ajung aici?

Nu știu. Nu știu.

Te rog.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

ÎMPUȘCĂTURA NU VINE. El mă privește fix, cu aceeași ferocitate, dar nu se clintește. De ce nu mă împușcă? Îi simt inima bătând cu putere în palma mea, și propria-mi inimă se înalță. El e Divergent. El poate să se lupte cu simularea asta. Cu oricare simulare.

— Tobias, îi zic. Eu sunt.

Fac un pas înainte și-mi înfășor brațele în jurul lui. Trupul îi rămâne țeapăn. Inima îi bate mai repede. O simt în obraz. Un bufnet surd în obrazul meu. Un bufnet, când arma cade pe podea. Mă apucă de umeri... prea tare, degetele apăsându-mi pielea acolo unde-mi intrase glonțul. Scot un strigăt când mă împinge înapoi. Poate că vrea să mă omoare într-un chip mai crud.

— Tris, zice, și e din nou el.

Buzele i se ating de ale mele.

Un braț de-al lui mă cuprinde și mă ridică, ținându-mă lipită de el, cu mâinile strângându-mă de spate. Fața și ceafa îi lucesc de transpirație, trupul îi tremură, iar mie umărul îmi dogorește de durere, dar nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă.

Mă lasă jos și mă privește, degetele lui îmi mângâie fruntea, sprâncenele, obraji, buzele.

Ceva între un hohot de plâns și un suspin îi scapă din gât, și mă sărută iar. Ochii îi strălucesc de lacrimi. N-aș fi crezut niciodată c-o să-l văd pe Tobias plângând. Mă face să sufăr.

Mă lipesc de pieptul lui și plâng cu obrazul îngropat în cămașa lui. Tot zvâcnitul acela din cap îmi revine, și durerea din umăr, și simt că greutatea corpului mi se dublează. Mă las pe el, și el mă sprijină.

— Cum ai făcut? Îl întreb.

— Nu știu, zice. Doar ți-am auzit vocea.

* * *

După câteva secunde, îmi amintesc de ce sunt aici. Mă desprind din brațele lui, îmi șterg obrazii cu podul palmei și mă întorc iar spre monitoare. Îl văd pe cel care înfățișează țâșnitoarea. Pe Tobias îl apucase paranoia când protestasem acolo împotriva Neînfricaților. Privise într-una peretele de deasupra țâșnitorii. Acum știu și de ce.

Eu și Tobias mai stăm așa o vreme, și cred că știu la ce se gândește, pentru că la asta mă gândesc și eu: cum e posibil ca un lucru atât de mărunț să controleze atât de mulți oameni?

— *Eu rulam simularea? mă întreabă.*

— Nu știu dacă o rulai, cât mai degrabă o monitorizai, îi zic. E deja încheiată. Habar n-am cum, dar Jeanine a reușit s-o facă să meargă singură.

Clatină din cap.

— E... incredibil. Cumplit, malefic... dar incredibil.

Zăresc mișcare pe unul dintre ecrane și-i văd pe fratele meu, pe Marcus și pe Peter stând la primul etaj al clădirii, înconjurați de soldați ai Neînfricaților, toți înveșmântați în negru, toți înarmați.

— Tobias, îi zic, crispată. Acum!

Alargă spre ecranul computerului și-l lovește de câteva ori cu degetul. Nu pot să privesc ce face. Tot ce văd e fratele meu. Ține arma pe care i-am dat-o pe lângă corp, parcă pregătit s-o folosească. Îmi mușcă buza. *Nu trage.* Tobias mai apasă ecranul de vreo câteva ori, tastând litere fără noimă pentru mine. *Nu trage.*

Văd un fulger luminos – o scânteie, pornită dintr-o armă – și mi se taie respirația. Fratele meu și Marcus și Peter se ghemuiesc pe podea cu armele deasupra capetelor. După câteva clipe, se mișcă toți, așa că știu că sunt încă vii, și soldații Neînfricaților înaintază. Un ciorchine negru în jurul fratelui meu.

— Tobias, zic iar.

El apasă din nou pe ecran, și toți cei de la primul etaj rămân nemișcați.

Armele le cad.

Și, deodată, Neînfricații încep să se miște. Întorc capetele într-o parte și-n cealaltă, și-și lasă armele să cadă, și buzele li se mișcă de parcă ar striga, și

se îmbrâncesc între ei, și unii se prăbușesc în genunchi, ținându-și capetele între palme și legănându-se înainte și-napoi, înainte și-napoi.

Toată tensiunea din piept mi se risipește, și mă așez, oftând din rărunchi.

Tobias se lasă pe vine lângă computer și desface o latură a carcasei.

— Trebuie să scot datele, îmi explică, fiindcă altfel ar putea să repornească pur și simplu simularea altădată.

Urmăresc nebunia de pe ecran. Aceeași nebunie care, probabil, se întâmplă și pe străzi. Cercetez monitoarele, unul câte unul, căutându-l pe cel care arată sectorul Abnegației. E numai unul: în cel mai îndepărtat colț al peretelui, jos de tot. Pe monitorul acesta, Neînfricații trag unul în altul, se îmbrâncesc unul pe altul, urlă... haos. Bărbați și femei în negru se lasă să cadă la pământ. Oamenii aleargă în toate direcțiile.

— L-am luat, anunță Tobias, arătându-mi hard diskul computerului.

E o bucată de metal cam cât palma lui. Mi-o întinde, și eu o vâr în buzunarul de la spate.

— Trebuie să plecăm, îi zic, ridicându-mă în picioare.

Îi arăt ecranul din dreapta.

— Da, trebuie, spune și el, cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri. Hai.

Mergem împreună pe coridor și trecem de colț. Ascensorul îmi amintește de tata. Nu mă pot stăpâni să nu privesc spre trupul lui.

E pe podea, aproape de lift, înconjurat de cadavrele mai multor soldați. Un țipăt sugrumat îmi scapă din gât. Întorc capul. Fierea mi se revarsă în gură, și vomit pe perete.

Pentru o clipă, simt că totul din mine se rupe, și mă ghemuiesc lângă un cadavru, respirând pe gură ca să nu simt mirosul sângelui. Îmi astup gura ca să-mi reprim un hohot de plâns. Doar cinci secunde. Cinci secunde de slăbiciune, și pe urmă mă ridic. Una, două. Trei, patru.

Cinci.

* * *

Nu sunt cu adevărat conștientă de ce mă înconjoară. E un ascensor, și o cameră din sticlă, și un val de aer rece. O mulțime de soldați de-ai

Neînfricaților, îmbrăcați în negru, care strigă. Caut să-i văd fața lui Caleb, dar nu e nicăieri, nicăieri, până când părăsim clădirea din sticlă și ieșim la lumina soarelui.

Caleb vine fuga spre mine când ies pe ușă, și eu îi cad în brațe. Mă strânge cu putere.

— Tata? mă întreabă.

Doar clatin din cap.

— Ei bine, zice, aproape înecându-se cu cuvintele, așa ar fi vrut el să fie.

Peste umărul lui Caleb, îl văd pe Tobias oprindu-se cu un picior în aer. Întregul trup îi înțepenește când își concentrează privirea asupra lui Marcus. În graba de a distruge simularea, am uitat să-l previn.

Marcus se apropie de Tobias și-și cuprinde fiul în brațe. Tobias rămâne încremenit, cu mâinile pe lângă corp și fața lipsită de expresie. Îi văd mărul lui Adam ridicându-se și coborând, apoi privirea, înălțându-se spre tavan.

— Fiule, oftează Marcus.

Tobias tresare.

— Hei, zic, desprinzându-mă din brațele lui Caleb.

Îmi amintesc cureaua, care făcea să mă usture încheietura în peisajul fricii lui Tobias, și mă strecor în spațiul dintre ei, împingându-l înapoi pe Marcus.

— Hei. Lasă-l în pace.

Simt în ceafă răsuflarea lui Tobias: iese în rafale sacadate.

— Lasă-l, suier din nou.

— Beatrice, ce faci? mă întrebă Caleb.

— Tris, zice și Tobias.

Marcus îmi aruncă o privire scandalizată, care mie mi se pare prefăcută: are ochii prea mari și gura prea căscată. Dacă-aș putea cumva să-i zbor dintr-o lovitură expresia asta de pe față, aș face-o.

— Nu toate articolele Erudiților au fost pline de minciuni, zic, mijindu-mi ochii spre Marcus.

— Despre ce tot vorbești? mă întreabă Marcus, calm. Nu știu ce ți s-a spus, Beatrice, dar...

— Singurul motiv pentru care nu te-am împușcat încă e pentru că el e cel care trebuie s-o facă, îi zic. Stai departe de el, sau ajung la concluzia că nu-mi mai pasă.

Mâinile lui Tobias mi se strecoară pe brațe și mă strâng. Ochii lui Marcus privesc într-ai mei timp de câteva secunde, și nu mă pot împiedica să-i văd altfel decât ca pe două găuri negre, exact cum erau în peisajul fricii lui Tobias. Apoi, și-i întoarce în altă parte.

— Trebuie să plecăm, îmi zice Tobias, șovăielnic. Trenul o s-ajungă aici dintr-o clipă în alta.

Mergem pe pământul ferm spre linia ferată. Tobias își ține maxilarele încheștate și privește drept înainte. Simt un junghi de regret. Poate că trebuia să-l las să se descurce pe cont propriu cu tatăl lui.

— Scuză-mă, șoptesc.

— N-ai pentru ce să te scuzi, îmi răspunde el, luându-mă de mână.

Degetele îi tremură încă.

— Dacă luăm trenul în direcția opusă, ieșind din oraș în loc să intrăm, putem să ajungem la sediul Prieteniei, îi zic. Într-acolo s-au dus ceilalți.

— Dar cei din Candoare? întreabă fratele meu. Ei ce credeți c-or să facă?

Nu știu cum va reacționa Candoarea la atac. Oricum, nu s-ar alia cu Erudiții: ei n-ar face niciodată ceva atât de necinstit. Dar e posibil și să nu lupte împotriva lor.

Așteptăm câteva minute lângă șine înainte să apară trenul. Până la urmă, Tobias mă ridică în brațe, fiindcă abia mai stau pe picioare, și eu îmi las capul pe umărul lui, inspirându-i adânc mirosul pielii. De când m-a salvat pe parcursul atacului, i-am asociat mirosul cu siguranța, așa că, atât timp cât mă concentrez asupra lui, mă simt în siguranță acum.

Adevărul este că nu mă voi simți în siguranță cât timp sunt cu noi Marcus și Peter. Încerc să nu privesc spre ei, dar le simt prezența, așa cum aș simți o pătură peste față. Cruzimea sorții este că sunt nevoită să călătoresc împreună cu oamenii pe care-i urăsc, în timp ce oamenii pe care-i iubesc sunt morți, rămași în urma mea.

Morți, sau trezindu-se la realitatea că sunt asasini. Unde-or fi acum Christina și Tori? Rătăcind pe străzi, chinuite de vinovăție pentru faptele lor? Sau întorcând armele asupra celor care le-au forțat să le comită? Sau sunt și ele moarte deja? Aș vrea să știu.

În același timp, sper să nu aflu niciodată. Dacă e încă vie, Christina o să descopere cadavrul lui Will. Și, dacă mă mai vede vreodată, ochii ei antrenați în Candoare or să vadă că eu sunt cea care l-a omorât, o știu. O știu, și remușcărilor mă sugrumă și mă zdrobesc, așa că trebuie să uit de asta. Trebuie să încerc să uit.

Trenul sosește, și Tobias mă lasă jos, ca să pot sări. Alerg câțiva pași pe lângă vagon și apoi îmi azvârl trupul într-o parte, aterizând pe brațul stâng. Înaintez cu mișcări șerpuite și mă așez, sprijinindu-mă de perete. Caleb stă vizavi, iar Tobias, lângă mine, alcătuind o barieră între mine, pe de-o parte, și Marcus și Peter, pe de alta. Dușmanii mei. Dușmanii lui.

Trenul ia o curbă, și zăresc orașul în urma noastră. Va deveni din ce în ce mai mic, până când vom vedea șinele terminându-se, pădurile și câmpurile pe care le-am văzut ultima dată când eram prea micuță ca să le pot aprecia. Bunătatea Prieteniei ne va reconforta pentru o vreme, cu toate că nu putem să rămânem acolo pentru totdeauna. Curând, Erudiții și corupții lideri ai Neînfricaților ne vor căuta, și va trebui să plecăm.

Tobias mă trage spre el. Ne îndoim genunchii și ne aplecăm unul spre altul, astfel încât să fim închiși împreună într-o încăpăre de noi construită, fără să-i mai putem vedea pe cei care ne tulbură, unindu-ne respirațiile.

— Părinții mei, îi zic. Amândoi au murit azi.

Chiar dacă am spus-o, și chiar dacă știu că e adevărat, tot nu mi se pare ceva real.

— Au murit pentru *mine*, adaug, fiindcă simt că e important.

— Te-au iubit, îmi răspunde el. Pentru ei, nu exista o cale mai bună ca să-ți arate dragostea lor.

Încuviințez, urmărindu-i cu privirea conturul maxilarului.

— Și tu ai fost cât pe ce să mori azi, spune el. Cât pe ce să te împușc. De ce nu m-ai împușcat, Tris?

— Nu puteam s-o fac, îi zic. Ar fi fost ca și cum m-aș fi împușcat pe mine însămi.

Pare îndurerat, și se apleacă mai aproape de mine, atât de aproape, încât buzele lui le ating pe-ale mele când vorbește.

— Am ceva să-ți spun.

Îmi plimb degetele pe tendoanele mâinii lui și-mi întorc privirea spre el.

— S-ar putea să fiu îndrăgostit de tine, îmi mărturisește, cu un mic zâmbet. Totuși, aștept pân-o să fiu sigur, și abia atunci ți-o spun.

— Ce înțeleg din partea ta, îi zic, zâmbind la rîndul meu. Ar trebui să căutăm o coală de hârtie, ca să poți face o listă, sau un tabel, sau altceva.

Îi simt râsul în obraz, apoi un sărut lângă ureche.

— Poate că sunt sigur deja, zice, dar pur și simplu nu vreau să te înfricoșez.

Râd și eu un pic.

— Atunci, ar trebui să știi deja.

— Perfect, acceptă el. Atunci, te iubesc.

Îl sărut, în timp ce trenul pătrunde pe nesimțite pe un teritoriu neluminat, nesigur. Îl sărut atât timp cât vreau, cu mult mai mult decât ar trebui, dat fiind faptul că fratele meu stă la un metru de mine.

Îmi vâr mâna în buzunar și scot de-acolo hard diskul care cuprinde datele simulării. Îl întorc pe toate fețele în mână, lăsându-l să capteze lumina în descreștere și s-o reflecte. Ochii lui Marcus îmi urmăresc lacomi mișcările. *Nu e în siguranță, îmi zic în sinea mea. Nu tocmai.*

Strâng hard diskul la piept, îmi las capul pe umărul lui Tobias și încerc să adorm.

* * *

Abnegația și Neînfricarea sunt, ambele, zdrobite, și membrii ei, risipiți. Acum, suntem ca și în afara facțiunilor. Nu știu cum ne va fi viața, despărțiți de o facțiune: mi se pare ceva care s-a rupt, ca o frunză despărțită de copacul care i-a asigurat existența. Suntem creații ale pierderii: am lăsat în urmă tot

ce aveam. Nu mai am casă, nu mai am un drum, nu mai am certitudini. Nu mai sunt Tris, altruista, nici Tris, curajoasa.

Presupun că, de-acum, trebuie să devin mai mult decât oricare dintre ele.

MULȚUMIRI

Îți mulțumesc, Doamne, pentru Fiul Tău, și pentru că m-ai binecuvântat mai presus de priceperea omenească.

Mulțumiri, de asemenea, pentru: Joanna Stampfel-Volpe, reductibilul meu agent, care trudește mai din greu decât oricine: bunătatea și generozitatea ta continuă să mă uimească. Molly O'Neill, cunoscută și sub numele de Redactorul Minune: nu știu cum de reușești să ai un ochi redacțional atât de pătrunzător și, în același timp, o inimă uriașă, dar reușești. Sunt foarte norocoasă că am alături de mine doi oameni ca tine și Joanna.

Katherine Tegen, care conduce o minunată tipografie. Barb Fitzsimmons, Amy Ryan și Joel Tippie, care au proiectat o frumoasă și expresivă copertă. Brenna Franzitta, Amy Vinchesi și Jennifer Strada, editorul meu de producție, redactorul și, respectiv, capul limpede, cunoscuți și drept cei trei ninja ai gramaticii / punctuației / formatării: munca voastră e foarte importantă. Fantasticilor directori de marketing și publicitate Suzanne Daghlion, Patty Rosati, Colleen O'Connell și Sandee Roston; Allison Verost, agentul meu de publicitate; și toți ceilalți din departamentele de marketing și publicitate.

Jean McGinley, Alpha Wong, și ceilalți din echipa de copyright, care au făcut posibil ca romanul meu să fie citit în mai multe limbi decât aș fi vreodată în stare să citesc, și le mulțumesc tuturor minunaților editori din străinătate care i-au oferit un cămin cărții mele. Echipa de producție și echipa HarperMedia pentru audio și e-book, pentru toată munca lor asiduă. Străluciților oameni de la vânzări, care au făcut atât de multe pentru cartea mea, și care, am aflat, îl iubesc aproape la fel de mult ca mine pe Four. Și toți ceilalți de la HarperCollins care mi-au sprijinit cartea: este ca un orașel, și sunt fericită să locuiesc și eu în al vostru.

Nancy Coffey, o legendă a agenților literari, pentru că a crezut în cartea mea, și pentru că mi-a dăruit un bun venit atât de călduros. Pouya Shahbazian, pentru că a fost o maestră a drepturilor de ecranizare și pentru

că mi-a suportat dependența de *Top Chef*. Shauna Seliy, Brian Bouldrey și Averill Curdy, profesorii mei, pentru că m-au ajutat să-mi îmbunătățesc enorm scrisul. Jennifer Wood, prietena mea de scris, pentru abilitățile experte în *brainstorming*. Sumayyah Daud, Veronique Pettingill, Kathy Bradey, Debra Driza, Lara Erlich și Abigail Schmidt, cititorii mei beta, pentru toate însemnările și entuziasmul lor. Nelson Fitch, pentru fotografiile pe care mi le-a făcut și pentru tot sprijinul acordat.

Prietenii mei, care stau cu mine chiar și când am toane și mă închid în carapace. Mike, pentru că m-a învățat foarte multe despre viață. Ingrid și Karl, sora și fratele meu, pentru neabătuta lor dragoste și entuziasm, și Frank, pentru că m-a ajutat cu vorba bună să trec de greutăți: sprijinul tău înseamnă pentru mine mai mult decât îți dai seama. Și Barbara, mama mea, care m-a încurajat totdeauna să scriu, chiar și înainte ca oricare dintre noi să știm că se va ajunge la vreun rezultat.